

Khi ta đi lướt qua nhau

Contents

Khi ta đi lướt qua nhau	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	8
3. Chương 03	16
4. Chương 04	24
5. Chương 05	32
6. Chương 06	37
7. Chương 07	45
8. Chương 08	54
9. Chương 09	64
10. Chương 10	73
11. Chương 11	82
12. Chương 12	91
13. Chương 13	101
14. Chương 14	110
15. Chương 15	119
16. Chương 16	129
17. Chương 17	139
18. Chương 18	150
19. Chương 19	160
20. Chương 20 (end)	168

Khi ta đi lướt qua nhau

Giới thiệu

Luôn luôn khi mất đi rồi thì ta mới phát hiện ra những điều đã đánh mất, sự thức tỉnh muộn màng ă

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-ta-di-luot-qua-nhau>

1. Chương 01

Chương 1: Tình yêu trong hai bờ mộng mị và hiện thực

Diệp Tri Ngã trực xong ca đêm, vừa về đến nhà thì bị một tràng dài điện thoại thúc giục cô quay lại bệnh viện. Cô vội vàng để lại hộp mì ăn liền còn đang ăn dở dang, choàng qua loa áo khoác chạy vội ra khỏi nhà. Hôm nay thật sự là một ngày quá mệt mỏi, tay cô run bần bật rất lâu sau mới cho được chìa khóa vào trong ổ, phóng xe nhanh đến nỗi chỉ chưa đầy bảy phút đã tới ngay bệnh viện.

Phòng bệnh cấp cứu lúc này đã đông nghịt bệnh nhân, hơn ba mươi người thương tích chằng chịt nằm la liệt trên khắp các giường bệnh. Diệp Tri Ngã chỉ kịp thay đồ xong, thở không thành hơi vội vội vàng vàng cùng các y tá trực đêm khác chạy đến cấp cứu cho bệnh nhân.

Xí nghiệp gang sắt tư nhân thuộc tập đoàn sắt thép Ninh Huy quy mô lớn nhất thành phố vừa xảy ra vụ tai nạn rò rỉ chảy tràn thép nóng, hiện trường có hơn ba mươi công nhân bị thương được đưa đến bệnh viện Nhân dân thành phố Nam Kinh cứu chữa. Thép nóng chảy tràn với nhiệt độ cao trên 1.500 độ, công nhân bị thương hầu hết đều bỏng rất nặng, việc bảo toàn tính mạng rất mong manh. Bận liên tục từ mười hai giờ đêm đến hai rưỡi sáng, cũng là lúc bệnh nhân bị thương cuối cùng được đưa vào phòng bệnh điều dưỡng, Diệp Tri Ngã day day thái dương, đáng vẻ mệt mỏi vừa tháo khẩu trang vừa bước ra khỏi cánh cửa phòng bệnh cấp cứu. Bên ngoài cánh cửa là ánh điện chói lòa, cô lấy tay che mặt lại, từ từ nhắm nghiền đôi mắt thâm quầng vì mệt mỏi.

Xảy ra tai nạn như thế này, chắc chắn sẽ không thể lọt qua con mắt các nhà báo. Đằng sau ánh đèn nhấp nháy là những bàn ghế, những micro, với đầy các nhà báo. Một số nhà báo không hẹn mà chạy ồ ạt đến phỏng vấn Diệp Tri Ngã. Cô vừa sững sốt vừa ngạc nhiên, đến à ừ cũng không nói thành lời. Tập đoàn Ninh Huy đã có không ít nhân viên vội vã chạy đến đây, ngăn cản không cho phóng viên tác nghiệp. Diệp Tri Ngã không thoát ra ngoài được, vội vàng bước trở lại vào phòng cấp cứu.

Phó chủ nhiệm phòng bệnh cấp cứu Đỗ Quân ngồi trên một bên ghế, cầm kính day dọc sống mũi cay cay, cười và nói với Diệp Tri Ngã: “Anh vừa đi ra thì bị một đám phóng viên chạy đến, rồi chụp ảnh, rồi phỏng vấn. Biết bao là đèn nhấp nháy khắp xung quanh, đây chính là người mẫu danh giá cấp cao Trần Trương đấy nhá.” Diệp Tri Ngã rót cốc nước đưa cho phó chủ nhiệm Đỗ Quân, ngồi xuống một mé ghế Đỗ Quân đang ngồi, thều thào từng câu: “Em sợ nhất là nhìn thấy bệnh nhân bỏng...”

Đỗ Quân nheo mí mắt, đưa lại Diệp Tri Ngã chiếc cốc mà cô vừa rót cho anh. Diệp Tri Ngã vung tay không nhận: “Em uống không nổi”. Cô biết mình có thể không phải là nhà nghiên cứu y học thực sự. Đối mặt với mẫu xác chết lạnh băng băng trong y học mà cô vẫn thực hành bấy lâu nay, cô có thể chuyên tâm thực hành không mệt mỏi. Nhưng người vẫn còn sống, nhịp tim vẫn đập, dòng máu vẫn nóng hừng hực, những cảm giác ấy khiến cô cảm thấy thật khó chịu, như là buồn nôn, như là đang phạm tội.

“Uống không nổi thì cũng phải uống”. Đỗ Quân vẫn thế, luôn là người vui tính hài hước, câu nói của anh đúng là rất có trọng lượng, Diệp Tri Ngã hiểu ý anh muốn nói với cô. Đỗ Quân là đồng môn trưởng cũng là tri kỷ của cô. Cô được vào phòng bệnh cấp cứu này công tác là do Đỗ Quân tận lực tận tâm giúp đỡ. Thời đại ngày nay không phải cứ thành tích tốt hay chuyên môn tốt là được phân vào bộ phận trọng yếu như thế này. Bệnh viện cũng là một trong vô số những nơi mà ranh giới giữa địa vị cao thấp, sang hèn, giàu nghèo thật mỏng manh, nơi mà cao thượng dung tục chẳng phân rõ.

Diệp Tri Ngã mím mím môi, cẩn thận uống từng ngụm nước một. Nước tinh khiết không màu không mùi, không nóng không lạnh, trong veo như đôi mắt của cô. Đỗ Quân mỉm cười gật gật đầu: “Uống chậm chậm thôi nhé, có những khi chúng ta phải học cách ép buộc chính bản thân chúng ta, thế nào cũng sẽ có ngày hình thành được thói quen đó.”

“Em biết”. Diệp Tri Ngã cố gắng hết sức mới uống xong cốc nước mà dường như đối với cô đó là thứ nước phảng phất đầy vị tanh hôi của máu người đang sống. Bên tai lại nghe thấy tiếng còi xe cấp cứu không ngừng rú lên từng hồi dài. Trong quá trình dập lửa lại có vài nhân viên cứu hỏa cùng nhân công tập đoàn gang thép bị thương được chuyển đến bệnh viện. Đỗ Quân đeo kính, bịt khẩu trang và là người đầu tiên ra đón các bệnh nhân, anh quay đầu nói với Diệp Tri Ngã đang ở phía sau mình: “Bên kia là hai y tá mới vào, nếu tiêm thì em qua giúp hai cô ấy chút nhé.”

Đây rõ ràng là công việc của y tá, Diệp Tri Ngã hiểu đó là sự quan tâm chăm sóc của một người anh khóa trên. Cô gật gật đầu, chen lén trong đám đông bệnh nhân của phòng bệnh cấp cứu, chỉ mới nhìn thoáng qua đã thấy bóng Phí Văn Kiệt ngồi vắt vẻo trên ghế.

Diệp Tri Ngã phải mất rất lâu mới định thần lại được, tưởng rằng mình vì quá mệt mà đâm ra hoa mắt chóng mặt. Cô chớp chớp mắt nhìn sang, người con trai mặc áo sơ mi màu xanh xám dưới ánh đèn sáng loáng lạnh như băng kia đúng là Phí Văn Kiệt rồi. Chỗ vải bên cánh tay phải bị thương đã bị rách toang, những đoạn da lấm tấm máu do bông đã bị toạc ra rất nhiều. Anh đang vô hồn nhìn cô y tá dùng bông băng và thuốc lau vết bông nơi cánh tay và vai mình.

Diệp Tri Ngã bần thần phải đến một phút, rồi cô nhận thức được công việc và trách nhiệm của mình tại đây. Xung quanh các đồng nghiệp bận rộn chạy tới chạy lui, cô chẳng có lý do gì mà đứng ngây người ra xem. Xoa xoa mặt, khẩu trang rất rộng, kiểu tóc cũng đã không còn như xưa nữa, nếu như động tác nhanh hơn chút thì có lẽ anh sẽ không thể nào nhận ra được cô.

Vết thương của Phí Văn Kiệt trông có vẻ đáng sợ nhưng kỳ thực không nặng lắm, lau sạch sẽ đi, bôi thuốc khử trùng vào, rồi bôi thuốc đặc trị vết thương và dùng vải quấn chặt lại là được. Vết thương như vậy có thể chữa trị ngay tại hiện trường. Việc vốn dĩ đưa anh lên xe cấp cứu cần trọng đặc biệt như vậy có thể là do giới báo chí đã loan truyền thông tin về vụ tai nạn khắp thành phố mà dẫn đến. Phó tổng giám đốc tập đoàn gang thép Ninh Huy là người tiên phong trong công tác tìm cứu nhân công bị thương. Phóng viên bên ngoài phòng bệnh cấp cứu có đến hơn nửa số người đang đợi chờ anh để chụp hình và làm tựa đề các đầu báo lớn.

Phí Văn Kiệt luôn luôn cúi đầu, dường như anh đang suy nghĩ vấn đề gì đó mông lung lắm, chỉ thỉnh thoảng đưa mắt ngược nhìn lên, bất giác đảo mắt nhìn vào tấm thẻ công tác treo trên ngực Diệp Tri Ngã.

Cái nhìn này khiến cho Diệp Tri Ngã chợt nhận ra sai sót của mình. Quả đúng là Phí Văn Kiệt đang dần dần ngẩng đầu lên, mắt dán chặt vào nửa khuôn mặt còn hở ra ngoài chiếc khẩu trang đã che gần như kín mít của Diệp Tri Ngã. Vầng trán quen thuộc ấy, đôi lông mày sắc cạnh và đôi mắt thùy mị ấy chỉ còn cách anh một khoảng ngắn đến vô cùng mà thôi.

Diệp Tri Ngã tưởng tượng lại cốc nước mà mình đã uống lúc nãy, kỳ thực nó giống như vũng máu đông đặc lại sau khi bị bông thì đúng hơn, phải buồn nôn đến mức cực kỳ kinh khủng mới trấn áp được sự hồ đồ suýt nữa bỏ chạy của bản thân. Cô dặn mình phải toàn tâm toàn ý chữa trị vết thương trên cánh tay và trên vai của Phí Văn Kiệt, chỉ tập trung xem vết thương, ngoài ra không để ý bất cứ thứ gì khác. Cơ bắp rắn chắc, ngón tay dài đẹp cùng với vết sẹo cũ chưa lành của Phí Văn Kiệt... tất cả tất cả cô đều làm theo vô thức. Bình thường để chữa trị vết thương như vậy chỉ cần mười phút là xong. Diệp Tri Ngã bình tĩnh tỉ mỉ từng bước trị liệu vết thương cho anh, gật gật đầu với những y tá đang giúp đỡ cạnh bên, rồi quay người với tốc độ rất bình thường, hướng đến phía Đỗ Quân, khu đó có một nhân viên cứu hỏa vừa bị mảnh thép chọc thẳng vào đùi bên phải, vết thương xem ra rất nặng.

Khi làm việc, Diệp Tri Ngã chẳng còn thời gian để suy nghĩ mông lung gì nữa, đợi đến khi nhân viên cứu hỏa này được đưa vào phòng bệnh giám hộ, thì thời gian cũng đã điểm ba giờ sáng. Diệp Tri Ngã cẩn thận đến mức dè dặt, người cô không muốn gặp cũng không còn ở đây nữa. Hầu hết các bác sỹ, y tá của phòng bệnh cấp cứu đều trong bộ dạng mệt mỏi. Chủ nhiệm Kiều và bác sỹ trực ban ở lại tiếp tục túc trực ca đêm, còn lại tất cả mọi người đều dọn dẹp ra về nghỉ ngơi hết. Diệp Tri Ngã kỳ thực cũng đã cảm thấy gần như đuối sức rồi. Cô đáp lại dăm ba câu chào hỏi của đồng nghiệp, thay trang phục, đeo túi xách, uể oải bước những bước chân nặng trĩu đi ra nhà để xe.

Khi đến do quá vội vàng, cô không kịp để xe tại bãi đỗ xe theo đúng quy định mà dừng ngay sát phòng bệnh cấp cứu nơi cô sẽ chạy ngay vào tiến hành cấp cứu. Diệp Tri Ngã vừa bước đi loạng choạng vừa cúi đầu xuống lục tìm chìa khóa trong túi xách của mình, để giày không biết rơi ra tự lúc nào và mắc kẹt ra sao. Nước xi măng bị ép dưới các bánh xe ngổn ngang qua lại khiến cho đế giày đã tuột ra chỉ còn lộ miếng cán giày làm bằng đinh thép dính chặt xuống nền, thật là trùng hợp hết mức, giẫm xuống thì dễ nhưng nhấc ra khỏi đám xi măng này thì sao khó đến vậy.

Diệp Tri Ngã lắc đầu ngao ngán, lấy hết sức mình kéo giày lên, chân thì đã nhấc ra rồi nhưng giày thì vẫn bị mắc chặt lại. Vẫn may bây giờ mới chỉ là sáng sớm, không đến nỗi xấu hổ cho lắm, cô tự cười an ủi mình,

gập lưng xuống lôi bằng được giày lên.

Đầu cô hơi choáng váng, không nghe thấy tiếng còi xe rú ầm ỉ ngay bên tai, chỉ nhìn thấy hai chiếc đèn ô tô sáng loáng phía trước mắt, nhanh như cắt một bàn tay nào đó nắm chặt lấy cổ tay rồi kéo mạnh cô vào ven đường, một chiếc xe taxi vụt qua người cô và phanh gấp lại trong gang tấc, người lái xe taxi giận dữ thò cổ ra quát nạt: “Nửa đêm nửa hôm cô bày ra cái trò quái quỷ gì đấy hả!”

Diệp Tri Ngã sợ toát mồ hôi, càng sợ hơn khi nhìn thấy đứng ngay bên cạnh mình lại là Phí Văn Kiệt. Cô hoang mang rút vội tay mình ra khỏi lòng bàn tay của anh, bước chân loạng choạng không sao đứng cho vững được. Phí Văn Kiệt không chút do dự dang cả cánh tay ôm chặt eo cô để giúp cô giữ thăng bằng.

Ánh điện bên đường và ánh đèn trong phòng bệnh cấp cứu nơi cô làm việc đều sáng loáng như nhau. Thế nhưng trong giây phút này, và tại nơi đây, sự mờ tối cũng có thể được coi như một sự che giấu, khiến cho mối quan hệ qua bao sóng gió giữa hai con người thể hiện ra cũng không quá rõ ràng, không quá hiển nhiên. Diệp Tri Ngã cố gắng mím miệng cười nhẹ và thốt ra từng lời: “Anh Văn... Văn Kiệt...”. Phí Văn Kiệt nhìn cô đăm đăm, ánh mắt bình yên lặng lẽ, dường như không thể nhận ra được sự xúc động sau bao năm xa cách để cả hai đến lúc này đây mới được hội ngộ. Biệt ly, thời gian năm năm liệu có được gọi là biệt ly hay không? Chỉ có điều cuộc hội ngộ thể này có lẽ là điều mà cả hai con người ấy đều không hề mong đợi.

“Em...”, Phí Văn Kiệt trầm ngâm thảng thốt, “Đến Ninh Ba khi nào thế?”

Diệp Tri Ngã cười nhẹ đẩy anh ra, cúi lưng xuống lôi chiếc giày da đã bị biến dạng, bám đầy đất và nước xi măng: “Em đã đến đây từ rất lâu rồi”. Xe cô để ngay sát nơi này không đến mười mấy mét, Diệp Tri Ngã tháo luôn chiếc giày trên chân còn lại, bước đi chân không trên con đường trát toàn xi măng, vất hai chiếc giày đang cầm trong tay vào thùng rác bên đường. “Cảm ơn anh. Vết thương của anh... trước khi lành hẳn không được đụng vào nước và đừng quên bôi thuốc đúng giờ”.

Phí Văn Kiệt một câu cũng không nói, Diệp Tri Ngã nhìn về phía anh và bắt tay, đến nơi đậu xe rồi mở khóa ngồi vào trong, quá trình khởi động xe và phóng đi nhanh như tích tắc, chỉ khi lướt qua rồi mới nhìn về phía sau qua gương chiếu hậu. Trong màn sương sớm vẫn còn nhìn chưa thật rõ, bóng dáng cao to của Phí Văn Kiệt hiện ra vừa mờ ảo vừa kiên định.

Kiên định vốn là bản tính của anh.

Mà bóng tối mờ ảo kia...

Diệp Tri Ngã cắn chặt vào môi, dùng hết sức mình cắn thật đau.

Mà bóng tối mờ ảo kia lại có liên quan đến cô... là cô đã đẩy người con trai với nụ cười kia từ ánh sáng nơi mặt trời xuống thăm sâu nơi bóng tối mờ ảo kia.

Đèn đỏ ngã ba đã bật tín hiệu sáng, Diệp Tri Ngã yếu đuối ngã người trên vô-lăng, đột nhiên hình như có tiếng ngón tay rộn ràng gõ gõ lên cửa kính xe cô, người con trai mười mấy tuổi Phí Văn Kiệt đứng ngoài cửa kính cười một cách đầy mưu đồ gì đó. Anh nói, may em là con gái đấy, nếu là con trai mà ngã người trên vô-lăng như thế này thì thể nào cũng khiến cho người khác nhìn thấy tưởng là lái máy bay đấy.

Khi ấy cô còn chưa biết thế nào là lái máy bay, vẫn muốn níu kéo anh để gặng hỏi.

Diệp Tri Ngã cười, đôi lông mày nhăn lại, nhắm nghiền mắt thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Tập đoàn Ninh Huy xảy ra sự cố về an toàn như thế này đã dậy lên làn sóng bàn tán khắp nơi trong thành phố Ninh Ba. Nhưng bởi vì thứ nhất là không có nhân viên bị chết, thứ hai tập đoàn Ninh Huy đã dày công che đậy mọi dấu tích, các cấp trên dưới lãnh đạo đều tỏ thái độ thành khẩn dừng cầm gánh vác trách nhiệm, mức tiền đền bù cho công nhân rất cao, tiến hành phê bình thảo luận trên các phương tiện truyền thông đại chúng, kết hợp với cục cảnh sát phòng cháy chữa cháy tiến hành các hoạt động tuyên truyền phòng cháy an toàn với ý nghĩa sâu sắc tích cực, quyên tặng cho bệnh viện Nhân dân thành phố Ninh Ba những thiết bị máy móc y tế hiện đại đắt tiền, lại còn tổ chức lễ tuyên bố cảm ơn và tiếp đón nhà báo sau khi kết thúc công tác giải quyết đúng cách hợp lý hậu trường, để tỏ lòng cảm ơn những nhân viên tham gia cứu chữa và giải quyết các vấn đề liên quan đến vụ việc nêu trên.

Khi ăn cơm trưa tại nhà ăn, đồng nghiệp của Diệp Tri Ngã tên là u Dương Dương vừa cắn hờ vào dưa vừa hỏi cô: “Buổi lễ cảm tạ đó, anh Đỗ chắc chắn đi đấy nhỉ”.

Diệp Tri Ngã gấp một miếng thịt bò bỏ vào trong miệng: “Còn phải nói, anh Đỗ đã lập được công trạng lớn thế cơ mà. Nhưng anh ấy cũng chưa chắc sẽ đi đâu, thường khi đến những lúc như thế này, ban lãnh đạo đều đặc biệt quan tâm đến các cấp dưới, sẽ không để cấp dưới phải làm việc vất vả quá đâu em ạ”.

u Dương Dương tỏ ra rất đồng ý gật gật đầu: “Vâng đúng đấy, lần trước trong số những người đến đó giúp cảnh sát có một trung sĩ, ôi mẹ ơi, mặc bộ quân phục cấp soái rồi, em phải đi hỏi thăm thông tin mới được, nếu anh này đi tham gia lễ cảm tạ tổ chức ngày tới thì em sẽ tìm bằng được mọi cách để đi dự cùng anh Đỗ thôi”.

“Trung sĩ nào thế em, sao chị lại không nhìn thấy nhỉ?”

“Chị đúng là!”, u Dương Dương phá lên cười, “Chị thì lấy đầu ra rảnh rỗi mà đi ngắm mấy anh đẹp trai hả, trong mắt chị là chỉ có riêng một bóng hình của anh Đỗ mà thôi, đúng không!”

Diệp Tri Ngã lấy dưa gõ gõ vào hộp cơm của cô: “Em nói bậy bạ gì thế hả!”

“Rõ ràng là thế còn gì!”. Mối quan hệ giữa u Dương Dương và Diệp Tri Ngã rất tốt, nói chuyện không có gì phải suy nghĩ tính toán cả, “Nhưng mà nói đi nói lại thì anh Đỗ này cũng không đến nỗi tồi lắm đâu, thân hình cao to vạm vỡ, tiền lương thì cao ngất ngưởng, nghiên cứu tâm lý phụ nữ thì phải thuộc vào hạng chuyên gia sâu sắc hết biết, tốt thế còn gì!”

Diệp Tri Ngã cười nắc nẻ: “Gì hả em, có mà là chuyên gia sexy!”

“Em hôm qua vừa nghe được một câu chuyện hài, chị muốn nghe không?”

“Em kể đi”.

“Chị có biết cặp vợ chồng hợp nhau nhất trên thế giới này xuất phát từ nghề nghiệp gì ra không?”

Diệp Tri Ngã chớp chớp mắt: “Chắc hai người đều là bác sỹ hả em?”

u Dương Dương dang hai tay thành hình chữ thập phủ định lại: “Sai bét rồi chị”.

“Thì là nam quân nhân và nữ bác sỹ?”

“Càng sai bét”.

“Thế thì là gì hả em?”

u Dương Dương vừa cười vừa nói khê: “Là nam bác sỹ khoa phụ sản và nữ bác sỹ ở khoa dạ dày”.

Diệp Tri Ngã nghe xong phun một mạch hết thức ăn ra ngoài, cười nắc nẻ nghiêng ngả cả người, Đỗ Quân bê khay đựng thức ăn đi đến, thấy cảnh hai nữ đồng nghiệp đang thích chí cười nghiêng ngả liền mỉm cười ngồi xuống cạnh Diệp Tri Ngã: “Cười nói gì vui thế? Nói để anh cùng được cười chung nào”.

u Dương Dương lấy khăn day day khóe mắt: “Bọn em đang nói... À... Việc đại sự hệ trọng anh ạ”.

Ba người cùng cười hể hả, Đỗ Quân vờ như vô tình hỏi Diệp Tri Ngã: “Thứ bảy này đến phiên em được nghỉ đấy”.

“Vâng ạ, có việc gì không anh? Anh cần trực hộ phải không?”

“Em đi cùng anh đến tham dự lễ cảm tạ của tập đoàn Ninh Huy nhé?”.

Diệp Tri Ngã nhìn nhanh sang u Dương Dương: “Để u Dương Dương đi cùng anh nhé, em ấy thứ bảy này cũng được nghỉ đấy”.

Đỗ Quân gật gật đầu: “Thứ bảy này ngoài tham gia lễ cảm tạ ra thì còn có một hoạt động nữa, bệnh viện chúng ta cần cử một hộ sỹ y tá xuất sắc đến một trung đội phòng cháy chữa cháy nào đó để kiểm tra cho các chiến sỹ đang bị thương nhẹ, hai cô nói chung đều phải tăng ca hết, tự mình chọn chỗ đi đấy nhé”.

u Dương Dương lấy khăn lau miệng, bê khay đựng cơm đi về phía Diệp Tri Ngã ần ỷ nhìn ra hiệu: “Em không tranh với chị đâu nhé, anh Đỗ thuộc về chị rồi đấy nhé”.

Diệp Tri Ngã thốt lên: “Ái dà”, u Dương Dương vừa cau mày vừa chớp chớp mắt và đi ra luôn. Tâm trạng cô trở nên hoang mang lo lắng, gấp đưa lên rồi lại hạ đưa xuống: “Em không hợp với môi trường ở đó đâu, em có thể đổi ca trực cho đồng nghiệp khác, để người khác đi thay vậy”.

“Anh đã hỏi hết một lượt rồi, đều chẳng có ai đồng ý đi đâu, bây giờ mới phát hiện ra rằng các đồng nghiệp khoa ngoại phòng bệnh cấp cứu của chúng ta đều yêu cuộc sống yên bình phẳng lặng như thế, chẳng thiết đoái hoài đến danh vọng phù du, đáng mừng đáng kính trọng!”

Diệp Tri Ngã mím mím môi, cười không nổi: “Em có có... có việc bận thật mà...”

“Coi như là đi bar đi, phát biểu thì đã có viện trưởng phụ trách hết rồi, chúng ta chỉ việc đi cùng ăn uống no say, ăn no uống kỹ rồi thì chuẩn thôi mà”.

Diệp Tri Ngã xoa xoa hai bờ thái dương: “Em không đi không được hay sao?”

“Không được, nếu như em nhẫn tâm bỏ mặc anh một mình đơn lẻ ở đó, thì em không đi cũng chẳng sao cả”.

Diệp Tri Ngã than vãn: “Anh mới nói thể thôi mà em đã có cảm giác như mình vừa đắc tội người rồi này!”

Đỗ Quân cười trừ: “Thể thì cứ định như thế đã nhé, đến hôm đi mặc bộ váy nào đẹp đẹp chút, em nhớ em là hoa khôi của khoa ngoại phòng bệnh cấp cứu chúng ta đấy nhé!”

u Dương Dương vì muốn đi đến trung đội phòng cháy chữa cháy đã đặc biệt kéo cả Diệp Tri Ngã đi mua bộ váy cho thật đẹp, hai người lượn khắp tất cả các cửa tiệm, mặc thử mười mấy bộ áo váy rồi mỗi người mới chọn ra được cho riêng mình một bộ vừa ý. Thế nhưng chiều thứ bảy khi Đỗ Quân lái xe đến đón Diệp Tri Ngã, cô mới bắt đầu thấy hối hận, rằng không nên mua bộ áo váy trịnh trọng đến mức này, cô không muốn để Đỗ Quân hoặc có thể có cả sự xuất hiện của Phí Văn Kiệt sẽ cho rằng cô rất coi trọng bữa tiệc này.

Diệp Tri Ngã rất hiếm khi trang điểm như thế này khi xuất hiện trước Đỗ Quân, bộ váy màu đỏ rượu mà cô đang mặc trên người vừa thể hiện sự trang trọng vừa có nét năng động, cùng với mái tóc dài đen nhánh và làn da trắng ngần của cô thì dường như càng thêm nổi bật càng thêm sự quyến rũ hấp dẫn đặc biệt. Diệp Tri Ngã thoáng chút ngại ngùng liên tục cúi xuống nhìn lại mình: “Mình mặc như thế này liệu có phải là cầu kỳ quá không nhỉ?”

“Cầu kỳ ở chỗ nào chứ? Không hề cầu kỳ chút nào cả!” Đỗ Quân với bộ dạng đầy vẻ trang trọng lịch lãm giúp cô mở cửa xe để ngồi vào trong, tay bám vào phía trên thành cửa: “Mỹ nữ, mời em ngồi vào trong xe”.

Diệp Tri Ngã cười nhẹ ngồi vào trong xe và nói với Đỗ Quân rằng: “Hôm nay đi có phong bao không hả anh, em bị u Dương Dương lừa rồi, mua bộ váy đắt đỏ thế này chẳng biết sau này còn cơ hội được mặc nữa không chứ, em lỗ nặng mất rồi!”

Hai người vừa cười nói vừa phóng xe đến nơi tổ chức bữa tiệc chiêu đãi, khách sạn năm sao cao cấp hạng sang nhất trong thành phố Ninh Ba, băng rôn chào mừng khách đến dự được đặt ngay giữa sảnh tầng một, cầu thang máy bên cạnh đưa lên phòng chiêu đãi ở tầng thứ ba mươi. Các cô gái tiếp tân ăn mặc duyên dáng lịch sự đứng nhẹ nhàng dịu dàng chào đón từng vị khách bước vào. Sau khi ký tên đi vào trong hội trường, Diệp Tri Ngã chỉ vào các cô gái tiếp tân đang xếp thành từng hàng dài đó và cười: “Em hồi còn học đại học cũng từng làm qua công việc như thế này, đứng một buổi được hai trăm tệ, còn bao gồm cả phí đường đi lại và một phần cơm nữa”.

Đỗ Quân nhìn chằm chằm từ trên xuống dưới toàn thân Diệp Tri Ngã: “Anh rất muốn đánh cuộc xem lúc đó em trông như thế nào đấy”.

Diệp Tri Ngã ngó nghiêng xung quanh: “Viện trưởng hình như vẫn chưa đến anh ạ”.

“Ban lãnh đạo là phải thế, đều phải đến muộn hơn chút”. Đỗ Quân cười thật vô tư thoải mái, cùng Diệp Tri Ngã tìm nơi yên tĩnh, mỗi người cầm một ly nước vừa uống vừa nói chuyện với nhau. Diệp Tri Ngã rất ưng ý vị trí mình đang đứng ở đây, một góc khuất rất gần với cửa chính của bữa tiệc chiêu đãi, vừa không bị người khác để ý đến lại vừa rất tiện ra vào.

Giám đốc tập đoàn sắt thép Ninh Ba tên Kiều Giám An tận tay dắt hai con một trai một gái đến tham dự buổi tiệc chiêu đãi. Không thấy bóng dáng Phí Văn Kiệt ở đây, khiến cho Diệp Tri Ngã thở phào nhẹ nhõm cả người. Năm giờ bốn mươi phút, các vị lãnh đạo đã phát biểu xong, hai mươi phút tiếp theo dành cho

nhà báo đặt câu hỏi, sau đó buổi tiệc chiêu đãi được bắt đầu. Đỗ Quân bê hai đĩa đựng đầy đồ ăn mà anh biết con gái ai cũng sẽ yêu thích những món này, cùng Diệp Tri Ngã ngồi vào bàn kiểu dành riêng cho hai người ngồi, anh và cô cùng ăn cùng nói chuyện.

Chủ nhiệm văn phòng bệnh viện đi cùng viện trưởng phát hiện ra anh và cô đang trốn trong góc khuất của hội trường, vẫy tay ra hiệu cho Đỗ Quân đến. Diệp Tri Ngã rất không muốn đi, lặng lẽ bám đằng sau Đỗ Quân đi ra phía trung tâm hội trường, lại chuẩn bị giới thiệu nữa rồi.

“Đây là hai vị bác sỹ của khoa cấp cứu bệnh viện chúng tôi, đừng nhìn tuổi còn trẻ, hai vị này đều là bác sỹ giỏi của bệnh viện chúng tôi đấy. Buổi tối hôm xảy ra vụ tai nạn, họ đều tham gia công tác cứu chữa cho các bệnh nhân!”

Diệp Tri Ngã từ trước đến nay chỉ mới được biết mặt ông Kiều Giám An, vị giám đốc tập đoàn Ninh Huy qua các bức ảnh đăng trên các trang báo, ngoài đời ông trẻ trung hơn nhiều và cũng gây hơn nhiều so với các tấm hình chụp trên báo đó. Cô lịch sự bắt tay ông giám đốc Kiều Giám An, rồi lùi lại phía bên Đỗ Quân, lắng nghe họ đàm đạo chuyện thời thế rôm rả.

Trong khoảng không yên lặng, đám đông bỗng nhiên trở nên ồn ào náo động khi ông Kiều Giám An quay vội lại đằng sau làm vỡ ly rượu cầm trên tay còn đang uống dang dở, ông đỡ lấy cô gái trẻ đột nhiên ngã lảo đảo ra bất tỉnh, giọng thất thanh lo lắng: “Tiểu Mẫn! Tiểu Mẫn! con làm sao vậy? Tiểu Mẫn!”

Hai vị bác sỹ khoa cấp cứu trong tích tắc chạy vội đến bên cô gái bất tỉnh như một phản xạ có điều kiện, Đỗ Quân vừa nhìn nét mặt thâm tím của cô gái liền quát: “Đặt cô ấy nằm thẳng xuống, mời các vị lui ra, lui ra, đặt cô ấy nằm thẳng xuống mau!”

Ông Kiều Giám An vẫy tay ra hiệu cho đám đông đứng lui về phía sau, tìm chỗ trống cho cô gái trẻ bất tỉnh nằm thẳng xuống, áp đầu cô gái đặt lên cánh tay của mình. Diệp Tri Ngã không còn tâm trí và thời gian để giải thích cho ông, một tay đẩy ông ra ngoài, một tay đặt đầu cô gái trẻ xuống đất: “Ông ra phía này ôm chặt chân cô ấy, để chân lên cao, đầu hướng thấp xuống, nhanh lên!”

Đỗ Quân đo mạch đập của cô gái, kéo mí mắt còn đang nhắm nghiền ra xem, rồi nói với Diệp Tri Ngã rằng: “Hô hấp nhân tạo ngay, em tiến hành đi”.

Diệp Tri Ngã gật gù đồng ý, người bị bất tỉnh là cô gái, hô hấp nhân tạo thì nên để cho cô làm sẽ thích hợp hơn. Cô tiến hành các thao tác vô cùng chính xác, sau khi tiến hành hô hấp nhân tạo được vài lần, Diệp Tri Ngã cẩn thận xem xung quanh khắp cơ thể cô gái, giơ tay tháo chiếc kẹp tóc đang cài trên đầu cô gái ra, dùng đầu nhọn của chiếc kẹp cắm mạnh vào huyệt nhân trung và huyệt nội quan. Động tác châm cứu và hô hấp nhân tạo được tiến hành lần lượt đều nhau, sau đó tiếp tục vài lần động tác cấp cứu trợ tim. Cô gái cuối cùng cũng ho lên được vài tiếng rồi dần dần mở mắt ra.

Đỗ Quân cũng đã bảo tiếp tân của khách sạn tại đây đem đến cốc nước đường ấm, đợi cô gái tỉnh lại một chút sẽ giúp cô gái từ từ uống vào để hồi phục sức khỏe cho cô, da mặt lúc đầu thâm tái giờ đã dần dần chuyển thành màu trắng hồng. Ông Kiều Giám An với khuôn mặt bất thần lo lắng tức trực ngay bên cạnh, xót xa cầm tay cô gái: “Tiểu Mẫn, tốt rồi tốt rồi, Tiểu Mẫn, ba ngồi bên cạnh con đây rồi...”

Diệp Tri Ngã thở phào nhẹ nhõm như vừa trút xong một gánh nặng. cô nhẹ nhàng đứng lên, nhưng vì quỳ xuống nền nhà quá lâu nên chân bị tê không còn cảm giác, cô hít một hơi dài rồi lại quỳ gục xuống đất, và rồi, một bàn tay từ bên cạnh giơ ra ôm chặt cánh tay cô, nhẹ nhàng đỡ cô đứng dậy.

Diệp Tri Ngã bám lấy một bên thân ghế, hơi do dự tránh lùi lại ra xa: “Cảm ơn!”

Đỡ cô đứng dậy là một người thanh niên, anh đỡ cô rất nhanh và buông tay ra cũng rất nhanh. Diệp Tri Ngã vẫn còn chưa kịp ngoảnh mặt lại nhìn xem người đỡ mình dung mạo như thế nào thì anh đã đi xa khỏi nơi cô, tiến về phía bên cạnh Đỗ Quân, rồi cùng Đỗ Quân hai người hai đầu đỡ cô gái vào đại sảnh phòng chiêu đãi cùng ông Kiều Giám An.

Nhân viên tập đoàn Ninh Huy cùng đến nói lời cảm ơn sâu sắc tới Đỗ Quân và Diệp Tri Ngã, họ giờ mới biết được rằng cô gái bị ngã bất tỉnh kia là con gái cưng của ông giám đốc Kiều Giám An, tên là Kiều Mẫn Hằng, người thanh niên đỡ cô gái đi vào phía trong sảnh chính là con trai của ông Kiều Giám An, tên là Kiều Thiện Ngôn.

Hành động của hai vị bác sỹ khiến cho họ trở thành trung tâm chú ý của tất cả mọi người có mặt trong buổi tiệc chiêu đãi này. Diệp Tri Ngã lấy kẹp bấm lại tóc, chỉnh lại gọn gàng mái tóc bị xõa buông xuống bờ vai, tóc dài đến ngang eo thon của cô. Cô cười mỉm tiếp đón vài người đi đến mừng rượu, rồi kéo tay Đỗ Quân rút lui nhanh khỏi buổi tiệc chiêu đãi.

Đến khi ngồi hẳn trong xe ô tô rồi, cô mới cảm thấy thật sự thoải mái, Diệp Tri Ngã thở một hơi thật dài: “Tham gia buổi tiệc chiêu đãi như thế này chẳng bằng về bệnh viện đi làm còn thấy thoải mái hơn”.

Đỗ Quân phá lên cười lớn: “Đừng có biểu hiện yêu nghề ra trước mặt anh như thế, tiền lương của em đâu phải do anh phát”.

Diệp Tri Ngã dùng tay chỉnh lại mái tóc, rồi bỗng nhiên như nhớ ra điều gì đó, mặt cô bắt đầu đỏ bừng lên. Cô do dự phân vân, thì thào thốt chẳng nên lời: “Anh Đỗ, cái kia, em lúc này, em lúc này...”

Cô lúc này mặc chiếc đầm dự tiệc màu rượu vang có vẻ hơi ngắn một chút, và khi cúi người quỳ xuống đất, co lưng xuống và nhấc mông lên, những động tác khi tiến hành thao tác hô hấp nhân tạo cho Kiều Mẫn Hằng...

Đỗ Quân khoái chí bịa ra một tràng dài: “Tư thế của em lúc này đó, chao ôi rất khêu gợi cảm giác đấy”.

Khêu gợi cảm giác, khêu gợi cảm giác?

Đây là loại tính từ gì vậy?

Diệp Tri Ngã định bác bỏ, phản đối anh vài câu, nhưng lại không thể thốt ra được lời nào nữa, ho lên ho xuống khiến cho Đỗ Quân càng đắc ý phá lên cười nắc nẻ.

2. Chương 02

Chương 2: Gắng sức để quên đi

“Đỗ Quân nói cũng chẳng sai, đúng là rất khêu gợi cảm giác!”

Buổi cơm trưa ngày hôm sau, vẫn là chiếc ghế thường ngồi tại nhà ăn ấy, u Dương Dương chăm chú ngắm đi ngắm lại không dứt bức ảnh được đăng trên trang báo, rồi ngẩng đầu lên xuýt xoa không ngớt lời khen ngợi: “Đúng là nhìn không ra đây, em nói chị Tiểu Diệp à, dáng của chị đẹp quá đi. Đám thanh niên đứng đằng sau chứng kiến chị hôm đó đúng là có phúc được no nê thỏa mãn cả đôi mắt rồi đây, bộ váy thì ngắn như thế, chị thì lại cúi gập người xuống nữa... Báo còn đăng tin hôm qua chị đã mặc cả quần lót bên trong màu gì nữa đấy?”

Giới báo chí có mặt tại buổi tiệc chiêu đãi cảm tạ ngày hôm đó khi đăng thông tin đã tuyên dương nhiều đến công trạng cứu người khẩn cấp của hai vị bác sỹ, chỉ có điều là họ không nên đăng kèm theo bức ảnh đầy tính khêu gợi cảm giác như thế này. Đúng lúc khi Diệp Tri Ngã gập lưng ngả người xuống tiến hành thao tác hô hấp nhân tạo cho Kiều Mẫn Hằng, đầu cô đã cúi xuống rất thấp đến mức có thể, do đó theo lẽ tự nhiên thì phần phía mông sẽ tương ứng nhô lên rất cao, mái tóc đen dài và bóng mượt xõa xuống, dưới lớp đầm màu rượu vang kia là cặp đùi dài trắng nõn nà. Nếu là chụp ảnh nghệ thuật, Diệp Tri Ngã sẽ rất hài lòng với góc độ mà nhà nhiếp ảnh đã chọn, thế nhưng đây lại là thông tin đăng trên báo buổi sáng được phát hành rộng rãi trong toàn thành phố, có thể dễ đến gần một nửa số cư dân thành phố này đã xem được bức hình chụp đăng báo này rồi.

“Tiểu Diệp, chị được nổi tiếng rồi đó, sắp tới thế nào cũng sẽ có người qua qua lại lại săn tin tức của chị đấy, vị nữ bác sỹ sexy nhất thành phố Ninh Ba này, em xúc động quá cơ! Nếu khi đó có nhà báo đến phỏng vấn chị, thế nào họ cũng phỏng vấn luôn cả em nữa, hahaha, chị chuẩn bị viết hồi ký đi là vừa, tên tiêu đề em đã nghĩ giúp chị rồi đấy nhé, “Tuyên tiền liệt dưới ngọn dao phẫu thuật”, ôi mới nghe đã thấy đủ tàn khốc chưa!”

Diệp Tri Ngã giật nhanh lấy tờ báo, gõ gõ vào đầu u Dương Dương, điện thoại di động của hai người đột nhiên rung lên cùng lúc, lại có bệnh nhân cần chữa trị ngay rồi. Để lại phần cơm vừa mới ăn được một nửa, hai vị bác sỹ nữ liền vội vàng chạy vào phòng bệnh cấp cứu, quên đi tất cả những chuyện vừa cười đùa vui vẻ hay gánh nặng của những phiền não lo toan, tập trung cao độ cho công việc phải giải quyết ngay lập tức.

“Đây là vị nữ bác sỹ đó phải không? Cô ấy có thân hình thật là đẹp, tư thế của cô ấy còn đẹp hơn cả người mẫu chụp ảnh”. Kiều Mẫn Hàng cuộn tròn một góc trong chiếc sofa, ngắm đi ngắm lại bức ảnh đăng trên tờ báo đang cầm trên tay. “Anh, đáng chị ấy thế nào hả anh, có đẹp không?”

Kiều Thận Ngôn ngồi trên ban công, nhắm hờ mắt cho ánh mặt trời chiếu rọi vào người mình: “Em cứ chú trọng thân hình của cô ấy như thế để làm gì? Cô ấy là bác sỹ, chứ không phải là diễn viên”.

“Đương nhiên là em phải chú trọng chứ, chị ấy là người thứ hai từng hôn em, nếu như ngoại hình không bắt mắt thì có phải là em bị thiệt thòi lớn rồi sao, chẳng phải như thế ư?”

Kiều Thận Ngôn cười: “Nói chung chẳng xét đến lượt em bị thiệt thòi đâu, người ta đẹp hơn em như thế cơ mà”.

“Diệp Tri Ngã...”. Kiều Mẫn Hàng liên tục thầm thì ba chữ này, “Diệp Tri Ngã...Cái tên này thật là có ý nghĩa. Anh, em có thể hỏi anh một câu được không anh?”

“Ừ”.

“Anh... đã từng hôn môi người con trai nào chưa vậy?”

Kiều Thận Ngôn nheo nheo mắt trả lời: “Lại bắt đầu bài ca muôn thuở rồi đấy phải không?”

Kiều Mẫn Hàng dùng mu bàn tay xoa môi: “Đã hôn người con trai rồi thì sẽ cảm thấy rung động lắm”.

Kiều Thận Ngôn không biết nên phản ứng như thế nào, đành thở một hơi dài: “Cái gọi là hôn của em là hô hấp nhân tạo, biết chưa hả?”

“Nói chung thì cũng đều được gọi là hôn rồi, anh, anh đã được người con trai khác hôn thì lúc đó cảm giác anh thế nào vậy? Có phải là cũng cảm thấy rất rung động đúng không anh?”

Kiều Thận Ngôn day day môi, từ ban công nhìn thẳng xuống khung cảnh phía bên dưới: “Anh bận lắm, không hơi đâu mà trả lời em những điều thật vô vị như thế này”.

Kiều Mẫn Hàng tròn mắt: “Thời gian bị quản thúc tại gia đã chấm dứt rồi đấy à!”

Kiều Thận Ngôn dùng cằm hướng về phía ngoài khung cửa sổ gật gật đầu: “Anh chàng họ Phí chẳng phải đã đến rồi hay sao, người làm anh này chẳng lẽ không ngoan ngoãn đứng nép về một bên để nhường chỗ sao”.

“Anh...”. Kiều Mẫn Hàng cắn nhẹ vào môi, tiếng cười lúc này lắng vào trong âm thầm rồi mất hút, “Anh... anh đừng đối xử lạnh nhạt với Văn Kiệt như thế chứ...”

Kiều Thận Ngôn nhàu mày, trả lời không một chút do dự: “Không được!”

“Anh!”

Kiều Thận Ngôn nhìn cô em gái đang tỏ ra không được vui cho lắm: “Đừng nói là anh chưa cảnh cáo nhắc nhở em, Tiểu Mẫn, Phí Văn Kiệt là loại người để thực hiện được mục tiêu của mình mà có thể bất chấp tất cả mọi thứ, nó không phải là người mà em có thể kiểm soát nổi đâu”.

Kiều Mẫn Hàng phẫn nộ phản đối: “Em yêu anh ấy, sao em lại phải kiểm soát anh ấy chứ! Hơn nữa sao anh lại biết anh ấy là con người như thế cơ chứ! Anh ấy rõ ràng không phải là loại người như thế đâu!”

Kiều Thận Ngôn nhếch môi lên, cười gượng gạo giải thích: “Bởi vì anh trai của em và nó là cùng một tuýp người, cho nên dù có đứng xa như thế nào thì anh cũng ngửi được ra cái mùi đã thâm bám chặt không bay đi đâu được trên người nó, tin anh đi, cái thứ mùi này không mỹ miều tí nào đâu, em sẽ không thích nổi đâu”.

Kiều Thận Ngôn nói xong rồi khỏi căn phòng, không để ý đến những lời than vãn của cô em gái nữa, anh không muốn đối diện với Phí Văn Kiệt, đi thẳng lên tầng 3 vào phòng của mình, rồi thay đồ chuẩn bị đi ra ngoài.

Ngoài cổng ngay lập tức có tiếng chuông vang lên, mở cửa ra, Phí Văn Kiệt với bộ âu phục nghiêm trang gật đầu với Kiều Thận Ngôn: “Sao thế, anh định đi ra ngoài phải không?”

Kiều Thận Ngôn từ trước tới nay luôn có ác cảm đối với chàng em rể tương lai này, anh hỏi một cách lạnh nhạt cho qua: “Tìm tôi có việc gì?”

“Vâng! Phương án di chuyển lò cao áp số hai em đã làm xong rồi, em mang đến để anh tham khảo trước xem thế nào”.

“Ừ, tốc độ cũng nhanh đấy”.

Phí Văn Kiệt cười mỉm, đưa tập hồ sơ đang cầm trên tay cho Kiều Thận Ngôn, anh liền mở ngay ra kiểm tra, mới xem qua một lượt trang đầu tiên, lông mày anh bỗng chốc nhíu lại nhăn nhó: “Di chuyển tất cả là sao? Cậu đùa đấy hả?”

Phí Văn Kiệt trấn tĩnh giải thích: “Em không đùa tí nào”.

“Hai ngàn năm trăm mét vuông, cậu định cho di chuyển tất cả sao?”

“Chỉ cần tính toán thận trọng và tiến hành các thao tác kỹ lưỡng, lò cao áp đến ba ngàn mét vuông cũng có thể di chuyển toàn bộ được. Đây chính là biện pháp kinh tế nhất và hiệu quả nhanh nhất”.

Kiều Thận Ngôn tuy không hề thích Phí Văn Kiệt một chút nào nhưng anh không phải là người đứng từ góc cạnh cảm xúc cá nhân riêng tư mà phán đoán người khác đúng hay sai. Vị đại thiếu gia họ Kiều dùng ánh mắt hoài nghi xen lẫn do dự xem xét Phí Văn Kiệt, cầm tập hồ sơ của Phí Văn Kiệt đưa cho rồi đi vào phòng sách bên cạnh, ngồi xuống tỉ mỉ xem từng trang.

Phí Văn Kiệt cũng đi theo vào bên trong, tự mình rót ly rượu vang ngồi xuống đối diện Kiều Thận Ngôn. Cách đây ba năm, khi Phí Văn Kiệt mới bắt đầu vào phụ trách công tác quản lý tại tập đoàn sắt thép Ninh Huy này, anh và Kiều Thận Ngôn đã dần dần hình thành mối quan hệ công việc vừa lạnh nhạt vừa gần gũi, vừa xa lạ vừa đoàn kết như thế này. Không thể phủ định rằng trong lĩnh vực công trình cơ giới đặc biệt là về công trình luyện kim cơ giới thì Phí Văn Kiệt có năng lực thật sự tốt, anh không chỉ có vốn kiến thức chuyên môn sâu rộng và vững chắc mà còn luôn sáng tạo ra những phương án mới, những kỹ tích có lợi cho tập đoàn mà không ai có thể nghĩ ra được. Kiều Thận Ngôn xem từng trang rất cẩn thận phương án di chuyển được ghi trong tập hồ sơ, không hề bỏ qua dù chỉ là một chi tiết nhỏ hay bỏ sót bất cứ điểm nào ghi trong đó.

Tập đoàn sắt thép Ninh Huy năm trước đã mua lại xí nghiệp sắt thép nhà nước vốn là doanh nghiệp nhỏ đang trong tình trạng phá sản trầm trọng, bây giờ đang tiến hành sửa chữa cũng như khôi phục lại toàn bộ số thiết bị này. Lò cao áp số hai này được chế tạo từ những năm đầu thời kỳ đất nước mới giành được giải phóng, đi vào hoạt động đã mấy chục năm nay, do không được bảo dưỡng cẩn thận nên một vài bộ phận bên trong lò cao áp đã bị mòn gỉ cũ kỹ, năng suất luyện kim cũng vì thế mà giảm xuống rất nhiều, nhưng ngược lại khói độc thải ra và nhiên liệu tiêu dùng thì lại tốn vô cùng so với những năm tháng đầu mới đưa vào hoạt động. Chủ tịch hội đồng tập đoàn Ninh Huy – ông Kiều Giám An muốn tiến hành di dời lò cao áp số hai này, nhường chỗ để xây thêm một lò cao áp khác, bây giờ bao gồm các thao tác chuẩn bị trước khi bắt đầu xây dựng như thiết kế thi công lò cao áp, đặt mua các loại thiết bị, thuế thu nhập tín dụng thiết bị tiết kiệm năng lượng bảo vệ môi trường, v.v... các công đoạn này đều đã được triển khai từ thời gian trước và bây giờ đã kết thúc, để chuyển sang một giai đoạn mới đó là tiến hành bước thứ nhất của quá trình thi công.

Bước thứ nhất đó chính là phần công việc tiến hành di dời lò cao áp cũ mà Phí Văn Kiệt đảm nhiệm hoàn toàn nhiệm vụ.

Kiều Thận Ngôn đã mất một tiếng đồng hồ để có thể xem kỹ lưỡng toàn bộ nội dung ghi trong tập hồ sơ, anh không hỏi bất cứ điều gì, lập tức mở máy tính lên, dùng chức năng tính toán trong máy và tính lại một lượt các con số dữ liệu ghi trong hồ sơ. Phí Văn Kiệt lặng lẽ ngồi yên một góc, anh biết rằng ý tưởng của mình nêu ra là vô cùng liều lĩnh, và anh còn biết rằng Kiều Thận Ngôn từ trước tới nay chưa bao giờ có thiện cảm đối với anh, thế nhưng anh lại càng hiểu rằng Kiều Thận Ngôn rốt cuộc rồi cũng sẽ đồng ý với phương án nêu ra của anh mà thôi.

Kinh doanh là kinh doanh, công việc kinh doanh không thể xen lẫn trà trộn với bất kỳ cảm xúc cá nhân nào được, đây không chỉ là yêu cầu đặt ra khi làm việc của Phí Văn Kiệt mà cũng là nguyên tắc trước sau như một bất di bất dịch của Kiều Thận Ngôn. Sau khi mất một thời gian khá dài tính toán rồi so sánh kiểm

tra lại các thông số, Kiều Thận Ngôn cuối cùng cũng đã thống nhất được tài liệu, gặt đầu với Phí Văn Kiệt biểu thị đồng ý.

Công đoạn thứ nhất coi như đã tiến hành xong xuôi, bước tiếp theo đương nhiên sẽ là công việc mời các chuyên gia về xem xét thận trọng từng bước và thiết kế phương án cụ thể.

Kiều Thận Ngôn không hề nói chuyện gì với Phí Văn Kiệt, kết thúc công việc thì đường ai nấy đi, anh lấy áo khoác bước xuống nhà để xe ở tầng dưới, ngồi trong xe của mình nghĩ ngợi một hồi lâu, không biết nên đi đâu bây giờ, nghĩ đi nghĩ lại và cuối cùng nhắc đi động gọi cho một người.

u Dương Dương mặc dù chỉ là một cô bác sỹ bình thường nhưng nền tảng gia đình của cô rất giàu có, gia đình u Dương Dương nhiều đời nổi nghiệp Trung y, từ thời tổ tiên lưu truyền lại đến đời của cô biết bao nhiêu là phương thuốc chữa bệnh bảo mật. Phương thuốc dạng chất lỏng dùng để tiêm điều trị chữa tắc nghẽn mạch máu là phương thuốc trị liệu hiệu quả nhất, tốt nhất, sử dụng phổ biến nhất trong nước hiện nay chính là do phả hệ gia đình họ u cùng kết hợp nghiên cứu sản xuất và phát triển với một nhà thuốc được phẩm. Một năm thu nhập chỉ với một công trình này thôi thì cũng đã là con số vô cùng lớn rồi.

Cho nên đối với u Dương Dương mà nói thì tiền lương một tháng của cô cũng chỉ là số tiền bỏ ra để mua một chiếc áo thậm chí chỉ đến nửa chiếc áo mà thôi. Vì vậy khi Diệp Tri Ngã kéo cô đi cùng để trả lại chiếc áo đã mua, u Dương Dương liền tỏ ra vô cùng, vô cùng ngại ngùng... biết bao nhiêu từ vô cùng có thể biểu đạt được cảm giác ngại ngùng xấu hổ của cô: “Đổi gì mà đổi? Chị mặc thì cũng đã mặc rồi, đem đi đổi không thấy xấu hổ sao?”

Diệp Tri Ngã cắn răng: “Chị nói thật cho em biết vậy, lúc mua chị cũng đã nghĩ hết rồi, nói chung là chị đi trả hàng vô điều kiện, tám mác gắn trên áo mới chị vẫn chưa cắt đâu, cũng chẳng bẩn, chẳng nhàu, không hề ảnh hưởng gì tới việc bán lại cho người khác, con người sống trên cõi đời này thì cũng phải tự xấu hổ một lần chứ em!”

u Dương Dương cau mày giận dữ: “Em là em chẳng đi đâu, xấu hổ không biết giấu mặt đi đâu được ấy chứ!”

Diệp Tri Ngã càng tỏ ra tức giận: “Đều là do em đó, cứ để cho chị mua bộ đồ đắt tiền đến mức này, lại còn hại chị biến thành hình ảnh xấu xí trước mọi người, chị chẳng còn mặt mũi đâu mà đi gặp người khác nữa, hôm nay cô nương này quyết tâm đi trả lại bộ váy cho bằng được!”

“Ôi giờ ơi chị gái của tôi ơi, cái đó mà bị gọi là biến thành hình ảnh xấu xí trước mặt mọi người sao! Trông dáng chị như người mẫu thế này, mặc bộ váy đó vào, đẹp đến mức khiến cho người nhìn phải mê hồn luôn chứ. Chị chưa để ý thấy mấy hôm nay ánh mắt của anh Đỗ nhìn chị bỗng nhiên trở nên sáng loáng hay sao, nhanh lên mau, cắt bộ váy này đi, lần sau có hội tiệc gì thì lại bỏ ra mặc vào để mê hoặc tâm hồn anh ấy nhé”.

Diệp Tri Ngã mặt đỏ bừng, cúi thấp đầu lấy tay che cả khuôn mặt: “Cả đời này chị sẽ không bao giờ mặc bộ váy ngắn cùn cùn như thế này nữa. Chẳng còn mặt mũi đâu nữa mà đi nhìn người khác em ơi, xấu hổ muốn chui xuống đất luôn để chẳng còn ai phải nhìn thấy mình nữa, ôi...”

u Dương Dương cười mắc nẻ đến mức muốn đau ê ẩm cả người: “Được rồi, được rồi, xem chị tương lai rạng ngời ra sao. Thôi thì chúng ta đi nào, em đi cùng chị trả lại bộ váy cho người ta vậy!”

Chiếc váy này có giá hơn hai ngàn tệ, của một hãng nước ngoài mới có mặt trong nước, bán trong một gian hàng nằm phía cuối trong góc nhỏ của tầng ba tòa nhà mua sắm. Diệp Tri Ngã mặc dù đã từng mặc bộ váy này rồi, nên khi đến trả đồ sức thuyết phục sẽ kém hơn hẳn. Thế nhưng với số tiền hơn hai ngàn tệ có thể đủ cho cô trả tiền thuê phòng trong cả một tháng, dù thế nào cũng phải cố gắng để trả lại chiếc váy này cho bằng được. Cô gái bán hàng tại đây nghe nhu cầu muốn trả hàng của hai vị khách vừa vào, cười lịch sự lấy chiếc váy từ trong tủ ra, nhìn thấy chiếc váy liền ngạc nhiên thốt lên một tiếng: “Ồ...”

Diệp Tri Ngã lúc đó nhận ra ngay thái độ nhân viên bán hàng có vẻ gì đó khác lạ, liền rất bình tĩnh cười nói với nhân viên bán hàng rằng: “Sao thế chị, lần trước mua bộ váy này chị chẳng phải đã nói là có thể đem đến trả lại hàng được hay sao?”.

“Đổi thì đúng là có thể đổi được, nhưng chị ơi, bộ váy này rất hợp với chị, chị mặc vào đẹp vô cùng, nếu trả lại thì rất là tiếc ạ”.

Diệp Tri Ngã tròn tròn mắt thốt lên: “Cái, cái gì cơ?”

Nhân viên bán hàng mỉm cười nói với Diệp Tri Ngã: “Chúng em đều đã nhìn bức ảnh của chị đăng trên báo rồi, người đó đúng là chị mà, bộ váy này chị mặc vào đẹp lắm, chị có chắc chắn là muốn trả lại không ạ?”

u Dương Dương đứng bên cạnh phá lên cười nắc nẻ, Diệp Tri Ngã háng giọng: “Cũng không phải là nhất định muốn trả lại, chỉ có điều là... bộ váy đó... Tôi...”

Nhân viên bán hàng cười lịch sự và không hề hỏi thêm nữa, gấp cẩn thận bộ váy và để lại trong chiếc túi, lấy phiếu thanh toán tiền từ trong ngăn kéo bàn làm việc và bắt đầu làm thủ tục trả hàng, chạy ngược chạy xuôi giúp cô làm tất cả các bước trong thủ tục để trả lại đồ. Cuối cùng đưa lại chiếc túi đựng bộ váy cho Diệp Tri Ngã: “Tiền hoàn lại thì phải đợi ba hôm nữa mới có thể chuyển vào tài khoản ngân hàng của chị, mời chị sau ba hôm kiểm tra lại tài khoản. Còn bộ váy này cửa hàng chúng em xin được tặng chị, chị mặc vào rất đẹp, coi như chị mặc nó để quảng cáo giúp cửa hàng chúng em vậy”.

“Cái này thì không được, tôi... tôi không thể nhận được đâu!” Diệp Tri Ngã trong thâm tâm đã cảm thấy vô cùng hổ thẹn rồi, người ta rõ ràng biết mình đã từng mặc vào rồi mà vẫn đồng ý cho trả lại, nhân viên bán hàng ở đây rõ ràng là rất tốt.

Nhân viên bán hàng cười rất tươi: “Kiều Mẫn Hàng là người bạn tốt của em, chị mặc bộ váy của cửa hàng chúng em khi cấp cứu cho cô ấy, chúng em vui là vui quá còn gì nữa. Chúng em nhất định phải thay mặt Tiểu Mẫn bày tỏ lời cảm ơn đến chị, bộ váy này mời chị nhận lại ạ”.

Diệp Tri Ngã sửng sốt: “Tôi thật sự không thể nhận lại được đâu, cảm ơn ý tốt của cửa hàng”.

Nhân viên bán hàng nhiệt tình niềm nở nhét chiếc túi đựng bộ váy vào trong tay Diệp Tri Ngã, cười nháy mắt nói về phía đằng sau lưng cô: “Chị nhất định phải nhận lại bộ váy này, để chúng em sau này còn được thanh toán nữa chứ, đúng không đại thiếu gia Kiều?”

Diệp Tri Ngã quay lại đằng sau nhìn, sửng sốt thấy Kiều Thận Ngôn đang đứng ngay phía sau lưng cô.

Diệp Tri Ngã cuối cùng cũng đã từ chối lấy lại bộ váy đẹp đó.

Ngồi cạnh bức tường kính sáng trưng trong phòng cafe, u Dương Dương nhìn thấy lúc tạm biệt, nhân viên bán hàng có đưa cho Diệp Tri Ngã một tấm danh thiếp, lắc lắc đầu thầm thì: “Hóa ra là cô ấy à, thảo nào mà lại quen những người tầm cỡ như Kiều Thận Ngôn”.

Diệp Tri Ngã cầm tấm danh thiếp lên xem, Tôn Gia Linh – tổng giám đốc một tập đoàn thời trang có tiếng cầm cổ: “Lại còn là tổng giám đốc nữa cơ à? Sao cô ấy lại có thể đứng trong quầy bán hàng như thế này cơ chứ?”

“Chị thì biết cái gì chứ, cô ấy không phải là hạng người bình thường đâu đấy”.

“Không phải là hạng người bình thường, thế thì thuộc tầng lớp người nào vậy em?”

u Dương Dương nói đến doanh nghiệp bất động sản nổi tiếng lừng lẫy khắp vùng mà không ai không biết đến: “Chị đã từng nghe nói đến chưa, chính là gia đình của cô ấy đấy”.

“Thật thế sao!” Diệp Tri Ngã lại cúi đầu xuống xem tấm danh thiếp, “Thế sao cô ấy lại mở một cửa tiệm thời trang bé con con như thế này hả em? Lại còn đảm nhiệm cả việc đứng trước quầy bán hàng như thế này làm gì nhỉ?”

“Nếu không thì làm sao nhà họ Tôn lại có thể giàu có nổi tiếng đến mức đấy chứ, nền giáo dục của gia đình cô ấy khác biệt hẳn với cách giáo dục của những dòng họ giàu có khác, trẻ con đều đưa ra ngoài xã hội một mình tự lực cánh sinh, anh trai Tôn Gia Linh khi mới mười sáu tuổi đã một mình đầu đội trời chân đạp đất bay đến Anh quốc du học, lập được công trạng nhất định rồi mới quay trở về tiếp nối sự nghiệp dòng dõi gia đình, mà lại còn bắt đầu từ những nền tảng cơ sở nhất đi lên, không như những công tử nhà giàu chỉ biết đến các chốn thiên đường ăn chơi mà thôi”.

“Cái nhìn này đúng là thật sự sâu sắc đáng để học hỏi!” Diệp Tri Ngã cười nhẹ, “Gia đình nhà em cũng sánh ngang hàng với dòng họ nhà cô ấy, em cũng chẳng phải rất giống với cô ấy sao, một tiểu thư lá ngọc cành vàng cũng chịu cảnh khổ cực vất vả làm việc trong bệnh viện như thế này”.

u Dương Dương nhún nhún vai: “Gia đình em không thể so sánh với dòng họ Tôn đó được, một bên là trời một bên là đất. Nhưng ông tổ nhà em đã từng răn dạy con cháu rằng, mấy đời trong dòng họ vất vả chạy ngược chạy xuôi để vun vén kiếm tiền cũng chẳng bằng một đời khuynh gia bại sản tan nát hết cả một dòng họ vốn đã tồn tại từ bao đời. Em không phải là tuýp người làm kinh tế, trong bệnh viện làm việc và sống một cuộc sống bình an là sự lựa chọn đúng đắn nhất của em rồi, vừa không phải lo lắng mà tài sản sau này cũng không thể thiếu phần của em được đâu”.

Diệp Tri Ngã nhấp một ngụm cafe, vị đắng mà thơm nồng êm dịu của cafe đọng lại trong miệng của cô, khiến cho cô bồi hồi say mê thưởng thức một lúc rất lâu: “Ừ em ạ, chỉ có điều là những người nghĩ được như thế trong xã hội này thì lại không nhiều đâu. À đúng rồi, em và anh chàng Tân kia đã có tiến triển tình cảm gì chưa thế? Em vẫn chưa báo cáo cho chị đâu đấy nhé!”

u Dương Dương thở dài ngao ngán phóng đại câu chuyện lên: “Đến mở mắt ra nhìn em cũng chẳng có nữa là, chẳng thêm ngó ngang gì đến em cả, sao có thể gọi là tiến triển tình cảm gì cơ chứ”.

“Chú giải phóng quân mà lại đối xử lạnh nhạt đến thế sao?”

u Dương Dương lắc lắc đầu, hai bàn tay ôm gọn bộ mặt thất thểu: “Không phải là anh ấy đối xử lạnh nhạt với em, chủ yếu là do em đẹp tiềm ẩn quá, cái đẹp lắng sâu trong tâm hồn nên những người con trai bình thường nếu nhìn lần đầu thì sẽ chưa thể phát hiện ngay ra được, mà phải cần đến một thời gian dài nữa để tìm hiểu thì mới khám phá tìm tòi được cái đẹp tiềm ẩn này chị ạ”.

“u Dương Dương, anh tổng giám đốc họ Lữ mà nhà em rất ưng ý đó, em không hề có cảm giác gì sao? Chị thấy anh ấy tỏ ra có tình cảm đối với em thật mà, con người anh ấy cũng tốt, em có thể suy nghĩ xem thế nào”.

u Dương Dương rõ ràng không hề muốn nhắc tới con người này một chút nào, cô ậm ừ làm ngơ cho qua, rồi nhanh chóng chuyển chủ đề nói chuyện qua mấy chuyện bói toán hay tin tức đăng đầy trên các trang báo chí truyền thông. Và còn tấm danh thiếp mang tên Tôn Gia Linh đang cầm trong tay, không thể không nhắc tới vấn đề xung quanh nhân vật này trong chuỗi câu chuyện phiếm của hai người. Sau đó là nói đến Kiều Thận Ngôn, rồi đến em gái anh ấy tên là Kiều Mẫn Hàng, rồi lại tiếp tục nhắc tới vị hôn phu của Kiều Mẫn Hàng tên là Phí Văn Kiệt.

“Vị, vị hôn phu...”. Diệp Tri Ngã đột nhiên sững sốt kêu lên, u Dương Dương dường như chưa nghe thấy liền chau mày được đà tiếp tiếp nối câu chuyện còn đang dang dở: “Câu chuyện này kỳ thực có tính gay cấn y như trong kịch vậy đó chị ạ, chỉ có điều là chưa truyền ra bên ngoài mà thôi. Người ngoài không biết gì thì rõ ràng rồi, em cũng chỉ là nghe nói mà thôi. Kiều Mẫn Hàng vài năm trước khi còn ở nước Mỹ không biết làm sao rồi quen Phí Văn Kiệt, bị Phí Văn Kiệt làm cho mê muội cả tâm hồn. Trước đó Kiều Mẫn Hàng bị bệnh tim rất nặng, ở trong nhà thì được nuông chiều ôm ấp đã thành lệ quen, nên sợ Kiều Mẫn Hàng vì tức giận mà để bệnh tim tái phát nguy hiểm cho tính mạng nên gia đình cô hầu như không dám ngăn cản. Anh chàng Phí Văn Kiệt này lại có chút tài, được ông Kiều Giám An phát hiện và coi trọng tài năng, nên bây giờ Phí Văn Kiệt một bước bay lên tận chín tầng mây đảm nhiệm chức vụ quản lý cấp cao, còn đầu tư không ít cổ phần trong tập đoàn Ninh Huy. Từ một lưu học sinh khổ rách áo ôm một bước nhảy lên thành phú ông rồi đó”.

“Thật thế sao... Đúng là, đúng là rất có kịch tính...”

“Cho nên, có những cuộc gặp gỡ còn quan trọng hơn cả mấy chục năm vất vả lặn lội phấn đấu, trên thế giới này có biết bao nhiêu người, thế mà miếng ăn lại rơi trúng miệng anh ấy như thế, ái dà dà”.

Diệp Tri Ngã nhắc tách cafe lên miệng, giả bộ như đang thưởng thức hương vị thơm nồng của tách cafe, bộ dạng như vậy thì coi như có thể tránh được câu nói để tiếp lời u Dương Dương.

Cuộc gặp gỡ... Có ai có thể biết rằng, cuộc gặp gỡ hiện tại của Phí Văn Kiệt có thể được coi như là sự bù đắp của vận mệnh ban tặng riêng cho anh, cuộc gặp gỡ trước mắt này có thể bù đắp được những gian nan đau thương mà anh ấy đã từng trải qua trong những năm tháng ấy hay không? Thời gian năm năm cũng

có thể xem như không dài cho lắm. Đối với những đau thương đã trải nghiệm qua và nhất nhất muốn quên đi những điều đó mà nói, thì hơn một nghìn ngày này còn xa lắm xa lắm mới được gọi là đủ được, thậm chí đến bây giờ nhớ lại những năm tháng đã đi qua ấy, có những vết thương còn hằn nổi đau hơn, còn in đậm hơn cả so với năm năm trước đó. Những vết thương của nỗi đau không chỉ không lành lặn lại mà còn bắt đầu lên mủ. So với những điều mang đầy kịch tính mà u Dương Dương vừa kể lúc nãy, những đau thương mất mát đã từng chôn vùi tận thẳm sâu nơi quá khứ kia có thể dùng ngôn từ hay hình dung từ như thế nào để lột tả được cho rõ?

“Chị Tiểu Diệp, chị Tiểu Diệp!”

Diệp Tri Ngã bất thần tỉnh lại, đặt tách cafe xuống, dùng giấy ăn lau lại miệng, giả bộ cười trừ: “Vị cafe này thật là quyến rũ em ạ”.

u Dương Dương liếc mắt lườm cô: “Tâm hồn treo ngược cành cây rồi đấy hả bà chị? Vừa nhắc đến vị hôn phu của người ta liền xao xuyến trái tim mất rồi à, ha ha ha!”

Diệp Tri Ngã cười cười và khuyếch vào chân u Dương Dương qua khe dưới của bàn cafe: “Em biến đi!”

u Dương Dương được trận cười nắc nẻ, nhấp một ngụm cafe, say sưa nói liền một tràng dài: “Em nói thật, chị Tiểu Diệp, em cũng rất mong mình có thể gặp được người hợp tâm hợp ý với mình, sau đó cùng người ấy kết hôn, cùng nhau sống cuộc sống thật hạnh phúc, ngọt ngào cũng tốt mà có cãi nhau thì cũng tốt cả, chỉ cần được ở bên nhau làm bạn đời của nhau là đã tốt biết mấy rồi”.

Diệp Tri Ngã cười và nói: “Yêu cầu của em cao quá, đừng lựa chọn khắt khe quá em à”.

“Không phải là em lựa chọn khắt khe quá”, u Dương Dương cười gượng trả lời, “Mà chỉ có điều là số của em chẳng được tốt như số của Kiều Mẫn Hàng, gặp được một người đàn ông như Phí Văn Kiệt. Kỳ thực chị ạ, em chẳng hề chọn lựa hay yêu cầu bất cứ điều gì đối với đàn ông cả, chỉ cần có thể khiến cho trái tim em rung động thôi. Nếu như có cơ hội gặp được người như thế, em cũng có thể giống như Kiều Mẫn Hàng mà, cái gì cũng chẳng cần quan tâm, chỉ cần được ở bên cạnh người ấy là em hạnh phúc lắm rồi. Chỉ có điều thật là đáng tiếc quá, em đến cơ hội đấu tranh hay nỗ lực hết mình vì người yêu cũng chẳng có, sống qua ngày rồi lại qua ngày chẳng mấy chốc giờ đã gần ba mươi rồi”.

Diệp Tri Ngã nhìn người bạn tốt của mình từ nụ cười rạng rỡ vui tươi bỗng chốc trở nên yếu đuối, thể hiện ra một thứ tâm trạng thật buồn thật ủ rũ, cô cũng không biết nên an ủi người bạn của mình thế nào cho đúng cả, chỉ còn biết cách lấy chiếc thìa nhỏ gõ gõ vào tách cafe của u Dương Dương, vừa cười vừa an ủi rằng: “Thoải được rồi, tách cafe này chị mời em vẫn chưa được hay sao, cứ mỗi lần đến lúc thanh toán tiền là em lại buồn bã ủ rũ bị thương thế này, thảo nào mà người ta thường nói rằng càng giàu càng keo kiệt, mà lại giả trò keo kiệt với hạng người làm công ăn lương ba đồng ba cọc này như chị thì có ý nghĩa gì cơ chứ!”

u Dương Dương cũng tươi tỉnh hẳn lên, lấy hai tay ôm vào má, nhắm mắt nhìn Diệp Tri Ngã: “Giỡn trò keo kiệt... cái từ này rất là mơ hồ đấy nhé, em chơi trò keo kiệt với chị, thì chị có thể về rồi lại chơi trò keo kiệt với anh Đỗ Quân, mà phải chơi trò này thật hay mới được, chơi một đêm N lần đấy nhé!”

Hai người cười cười nói nói dăm ba câu chuyện tán gẫu hết cả một buổi sáng, hai giờ chiều Diệp Tri Ngã có ca trực, cô ăn cơm trưa xong vội vàng đến ngay bệnh viện làm việc, gục đầu xuống bàn làm việc trong văn phòng cho thư thái tinh thần. Phòng bệnh cấp cứu là như vậy, lúc nhàn rồi thì nhàn rồi đến mức chẳng có việc gì để làm được, nhưng lúc bận rộn thì lại chẳng ai biết bận rộn đến mức độ nào, không thể dùng ngôn từ nào diễn tả, cũng chẳng có đủ hơi sức để kịp đối phó lại.

Lúc đang mơ màng đắm chìm xa xăm thì cô bỗng nghe thấy tiếng người bên cạnh nói vọng ra, dường như anh Đỗ Quân và một ai đó đang nói thì phải. Diệp Tri Ngã ngẩng đầu lên, xoay xoay đôi cánh tay đã bị tê cứng do nằm lâu trên bàn, nhìn thấy người con gái hôm diễn ra bữa tiệc chiêu đãi mà cô và anh Đỗ đã cứu giúp, cô tiểu thư lá ngọc cành vàng và cũng là con gái của ông Kiều Giám An, đồng thời là vị hôn thê... của Phí Văn Kiệt, Kiều Mẫn Hàng.

Kiều Mẫn Hàng hôm nay đến với mục đích cảm ơn hai vị bác sỹ đã tận tình cứu giúp cô vào bữa tiệc chiêu đãi hôm đó, còn mang đến hai bó hoa tươi, nhưng để phòng ngừa bệnh nhân khác trong bệnh viện có thể bị mẫn cảm dị ứng với phấn hoa, hai bó hoa tươi không được mang vào phòng bệnh cấp cứu. Kiều Mẫn Hàng biểu lộ đôi chút vẻ thẹn thùng nhìn sang Diệp Tri Ngã cười nhẹ nhàng: “Là do em nghĩ không được chu đáo,

nhưng kỳ thực em không biết nên tỏ lòng cảm ơn như thế nào cho đúng”. Cô vừa nói vừa đưa chiếc túi cho Diệp Tri Ngã, mặt đỏ bừng nói tiếp với cô: “Cài này... bác sĩ Diệp, cái này bác sĩ nhất định phải cầm lấy...”

Diệp Tri Ngã cười một cách vô cùng gương gao nhìn bộ váy mới vừa đem đi trả lại cách đây chẳng bao lâu, Đỗ Quân đứng bên cạnh cũng đã nhìn thấy, anh nhìn Diệp Tri Ngã hỏi: “Sao thế, bộ váy này em...”

“Bộ váy này thật là trùng hợp được mua tại cửa hàng thời trang do một người bạn của em làm việc trong đó, bác sĩ Diệp Tri Ngã sáng hôm nay đã tới đó để trả lại đồ, em thấy bác sĩ Diệp mặc bộ váy này rất đẹp, rất phù hợp với chị ấy, nên...”

Đỗ Quân cau mày lại: “Trả lại đồ? Sao lại phải trả lại đồ thế?”

Diệp Tri Ngã cười một lúc lâu, thật không hề dễ dàng gì khi làm một việc thất đức, làm xong chưa bao lâu thì đã bị cả thế giới này phát hiện ra rồi: “Bộ váy đắt như thế này, nên em đã... Nếu không thì như thế này nhé, tôi đến đó mua lại bộ váy này vậy, nói chung thì... nói chung thì tôi cũng đã mặc nó rồi, đúng là không nên đi trả lại như vậy...”

“Bác sĩ Diệp, hãy để cho em được tặng chị, chị nhé”.

“Không cần, không cần đâu, thật sự là không cần đâu!” Diệp Tri Ngã từ chối lời đề nghị của Kiều Mẫn Hàng, mặt cô còn đỏ hơn cả mặt Kiều Mẫn Hàng. Đỗ Quân đứng bên cạnh theo dõi từ nãy giờ, anh liền giơ một tay lấy chiếc túi đang đặt trong tay của Kiều Mẫn Hàng, cười ôn hòa và nói: “Tiểu Diệp, đây là do em không đúng rồi đấy, quần áo đã mặc rồi còn đem đi trả lại là sao. Thế này nhé, hai em đều không được tranh cãi nữa, bộ váy này sẽ do anh tặng cho Tiểu Diệp nhé”.

Kiều Mẫn Hàng lúc đầu bất ngờ sửng sốt, do dự không kịp phản ứng gì, sau đó đưa mắt nhìn Đỗ Quân, rồi lại nhìn Diệp Tri Ngã dưới ánh mắt ám áp của Đỗ Quân khi nhìn cô, cười nói: “Là như vậy à, thế thì em không tranh cãi nữa, bác sĩ Đỗ, công lao này là dành cho anh hết nhá!”

Khuôn mặt Diệp Tri Ngã càng trở nên hoang mang không biết nên phản ứng như thế nào, cô ấp úng muốn nói một vài lời từ chối gì đó. Đỗ Quân giơ tay lên nhẹ nhàng, lời nói ám áp nhưng không kém phần cương quyết khó có thể từ chối được: “Thời gian đến rồi, có gì thì sau giờ làm chúng ta lại nói chuyện tiếp nhé”.

Diệp Tri Ngã biết rằng Đỗ Quân là một người trong công việc thì thái độ làm việc vô cùng nghiêm túc. Sau khi chào tạm biệt Kiều Mẫn Hàng, anh bước ra khỏi văn phòng, bắt đầu lao mình vào chuỗi công việc bận rộn. Đỗ Quân đưa Kiều Mẫn Hàng đi ra ngoài phòng bệnh cấp cứu, tiễn cô đến tận gara gửi xe.

Phí Văn Kiệt đã không đi cùng Kiều Mẫn Hàng vào phòng bệnh cấp cứu, mà đợi cô ở gara để xe. Nhìn thấy Đỗ Quân, Phí Văn Kiệt xuống xe và hàn huyên với anh dăm ba câu chuyện trò rồi lái xe chở Kiều Mẫn Hàng về nhà. Kiều Mẫn Hàng vẫy vẫy tay chào tạm biệt Đỗ Quân, khi chiếc xe lăn bánh qua ngã rẽ phía trước rồi cô mới ngồi yên tại vị trí của mình, và cười nói với Phí Văn Kiệt: “Đúng là một người đàn ông gần gũi và vô cùng thân thiện, vị chủ nhiệm họ Đỗ này tìm thấy cô người yêu là Diệp Tri Ngã xinh đẹp như thế, đúng là rất có phúc đấy, hi hi”.

Xe cộ trong bệnh viện rất đông nên tốc độ lái chậm, Phí Văn Kiệt dùng hai tay bám chặt vào vô-lăng, mắt dăm chiêu nhìn về phía trước không nói một lời nào, chăm chú lái xe cẩn thận. Số lượng xe đi từ gara đỗ xe xếp hàng để ra khỏi bệnh viện rất nhiều, từng chiếc xe lần lượt nối đuôi nhau trả tiền phí xe. Phí Văn Kiệt nhìn vào cánh cửa xe bên dưới, nhìn một cách không có chủ đích vào hai từ “Cấp cứu” được treo trên bảng to đặt ở phía trước phòng khách của tòa nhà bệnh viện phía không xa ngoài kia. Anh mím môi theo phản xạ tự nhiên.

Chỉ có một bệnh nhân trong phòng điều trị, Diệp Tri Ngã tháo khẩu trang đang đeo trên mặt tiến tới phía cửa sổ, hít một hơi thật sâu bầu không khí mang chút thoáng đãng trong lành từ bên ngoài. Vừa hít thở xong chưa được bao lâu lại có thêm một bệnh nhân khác được đưa vào phòng cấp cứu, cô lại vội vàng đeo khẩu trang và rồi từng bước tiếp tục công việc của mình.

Thế nhưng bước chân của cô vô tình dừng lại không sao bước nổi được nữa, cổ tình đưa mắt nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ ngoài kia. Thật ra chẳng có gì cả, thế nhưng cô đột nhiên có cảm giác dường như một ai đó đang nhìn về phía mình, thứ cảm giác này rất sâu đậm, rất rõ ràng.

3. Chương 03

Chương 3: Không thể không dừng cảm được sao

Diệp Tri Ngã có thể xem như là bắt đầu sự nghiệp của mình từ hai bàn tay trắng, mặc dù thu nhập của bác sỹ không tồi cho lắm, thế nhưng, đối với giá nhà không ngừng tăng liên tiếp như hiện nay thì tình cảnh của cô chẳng khác nào đem muối bỏ vào biển, chẳng biết bao giờ mới đủ. Nên căn hộ mà khả năng của cô có thể mua được chỉ là một gian nhà đã cũ kỹ nhưng địa hình khá tốt và lại cách bệnh viện nơi cô làm rất gần, môi trường nơi cô sống cũng có thể xếp vào hạng thanh nhã, đủ chấp nhận được.

Mỗi ngày sau giờ làm đi về nhà rồi dọn dẹp căn hộ nhỏ của mình là công việc khiến cho Diệp Tri Ngã cảm thấy thích thú nhất. Những đồ gia dụng trong phòng đều hơi nhỏ và có phần cũ kỹ này đều là của cô tự tay mua trên trang Đào Bảo[1] cả. Nếu đem so sánh với dòng họ giàu có của cô tiểu thư lá ngọc cành vàng u Dương Dương mà nói thì Đào Bảo mới là thương hiệu mà Diệp Tri Ngã cảm thấy phù hợp nhất với mình.

[1] Trang Đào Bảo là trang web bán hàng lớn nhất Trung Quốc.

Về đến nhà, tắm gội xong xuôi, lên mạng xác nhận lại hai mẫu hàng đã đặt trên mạng từ trước và hôm nay vừa được mang đến, sau đó vừa ăn bánh sủi cảo đã nấu xong vừa tranh thủ lướt web. Khi ăn bánh sủi cảo cô rất thích cho thật nhiều giấm. Một bát bánh sủi cảo của cô phải đến gần một nửa là giấm hương. Khi vô thức điểm web một cách ngẫu nhiên, Diệp Tri Ngã vô tình nhấn con chuột dừng lại một lúc lâu, nhẹ nhàng mở trang web Bách Độ[2] ra, rồi lại nhấn chuột vào trong thanh chức năng tìm kiếm trên trang web này, tiếp tục điền vào đó vài từ khóa: “Sắt thép”, “Ninh Huy”, “Phí Văn Kiệt”.

[2] baidu: trang web tìm kiếm phổ biến nhất Trung Quốc (giống Google ở Việt Nam)

Diệp Tri Ngã đã phải dùng hết quyết tâm của mình mới dám ấn được vào dòng chữ tìm kiếm trên chức năng tìm kiếm này, tốc độ tìm kiếm nhanh đến mức khiến cô chưa kịp có cơ hội để cảm thấy ngần ngại hối tiếc, nhanh như trong tích tắc, kết quả tìm kiếm đã hiện ra ngay. Bao nhiêu dữ liệu liên quan đến tên “Phí Văn Kiệt” được máy tính tự động đánh dấu phong chữ màu đỏ xuất hiện một cách lộn xộn la liệt trước mặt cô. Cô xem lần lượt từng thông tin, xem nhiều lần quá khiến cho cô có cảm giác dường như thật xa lạ hay như không hề quen biết đến, hình như ba chữ này không phải là những chữ “Phí Văn Kiệt” mà cô đã từng rất quen thuộc ngày xưa, mà chỉ như là một cái tên lạ lẫm nào đó của một người xa lạ nào đó mà thôi.

Vị thơm của mùi giấm chua bỗng chốc trở thành vị đắng, đắng đến độ không thể nào nôn ra được nữa, đắng như vị thuốc bột mang tên Sanshedan Chuanbei Gao mà hồi còn bé thơ cô đã được uống. Đắng như thế, như thế, đắng đến mức dù cô có cho thêm đường ngọt vào đĩa bánh sủi cảo đang ăn này bao nhiêu đi chăng nữa thì cô cũng khó có thể nuốt trôi vào trong miệng được. Khi vị đắng này vừa chạm đến đầu lưỡi thì dạ dày đã có phản ứng ngay tức khắc, cô vừa ho vừa nôn thốc ra ngoài. Là anh đã từng ngồi bên cạnh giường của cô năm ấy, lấy viên thuốc từ tay mẹ đưa cho nhét vào trong miệng, vừa nuốt viên thuốc vừa mỉm cười và nói với cô rằng: “Nhìn này, chỉ đơn giản như thế này thôi đấy, gắng sức nuốt vào trong, uống nhanh vào thì sẽ không kịp có cảm giác của vị đắng đó nữa”. Thế nhưng làm sao mà không cảm nhận được vị đắng của thuốc như thế? Dù có uống nhanh như thế nào đi chăng nữa thì vị đắng của thuốc cũng vẫn sẽ đọng lại trong miệng, trong cuống họng của người uống, đọng lại trong từng khoảnh khắc hồi ức của cô đối với anh...

Không thể tưởng tượng được rằng cô lại có ngày trùng phùng với anh như thế này, cũng đã hơn năm năm rồi còn gì. Cô cũng đã từng trốn đến một thành phố khác. Từ thời khắc rời xa làng quê thân thương ấy, lòng cô đã biến thành băng đá với lời tự nhủ rằng cả cuộc đời này cô sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa. Cô biết mình đã nợ anh rất nhiều. Cũng do cô không thể bù đắp được những thiệt thòi đối với anh cho nên cô dứt khoát muốn trốn tránh anh. Để hận thù có chỗ dựa như thế nào thì khoảng cách ấy cũng sẽ giúp mai một dần theo năm tháng.

Một bát bánh sủi cảo chưa ăn hết, còn thừa lại một nửa sẽ để lại sáng mai dùng dầu ăn rán lên và thành bữa ăn sáng của cô. Thời gian vẫn còn sớm nhưng Diệp Tri Ngã đã vội vàng chui vào phòng ngủ đắp chăn kín đầu, ngủ mãi không được cũng bắt đầu mất ngủ phải nhắm nghiền lại. Ngày mai u Dương Dương sẽ đối ca trực với cô, trước tám giờ sáng sẽ phải có mặt tại bệnh viện. Cô bây giờ luôn có cảm giác chờ đợi để mong được đến giờ đi làm, trong môi trường bận rộn chạy ngược chạy xuôi ấy cô mới không còn thời gian rảnh rỗi để nghĩ ngợi mông lung, để lại đa sầu đa cảm.

Ngày hôm sau khi chưa đến bệnh viện, Đỗ Quân đã gọi điện thoại đến cho cô, hỏi cô đang ở đâu, không cần đến phòng bệnh cấp cứu mà trực tiếp đến phòng trị bệnh đặc biệt ở phía cuối bệnh viện.

Diệp Tri Ngã có đôi chút bối rối, sau khi dừng xe tại gara liền xách túi đi thẳng đến tòa nhà phòng bệnh. Vừa bước ra khỏi thang máy thì đã thấy Đỗ Quân đứng chờ cô tại đó, dắt cô đi qua hành lang nơi được trang hoàng đẹp đẽ như tiêu chuẩn của khách sạn năm sao, đi vào căn phòng đôi có diện tích lớn nhất nằm cao nhất trong tòa nhà.

Diệp Tri Ngã không ngờ rằng người đầu tiên cô gặp khi vừa bước vào cửa lại là Phí Văn Kiệt. Nhưng anh dường như lại không hề tỏ ra một chút ngỡ ngàng gì, gật gật đầu chào Diệp Tri Ngã với thái độ rất xa lạ như chưa từng quen biết nhau, còn lịch sự bắt tay với Đỗ Quân.

Bệnh nhân cùng nằm trong phòng chữa trị đặc biệt còn có cả nhạc phụ tương lai của Phí Văn Kiệt, vị chủ tịch hội đồng giám đốc tập đoàn Ninh Huy Kiều Giám An và có cả một vị phó viện trưởng. Con gái ông Kiều Giám An là Kiều Mẫn Hàng sáng sớm hôm nay bỗng nhiên phát bệnh, được nhanh chóng đưa vào phòng bệnh cấp cứu khẩn cấp trong bệnh viện, bây giờ đang nằm trong phòng hồi sức cấp cao và được các y tá chăm sóc rất cẩn thận kỹ lưỡng.

Diệp Tri Ngã nhìn vào mắt Đỗ Quân hoài nghi đoán mò sự tình, Đỗ Quân trầm ngâm đưa cho cô một bản trích ngang chẩn đoán bệnh tình của bệnh nhân. Diệp Tri Ngã mở bản trích ngang anh đưa cho và xem, mặt bỗng chốc trở nên tối sầm, đầy vẻ ưu tư nặng nề lo lắng. Tình trạng bệnh của Kiều Mẫn Hàng rõ ràng là còn nghiêm trọng hơn nhiều lần so với sự suy đoán của cô, bệnh của Kiều Mẫn Hàng đã phát triển đến mức độ nguy hiểm như thế này, thậm chí nếu có làm phẫu thuật thì cũng đã đến mức độ trăm sự muộn màng quá rồi.

Sắc mặt của ông Kiều Giám An lúc này đây rất khó coi, có thể cảm nhận được rằng tâm trạng của ông đang vô cùng lo lắng và đầy nỗi đau thương. Ông lắc đầu cười một cách đau đớn: “Tiểu Mẫn bây giờ đã như thế này rồi, ngoài cách dựa vào thuốc để duy trì tính mạng ra thì chỉ còn một phương cứu chữa nữa là nhờ vào mệnh trời mà thôi”.

Bản trích ngang chẩn đoán bệnh tình mà cô vừa xem lúc này là do một bệnh viện rất có tiếng tăm về lĩnh vực trị liệu bệnh tim ở Mỹ chẩn đoán. Ông Kiều Giám An vì muốn trị bệnh cho con gái cưng cũng đã nghĩ hết cách rồi. Ông mỉm cười với Diệp Tri Ngã nhưng lại lộ ra khuôn mặt bi thương đau khổ đến cùng đường bất lực: “Bác sỹ Diệp là bác sỹ chuyên nghiệp, bệnh tình của Tiểu Mẫn tôi cũng không muốn nói thêm gì nữa. Đối với người cha này mà nói, tôi bây giờ chỉ còn biết gắng hết sức mình để làm cho con bé cảm thấy vui vẻ và hạnh phúc thôi, con bé từ nhỏ đến lớn không ngày nào là không đi khám bệnh cả, tâm lý tiếp xúc thường xuyên với bác sỹ đã ăn mòn trong tâm trí nó từ xưa rồi. Lần phát bệnh này là do con bé bú sữa bình không chịu uống thuốc để rút cuộc dẫn tới tình cảnh như thế này. Nhưng mà tôi thấy con bé rất có cảm tình với bác sỹ Diệp, khi ở trong nhà nó nhắc tới bác sỹ cũng nhiều lần lắm, có vẻ như rất có duyên phận với bác sỹ. Cho nên tôi đặc biệt nhờ vả viện trưởng Khưu, tức là muốn nhờ bác sỹ Diệp tạm thời đặt công việc ở phòng bệnh cấp cứu kia lại, đến đây đảm nhiệm vị trí bác sỹ chính chủ đạo trị liệu cho Tiểu Mẫn. Không biết là ý của bác sỹ như thế nào?”

Một vị bác sỹ bình thường của một khoa cấp cứu sao có thể ngay lập tức đảm nhiệm được vai trò bác sỹ chính chủ đạo trị liệu cho bệnh nhân bệnh tim được cơ chứ. Diệp Tri Ngã đầu tiên thoáng đôi chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh sau đó đã lấy lại được trấn tĩnh hiểu ra vấn đề, nói là bác sỹ nhưng kỳ thực phần lớn chỉ là đến an ủi trò chuyện hay chia sẻ với cô tiểu thư đã được bao bọc nuông chiều quá mức này. Ông Kiều Giám An thực sự rất cảm thông và quý cô con gái cưng của ông, đến cách để có thể chiều con như thế này ông cũng nghĩ được ra.

Diệp Tri Ngã có thể cảm giác được ánh mắt nhìn xuyên suốt hướng về cô của Phí Văn Kiệt, cố gắng hết sức để có thể mỉm cười một cách thật tự nhiên theo cách phải cười của nghề bác sỹ, cô nói với ông Kiều Giám An: “Vấn đề này cháu phải nghe quyết định sắp xếp của bệnh viện, cứu chữa cho bệnh nhân vốn là công việc phải làm của chúng cháu, cứu chữa bệnh nhân thì dù ở bệnh viện nào cũng đều giống nhau cả chứ ạ”.

Ông Kiều Giám An nghe đến đó vô cùng vui mừng, tiến đến bắt tay Diệp Tri Ngã, cử chỉ và thái độ của ông tỏ ra vô cùng thành khẩn cảm ơn, lại vào phòng nhìn con gái một lượt rồi mới vội vàng đi đến tập đoàn. Đỗ Quân cũng chuẩn bị quay trở lại phòng bệnh cấp cứu, Diệp Tri Ngã tiễn anh xuống dưới tòa nhà, đến

trước thang máy cô nói to: “Sao anh không nói với em một tiếng để em có tâm lý chuẩn bị trước hả anh?”.

Đỗ Quân trả lời cô: “Anh chỉ mới biết trước em có ba phút thôi, em xem, đây chẳng phải là anh đã đem đến may mắn cho em đó sao. Nếu em không tham gia buổi tiệc chiêu đãi tổ chức ngày hôm đó, thì bây giờ em vẫn phải tiếp tục không ngừng đấu tranh nỗ lực hết mình trong phòng bệnh cấp cứu đấy chứ! Ở đây tốt như thế này cơ mà, như là được sống trong khách sạn cao cấp vậy đó”.

“Tốt gì mà tốt!” Diệp Tri Ngã trầm lặng than thở với Đỗ Quân, rồi vẫy tay chào tạm biệt anh, lấy hết dũng khí đi vào trong phòng bệnh, nơi mà chỉ còn lại cô, Kiều Mẫn Hàng, hai vị y tá và Phí Văn Kiệt.

Kiều Mẫn Hàng vẫn chưa tỉnh, Diệp Tri Ngã lấy hết các dữ liệu về bản trích ngang tình trạng bệnh cũng như tiểu sử Kiều Mẫn Hàng đã từng điều trị, cô ngồi yên lặng trên ghế sofa cẩn thận lần lượt xem xét từng quyển từng quyển. Phí Văn Kiệt cũng đang trong phòng chăm sóc cho Kiều Mẫn Hàng, cô y tá thỉnh thoảng lại đi vào trong phòng tỉ mỉ quan sát tình hình của bệnh nhân. Trong căn phòng rộng thênh thang này chỉ có tiếng các loại máy trợ tim vẫn đều đều không ngừng phát ra âm thanh, so với phòng bệnh cấp cứu nơi cô vẫn làm việc thì yên lặng đến mức rợn người.

Bệnh tim của Kiều Mẫn Hàng là một trong số tứ chứng Fallot nan giải vô phương cứu chữa, thuộc loại bệnh tim bẩm sinh. Loại bệnh này hiện tại không phải là không thể cứu chữa được, chỉ có điều là thời gian tiến hành phẫu thuật chữa trị căn bệnh tốt nhất là trước thời kỳ bệnh nhân biết nhận thức, tức là thời điểm trước ba tuổi, độ tuổi càng lớn thì tỷ lệ thành công trong ca phẫu thuật sẽ ngày càng thấp đi. Đồng thời do thời gian dài liên tục bị tăng huyết áp phổi dẫn đến tình trạng gọi là hội chứng Eisenmenger. Trên lý thuyết mà nói thì trường hợp của Kiều Mẫn Hàng đã bị mất các chỉ định có khả năng tiến hành phẫu thuật rồi, thực sự thì giống như lời dặn dò của ông Kiều Giám An, hiện tại lúc này đây chỉ còn cách lợi dụng thuốc để gắng gượng không chế tình trạng bệnh của cô mà thôi.

Diệp Tri Ngã đặt tập dữ liệu vừa xem xuống bàn, cô ngậm ngùi thở một hơi dài. Người làm nghề bác sỹ ít nhiều cũng đều đã trải qua những tình huống bất lực như thế này, một sinh mạng đẹp đẽ luôn có thể phải đối diện với cái chết của tử thần bất cứ lúc nào, thế nhưng lại chỉ có thể đứng bên cạnh mở to con mắt dõi nhìn theo mà lực bất tòng tâm.

Phí Văn Kiệt đi từ trong phòng ra ngoài nghe thấy tiếng thở dài buồn bã của cô, tay anh vịn vào then chốt cánh cửa mà lòng thấy nặng trĩu, nhẹ nhàng khép lại cánh cửa phòng một cách cẩn thận rồi đi về phía khung cửa sổ, hai tay anh đút vào túi quần và nhìn xuống lung ra khung cảnh bên ngoài ô cửa sổ kia. Diệp Tri Ngã thoáng đôi chút khó xử, hỏi anh nhỏ nhẹ: “Em Kiều thế nào rồi hả anh? Em ấy đã tỉnh chưa ạ?”

Phí Văn Kiệt không nói câu gì, Diệp Tri Ngã tiếp tục cất lời: “Bệnh viện chúng em nhất định sẽ cố gắng hết sức mình để có thể chăm sóc một cách tốt nhất cho em Kiều. Nếu công việc bận rộn quá, người nhà bệnh nhân không cần thiết phải ở lại đây để túc trực đâu ạ, nếu phát sinh vấn đề gì khẩn cấp em nhất định sẽ thông báo ngay cho mọi người”.

Khung cảnh bên ngoài cửa sổ kia thật là tươi sáng, cho nên bóng lưng Phí Văn Kiệt trông có vẻ rất u tối: “Tôi quen với tình cảnh này rồi, Tiểu Mẫn rất thường xuyên nhập viện, mỗi lần cô ấy bị bất tỉnh rồi tỉnh dậy thì người đầu tiên mà cô ấy nhìn thấy đều là tôi”.

Diệp Tri Ngã cúi đầu xuống, bóng nghiêng của Phí Văn Kiệt chếch về phía cô, anh nhỏ giọng: “Mấy năm rồi không gặp, sự thay đổi của em khiến cho anh cảm thấy vô cùng ngạc nhiên”.

Diệp Tri Ngã mím môi trả lời anh: “Vậy sao anh... kỳ thực anh cũng đã thay đổi rất nhiều...”

Phí Văn Kiệt hắng giọng một tiếng, nghe không ra giọng anh đang cười hay đang có ý chế giễu: “Tuy thời gian năm năm không phải là ngắn, có phát sinh ra những thay đổi hay biến hóa như thế nào cũng đều là do môi trường hoàn cảnh tác động mà nên. Chỉ có điều là anh không hề nghĩ được rằng, cô con gái của ông Diệp Toàn ngày hôm nay lại rơi vào tình cảnh đến mức độ chiếc váy hơn sáu triệu thôi cũng phải mang đi trả lại, ông ấy và những người quá cố nếu biết được tình cảnh này của em thì e rằng sẽ đau lòng thương xót đến mức lật đi lật lại vài vòng trong quan tài mất thôi”.

“Văn Kiệt!” Diệp Tri Ngã đứng bật dậy, nhìn thẳng vào đằng sau lưng của anh nghiêm nghị nói: “Xin anh đừng có dùng những lời lẽ như thế khi nhắc đến người quá cố”.

Phí Văn Kiệt quay đầu lại, ngược với ánh sáng hắt vào trong căn phòng khiến cho Diệp Tri Ngã nhìn không rõ sắc mặt của anh: “Thế thì tôi nên dùng ngôn ngữ như thế nào để có thể nói về ông ấy được nhỉ? Hay là giống như ngày xưa gọi ông ấy một tiếng là chú Diệp, hay là phải tỏ lòng thành biết ơn báo đáp sau tất cả những gì ông ấy đã làm như thế?”

Diệp Tri Ngã hít một hơi thật dài, không thể kiên nhẫn và bình tĩnh nổi khi phải ngồi nghe những lời lăng mạ của anh, rất may ngay sau đó có cô y tá từ bên trong đi ra, mỉm cười nói với Phí Văn Kiệt: “Chị Kiều đã tỉnh rồi ạ”.

Khung cửa trong phòng bệnh chỉ treo một lớp rèm voan mỏng manh, ánh nắng vừa sáng rực vừa âm áp, đúng mức thích hợp và vô cùng thoải mái. Kiều Mẫn Hàng nằm trên chiếc giường bệnh trải ga màu xanh lá cây, sắc mặt không có lấy một chút màu máu tươi hồng, làn môi thâm tím tái nhợt đặc sệt nét mặt của người bị bệnh. Cô nhìn Phí Văn Kiệt, lấy sức uốn cong miệng để gắng cười với anh. Phí Văn Kiệt ngồi ngay cạnh trên giường, lấy tay đặt vào vàng trán của cô, nói như đang có ý trách móc cô: “Lần này lại như thế nào đây? Em lại mắc tật đồng đánh của tiểu thư rồi đó hả?”

Kiều Mẫn Hàng co rúm người nhỏ lại: “Chẳng phải là... đều tại anh hết...”

Phí Văn Kiệt cười hỏi: “Trách anh gì cơ chứ?”

“Anh lại đi công tác... Ngày quan trọng như thế anh cũng chẳng trở về...”

Diệp Tri Ngã đứng bên cạnh cửa phòng ra vào quan sát hai người ấy, cô nghĩ ngợi, rồi lại nghĩ ngợi, và sau đó nhẹ nhàng không một tiếng động bước chân ra khỏi phòng, giúp họ khép cánh cửa lại. Cô đứng một hồi lâu nhìn chăm chăm vào cánh cửa màu trắng ấy, và đã đứng nhìn rất lâu thì phải, tâm trạng cô lúc đó không biết nên nói như thế nào cho chính xác. Cũng ở bên cạnh chiếc giường bệnh như thế, người con gái có tư cách nũng nịu Phí Văn Kiệt giờ đã đổi thành một người hoàn toàn khác rồi...

Cô chậm chậm quay người bước đi, bỗng nhiên giật mình mở to mắt nhìn người đàn ông vừa xuất hiện ngay đằng sau mình. Kiều Thận Ngôn không biết đã đến bệnh viện từ lúc nào, đang đứng ngay trước mặt và cách cô chỉ vài bước chân mà thôi, cũng giống cô đang nhìn chăm chăm vào phía cánh cửa căn phòng đã được khép chặt đó.

Diễn biến toàn bộ cảnh thân mật lúc này anh cũng đã chứng kiến rồi thì phải, cho nên mới lịch sự nhẹ nhàng không đi vào trong phòng bệnh làm phiền cô em gái của mình. Diệp Tri Ngã định lên tiếng mở lời chào hỏi anh, thế nhưng khi nhìn thấy ánh mắt nhìn của Kiều Thận Ngôn có vẻ không được bình thường cho lắm, sắc mặt của anh dường như là đang biểu lộ sự tức giận với ai đó thì phải, khuôn mặt tối sầm lại, hàm răng cắn chặt vào nhau, căn bản là anh không hề để ý đến sự có mặt của một người đang sống và đang đứng sừng sững ngay trước mặt anh như thế này đây.

“Kiều, Kiều tiên sinh?”

Kiều Thận Ngôn chợt tỉnh lại sau một hồi đắm chiêu đến mức khó hiểu, ngược mắt lên và cau mày nhìn Diệp Tri Ngã, anh nhìn cô giống như cái nhìn đối với một người không hề quen biết, đến đáp lại một tiếng cũng không có, vội vã quay đầu lại rải những bước thật dài ra khỏi nơi này, để lại một mình Diệp Tri Ngã đứng sững ngơ ngác ngay tại đó. Ngay bên cạnh là cô y tá bước vào, gắng mỉm cười với giọng nói thều thào như đang cảm thấy vô cùng bất lực: “Bệnh nhân trong phòng điều trị đặc biệt và người nhà cô ấy đều giống nhau, ai cũng đều lỗ mũi hếch ngược lên trời mà lo lắng, chúng ta cũng đã quen lắm với tình cảnh này rồi”.

Diệp Tri Ngã chỉ còn biết cười trừ, dặn dò các nữ y tá chú ý xem xét theo dõi một cách kỹ lưỡng diễn biến tình trạng của bệnh nhân. Cô quay trở lại văn phòng bên phòng cấp cứu lấy những thứ cần dùng mang đến. Phòng cấp cứu thật hiếm khi được yên tĩnh đến mức độ như thế này. Đỗ Quân nhìn thấy Diệp Tri Ngã bước đến, liền nhẹ nhàng thăm hỏi tình hình bệnh nhân Kiều Mẫn Hàng như thế nào, khi biết đôi chút thông tin cụ thể, anh biểu lộ sự tiếc nuối và thông cảm cho cô. Diệp Tri Ngã suy đoán Kiều Mẫn Hàng sống trong bệnh viện này lâu nhất cũng chỉ không quá một tuần mà thôi, cho nên cô chỉ đến lấy bộ đồ, đôi dép cần thay và thêm một chút tài liệu cũng như sổ sách. Cô đang cùng u Dương Dương viết luận văn về đề tài có liên quan đến bệnh tim mạch dưới sự hướng dẫn của Đỗ Quân, giờ đang trong giai đoạn sửa đổi và hoàn thiện lại. Tranh thủ thời gian nhàn rỗi trong phòng trị liệu đặc biệt này, cô có thể đầu tư hoàn thành nốt công việc cá nhân đang dang dở của mình.

Một tay Diệp Tri Ngã cũng có thể xách hết những đồ này nhưng Đỗ Quân kiên quyết tiễn cô đi về. Các đồng nghiệp nhìn thấy đều cười tỏ ra đầy vẻ thiện ý với Đỗ Quân: “Anh đi nhanh về nhanh nhé, người đầu mà cẩn thận đến mức độ thế này cơ chứ, đều làm việc trong cùng một bệnh viện mà còn lo sợ Tiểu Diệp chạy đi đâu cho thoát?”

Đi ra khỏi phòng bệnh cấp cứu, đến nơi ít người yên tĩnh ở bên ngoài phòng điều trị đặc biệt, Diệp Tri Ngã ngẩng đầu về phía Đỗ Quân cười nói: “Việc gì hả anh? Bây giờ thì anh có thể nói rồi đấy”.

Đỗ Quân cười trừ: “Đúng là hai chúng ta như có thần giao cách cảm vậy. Anh cũng vừa nghe ngóng một thông tin từ bên phó viện trưởng Khưu. Bệnh viện chúng ta thời gian gần đây có liên kết với bệnh viện khoa ngực để lập một trung tâm mới về lĩnh vực điều trị bệnh tim mạch. Anh có thể sẽ được điều về bên đó làm việc”.

Diệp Tri Ngã cũng tỏ ra vô cùng vui mừng cho anh: “Anh chuẩn bị được thăng quan tiến chức rồi đúng không! Thế thì anh phải ăn mừng mới được”.

Đỗ Quân lắc lắc đầu: “Thăng quan tiến chức thì chưa đến lúc để bàn tới được. Có điều là viện trưởng Khưu yêu cầu anh lựa chọn các bác sỹ y tá thích hợp về làm ứng cử viên cho trung tâm mới này. Anh muốn lắng nghe ý kiến của em một chút, xem em có nguyện vọng đến đó làm việc hay không”.

“Tất nhiên là em đồng ý rồi ạ!” Diệp Tri Ngã tỏ ra vui mừng trả lời, “Nhưng mà tin tốt lành như thế này có phần của em trong đó không anh?”

Đỗ Quân nhìn cô chăm chăm tỏ vẻ rất có thành ý: “Cho nên anh mới bảo em và u Dương Dương cùng tham gia viết bài luận văn đấy”.

Diệp Tri Ngã nhú mày nói với anh: “Chúng tớ là anh sớm đã nghe ngóng được tin tức rồi chứ gì? Thảo nào chọn cho bọn em đề tài đó, em thì lại cứ nghĩ là do anh suy ngẫm về dòng họ nhà u Dương Dương đã từng nhiều đời nghiên cứu về các loại bệnh tim mạch như thế cho nên anh quyết định giao đề tài này cho bọn em chứ!”

“Dòng họ gia đình u Dương Dương không chỉ có các chuyên gia chuyên nghiên cứu mà còn bao gồm cả các công đoạn phối thuốc điều trị về lĩnh vực bệnh tim mạch. Đằng sau năng lực chuyên nghiệp của cô ấy thì còn có cả một nền tảng hậu phương vững mạnh, sẵn sàng đứng ra giúp đỡ. Cho nên trung tâm điều trị bệnh tim mạch sắp mở này, cô ấy nhất định sẽ đến đó công tác. Em và cô ấy lúc này đây đang bài luận văn có chất lượng về chuyên môn này rồi bảo dòng họ nhà u Dương Dương tìm vài chuyên gia có uy quyền xem xét thẩm quyền và biểu dương một chút. Anh sẽ làm nốt công tác tuyển chọn em vào trong đó, như vậy thì sẽ không còn ai có thể đưa ra ý kiến phản đối nào được nữa”.

Diệp Tri Ngã sau khi nghe anh nói xong dừng bước chân lại cảm động mà thốt lên: “Anh Đỗ...”

Đỗ Quân nháy mắt với cô: “Thế nào, cảm động rồi chứ gì!”

“Anh Đỗ, anh đã nghĩ cho em được chu đáo đến nhường vậy... em thật sự không biết nên cảm ơn anh như thế nào đây, anh từ trước đến nay luôn... luôn quan tâm đến em như thế...”

Đôi mắt sau cặp kính dày của Đỗ Quân lộ vẻ vui mừng phấn khích, anh cười nói với cô: “Ai bảo em là đàn em của anh chứ? Ai bảo anh là người dắt em từ ga xe lửa về đây làm việc cơ chứ? Ai bảo khi anh còn là nhân viên giám sát tạm thời lại giữ nhiệm vụ hướng dẫn phụ đạo cho lớp học của em? Quan tâm thì vẫn đã quan tâm bao nhiêu năm như thế rồi còn gì, tạo thành một thói quen giờ muốn bỏ cũng chẳng thể bỏ được nữa, làm thế nào bây giờ!”

“Anh Đỗ!”. Diệp Tri Ngã đôi mắt ướt nhoe. Đỗ Quân đầy vẻ hào khí, vỗ vai cô vài cái: “Khẩn trương tranh thủ thời gian đi em, xem lại ý kiến những chỗ cần sửa đổi bổ sung của anh mau, thời gian không còn nhiều nữa đâu đấy, nội trong tuần này nhất định phải làm cho xong luận văn nhé!”

Diệp Tri Ngã gật gù, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh: “Chắc chắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

Đỗ Quân lòng càng cảm thấy vui mừng nhiều hơn, những ngón tay trên bàn tay quàng lên vai Diệp Tri Ngã bỗng trở nên do dự, anh lại nhắc lên cao hơn, âu yếm xoa xoa vào mái đầu của cô, tư thế giống như một người anh trai đang chiều chuộng em gái của mình và cười nói: “Đi vào trong nhanh đi!”

Không vượt qua nổi sự kiên nhẫn của Kiều Mẫn Hàng, Phí Văn Kiệt bế cô lên chiếc ghế lắn, đẩy xe đưa cô ra ban công bên ngoài phòng bệnh. Cô uể oải phơi mình dưới ánh nắng mặt trời, đưa mắt xuống nhìn khung cảnh bên dưới kia, mỉm cười một cách đầy yếu ớt: “Anh ơi nhìn kia, người yêu của bác sỹ Diệp kia anh. Cái anh mà hôm trước em có nhắc đến khi nói chuyện với anh đó. Hai người ấy ở bên nhau mới thân mật ấm áp làm sao!”

Phí Văn Kiệt chau mày nhìn xuống phía dưới tòa nhà. Con đường thật sạch sẽ thoáng đàng với hai hàng cây long não được trồng thẳng tắp trải dài ra hai bên đường. Hai người mặc áo blouse trắng đang nhìn nhau cười. Vị chủ nhiệm họ Đỗ kia đang vỗ vỗ vào bờ vai của Diệp Tri Ngã, rồi lại xoa xoa mái tóc của cô. Dù thế nào đi chăng nữa thì hành động này chắc chắn không thể là của hai người chỉ đơn thuần là đồng nghiệp dành cho nhau được.

Phí Văn Kiệt quay mặt lại nhìn Kiều Mẫn Hàng và cười: “Được rồi, em bây giờ phải nói cho anh biết trận ốm này rốt cuộc là làm sao vậy? Đang uống thuốc đều đặn như thế làm sao bỗng dưng lại không chịu nữa?”

Kiều Mẫn Hàng cúi đầu trả lời đầy nét mềm yếu, hai tay mân mê tà áo mà cô đang mặc, loại quần áo dành riêng cho bệnh nhân khi điều trị tại đây: “Cũng không phải, không có việc gì đâu anh...”

Phí Văn Kiệt cũng không nói lời nào thêm để thúc giục cô trả lời câu hỏi của anh, hai tay khoanh trước ngực, vừa chờ đợi câu trả lời của Kiều Mẫn Hàng, vừa nhìn hai người đang bắt tay nhau chào tạm biệt ở phía con đường dưới kia. Sau đó Diệp Tri Ngã đi vào trong phòng trị bệnh của tòa nhà cao lớn này.

Kiều Mẫn Hàng không kiên nhẫn được bao lâu, cô nản lòng cắn vào môi mình: “Được rồi, được rồi. Em nói ra là được rồi chứ gì. Là do em... Do do... do em nghe lời nói của ba và anh trai đã tức giận cả lên, tức quá nên...”

“Tại sao em lại tức giận chứ?”, Phí Văn Kiệt cảm thấy buồn cười ngồi vào ghế bên cạnh cô.

Kiều Mẫn Hàng lẩm bẩm giận dữ thốt lên một tiếng: “Cũng chẳng phải là do anh trai em sao, em nghe thấy ba và anh trai bàn luận về cái gì mà giống như anh đã đề xuất phương án di chuyển lò cao áp. Sau đó ba em nói rằng các chuyên gia đều lập luận phương án này không thể thực hiện được. Nhưng anh trai em kiên quyết nói nó có thể thực hiện được. Anh xem anh ấy rõ ràng là muốn nói như thế để trị anh đúng không, đến các chuyên gia đều lập luận là không thể thực hiện được thế mà anh ấy lại nhất quyết nói cho bằng được là có thể tiến hành thực hiện được chứ!”

Phí Văn Kiệt lắc đầu phá lên cười: “Em đúng là đồ chẳng biết gì cả. Em nghe đã nghe không rõ ràng lại còn đổ tội cho anh trai em là làm thế để trị anh là sao! Kỳ thực anh trai em lần này đã đứng cùng lập trường với anh đấy”.

“Sao lại như thế được cơ chứ! Ý kiến của anh chẳng phải chính là ý kiến của các chuyên gia hay sao, chuyên gia khẳng định sẽ nói rằng anh đúng và bảo anh trai em sẽ là sai. Do đó anh ấy mới cố tình nói xấu anh để hòng trị được anh mà!”

Phí Văn Kiệt nắm chặt lấy bàn tay của Kiều Mẫn Hàng: “Phương án mà anh đề xuất về vấn đề di chuyển ấy, trong cuộc họp lập luận đã không được thông qua. Thế nhưng anh trước sau đều kiên quyết không thay đổi lập trường của mình. Anh trai em lần này thực sự là đã giúp và nói đỡ cho anh đấy. Chứ anh ấy không phải là muốn trị anh, mà là muốn giúp đỡ anh”.

Kiều Mẫn Hàng chớp mắt liên tục: “Thật thế sao hả anh? Thế mà em... thế mà em vì chuyện này mà cãi nhau với anh trai...”

Phí Văn Kiệt cười: “Không sao cả, anh sẽ giúp em đi giải thích chuyện này với anh trai em”.

“Anh ấy chẳng thềm ngồi nghe anh giải thích đâu!”, Kiều Mẫn Hàng thở dài đầy vẻ bất lực, “Tính khí nóng nảy của anh ấy em là người hiểu rõ nhất, con người anh ấy từ bé đến lớn đều cố chấp đến mức thà nhận ăn nhịn uống để mặc đói đến chết thì thôi, ai nói gì anh ấy cũng bỏ ngoài tai mặc kệ, chỉ biết thà chết còn hơn nghe theo, anh à”.

“Anh trai em cũng không đến nỗi tệ như em kể đâu. Anh thấy anh ấy rất tốt mà”. Phí Văn Kiệt cười một cách thật vô tư, kéo chiếc chăn mỏng đắp trên đùi của Kiều Mẫn Hàng, “Anh thật sự phải nói một câu công bằng như thế này, phần lớn đều là do em cứ giấu lòng không chia sẻ cho người khác cùng biết, nếu anh mà

có cô em gái khủng khiếp như em thế này thì sớm muộn gì anh cũng phải uất ức nghệt lòng chết sớm đến cả một nửa năm tuổi thọ rồi đấy”.

Kiều Mẫn Hàng cười phá lên đập vào vai anh: “Anh xem đến anh cũng nói lời nguy hiểm giúp anh trai em rồi, anh từ lúc nào đã chuyển sang đứng về phía anh ấy, bênh anh ấy rồi thế hả?”

Phí Văn Kiệt âu yếm vuốt ve lòng bàn tay gầy gò của Kiều Mẫn Hàng: “Từ nay về sau em không được làm như thế nữa nghe chưa. Anh biết em làm thế là để bảo vệ cho anh. Nhưng cách bảo vệ của em như thế này không hề đúng một chút nào đâu. Hơn nữa bây giờ việc trong tập đoàn bận rộn lên rất nhiều, anh trai em sẽ gồng lên vai một đồng trách nhiệm nặng nề, áp lực sẽ rất cao. Em đừng vì chuyện như thế này mà làm cho mọi việc trở nên rối tung rối bùng lên, em đã nhớ lời anh chưa!”

“Anh ấy áp lực rất nhiều. Anh ấy mà áp lực nhiều còn áp lực của anh thì không nhiều phải không?”. Kiều Mẫn Hàng cao giọng, “Được rồi, em đã nhớ rồi. Khi nào về em sẽ gặp và nói lời xin lỗi anh trai em, như thế đã được chưa!”

“Như thế thì xem ra còn được!”. Phí Văn Kiệt giơ tay lên xem đồng hồ, “Anh phải chạy một chuyến về bên tập đoàn đã, liên quan đến kết quả luận chứng kia, anh phải về bên đó cố gắng hết sức để tranh luận chứng minh cho bằng được lập trường của mình. Buổi tối anh sẽ quay lại ở cùng với em nhé”.

Kiều Mẫn Hàng gật đầu đồng ý: “Anh đi mau đi, em ở đây thấy rất tốt”.

Diệp Tri Ngã sau khi đi vào phòng bệnh của tòa nhà cao tầng sang trọng này, bấm thang máy để lên phòng của Kiều Mẫn Hàng. Đứng ngoài cánh cửa đợi đến mười mấy phút vẫn chưa thấy cửa mở để bước vào trong phòng, mà cô đi vào phòng trực ban của các bác sỹ ngay gần phía cửa thang máy. Cô chào hỏi các đồng nghiệp đang làm việc tại đây, đồng thời hỏi thăm về phương thuốc điều trị bệnh của Kiều Mẫn Hàng khi tới qua cô được đưa vào bệnh viện này. Cô không muốn lại bước nhanh vào căn phòng ấy để một mình tiếp tục cảm thấy ngại ngùng, một mình lại đơn phương cô độc.

Từ phòng trực ban của các bác sỹ tại đây có thể nhìn thấy cánh cửa thang máy. Diệp Tri Ngã không ngờ rằng Phí Văn Kiệt lại rời khỏi căn phòng đó nhanh như vậy. Khi cô vừa mới nhìn thấy bóng dáng từ trong phòng bệnh đi ra của Phí Văn Kiệt, như một phản xạ có điều kiện, cô trốn ngay vào bên trong phòng trực ban. Để trốn tránh anh. Để tránh được phải chào hỏi thì nên tránh luôn. Để không còn cảm giác khó chịu. Mà cũng để anh khỏi khó xử nữa.

Trốn được năm phút, khi dự đoán anh đã lái xe ra khỏi bệnh viện này ước chừng được một trạm xe rồi, thì Diệp Tri Ngã lúc này mới xách túi đồ của mình bước ra ngoài phòng trực ban. Đi được một đoạn hành lang, qua một ngã rẽ đi đến phía cánh cửa phòng bệnh, đối diện lại nhìn thấy ngay bóng dáng chiếu thẳng đứng của Phí Văn Kiệt.

Diệp Tri Ngã sức tỉnh bước lùi về phía sau, thoáng đôi chút giật mình. Khuôn mặt mang đầy vẻ u buồn trầm ngâm của Phí Văn Kiệt nhìn về phía cô, môi anh mím thật chặt, trên bờ môi đã hằn cả vết mờ do mím quá chặt: “Bảo em đến bệnh viện này để chăm sóc cho Tiểu Mẫn không phải là ý của anh”.

Câu nói này thốt ra quá đột ngột, Diệp Tri Ngã nhau mày nhìn anh ngờ ngác: “Gì, cái gì ạ?”

Phí Văn Kiệt tỏ ra không còn kiên nhẫn nữa: “Cho nên em không cần thiết phải cố tình trốn tránh anh như thế đâu. Em không muốn gặp gỡ anh, kỳ thực phải nói rằng anh càng không muốn gặp lại em thì đúng hơn. Anh cũng không phải quay lại đây nhằm mục đích chơi xấu hay trả thù gì với em cả. Em không nhất thiết phải tạo ra bộ dạng nghiêm túc lạnh lùng như thế ngay trước mặt anh làm gì đâu”.

“Em đâu có như vậy...”

Phí Văn Kiệt dường như không hề chú ý lắng nghe lời giải thích của Diệp Tri Ngã. Khi cô nói xong anh liền bước những bước dài và thật nhanh đi lướt qua người cô. Anh đi nhanh quá khiến cho cô có cảm giác như một cơn gió chợt thoáng qua rồi mất hút vào vũ trụ xa xôi. Diệp Tri Ngã cắn chặt vào môi mình và đứng ngây ra như trời trồng. Cô lắng nghe tiếng bước chân càng lúc càng xa của anh, cho đến khi âm thanh ấy đã lặn vào hư vô, để rồi cô không còn nghe thấy được gì nữa.

Lời mời Diệp Tri Ngã đảm nhiệm vai trò bác sỹ chính phụ trách trị liệu chăm sóc cho Kiều Mẫn Hàng đúng vào giai đoạn cô đang trong tình trạng liên tục mê man bất tỉnh. Đến khi cô hồi tỉnh và nhìn thấy Diệp Tri

Ngã đi vào trong phòng bệnh của mình, lúc đầu thoáng chút bất ngờ không hiểu, sau khi biết rõ sự tình cô tỏ ra vô cùng vui mừng giờ tay ra: “Thế thì tốt quá rồi còn gì, em thật sự rất vui khi được gặp chị, bác sỹ Diệp ạ, hi hi hi. Khi nào gặp ba, em phải cảm ơn ba em thật nhiều mới được!”

Diệp Tri Ngã cầm bàn tay không có đến một chút hơi ấm tỏa ra của cô, dùng sức nắm thật chặt bàn tay ấy: “Chị cũng vui lắm em ạ. Em không biết đấy chứ, được đến đây chăm sóc cho em là do chị tốt phước đấy, môi trường ở đây vừa thanh nhã mà công việc lại rất nhẹ nhàng!”

“Thế thì tốt quá rồi chị ơi!”, Kiều Mẫn Hàng cười tươi nói với cô, “Em phải ở trong bệnh viện này một thời gian lâu nữa mới được. Tốt nhất là phải bao cả căn phòng này nữa, có như thế thì bác sỹ Diệp cũng có thể luôn luôn cảm thấy nhàn hạ thoải mái”.

Diệp Tri Ngã cười phá lên: “Cái này là không được đâu đấy nhé. Tuy nói là được nhàn hạ nhưng mà chị vẫn luôn mong cho em mau mau chóng chóng được ra khỏi bệnh viện này. Tốt nhất là không còn lần sau nào nữa phải quay lại cánh cửa của bệnh viện này”.

Nói nói cười cười vài câu, Diệp Tri Ngã nhìn sắc thái của Kiều Mẫn Hàng lộ đầy vẻ mệt mỏi dờ dẩn, liền khuyên cô đi vào nằm trong giường nghỉ ngơi dưỡng sức. Cô lại ngồi bên cạnh giường nói chuyện với Kiều Mẫn Hàng một lúc. Kiều Mẫn Hàng lịm vào giấc ngủ rất nhanh chóng. Thường thì người bị bệnh tim rất dễ bị mệt mỏi, hay như dạng bệnh nhân bệnh tim đã phát triển đến cấp độ nặng như trường hợp của Kiều Mẫn Hàng như thế này lại càng dễ cảm thấy mệt mỏi nhiều hơn. Chỉ có điều cô dù đã đi vào giấc ngủ thật sâu rồi nhưng nụ cười mãn nguyện tươi tỉnh vẫn lộ rõ trên nét mặt. Diệp Tri Ngã quan sát Kiều Mẫn Hàng mà mắt cô, lòng cô quặn đau như cắt.

Bệnh tình của Kiều Mẫn Hàng là như vậy, khi thì thấp đi khi thì tỉnh dậy. Diệp Tri Ngã phần lớn thời gian đều vui đầu ngồi trong căn phòng rộng mênh mông này hoàn thành nốt luận văn còn đang thực hiện dang dở. Dù cô được đảm nhiệm vai trò là bác sỹ chính chuyên phụ trách trị liệu cho Kiều Mẫn Hàng, thế nhưng trên thực tế, dưới sự cho phép của phó viện trưởng Khưu, cô chỉ cần chăm sóc cho riêng một trường hợp là bệnh nhân Kiều Mẫn Hàng mà thôi, kỳ thực như vậy thì vô cùng nhàn hạ rảnh rỗi. Hưởng phúc từ danh tiếng của phòng trị liệu đặc biệt trong tòa nhà bệnh viện cao tầng sang trọng cấp cao như thế này, nên bữa ăn trưa của cô ở đây được cải thiện hơn rất nhiều lần so với khi còn ăn tại nhà ăn dành cho nhân viên bên phòng bệnh cấp cứu. Diệp Tri Ngã vừa ngồi ăn vừa nói chuyện với Kiều Mẫn Hàng. Sau khi ăn xong, Kiều Mẫn Hàng lại tiếp tục được truyền thêm hai bịch nước biển. Dưới tác dụng của thuốc, Kiều Mẫn Hàng đã ngủ thiếp đi cả một buổi chiều dài. Không có ai đến làm phiền Diệp Tri Ngã, nên cô có thời gian nhiều hơn để chuyên tâm cho luận văn của mình. Cô vẫn không ngừng bận rộn, chỉ cho đến khi có tiếng người mở cửa từ bên ngoài bước vào trong phòng bệnh, tiếng bước chân đi vào không còn là âm thanh nhẹ nhàng của đôi giày vải mềm mỏng của các nữ y tá mà cô vẫn nghe đều đều.

Ông Kiều Giám An và Kiều Thận Ngôn đứng bên cạnh bàn sách, nhìn những đồ vật đã được đặt sẵn trên mặt bàn, vô cùng cảm động thẳng thốt nói với cô: “Bác sỹ Diệp đúng là một vị bác sỹ thật chuyên nghiệp, thật đáng kính. Cô còn đang ngồi tìm dữ liệu đấy phải không, bây giờ đã qua thời gian trực ban rồi mà”.

Quyển sách xếp trên hàng đầu tiên trên chồng sách dày này vừa khéo lại đúng là quyển luận văn viết về đề tài bệnh tim mạch. Tựa đề ghi trên bìa sách vừa to vừa rõ ràng súc tích. Diệp Tri Ngã biết rằng ông Kiều Giám An đã hiểu nhầm cô, tưởng cô đã vì bệnh tình của con gái mình mà khổ công đi tìm tài liệu nghiên cứu trị liệu. Mặt cô bỗng đỏ bừng lên như người đang bị sốt, đứng bật dậy cười gượng gạo: “À, là cháu, cháu không để ý... em Kiều vẫn còn đang ngủ trên giường, cháu nghĩ còn phải một lúc nữa thì em ấy mới tỉnh dậy. Mời chú và anh ngồi tạm xuống đợi chốc lát ạ”.

Cô vừa nói vừa xếp gọn lại đồng sách đang đặt trên bàn, máy tính cũng được tắt ngay cho vào trong túi đựng. Cô lại đi vào trong quan sát tình hình của Kiều Mẫn Hàng như thế nào. Sau đó mới chào tạm biệt hai cha con ông Kiều Giám An và đi về nhà.

Cô thay đồ đeo chiếc túi xách ra bãi gara lấy xe. Đang đi đến nửa đường thì u Dương Dương gửi tin nhắn đến cầu cứu cô. Diệp Tri Ngã mỉm cười gọi điện thoại lại cho cô. Khi điện thoại vừa thông thì nghe tiếng u Dương Dương thái độ vội vã, giọng đầy vẻ khẩn cấp lo lắng: “Tiểu Diệp, có phải trong bệnh viện đã xảy ra chuyện gì rồi phải không chị?”

“Em đang ở đâu thế, đang đi xem mặt tìm người yêu phải không?”

“Đã xảy ra sự cố gì vậy? Sao lại có nhiều bệnh nhân đến thế? Được rồi em biết rồi, em sẽ trở về bệnh viện ngay bây giờ đây”.

“Em nói em đang đi xem mặt tìm người yêu thì xem cho tốt đi, lần nào cũng chơi trò chơi cũ rích như thế này là sao”.

“Nhất định phải dùng tốc độ nhanh nhất đấy, tạm biệt, em sẽ đến ngay bây giờ đây chị ạ!”

u Dương Dương nói xong liền vội vàng vội vàng gấp điện thoại lại. Sau đó sẽ dùng tốc độ nhanh hết sức của mình để tạm biệt và chạy ngay ra ngoài. Diệp Tri Ngã cười khi khi từ từ lấy xe, mở cửa ô tô ra rồi ngồi vào trong. Không hề khởi động xe ngay lập tức mà ngồi yên trong đó, mở radio lắng lẽ nghe tin tức thời sự. Quả nhiên năm phút sau u Dương Dương lại gọi điện thoại đến cho cô, thở dài ngáp ngáp miệng, thở hơi nói một tràng dài: “Lại được chị cứu cho một trận nữa rồi, cảm ơn chị nhé!”

“Đến mức phải thế không, nói nhiều thêm một chút nữa thì em sẽ bị chết luôn nhỉ?”

“Chết thì chẳng chết được đâu, chỉ có điều là bệnh tự kỷ, bệnh điên cuồng, bệnh cưỡng bức, ba loại này đều phát bệnh ngay một lúc thì có lẽ là phải nhờ đến bệnh viện tâm thần để điều trị mới mong chuyển hướng được bệnh tình”.

“Không nói chuyện phiếm với em nữa đâu, chị vừa mới tan ca trực, đang ngồi trên xe rồi”. u Dương Dương hình như cũng đang lái xe trên đường. Hai người đã bảo nhau rằng ngày mai sẽ tiếp tục bàn về câu chuyện, đặt điện thoại xuống rồi mỗi người tự lái xe trở về nhà mình.

Hơn bảy giờ tối, xe trên đường đã ít đi rõ rệt so với thời gian đông đúc trước đó. Diệp Tri Ngã do ngồi trên bàn đọc viết luận văn quá lâu, xương cổ và lưng đã có phần đau nhức. Cô tranh thủ trong thời gian đợi đèn giao thông xanh bật lên khẽ khàng trở mình hoạt động một chút, thuận tay chỉnh nút âm thanh của đài radio lên to hơn, lắng nghe lời người dẫn chương trình đang thao thao bất tuyệt. Bạn bè của cô trong thành phố này không nhiều, chỉ có vài người bạn đã từng quen biết từ ngày xưa, nhưng cũng vì câu chuyện đã xảy ra năm năm về trước khiến cho mối quan hệ và khoảng cách bạn bè của cô ngày càng bị thu hẹp lại. Đến bây giờ người bạn mà cô có thể nói nói cười cười một cách tự nhiên thoải mái nhất chỉ còn lại một mình u Dương Dương và anh Đỗ Quân mà thôi. Cô không phải là người ngốc nghếch cũng chẳng phải là người không có mắt để nhìn. Tình cảm của Đỗ Quân dành cho cô, cô rõ ràng là có thể cảm nhận được điều đó. Mà đã tiếp xúc với anh bao lâu như thế rồi, con người anh như thế nào, ra sao thì tất nhiên cô là người hiểu được rất rõ.

Hoặc là hãy tìm cho mình một nơi có thể được ôm ấp, được dựa dẫm, được nghỉ ngơi thoải mái khi trở về nhà đi. u Dương Dương còn nhỏ hơn cô một tuổi. Người trong nhà cô ấy đã bắt đầu thúc giục rồi. u Dương Dương và Kiều Mẫn Hàng là hai tiểu thư lá ngọc cành vàng, xung quanh luôn có người chăm sóc lo lắng và bảo vệ cho họ. So sánh với hai người ấy thì niềm khao khát mong chờ một mái ấm gia đình ấm áp hòa thuận, nơi mọi người thương yêu đùm bọc cho nhau càng trở thành nỗi giục giã mãnh liệt trong tâm trí cô. Đỗ Quân có thể đem đến cho cô cái gọi là gia đình ấm áp đó. Thế nhưng niềm khát vọng chân chính thực sự của một người phụ nữ là như thế nào đây? Rốt cuộc đó sẽ là nơi có ngọn đèn thấp sáng chờ đợi cô mỗi khi cô về nhà muộn, hay là nơi sẽ có một bóng hình sẵn sàng ngồi chờ đợi cô?

Diệp Tri Ngã cho xe dừng lại tại bãi đậu xe, nhẹ nhàng dùng đôi bàn tay vỗ vỗ vào má mình. Kỳ thực cho đến lúc này đây, trong suốt cả một ngày dài, bên tai cô luôn có tiếng vọng về giọng nói của Phí Văn Kiệt, về những lời mà anh đã nói với cô ngày hôm ấy.

Kỳ thực anh càng là người không hề mong muốn gặp lại em... Kỳ thực anh càng là người không hề mong muốn gặp lại em...

4. Chương 04

Chương 4: Khi tình yêu đã nản, giấc mộng khó thành, kết cục chỉ là hư vô

Trong thời gian Kiều Mẫn Hàng nằm điều trị tại bệnh viện, những cuộc chạm trán gặp mặt giữa Phí Văn Kiệt và Kiều Thận Ngôn ngày càng trở nên lạnh lùng, điều này khiến cho Diệp Tri Ngã không thể không liên tưởng tới tin tức mật mà u Dương Dương đã thì thầm với cô. Nói là tin tức mật nhưng kỳ thực cũng có

thể gọi là một bí mật được công khai. Đó chính là mối quan hệ ngày càng trở nên nghiêm trọng khó dung hòa giữa các vị chức trách trong tập đoàn sắt thép Ninh Huy.

Kiều Thận Ngôn có lý lịch trích ngang rất chiếm ưu thế. Hai năm trước đã giữ chức vụ tổng giám đốc của tập đoàn. Nhưng trong tay Phí Văn Kiệt lại có tấm lá bài át chủ là Kiều Mẫn Hàng, rồi không lâu trước đó khi trong quá trình thu mua một doanh nghiệp nhỏ nhà nước nào đó, anh đã xuất sắc thể hiện được tính quyết đoán hơn người. Do vậy, anh được ông Kiều Giám An tin cậy và trọng dụng. Sau khi đến thời gian tiến hành bầu cử người sẽ đắc vị phó tổng giám đốc trong nhiệm kỳ tới, anh đã được thăng chức rất cao rất xa so với bước cơ sở đầu tiên của mình, trở thành phó tổng giám đốc kiêm chức vụ chủ quản công xưởng sắt thép tập đoàn Ninh Huy. Rất may là hiện tại thì vẫn còn ông Kiều Giám An làm nền tảng, hai người sẽ không đến nỗi mặt đối mặt đầu đối đầu ngày ngày tìm cách đối phó nhau. Thế nhưng cũng đã có người tiên đoán rằng trong tương lai không xa khi mà chẳng may ông Kiều Giám An có mệnh hệ gì, sự nghiệp to lớn bao la mà ông để lại sẽ không thể nào tránh khỏi bị tổn hại khi nằm trong phạm vi điều khiển của hai con người này.

Kiều Mẫn Hàng được điều trị trong bệnh viện đã được hơn mười mấy ngày và sức khỏe của cô lúc này cũng đã hồi phục rất nhanh, chỉ cần một hai ngày nữa thôi là có thể xuất viện. Diệp Tri Ngã hầu như chẳng có việc gì đáng được gọi là bận rộn phải làm cả. Việc cô làm hằng ngày chỉ là ngồi nói chuyện với Kiều Mẫn Hàng, sau đó khi người nhà Kiều Mẫn Hàng đến thăm thì cô sẽ tránh sang một góc để giữ không gian yên tĩnh cho căn phòng.

Luận văn đã được sửa lại và bổ sung cẩn thận rồi nộp cho Đỗ Quân. u Dương Dương vô cùng cảm kích. Quyển luận văn này tuy là do u Dương Dương và Diệp Tri Ngã cùng đứng tên ký hợp tác viết chung nhưng kỳ thực có đến hơn nửa giả phần luận văn đều là do công sức của Diệp Tri Ngã đầu tư cả. Thế nhưng cô lại rất thông minh. Sau khi biết thông tin rằng cô chuẩn bị được điều động đến trung tâm điều trị bệnh tim mạch mới thành lập này thì ngay lập tức cô đã hiểu ra ngụ ý của anh Đỗ Quân, chủ động đem tài liệu luận văn này đi khắp nơi để quảng cáo tuyên truyền, có cơ hội thì cho đăng báo, có cơ hội khác thì lại làm tài liệu đưa đi tham gia các cuộc thi. Mặc dù trong trường hợp chưa đăng ký cũng như chưa tham gia tiến hành sơ thẩm nhưng chỉ trong một tuần ngắn ngủi thôi, cô đã đem về cho Diệp Tri Ngã một tấm bằng khen đoạt giải nhì trong cuộc bình chọn cho luận văn chất lượng quy mô cấp tỉnh.

Qua sự việc này khiến cho Diệp Tri Ngã không thể không thừa nhận câu nói mà thiên hạ vẫn truyền nhau rằng nhà có chức quyền thì làm việc gì cũng trở nên dễ dàng thuận tiện, đây đúng là điều không thể chối cãi trong chân lý xã hội này. Ngày mà Kiều Mẫn Hàng cuối cùng cũng được xuất viện lại chính là ngày cô được nghe thông tin truyền đến từ Đỗ Quân, thông tin mà cô đã mong chờ từ rất lâu rồi. Cô đã thành công trong việc nằm trong danh sách nhân viên được điều động đến công tác tại trung tâm điều trị bệnh tim mạch mới thành lập này. Công tác chuẩn bị từ khoa cấp cứu nơi cô vẫn làm việc trước đây sẽ được hoàn thành nhanh chóng, để chỉ khoảng nửa tháng nữa thôi là cô có thể đến báo cáo đi làm tại cơ sở mới.

Khoa ngoại phòng bệnh cấp cứu chuyển công tác liền một lúc ba nhân viên và cũng là những nhân vật tinh anh giỏi giang trong nghề của bệnh viện. Trước hôm chuyển công tác một ngày, Đỗ Quân thay mặt những người chuẩn bị ra đi mời tất cả các anh em đồng nghiệp bữa tiệc chào tạm biệt thân mật. Buổi tiệc hôm đó Diệp Tri Ngã và u Dương Dương đã đi chúc rượu, chúc hết một lượt các anh chị đồng nghiệp, sau đó chủ động về bệnh viện làm thay ca cho hai đồng nghiệp đang trực, ca trực đêm cuối cùng trong ngày, để mọi người đều có thể có cơ hội được ăn uống, mọi người đều được vui mừng phấn khởi.

Ca trực đêm có ba bác sỹ, ngoài Diệp Tri Ngã và u Dương Dương ra thì còn lại một nam bác sỹ thực tập vừa mới vào làm tại bệnh viện. Ngoài ra còn có thêm hơn mười sinh viên của trường đại học y cùng đến đây thực tập và giúp họ khai đơn cũng như làm những công việc hành chính lặt vặt.

Cho đến hơn mười giờ tối, những bệnh nhân tìm đến đều là những người bị đau đầu, cảm sốt, nóng trong não, v.v... Mọi người đã bận rộn một mạch liên tiếp sau đó. Đến mười một giờ hơn thì số lượng bệnh nhân giảm đi rõ rệt, các sinh viên thực tập cũng đã trở về ký túc xá của mình nghỉ ngơi. Diệp Tri Ngã ngồi một mình tại quầy chẩn đoán bệnh nằm ngay sát lối cửa đi vào và tiếp một bệnh nhân. Còn u Dương Dương thì cùng bác sỹ thực tập ngồi trong phòng nói chuyện. Ống quần của chiếc máy làm việc đặt trên nền phòng bệnh viện bị lỗi một số vấn đề, phát ra âm thanh tuy không ồn ào lắm nhưng cũng đủ khiến cho người chú ý đến cảm thấy thật không thoải mái chút nào.

Tiếng bước chân đi vào phá vỡ sự yên bình đang ngự trị trong phòng bệnh cấp cứu lúc này. Một người đàn ông đỡ một người toàn thân đầy những máu là máu, vội vàng sải những bước chân rất dài và mạnh hốt hơ hốt hải tiến vào trong, miệng gào lên rất to: “Có bác sỹ không, có bác sỹ không. Người này bị xe máy đâm vào, có bác sỹ không nhanh đến nhanh đến cứu giúp với!”

Diệp Tri Ngã khẩn trương gọi mọi người đưa bệnh nhân vào nằm giường trị liệu. Bệnh nhân ấy vừa được đặt nằm xuống giường liền thức tỉnh, lấy hết sức mình giương đôi mắt còn đang rất mờ mờ ảo ảo nhìn vào Diệp Tri Ngã đang ôm cho anh khỏi ngã xuống, miệng gào thét âm ỉ: “Tôi nói anh chạy đi mau, tôi nói anh chạy đi mau!”

Nghे thấy động tĩnh, u Dương Dương và vị bác sỹ thực tập kia liền chạy vội từ căn phòng phía trong ra, nhìn thấy cảnh tượng đó thét lên: “Bảo vệ, bảo vệ đâu rồi!”

Thế nhưng kẻ say rượu đó đã rất say, đến mức độ mềm nhũn hết người rồi. Vị bác sỹ thực tập và người đàn ông đưa kẻ say rượu đó đến đây cùng đỡ hấn cũng chẳng thể đỡ nổi. Diệp Tri Ngã bị hấn lấy hết sức mạnh bóp siết cổ ấn người cô xuống nền nhà của phòng bệnh, trong bộ dạng khắp mặt khắp người đều đỏ bừng hết lên.

Cảnh tượng hỗn độn loạn, tiếng đồ đạc rơi vương vãi xuống đầy cả nền nhà, âm thanh âm ỉ. Không biết bình thủy tinh của vị bác sỹ nào cũng đã vỡ toang. Tên say rượu cầm một vài mảnh vỡ của bình thủy tinh đó khứa mạnh vào cổ Diệp Tri Ngã, miệng lẩm bẩm rên rỉ liên hồi: “Mày mà chạy nữa tao sẽ giết chết mày, tao giết cho mày chết thì thôi!”. Bảo vệ hốt hải chạy đến rồi lập tức gọi điện báo cảnh sát. Những người xung quanh không ai dám xông vào, cả phòng bệnh cấp cứu chỉ nghe thấy tiếng kẻ say rượu đang điên cuồng gào thét âm ỉ.

Diệp Tri Ngã bị bóp siết cổ đến nỗi gần như không thể thở được nữa. Cô không phải là cô gái mềm mỏng yếu ớt, thế nhưng dù người con gái có mạnh mẽ đến nhường nào thì cũng chẳng thể chống cự lại nổi sức mạnh của một gã trai tâm thần bất ổn định đang điên cuồng như thế này. Trong quá trình giành giật chống chọi lại, tóc cô bị giật rơi lả tả xuống đau vô cùng. Mùi rượu nồng nặc và mùi hôi trên người kẻ say rượu càng khiến cho cô cảm thấy ngạt thở đến mức không còn đủ sức lực để thở được nữa, cổ cô đau đớn đến khổ sở, giống như là đang bị tróc bị khứa ra từng mảng da thịt. Cô không thể cam chịu nổi trong cảnh lực bất tòng tâm mà chỉ yếu ớt thốt lên từng tiếng đau đớn.

“Mày còn chạy nữa hay không hả? Nói mau, mày còn chạy nữa hay không hả? Mày mà còn chạy nữa thì ông sẽ chặt đứt chân mày ra ngay”. Kẻ say rượu gào thét như đang dở khóc dở cười, từng tràng lời chửi bậy cứ thế thốt ra thật không thể nghe vào nổi, “Ông lại cho mày ra ngoài làm gái ôm, mày là con hèn hạ bản thủ, mày là con đĩ. Ông giết cho mày chết trước, rồi ông đi tìm giết cái thằng mất dạy cuồng dâm kia...”

“Tao ở đẳng này đây, mày có giỏi thì đến mà giết tao đi này.” Tiếng nói đồng dục dứt khoát cắt lời thêu thào rên rỉ nồng nặc say khướt của tên say rượu. Diệp Tri Ngã hoa mày chóng mặt không còn biết được xung quanh ra làm sao, chỉ có cảm giác như vừa nghe thấy một tiếng nói thốt lên, thứ âm thanh rất quen thuộc đối với cô. u Dương Dương vô cùng kinh ngạc khi nhìn thấy Kiều Thận Ngôn bỗng nhiên xuất hiện tại đây. Thiếu gia họ Kiều nghiêm nhiên đứng trước đám đông, căn môi cắn lợi cắn phẫn nhìn gã say rượu còn đồ.

Rượu khiến cho phản ứng của gã say rượu chậm chạp vô cùng. Gã ngẩng đầu lên nhìn nơi vọng ra tiếng nói vừa nãy là Kiều Thận Ngôn, rồi lại dùng ánh mắt căm tức hận thù quay xuống nhìn Diệp Tri Ngã. Gã cầm lên một mảnh thủy tinh vỡ, vừa nhanh tay cầm mảnh thủy tinh đó cầm thẳng xuống, vừa gào thét âm ỉ lên: “Mày chết với ông rồi, ông phải giết chết mày, cái con hèn hạ không biết xấu hổ này.”

Hành động của Kiều Thận Ngôn còn nhanh tay hơn gã say rượu gấp ngàn lần. Lúc mảnh vỡ thủy tinh thoát ra từ cổ Diệp Tri Ngã thì cũng là lúc bị cầm thẳng chắc như đinh đóng cột vào tay gã say rượu. Anh dùng sức đẩy mạnh gã ra một bên, vài người bảo vệ và bác sỹ thực tập cùng giữ chặt hấn lại, ấn gã say thẳng xuống nền nhà. Kiều Thận Ngôn đỡ cánh tay của Diệp Tri Ngã, giống như anh đang đỡ một chiếc bao tải nặng đang bị tê liệt không còn một chút cảm giác vì đã quá sợ hãi căng thẳng đi đến nơi an toàn nghỉ ngơi. u Dương Dương vội vàng chạy đến đỡ Diệp Tri Ngã ngồi xuống, ôm cô vào lòng đầy ân cần: “Không sao rồi, không sao nữa rồi, chị đã sợ quá phải không, không sao nữa rồi chị à...”

Thì đúng là đã sợ chết khiếp rồi. Diệp Tri Ngã run lẩy bẩy đến mức không thể khống chế nổi mình nữa. Cho đến khi cảnh sát được huy động đến và gã say rượu lèm bèm kia đã bị dẫn đi, đồng thời cùng mời cô

và Kiều Thận Ngôn đi đến phòng cảnh sát giúp họ thu thập tin tức thì cô mới bắt đầu tỉnh dần lại, gật đầu khê khàng: “Không có vấn đề gì cả”.

Đỗ Quân và tất cả anh em đồng nghiệp cùng chạy vội đến. Anh quan tâm đứng ngay bên cạnh Diệp Tri Ngã: “Anh đi cùng với em”.

Kiều Thận Ngôn nói với cảnh sát: “Có thể để ngày mai đến phòng cảnh sát các anh làm việc được không? Tôi đến đây là để mời bác sỹ Diệp, em gái của tôi... sức khỏe của em gái tôi không được tốt cho lắm, muốn mời bác sỹ Diệp qua xem tình trạng như thế nào”.

Nghe lời thỉnh cầu của người anh hùng, nhân vật chính có công lao chính trong sự việc xảy ra vừa rồi, cảnh sát đương nhiên là đồng ý. Hóa ra Kiều Mẫn Hằng sau nửa tháng về nhà điều trị không biết thế nào lại tiếp tục gây phiền nhiễu khó chịu, giờ lại mắc chứng đồng dâm của tiểu thư. Thuốc không chịu uống mà cơm cũng chẳng chịu ăn. Bình thường người có thể khuyên cô có tác dụng nhất là Phí Văn Kiệt thì lại đang công tác ở nước ngoài. Ông Kiều Giám An không còn cách nào khác, đành phải nghĩ ra cái cách mà thực sự không thể nào được gọi là cách như thế này, ông bảo Kiều Thận Ngôn đến mời Diệp Tri Ngã đến nhà xem xét giúp đỡ cho cô con gái.

Bàn tay Kiều Thận Ngôn bị mảnh vụn thủy tinh đâm vào tạo thành vết thương dài và sâu. Giờ anh cũng đã được băng bó vết thương xong xuôi. Bệnh viện xảy ra vấn đề như thế này, tất cả trưởng phòng bảo vệ và một vị phó viện trưởng đều đã chạy đến xem tình hình, thăm hỏi Diệp Tri Ngã vài câu, rồi lại tỏ lòng cảm ơn Kiều Thận Ngôn, sau đó thu dọn hiện trường động viên tinh thần của mọi người. Trục ban cũng không thể trực nổi nữa rồi, Diệp Tri Ngã về tình về lý thì phải đi cùng Kiều Thận Ngôn về nhà anh một chuyến. Cô thay đồ, xách túi, mỉm cười với các anh chị em đồng nghiệp. Đặc biệt là cáo biệt với Đỗ Quân rồi mới ngồi vào trong xe của Kiều Thận Ngôn.

Chỉ trong vài lần tiếp xúc ngắn ngủi nhưng hình ảnh Kiều Thận Ngôn để lại ấn tượng trong Diệp Tri Ngã là một người đàn ông trầm mặc ít nói, tính cách hướng nội, vẻ mặt bên ngoài nghiêm nghị quả quyết. Diệp Tri Ngã không thuộc tuýp người hay chủ động bắt chuyện với người lạ, hay nói đúng hơn cô rất ngại khi phải tiếp xúc với mẫu hình đàn ông như Kiều Thận Ngôn thế này. Vì trong dáng vẻ của anh để lại cho cô cảm giác rằng anh là người vô cùng lạnh lùng, vô cùng khó tiếp xúc.

Kiều Thận Ngôn bị thương một bên tay, lái xe có vẻ không được thuận lợi cho lắm. Sau khi xe rẽ ra khỏi cổng bệnh viện không bao lâu, Diệp Tri Ngã cười nói với anh: “Không bằng để cho em lái xe anh ạ, anh ngồi chỉ đường cho em đi... em có bằng lái xe...”

Kiều Thận Ngôn nhìn cô rồi dừng xe lại một góc đường, xuống xe thay chỗ ngồi cho Diệp Tri Ngã. Gia đình họ Kiều sống trong một ngôi biệt thự cao cấp sang trọng của một quận nhỏ rất nổi tiếng ở vùng ngoại ô phía Đông thành phố Ninh Huy. Kiều Thận Ngôn nói xong địa chỉ cho cô biết, Diệp Tri Ngã gật gật đầu: “Em biết nơi đó rồi ạ”.

Xe đi từ trong bệnh viện đến địa chỉ này ít nhất phải mất nửa tiếng tới bốn mươi phút. Diệp Tri Ngã nhìn trộm xuống bàn tay phải đang bị băng bó bởi vết thương lúc nãy của Kiều Thận Ngôn, giọng đầy nhẹ nhàng nói với anh: “Hôm nay quả thật là em vô cùng cảm ơn anh, nếu không có anh giúp thì em có khi đã...”

“Không có gì”. Đại thiếu gia họ Kiều trả lời cô với ba từ ngắn ngủi dứt khoát khiến cho tâm trạng vốn đang chứa đầy sự cảm kích cũng như lòng mang ơn của cô đối với anh bỗng chốc bị dốc ngược hết vào trong người. Cô cười gượng không nói thêm một lời nào nữa, chú tâm lái xe cẩn thận. Xe của Kiều Thận Ngôn đúng là chiếc xe chất lượng rất tốt, so sánh với chiếc xe cà tàng chỉ đến hơn mười vạn tệ của cô thì thật sự giống như một bên cao một bên thấp, không thể nằm cùng một tầng lớp với nhau được. Chỉ có điều thân hình Kiều Thận Ngôn cao to vạm vỡ, ghế đã chỉnh hơi hướng hẳn về phía đằng sau. Cho nên Diệp Tri Ngã ngồi vào trong vị trí này để lái xe khiến cho cơ thể cô có cảm giác như người phía trước với không tới mà phía sau cũng chẳng chạm vừa, cảm giác rất mệt mỏi.

Cũng may là lộ trình chỉ có ba mươi phút nên cũng không đến nỗi không chịu đựng được. Tới quận nhỏ nơi anh sống, dưới sự chỉ đường của Kiều Thận Ngôn, cô lái xe hướng về phía bên cạnh hồ nhân tạo với cảnh vật được tạo đẹp đẽ vô cùng. Đền của ngôi biệt thự gia đình họ Kiều vẫn còn sáng trưng. Nghe thấy tiếng xe lái đến, ông Kiều Giám An đích thân từ trong nhà bước ra, lòng đầy tâm trạng cảm kích xen lẫn vui mừng đón Diệp Tri Ngã và đưa cô vào trong.

“Bác sỹ Diệp, tôi rất ngại khi đã muộn như thế này rồi mà vẫn phải làm phiền đến cô, Tiểu Mẫn của chúng tôi... Ôi, tôi cũng chẳng còn biết cách nào khác nữa cả. Khuyên bảo thế nào con bé cũng chẳng chịu nghe. Tôi thấy khi còn điều trị trong bệnh viện, con bé nó ngoan ngoãn như thế cơ mà. Bác sỹ bảo con bé làm gì nó đều làm cả. Nên tôi đành phải... Bác sỹ Diệp à, cô đừng ngạc nhiên khi thấy con bé nó như thế, con gái tôi nó, ôi, đều là do tôi cưng chiều quá nên đâm ra như vậy đấy cô ạ!”

“Không sao đâu ạ, không sao đâu bác ạ, đây là nhiệm vụ cháu nên làm mà. Em Kiều vốn dĩ là bệnh nhân do cháu phụ trách điều trị, hơn thế nữa lúc này Kiều tiên sinh còn...”

“Ba, ba đưa bác sỹ Diệp lên phòng xem tình hình của Tiểu Mẫn trước đi, trên đường về bị tắc đường, làm cho thời gian bị chậm trễ lâu quá. Việc uống thuốc của em ấy không được kéo dài trì trệ đâu”. Kiều Thận Ngôn cắt lời đang nói dở dang của Diệp Tri Ngã, anh nhìn rất sâu vào ánh mắt của cô. Anh lấy chiếc áo khoác để trong xe quàng lên che chỗ vết thương đang băng bó trên tay. Diệp Tri Ngã ngược mắt lên, nhẹ nhàng mỉm môi mỉm cười, không nhắc đến câu chuyện vừa xảy ra lúc này tại bệnh viện nữa.

Gian phòng của Kiều Mẫn Hàng ở tầng hai trong ngôi biệt thự, cánh cửa phòng vẫn đang mở sẵn nhưng cửa phòng ngủ của cô thì lại bị khóa rất kỹ rất chặt. Ông Kiều Giám An thử đi lên trước gõ gõ cửa quan sát tình hình. Bên trong không có lấy một chút động tĩnh gì, căn bản là không có phản ứng gì cả. Bên ngoài là một vị tổng giám đốc họ Kiều với vẻ ngoài đầy sự trầm mặc, cứng rắn, quả quyết và danh thếp. Thế nhưng khi đối diện với cô con gái búng bình này thì lại đành bất đắc dĩ lắc đầu quy hàng.

Diệp Tri Ngã mỉm cười bước đến cánh cửa phòng ngủ của cô tiểu thư Kiều Mẫn Hàng, nhẹ nhàng gõ hai gõ lên cửa, nói với vào trong: “Kiều tiểu thư, là tôi đây, là Diệp Tri Ngã của bệnh viện Nhân dân đây, cô có còn nhớ tôi không?”

Đã qua hai phút, bên trong không có một phản ứng gì. Ông Kiều Giám An trở nên lo lắng bước lên cánh cửa phòng ngủ của con gái định giúp Diệp Tri Ngã gõ cửa tiếp. Diệp Tri Ngã vội vàng ngăn bàn tay của ông lại, ra ám hiệu yên lặng, rồi lại tiếp tục mỉm cười nói với giọng vào bên trong: “Kiều tiểu thư, chuyện là thế này. Bệnh viện chúng tôi thời gian gần đây có yêu cầu bác sỹ điều trị cho bệnh nhân nào thì phải đi cùng theo dõi tình hình cho bệnh nhân đó. Tất cả bệnh nhân đã từng nhập viện điều trị rồi sau khi xuất viện thì đều phải tiếp tục tiến hành thăm hỏi điều trị qua điện thoại. Thế nhưng lúc này tôi có gọi điện thoại đến cho cô. Nghe nói cô không làm theo lời chỉ dẫn dẫn dò là phải uống thuốc đúng giờ đúng liều lượng của người bác sỹ như tôi, nên tôi phải gấp rút chạy ngay đến đây xem sự tình thế nào. Có mở cửa ra được không. Nói cho tôi biết xem vì sao mà lại không muốn uống thuốc nữa. Là chê phải uống thuốc quá nhiều quá đáng hay nghĩ rằng uống thuốc không có tác dụng gì cả? Hay là có phản ứng gì khiến cơ thể không được thoải mái phải không?”

Rồi lại qua hai phút nữa, tiếng của Kiều Mẫn Hàng nói vọng ra: “Bác sỹ Diệp, tôi không có vấn đề gì cả, bác sỹ đi về đi!”

“Tôi bây giờ không thể quay về được. Cô không chịu uống thuốc, hiệu suất trị liệu sẽ không tiếp tục khôi phục lại được nữa. Nói không phải nếu bệnh tình mà tái phát, không chỉ có cô lại một lần nữa phải tiếp tục nhập viện điều trị rồi lại uống cả một trận thuốc đắng, mà khi đó đến tôi với vai trò bác sỹ chính phụ trách điều trị bệnh cho cô cũng bị bệnh viện phê bình chỉ trích. Cho nên tôi bắt buộc phải biết rõ xem tình hình rốt cuộc là như thế nào”.

“Bác sỹ Diệp, cái này không liên quan gì đến bác sỹ. Tôi sẽ giúp bác sỹ giải thích với bệnh viện...”

“Giải thích không có tác dụng gì cả, bác sỹ không giống như những người làm công tác khác. Trong nghề bác sỹ không cho phép bất cứ một lỗi sai sót hoặc vô tâm nào cả dù là những lỗi nhỏ nhất. Có giải thích có lý do như thế nào đi chăng nữa, chỉ cần vi phạm một lỗi thì cũng sẽ để lại hậu quả vô cùng nghiêm trọng. Kiều tiểu thư, cô cũng không hy vọng ngày mai đi làm tôi sẽ bị ban lãnh đạo phê bình chỉ trích đấy chứ, rồi lại khấu trừ tiền thưởng, cắt tiền lương, cũng chẳng còn cơ hội để được bình bầu giải bác sỹ tiên tiến nữa chứ, đúng không?”

“Bác sỹ Diệp...”. Tính búng bình của Kiều Mẫn Hàng đúng là bó tay, nhưng cô không phải là người ích kỷ chỉ biết nghĩ cho riêng mình. Cô do dự đứng dậy hé mở cánh cửa phòng ngủ của mình. Diệp Tri Ngã ngăn ý muốn của ông Kiều Giám An đang định cùng cô đi vào trong phòng: “Để cháu nói chuyện riêng với cô ấy bác ạ, con gái thì hay ngại ngùng xấu hổ, nhiều người vào sẽ khiến cô ấy cảm thấy mất tự nhiên”.

“Khổ thân cháu quá, bác sỹ Diệp a!” Người cha lực bất tòng tâm nói với vẻ mặt đầy mệt mỏi. Diệp Tri Ngã mỉm cười nhìn ông, rồi lại quay xuống nhìn người anh Kiều Thận Ngôn đang đứng phía dưới cánh cửa phòng ngoài. Cô bước vào bên trong phòng ngủ của Kiều Mẫn Hàng, nhẹ nhàng khép cửa phòng lại.

Diệp Tri Ngã mỉm cười nói khẽ: “Sinh con ra mới biết lòng cha mẹ mà, bất kỳ người cha người mẹ nào cũng đều như vậy cả, đều sống vì con cái của mình cả”.

“Chẳng phải là vì em đâu...”, Kiều Mẫn Hàng ngồi trên giường miệng lẩm bẩm trách cứ.

Diệp Tri Ngã kéo chiếc ghế của bàn trang điểm ra, ngồi đối diện với cô: “Được rồi, bây giờ thì chỉ còn lại hai chị em mình thôi. Chị em mình vẫn sẽ giống như đang cùng ngồi nói chuyện với nhau như khi em còn nằm điều trị trong bệnh viện được không? Em có tâm sự gì cứ nói ra hết cho chị nghe. Lắng nghe và giúp đỡ những thắc mắc tâm tình của bệnh nhân cũng là chức trách của người làm bác sỹ như chị mà”.

Kiều Mẫn Hàng xoắn hai bàn tay vào nhau thì thầm: “Em chẳng có gì cần phải giúp đỡ cả...”

“Không có gì cần phải giúp đỡ sao? Em bây giờ không chịu uống thuốc, chị thì lại cho rằng em là do bị bệnh một thời gian dài rồi uống thuốc liên tục trong từng ấy thời gian, dẫn đến phản ứng đối kháng lại. Cho nên em cần phải được giúp đỡ”.

“Không phải là như vậy đâu...”

“Thế thì nguyên nhân là do đâu?”

Diệp Tri Ngã mỉm cười nhìn vẻ không nói ra lời của Kiều Mẫn Hàng, trường hợp này rõ ràng là một cô tiểu thư từ bé đã được sống trong vòng tay nuông chiều âu yếm. Đã có một thời của ngày xa xưa ấy, Diệp Tri Ngã cũng đã từng sống trong cảnh ương ngạnh bồng bột như vậy. Khi đó cũng đã từng có một bóng người kiên nhẫn yêu thương chiều chuộng cô hết mình và luôn luôn ở bên cạnh an ủi chăm sóc cô. Để rồi sau khi cô hết tức giận liền chỉ trích phê bình cô với vẻ đầy nghiêm nghị. Diệp Tri Ngã nhẹ nhàng hỏi Kiều Mẫn Hàng: “Lại cãi nhau với người yêu rồi phải không em?”

“Không phải như vậy đâu!”, Kiều Mẫn Hàng phủ định ngay lập tức. Diệp Tri Ngã cười trừ: “Thế thì còn có thể là nguyên nhân gì được cơ chứ? Chị không thể nào nghĩ ra được cô con gái lớn như thế này thì còn có thể tức giận vì chuyện gì được nữa”.

Kiều Mẫn Hàng khẽ kháng thờ dài, dáng vẻ đầy những u buồn chán nản, mở miệng nói với cô: “Đương nhiên là có lý do khác rồi, có biết bao nhiêu là chuyện khiến cho mình chẳng được thoải mái chút nào cả, làm cho mình chỉ muốn tức giận lên thôi!”.

Diệp Tri Ngã làm bộ dạng sững sốt mở to đôi mắt lên nhìn với điệu bộ phóng đại: “Rất nhiều? Không phải thật đấy chứ”.

“Đương nhiên là thật như thế rồi. Nếu chị được sinh ra trong ngôi nhà này như em đây thì chị sẽ hiểu thôi”.

“Sinh ra trong ngôi nhà này như em?”, Diệp Tri Ngã có vẻ như đã hiểu được đôi chút ngọn ngành sự việc. Thế nhưng đứng trước mặt Kiều Mẫn Hàng cô ngại ngùng không muốn tiếp diễn câu chuyện về chủ đề này nữa. Hơn nữa bên ngoài gian phòng ngủ này cô biết còn có hai đôi tai đang chú ý từng ly từng tý một để lắng nghe câu chuyện của hai người. Cô mỉm cười than thở: “Kiều tiểu thư, em có biết trên đời này có biết bao nhiêu người con gái đang mơ ước và ngưỡng mộ có được một ngôi nhà với một cuộc sống giống như em thế này không? Người nhà em quan tâm em như thế, lại có một anh người yêu tận tình lo lắng cho em như thế, tốt lắm mà!”

Kiều Mẫn Hàng cúi đầu xuống nhỏ giọng: “Chẳng tốt một tí nào cả. Nếu như em sinh ra trong một gia đình nghèo khổ thì có lẽ em không phải khổ sở khó chịu như thế này đâu. Những con người xung quanh em kia đều chỉ thích dùng ánh mắt khinh bỉ chế giễu khi nhìn người khác. Lại còn thường xuyên lấy ý tốt của người khác biến thành ác ý, giống như người khác lúc nào cũng đều là những người đầy âm mưu nham hiểm, người đầy dã tâm xấu xa vậy. Trong mắt họ, những người muốn tiếp xúc lại gần họ thì đều bị họ coi là có ý đồ hồng lợi dụng tiền”.

“Em tức giận là vì lý do này sao?”

Kiều Mẫn Hàng tỏ vẻ đồng ý. Diệp Tri Ngã cười với cô: “Bởi vì do quan niệm sai lầm của những người sống xung quanh em. Em vì thế mà không cần quan tâm đến sức khỏe của mình, mà chỉ muốn làm cho họ cũng cảm thấy khó chịu giống như em mà thôi, có đúng như vậy không?”

Kiều Mẫn Hàng cắn nhẹ vào môi, đầu càng cúi xuống thấp hơn nữa. Trong giọng nói đã biểu lộ đôi chút nghẹn ngào: “Ngoài phản ứng như thế này thì em còn biết làm gì nữa chứ? Em cũng có người em muốn bảo vệ cho họ. Em không cam tâm nhìn thấy anh ấy phải sống trong cảnh uất ức và bị trách cứ như thế. Em không biết phải làm thế nào mới có thể giúp đỡ được cho anh ấy, để anh ấy bớt đi được đôi chút tổn thương...”

Diệp Tri Ngã đưa cho Kiều Mẫn Hàng chiếc khăn tay, nhìn đôi bàn tay gầy gò bé nhỏ của cô, không đành lòng lại nắm chặt lấy bàn tay của cô, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào cô bé con hết cách phục thù được này: “Là do... Bởi vì người yêu của em phải không?”

Kiều Mẫn Hàng chớp chớp hai hàng mi dài mượt, giọng vô cùng nhỏ nhẹ khẽ khàng trả lời một tiếng “Vâng” với cô.

Tâm trạng Diệp Tri Ngã đầy những ngổn ngang rối bời. Bỗng nhiên cô có một thứ cảm giác như là vừa hờn ghen vừa ngưỡng mộ. Cô rất hiểu được cảm xúc của Kiều Mẫn Hàng lúc này đây, muốn bảo vệ cho một người, nhưng lại không biết cách gì để có thể bảo vệ họ. Chỉ còn biết lựa chọn một cách theo bản năng của mình, một cách ngốc nghếch nhất trong tất cả mọi cách.

Cô muốn cười, nhưng lại không thể nào thốt ra tiếng cười được: “Em nghĩ là em làm như thế này thì sẽ có thể giúp được cho người yêu của mình hay sao?”

Kiều Mẫn Hàng lắc đầu trả lời với thái độ đầy vẻ chán thành: “Em biết chứ. Em làm như vậy không những không giúp gì được cho anh ấy mà ngược lại còn khiến cho anh ấy càng cảm thấy khó xử hơn mà thôi”.

“Vì sao em biết như thế mà vẫn còn cố tình làm vậy chứ...”

“Em làm vậy là chỉ muốn cho anh ấy và người khác đều biết rằng, vì anh ấy mà em có thể không tiếc hy sinh bất cứ thứ gì. Không uống thuốc cũng được, bệnh tình tái phát cũng được... và nếu có mệnh hệ gì không sống được nữa thì cũng được...”

“Kiều tiểu thư!”, Diệp Tri Ngã cắt lời nói của cô, nhăn trán cau mày một hồi rất lâu, “Được rồi, cứ coi như em là vì anh ấy mà có thể không tiếc hy sinh bất cứ điều gì đi chẳng nữa, khi đó kết quả sẽ như thế nào đây? Thái độ coi thường và khó chịu của người khác đối với anh ấy sẽ có thể thay đổi được không? Những lời trách móc oán giận sẽ vì vậy mà lập tức dừng lại hay sao? Tất cả những khó khăn mà anh ấy đang phải đối mặt có thể chẳng suy giảm một chút nào cả, có khi lại còn trở nên phức tạp hơn tồi tệ hơn đây chứ”.

Kiều Mẫn Hàng ngẩng đầu lên nhìn Diệp Tri Ngã. Bởi vì quá gầy gò nên mí mắt dường như hơi bị lún xuống khiến cho người khác nhìn vào có cảm giác trông mắt cô lộ ra rất to.

Diệp Tri Ngã nhìn cô đầy vẻ xót thương, nhẹ nhàng vén mái tóc xòa xuống vào gọn sau hai bên tai: “Chị đã từng gặp người yêu của em rồi, là Phỉ tiên sinh phải không em. Anh ấy nhìn có vẻ như là người đàn ông không sẵn sàng muốn được người khác đứng ra bảo vệ cho mình đâu. Chị nghĩ rằng anh ấy hoàn toàn có khả năng tự bảo vệ cho chính anh ấy được. Kiều tiểu thư, em đã từng nghĩ đến chưa, liệu anh ấy có đồng ý với những cách làm này của em hay không? Cũng giống như em đã từng nói, anh ấy có biết bao nhiêu vấn đề phải đau đầu suy nghĩ và tìm cách giải quyết. Em không hề quan tâm coi trọng bản thân mình như thế này, em có biết cách làm của em chỉ càng khiến cho anh ấy phải thêm gánh nặng nhiều hơn, đồng nghĩa với điều này là áp lực cũng sẽ nặng nề hơn nữa, em có hiểu không?”

“Bác sỹ Diệp...”

Diệp Tri Ngã cũng nhìn vào Kiều Mẫn Hàng, đột nhiên cười tươi: “Chị lúc nãy mới phát hiện ra, hóa ra đúng là không phải người tâm thường!”

“Gì ạ?”

“Em chưa từng nghĩ đến sao Kiều tiểu thư. Kiều Mẫn Hàng, Kiều Mẫn Hàng. Ngay cái tên của em đã biểu lộ ra rằng em là một cô gái vô cùng năng động. Chị đoán chắc bác tổng giám đốc Kiều giờ này đây có khi

lại thấy hối hận vì đã đặt cho em cái tên đầy năng nổ như thế này đây!”

Một câu nói đùa khiến cho khuôn mặt Kiều Mẫn Hàng tươi tỉnh hẳn lên. Tiếng cười của cô khiến cho Diệp Tri Ngã và hai người đàn ông đang ghé sát tai nghe ngóng tình hình ở bên ngoài phòng cũng bắt đầu cảm thấy an tâm hơn đôi chút: “Tiểu thư Kiều, em điều trị trong bệnh viện của chị tất cả là mười sáu ngày. Ngày em nhập viện và cũng là ngày em xuất viện ấy, ba của em đã làm một công việc giống hệt nhau, không biết là em có để ý đến hay không nhỉ”.

“Dạ?”, Kiều Mẫn Hàng suy nghĩ rồi lắc lắc đầu, ông Kiều Giám An đang đứng ở bên ngoài quay ra nhìn con trai, khuôn mặt thoáng chút khó hiểu.

Diệp Tri Ngã nắm chặt bàn tay của Kiều Mẫn Hàng và nhẹ nhàng nói với cô: “Em không phát hiện ra là trong hai ngày ấy, tóc của ba em đều vừa được đi nhuộm lại rất mới đó sao?”

“Nhuộm tóc? Em... Em không để ý đến...”

Diệp Tri Ngã mỉm cười khê khàng: “Hai lần nhuộm tóc của ba em chỉ cách nhau có đến nửa tháng mà thôi, tóc của bác bây giờ đã gần như là trắng muốt cả mái đầu rồi. Nếu như bác không đi nhuộm lại thì chỗ chân tóc mọc ra sẽ bị nhìn thấy rất rõ”.

Sắc mặt lúc đầu còn mỉm cười tươi tỉnh của Kiều Mẫn Hàng sau khi nghe Diệp Tri Ngã nói xong liền dần dần biến mất. Cô chớp chớp hai hàng mi. Sự thực rõ mồn một mà từ trước đến nay cô lại chưa bao giờ để ý hay phát hiện ra cả, nó khiến trái tim cô đau thắt lại, đột nhiên cô cảm thấy nhói đau: “Ba của em, ba...”

“Chị không hiểu gì về lĩnh vực kinh tế, nhưng mà chị nghĩ kinh doanh một xí nghiệp với quy mô lớn đến nhường đó chắc chắn là sẽ vô cùng bận rộn, vô cùng mệt mỏi. Lúc nào cũng phải tỏ ra trước mặt người khác là mẫu hình của một ông chủ lịch lãm phong độ, áp lực của bác ấy dường như không hề ít hơn so với áp lực của Phí tiên sinh một chút nào cả, chỉ có điều là... chỉ có điều là áp lực và sự mệt mỏi mà bác ấy phải đối diện có thể không dễ dàng để cho người khác phát hiện ra mà thôi em ạ!”

Tinh thần của Kiều Mẫn Hàng lúc này đây đã tỏ ra đầy vẻ tự trách cứ bản thân mình: “Bác sỹ Diệp, em đã không biết... Em... Em...em thực sự là đã không...”

Diệp Tri Ngã chớp nhanh lấy thời cơ: “Thế nhưng bác ấy lại còn phải nửa đêm nửa hôm đưa con gái bác ấy đến bệnh viện chữa trị, rồi ngồi cả đêm ở bên cạnh giường bệnh của con gái để chỉ có thể nhìn thấy con hoặc là nửa đêm nửa hôm lái xe đến tận bệnh viện để đưa bác sỹ về nhà an ủi cô con gái búồng bình không chịu uống thuốc. Con gái giận dữ nhưng bác cũng chẳng dám trách móc. Con gái búồng bình không chịu nghe lời thì bác cũng chỉ đành biết chiều chuộng và nhìn dõi theo con, lúc nào cũng chỉ sợ con gái cảm thấy không vui, lúc nào cũng chỉ mong ước cho con gái mình được khỏe mạnh hạnh phúc và vui vẻ...”

Kiều Mẫn Hàng sống mũi cay cay, dùng tay che đôi môi đang mím chặt lại. Diệp Tri Ngã đi ra lấy hộp khăn giấy đặt trước mặt cô, nhìn thấy từng hàng nước mắt đang chảy ròng ròng xuống. Cô nghĩ ngợi rồi ngẩng đầu lên lấy tay chỉnh lại cổ áo đang mặc: “Em xem đây là những thứ gì đây?”

Kiều Mẫn Hàng ngẩng đầu lên nước mắt lưng tròng ướt nhoe cả hai khóe mắt. Trên cổ trắng ngần của Diệp Tri Ngã có vài vết thương dài đang bắt đầu kết lại thành sẹo. Bên cạnh vết thương ấy còn nhiều vết máu thâm tái lại và dấu tích vết cùn vẫn còn lấm tấm khắp xung quanh cô. Kiều Mẫn Hàng thẳng thốt hỏi: “Đã xảy ra việc gì vậy? Chị bị thương phải không?”

“Ngày mai thế nào chị cũng lại bị đăng lên mặt báo rồi, chủ đề lần này có thể sẽ là “Gã say rượu nửa đêm gây sự tại phòng bệnh cấp cứu, dân chúng đứng cảm cứu vị bác sỹ gốc gác quê nhà”, ha ha ha”.

“Đã xảy ra chuyện gì thế bác sỹ Diệp?”

“Lúc này khi anh trai em đến bệnh viện để đón chị về nhà em, đúng lúc phòng cấp cứu của bọn chị có một gã say rượu mò đến. Khi hắn lấy mảnh vỡ thủy tinh uy hiếp chị, anh trai của em đã chạy đến cứu giúp cho chị, đây là vết thương do mảnh thủy tinh đó cứa vào cổ chị mà ra”.

Kiều Mẫn Hàng “Á” lên một tiếng đứng bật dậy thẳng thốt: “Thế chị... thế chị lại còn phải đến đây nữa chỉ để em...”

Diệp Tri Ngã mỉm cười nhìn Kiều Mẫn Hàng và nói nhỏ nhẹ: “Khi anh trai em chạy đến cứu giúp chị, đã dùng tay đỡ lấy mảnh thủy tinh sắc nhọn đó trên tay gã say rượu, cả lòng bàn tay của anh ấy đều bị khía mạnh vào và bị thương rồi. Còn nghiêm trọng hơn gấp trăm lần trường hợp này của chị, sau đó còn đi khâu tận năm mũi nữa. Anh ấy còn dùng bàn tay vừa mới được khâu xong vết thương đó để lái xe chở chị về đây, vì đã quá lo lắng hy vọng chị về đây để có thể khuyên được em uống thuốc... Kiều tiểu thư, sự quan tâm của anh trai đối với em thực sự không hề ít hơn chút nào so với sự quan tâm của ba em hay là của Phí tiên sinh đâu...”

Kiều Mẫn Hàng dùng tay gạt nước mắt đang lăn dài trên mặt giọng nghẹn ngào không nói được ra lời, vội vàng bước nhanh ra ngoài mở cánh cửa ra, nhìn thấy ba và anh trai đang đứng ngay ở bên ngoài. Cô không nói thêm gì nữa, dang cánh tay ôm chặt lấy ba mình, thậm chí nhỏ nhẹ: “Ba...”

Đợi cho đến khi Kiều Mẫn Hàng uống thuốc xong và ngủ thiếp đi rồi, Diệp Tri Ngã mới chào tạm biệt ông Kiều Giám An và Kiều Thận Ngôn. Ông Kiều Giám An một mực muốn mời cô nghỉ lại một đêm tại gia đình mình và hứa ngày mai sẽ đưa cô đến bệnh viện. Nhưng Diệp Tri Ngã mỉm cười quyết định trở về nhà cô. Và cô vẫn ngồi trong chiếc xe mà lúc này Kiều Thận Ngôn dùng để đón cô đến đây.

Dày vò cho đến lúc này đã là hơn ba giờ sáng. Ngày mai sẽ là ngày đầu tiên cô nhận công tác mới ở một bệnh viện mới. Thật là trùng hợp tất cả sự việc dường như lại dồn hết vào trong cùng một lúc. Hy vọng ngày mai cô sẽ có một tinh thần tốt, không đến nỗi mới bắt đầu đi làm là đã thấy mệt mỏi rũ rượi.

Xe đi trên con đường trải dài từ phía đông ngoại ô vào trong thành phố vừa bằng phẳng vừa thuận tiện. Giữa đêm khuya thanh vắng xe cô cũng rất thưa thớt. Phía ngoài cánh cửa xe là một màn đêm đen huyền xa thẳm và ánh trăng khuyết chiếu sáng. Diệp Tri Ngã ngẩng đầu dựa toàn thân vào chiếc ghế đang ngồi. Nghiêng mặt nhìn ra khung cảnh bên ngoài cánh cửa xe, thở một hơi thật dài và thoải mái.

5. Chương 05

Chương 5: Thậm chí không kịp để khóc ra tiếng

Mở to mắt ra là một bầu trời đen kịt. Nhắm mắt lại cũng là cả một khung cảnh đen huyền. Thời gian dường như còn đang rất sớm, vẫn còn có thể tiếp tục nhắm mắt thêm một chút nữa, chưa phải vội vàng trở dậy làm gì.

Diệp Tri Ngã dụi đầu vào chiếc gối mềm mại, chuyển đổi sang một tư thế khác thoải mái hơn. Trên đời này không có cảm giác nào hấp dẫn hơn là cảm giác được ngủ nướng. Thế nhưng chưa hấp dẫn nổi ba giây thì giống như đang bị lửa đốt cháy đến tận chân nóng đến mức độ khiến cho cô bật ngay dậy, lảng lảng ngồi trên giường hồi tỉnh tinh thần được một chút xiu rồi chạy vội ra cửa sổ dùng sức vén rèm cửa sang một bên, bị ánh mặt trời chiếu rọi thẳng vào mắt khiến cho hai mắt bị u mờ tối sầm lại.

Cô vội vàng quan sát thăm dò tứ phía xung quanh. Đây không phải là nhà của cô, cũng chẳng phải là nhà của họ Kiều. Nhìn ra khung cảnh bên ngoài cửa sổ, đưa mắt nhìn xuống phía dưới kia đâu đâu cũng đều là nóc nhà cả. Cô rõ ràng là đang ở trên một tòa kiến trúc cao tầng. Đây là nơi nào vậy? Và điều quan trọng nhất nữa là... bây giờ là mấy giờ rồi?

Cô cúi xuống nhìn bộ quần áo mình đang mặc, vẫn là bộ hôm qua cô đã mặc đi làm. Diệp Tri Ngã đi vào phía bên cạnh giường tìm đôi dép của mình. Đi dép xong liền mở ngay cánh cửa của căn phòng này. Bên ngoài là một phòng khách có diện tích rất rộng, được trang trí vừa hào hoa xa xỉ vừa rất có gu thẩm mỹ. Cô không quan tâm để quan sát tới những thứ đồ xa xỉ đẹp để dùng tiền để xếp lại này, mà lớn giọng gọi: “Có người không? Ai, là ai đã ở đây?”

Không có tiếng người trả lời. Trong căn phòng khách rộng lớn đến mức thừa thãi để có thể chơi cầu lông ngay tại đây cũng được, tiếng gọi của cô liền vọng ngay lại. Diệp Tri Ngã mím môi nuốt nước bọt vào trong họng, đi khắp xung quanh dò xét, có cảm giác vừa sợ sệt vừa hoang mang.

Phía không gian xa tắp ngoài kia có âm thanh của tiếng mở cửa phòng. Diệp Tri Ngã vội vàng nhanh chân bước đến. Mở cửa phòng ra là một người phụ nữ trung niên. Trên tay bà xách chiếc túi, nhìn Diệp Tri Ngã cười thân thiện và nói: “Bác sỹ Diệp cô tỉnh dậy rồi phải không? Kiều tiên sinh bảo tôi mang đến cho cô

đồ ăn sáng. Nhưng tôi không biết cô thích ăn vị nào. Đây là một số loại cháo và điểm tâm vừa mới mua xong. Nếu muốn ăn sáng kiểu phương Tây thì trong gian bếp đã có sẵn rồi. Tôi bây giờ sẽ đi làm cho cô”.

Diệp Tri Ngã nhú mồm tỏ vẻ đầy hoài nghi không hiểu: “Kiều ... Là tiên sinh Kiều Thận Ngôn phải không...”

“Đúng rồi, Kiều tiên sinh nhờ tôi chuyển lời đến bác sỹ Diệp. Tối hôm qua cô đã ngủ thiếp đi trong xe, ngủ rất ngon lành. Ngồi ấy đã đưa cô vào trong đây nghỉ ngơi. À đúng rồi, Kiều tiên sinh còn dặn dò rằng ngài ấy đã gọi điện đến bệnh viện để xin giúp cô được nghỉ phép, để cô không phải vội vàng dậy đi làm.

Diệp Tri Ngã miễn cưỡng cười và nói: “Thế à!”

Đã ngủ rất sâu? Có chuyện ngủ sâu đến mức độ nào chứ? Sao lại không gọi cô dậy chứ! Chuyện này sẽ có vấn đề mất thôi. Mới ngày đầu tiên đi làm đã xin nghỉ phép rồi. Sau này ban lãnh đạo và các đồng nghiệp khác sẽ có ấn tượng thế nào đối với cô đây! Thế nhưng cô suy nghĩ mãi mà vẫn không sao nhớ ra nổi rằng cô đã đi như thế nào từ trong xe đến chiếc giường mà lúc này cô đã tỉnh giấc? Chẳng lẽ đại thiếu gia Kiều đã đích thân bế cô đi từ trong đó đi ra sao? Nhưng mà... Đúng là tình huống khó xử không biết nghĩ sao cho đúng đây?

Không có khẩu vị gì cả. Thế nhưng dĩ bảo mẫu này lại vô cùng nhiệt tình chu đáo với cô. Diệp Tri Ngã miễn cưỡng ăn tạm nửa bát cháo trắng và hai miếng điểm tâm bé xíu. Rồi cô vội vàng lấy túi xách nhanh như cắt phóng thẳng đến trung tâm điều trị bệnh tim mạch trong tòa nhà mới xây của trung tâm chuyên điều trị bệnh tim mạch nằm ngay cạnh bệnh viện Nhân dân.

Khi đến nơi thì đồng hồ cũng đã điểm qua mười giờ rồi. Cuộc họp nhân viên nội bộ vào buổi sáng cũng đã kết thúc. Diệp Tri Ngã dưới sự dìu dắt của Đỗ Quân đã đến gặp mặt và xin lỗi các vị lãnh đạo của đơn vị mới vào này. Thế nhưng dường như lời xin phép nghỉ mà Kiều Thận Ngôn nói giúp cho cô rất có hiệu lực và tầm ảnh hưởng rất cao. Các vị lãnh đạo không những không có chút phạt ý gì mà ngược lại còn khen ngợi tán dương hành động và tinh thần hy sinh thời gian cá nhân riêng tư để chăm sóc điều trị bệnh nhân của cô.

Sau khi đi một vòng chào hỏi ra mắt các anh chị em đồng nghiệp, Diệp Tri Ngã quay trở vào văn phòng làm việc chung của cô và u Dương Dương. Vừa ngồi vào ghế, tiểu thư u Dương Dương đã vội làm bộ dạng như người đang chuẩn bị lấy giọng, thanh thoát và ấm áp tựa cơn gió mùa xuân hỏi han tình hình Diệp Tri Ngã tối hôm qua, khi cô đã vô cùng sợ hãi và khiếp đảm. Sau đó u Dương Dương biểu lộ sắc mặt đầy hào hứng phấn khởi như vừa mới xem bói xong cho cô, tay cầm lấy một chiếc bút, cười tươi rồi gắng hỏi Diệp Tri Ngã: “Được rồi, bây giờ thì phải nói cho thành khẩn vào nhé. Đêm hôm qua chị đã đi đâu vậy? Sao chị vẫn chưa thay đồ mặc của ngày hôm qua? Vì sao thế? Tối-qua-không-về-nhà-phải-không?”

Không nói đến quần áo thì không sao, vừa mới nghe u Dương Dương nhắc đến quần áo, Diệp Tri Ngã vội vàng cúi đầu xuống ngửi ngửi bộ quần áo mà mình đang mặc. Trên người cô hình như vẫn nồng nặc mùi rượu và xen lẫn cả mùi hôi từ người gã say rượu bốc ra. Cảm giác tâm lý đúng là có sức ảnh hưởng rất lớn. Cô càng ngửi càng cảm thấy không chịu nổi thứ mùi của bộ quần áo mình đang mặc trên người này: “Em có bộ quần áo nào có thể thay được không?”

u Dương Dương nhún vai, cao giọng trả lời cô: “Em lấy đâu ra mà có bây giờ, chỉ có đồng phục đi làm thôi. Không thì chị mặc mỗi bộ đồng phục làm việc này thôi cũng được. Nói chung trung tâm này mới vừa được thành lập thôi. Bệnh nhân vào đây bây giờ chắc cũng chỉ có vài ba người. Mà em đoán chúng ta là nhân viên mới nên chắc cũng chỉ là tạm thời đi theo quan sát học hỏi một thời gian rồi sau đó mới được chính thức làm việc. Không có ai nhìn thấy đâu chị ạ”.

“Mặc mỗi bộ đồng phục đi làm này thôi sao?”, Diệp Tri Ngã đưa tay mân mê bộ đồng phục mới này. Đơn vị mới không khí mới, đến bộ đồng phục mới này cũng chắc chắn hơn hẳn so với những bộ cô đã từng mặc trước kia. Mặc không bộ đồng phục này có lẽ cũng không đến mức xảy ra vấn đề gì to tát cả. Cô khóa trái cửa phòng lại, đứng khệp mình bên cạnh khung cửa sổ cởi bộ quần áo đang mặc đang dỡ ra ngoài, rồi khoác độc mỗi bộ đồng phục đi làm thôi. Trên cổ áo dùng nhiều kẹp ghim nhỏ kẹp cổ áo vào để tránh hở hang. Rồi lại lấy một chiếc khăn từ trong túi xách của u Dương Dương quấn vào phía trên cổ. Nhìn chiếu ra cánh cửa sổ ngấm nhìn, cũng không đến nỗi tồi tệ cho lắm.

“Đằng sau lưng thì sao? Dây áo ngực có nhìn thấy rõ không?”. Diệp Tri Ngã quay lưng về phía u Dương

Dương, mái tóc dài được buộc qua loa thông xuống lưng, nghiêng mặt hỏi cô. Ánh mặt trời từ khung cửa sổ chiếu rọi vào bộ đồng phục sáng muốt mà cô vừa mới thay xong. Bờ lưng thon dài đầy sức quyến rũ, thân hình và tư thế của Diệp Tri Ngã lúc này đẹp đến mê hồn khiến cho người nhìn vào cô không thể không cảm thấy thoáng chút động lòng xao xuyến. Cô đồng nghiệp u Dương Dương đặt tay vào lưng cô và lắc đầu tỏ vẻ ngưỡng mộ tán dương: “Em nói thật chị Diệp này, thảo nào mà anh Đỗ Quân vẫn còn mơ mộng đến chị, mãi đến bây giờ vẫn còn nhớ mong chị không dứt ra được. Chị đúng là có sự hấp dẫn đặc biệt quá!”

Diệp Tri Ngã xoa mái tóc dài xuống vai, giả bộ động tác phóng đại lên câu nói của u Dương Dương: “Trời sinh ra vốn đã đẹp như vậy rồi, không sao bỏ đi đâu được”.

“Buồn nôn quá!”, u Dương Dương phá lên cười, cầm đồng tài liệu đặt lên bàn làm việc đối diện của Diệp Tri Ngã, “Chị xem đi, buổi họp lúc sáng phát cho đấy, xem tương lai của chúng ta sẽ vô cùng tất bật và sục sôi chí khí như thế nào!”

“Cái gì vậy thế?”. Diệp Tri Ngã ngồi xuống bàn lần lượt giở từng trang ra xem, mắt cô mở to lên sững sờ, “Chúng ta đang ở bệnh viện đây sao? Đây đây đây? Cái này sao lại có thể gấp rút như thế được cơ chứ? Sao lại phải viết đến nhiều luận văn như thế này cơ chứ?”

u Dương Dương bắt lực thở dài đầy vẻ ngao ngán: “Trung Quốc thì ở đâu mà chẳng giống nhau như thế cơ chứ. Biện pháp khảo hạch khác không có hay sao mà nhất thiết phải là đồng luận văn này cơ chứ. Có bản lĩnh thì chị một năm liền làm liền mạch một lúc tám quyển mười quyển luận văn luôn đi. Để năm sau muốn bình bầu chức vụ gì thì cũng đều có hết đấy”.

“Thế thì tuổi thanh xuân của chị sẽ đi đâu về đâu chứ? Liệu chị còn có thời gian đi tìm và phát hiện mỹ nam để thưởng thức cái cảm giác được ngắm nhìn họ trong cõi nhân sinh của chị nữa không chứ?”

u Dương Dương đưa cô trở về thực tại: “Thôi đi em xin chị, cõi nhân sinh của chị cũng đã có một chỗ để chị dựa dẫm được rồi cơ mà, chị xem cõi nhân sinh của em mới chính là đau khổ không nơi nương tựa đây”.

“Ai, ai thế, ai mà lại là nơi có thể dựa dẫm được chứ?”

“Anh Đỗ Quân chứ còn ai vào đây nữa. Nếu không thì còn ai vào đây nữa?” u Dương Dương thốt òa lên một tràng dài và chau mày hỏi dồn Diệp Tri Ngã, “Chẳng lẽ còn có sự tồn tại của vị nhân sỹ nào đó nữa mà em không biết hay sao chị?”

Diệp Tri Ngã lườm nguýt không thềm dả động gì đến cô. u Dương Dương vẽ một cách vô thức vào trang giấy trắng rồi mắt sáng lên nói với cô: “Quay lại chủ đề sự việc đã xảy ra vào đêm hôm qua đúng là thật nguy hiểm, làm cho em sợ đến chết khiếp mất. Hai chân em cứ run bần bật ra ấy. Nếu như mà không có Tiểu Mai dìu bên cạnh thì chắc chắn là đã không thể đứng vững nổi mà ngồi bệt xuống đất từ bao giờ rồi. Nhưng mà vị đại thiếu gia họ Kiều đó thật sự là rất dũng cảm đầy chí khí, đó mới được gọi là anh hùng cứu mỹ nhân. Đúng là không hề giống với hành động mà một vị đại gia nhà giàu lắm tiền có thể làm nổi. Ái dà dà, thật là có hương vị lắm đấy!”

Diệp Tri Ngã xếp đồng tài liệu ra một góc bàn: “Nói ra thì em với anh Kiều Thuận Ngôn đó cũng rất là xứng đôi đấy. Tuổi tác, gia đình, học vấn, diện mạo đều rất hợp với nhau đó. Hay là em thử cố gắng xem thế nào đi. Chị thấy anh ấy cũng rất đẹp trai, lại đúng là mẫu hình mà em yêu thích nữa chứ”

u Dương Dương cười tủm tỉm thích chí: “Đến em còn không biết em thích mẫu người như thế nào ấy chứ. Xem ra chị còn biết rõ hơn cả em. Nhưng mà vị đại thiếu gia họ Kiều đó, à, vâng. Thôi bỏ đi. Người ta nghiêm nhiên là quan to chức lớn danh tiếng đình đám cơ mà!”

Chuyện phiếm chưa được bao lâu, cú điện thoại gọi đến của Đỗ Quân kéo ngay hai cô chạy đến văn phòng làm việc. Diệp Tri Ngã đang bắt đầu làm quen công việc của mình tại trung tâm điều trị bệnh tim mạch mới này.

Nói trung tâm điều trị bệnh tim mạch này là bệnh viện thì không bằng nói rằng nơi này là cơ quan nghiên cứu khoa học thì đúng hơn. Những bác sỹ trẻ tuổi như Diệp Tri Ngã và u Dương Dương đi theo làm việc bên cạnh các chuyên gia chuyên phụ trách điều trị bệnh tim mạch có uy quyền cao nhất trong toàn tỉnh này không khác gì sinh viên đang đi theo làm việc dưới sự chỉ dẫn của thầy giáo hướng dẫn. Tất cả đều bắt đầu từ tầng cơ sở thấp nhất. Vất vả tuy là rất vất vả nhưng số kiến thức mà các cô được học nhiều đến mức

họ không trở tay kịp. Các cô phải cố gắng toàn tâm toàn ý, vất vả lắm mới không bị rớt lui xuống hạng dưới so với toàn đồng đội. Không ngừng thiết kế, thực nghiệm, nghiên cứu thảo luận, phân tích, v.v... Một đồng tài liệu chất cao ngất ngưỡng. Một ngày sau khi tan ca vẫn phải dùng rất nhiều thời gian nghỉ ngơi để đọc hiểu và tra tìm các tài liệu. Phần lớn các tài liệu ở đây đều là các bản mẫu nguyên văn. u Dương Dương mỗi ngày đến bệnh viện gặp gỡ chào hỏi các đồng nghiệp thì câu mở đầu bao giờ cũng giống nhau rập khuôn y đúc: Rất không may, tôi vẫn còn đang sống.

Phải đến hơn một tháng sau, Diệp Tri Ngã và u Dương Dương mới có vẻ dần dần thích ứng được với tiết tấu bận rộn liên tục như thế này. Công tác nghiên cứu của các nhóm nghiên cứu cũng đều bắt đầu nhập vào đúng quỹ đạo làm việc, sự cọ xát và khả năng hòa nhập vẫn còn lộn xộn và bị chệch khớp như thế. Cuối cùng cũng đã đến ngày cuối tuần không cần phải tăng ca đến đơn vị làm việc nữa. Diệp Tri Ngã đang muốn kéo u Dương Dương cùng đi dạo phố mua đồ với cô. Nhưng u Dương Dương lại không may mắn, bị gia đình giục gọi về để xem mặt tìm người yêu mất rồi.

Trước khi về nhà theo lời giục của gia đình, u Dương Dương đã dặn dò xong xuôi với Diệp Tri Ngã, ám hiệu cứ như cũ mà làm theo. Di động của Diệp Tri Ngã phải mở ra bất cứ lúc nào bất cứ nơi nào để có thể khẩn cấp trợ giúp nhiệm vụ kéo cô từ trong đồng lửa ra ngoài. Hơn bảy giờ tối, ngồi tại quán cafe mà Diệp Tri Ngã với u Dương Dương vẫn thường hay ngồi tại đó, và cũng vẫn là chiếc bàn quen thuộc tại vị trí gần sát khung cửa sổ, điện thoại trợ giúp bắt đầu vang lên một tràng dài. Diệp Tri Ngã nghe điện thoại lười biếng tìm đề tài để nói chuyện, cứ ậm ừ ậm ừ cho qua nhanh, để một mình u Dương Dương tự nói tự nghe.

Vẫn là câu chuyện với đề tài muôn thuở đó: “Cái gì? Đột nhiên phát sinh ra sự cố là sao? Rất nhiều bệnh nhân phải tiến hành cấp cứu ngay à? Vâng, vâng, được rồi. Tôi sẽ quay về viện ngay lập tức”.

Diệp Tri Ngã nhấc tách cafe lên miệng uống một ngụm, giọng nói ậm à đối đáp với u Dương Dương. Bên kia điện thoại, thần sắc của u Dương Dương đã trở nên lo lắng khẩn cấp: “Không có gì, tôi sẽ quay lại bệnh viện với tốc độ nhanh nhất có thể, thế nhé tôi gác máy luôn ạ...”

Cô không muốn nói thêm một câu nào nữa, Diệp Tri Ngã sau đó liền nghe thấy tiếng một người đàn ông vang lên bên cạnh. Người đó áp sát di động vào miệng nói nên âm thanh phát ra có phần không to, không rõ ràng cho lắm. Thế nhưng môi trường bên đó thì lại rất yên tĩnh cho nên Diệp Tri Ngã nghe được rất rõ ràng lời nói của người đàn ông này. Anh ta vô cùng bình tĩnh, thản nhiên và dường như không hề quan tâm đến sắc thái của u Dương Dương, anh ta hỏi gặng lại: “Tôi nghe nói tiểu thư u Dương Dương cách đây hơn một tháng đã chuyển công tác từ phòng cấp cứu của bệnh viện Nhân dân sang trung tâm điều trị bệnh tim mạch mới được thành lập. Nếu như cô không muốn ăn cùng với tôi bữa cơm này thì trước khi đến đây cô nên nghĩ ra kế sách thoát thân không lộ liễu như thế này làm gì”.

u Dương Dương vội vàng tắt cuộc gọi điện thoại vừa gọi đi. Diệp Tri Ngã nuốt đến nghẹn ứ ngụm cafe vào trong cổ họng. Cô cười phá lên rung cả người khiến cho điện thoại cũng rơi xoẹt xuống đất, mãi một hồi rất lâu mới lấy lại được trạng thái bình tĩnh, bên cạnh có người giúp cô nhặt chiếc điện thoại lên. Cô vừa lấy tay với chiếc khăn lau khóe mắt vì cười nhiều quá mà rơi cả nước mắt ra vừa quay người lại ngẩng đầu lên nhận chiếc điện thoại vừa rơi.

Thế nhưng người nhặt chiếc di động lên và đưa cho cô không phải là người nhân viên phục vụ trong quán cafe này, mà lại chính là người đã từng nói với cô rằng không muốn nhìn thấy cô thêm một lần nữa, Phí Văn Kiệt.

Quán cafe lúc này đang bật bài hát của nhóm nhạc mang tên là “Coldplay”, người phụ trách âm nhạc tại đây có lẽ là một fan của ban nhạc này. Diệp Tri Ngã đến đây mười lần thì phải đến năm, sáu lần đều nghe thấy các bài hát của nhóm nhạc đó. Giọng hát của ca sỹ Chris Martin thật sự rất có cá tính, chỉ cần mới nghe qua thôi là đã biết ngay do anh ấy hát. Diệp Tri Ngã cũng đã từng xem qua vài mẫu tin tức linh tinh, trong đó có nói rằng khi người ca sỹ này và cô gái mang tên là Gwyneth Paltrow còn đang yêu nhau, hai người họ đã từng bị bắt gặp đang trốn trong phòng trang điểm hôn hít ôm ấp nhau trước khi ra sân khấu biểu diễn.

Đó là buổi biểu diễn nào vậy? Ca sỹ Chris Martin ra sân khấu hát với giai điệu tinh thần đam mê và hạnh phúc như thế thì nhất định sẽ hấp dẫn đến mức khiến cho tất cả fan nữ của anh đều điên cuồng hâm mộ đấy nhỉ.

Nhưng khi Phí Văn Kiệt đối diện trước mặt lúc này đây, anh ấy đã đem đến một giai điệu tinh thần như thế nào khi gặp gỡ Diệp Tri Ngã đây? Nói là thù hận thì có vẻ không đúng lắm, nói là lạnh nhạt, hình như trong con người anh vừa có phần không quan tâm vừa có chút dò xét tìm hiểu, cảm giác như đang trong vòng mê cung để rồi bị mê hoặc không lối thoát thì đúng hơn.

Diệp Tri Ngã đưa tay nhấn vài chữ vào di động tỏ lời cảm ơn rồi gửi đi: “Trùng hợp như thế này sao, anh cũng ngồi uống cafe tại quán này à?”

Phí Văn Kiệt kéo chiếc ghế đặt đối diện trước mặt cô rồi ngồi xuống như thể Diệp Tri Ngã đến đây lâu như thể chỉ là đợi chờ anh vậy. Người nhân viên phục vụ đi đến và không lâu sau đó bưng đến tách cafe mà anh đã gọi. Diệp Tri Ngã âm thầm nhìn điệu bộ anh nhấc tách cafe lên ngửi và nhẹ nhàng thưởng thức nó không giống điệu bộ như đang chuẩn bị nói gì đó với cô. Điệu bộ này kỳ thực khó đoán... khiến cho trái tim cô cảm thấy điều gì đó thật trống rỗng thật hư vô...

“Em... đến đây một mình à?”

Phí Văn Kiệt hướng mặt ra khung cảnh phía ngoài cửa sổ, dòng người qua lại tấp nập, ánh đèn ô tô nhấp nháy. Đây là thời khắc nhộn nhịp ồn ào nhất trong một ngày của thành phố này, rất dễ khiến cho người trong tình trạng trầm ngâm chán nản rơi vào sắc thái tinh thần bất ổn định. Anh cũng đang ngồi nghe âm thanh vang vọng của giai điệu bài hát trong quán cafe vừa nghe vừa ngắm nhìn bức tường thủy tinh được thiết kế sát mặt đất dày. Bóng đèn trong quán cafe mờ ảo hắt hiu. Từ góc độ nơi anh ngồi vừa đủ tầm mắt để nhìn thấy bóng hình Diệp Tri Ngã mờ ảo qua ánh đèn phản chiếu lại của bức tường thủy tinh.

“Tiểu Mẫn đã nói với anh về câu chuyện ngày hôm trước rồi, anh thay mặt cô ấy gửi lời cảm ơn tới em”

Diệp Tri Ngã mỉm cười nhẹ nhàng: “Không cần đâu, đây là việc nên làm mà”.

Bên ngoài có một chiếc hộp quảng cáo chiếu đèn màu xanh lam, Phí Văn Kiệt nhìn từ đây ra ngoài đúng tầm mắt có thể nhìn thấy bóng hình của Diệp Tri Ngã. Ánh điện trong chiếc hộp đèn lúc thì sáng loáng lúc thì tối sầm lại. Khi đèn điện tối sầm lại bóng dáng của Diệp Tri Ngã được phản chiếu đến có phần rõ hơn một chút, ngược lại khi đèn điện sáng lên thì hình ảnh Diệp Tri Ngã cũng vì thế mà mờ nhạt đi. Thời gian và ký ức cũng giống hệt như con sóng ngoài biển khơi xa xăm kia, khi gió lên cuốn trôi đi tất cả để rồi khi gió lặng quay trở lại chốn cũ, không giữ lại nổi mà cũng chẳng mang được đi đâu, cứ cố chấp quanh co đi đi về về chốn cũ, để có nhớ cũng không dám nhớ mà có muốn quên cũng chẳng thể quên đi được.

Phí Văn Kiệt chớp chớp hai hàng mi mắt, nhìn thẳng vào người mang tên Diệp Tri Ngã đang mờ mờ ảo ảo xuất hiện trên bờ tường thủy tinh kia mà thì thầm rằng: “Thời gian không thể biến đổi được tất cả mọi thứ được, tôi đều không thể tha thứ cho cô. Cho nên...”

Diệp Tri Ngã sững sốt ngẩng đầu lên biểu lộ vẻ bất ngờ, lặng im đợi chờ Phí Văn Kiệt nói nốt phần còn lại trong câu. Anh mím môi thật chặt, đưa ánh mắt nhìn vào khuôn mặt mê hoặc của cô: “...Cho nên, mời cô dừng lại một lần nữa tìm phương nghĩ kế xuất hiện trong cuộc sống này của tôi”.

Diệp Tri Ngã bối rối không thốt ra được lời “Em, em không có...”

Phí Văn Kiệt lại nhấp một ngụm cafe lên miệng, cười một cách đầy giả dối: “Không có? Thế thì Tiểu Mẫn nói về cú điện thoại gọi về đó rốt cuộc là như thế nào? Tôi không biết bệnh viện các cô bây giờ đã triển khai những hình thức phục vụ gì mà gọi là quan tâm chăm sóc tận tình, tôi càng không biết có vị bác sĩ nào giống như cô hết tâm hết lòng vì bệnh nhân. Đêm hôm khuya khoắt như thế rồi vẫn còn gọi điện đến nhà bệnh nhân chỉ để hỏi thăm mà làm gì”.

“Việc đó, việc đó...việc đó chỉ là nói như vậy mà thôi. Em không gọi điện, mà là tổng giám đốc họ Kiều đã bảo anh Kiều Thận Ngôn đến tìm em và mời em đến đó!”

Trên nét mặt cười ngượng của Phí Văn Kiệt khắc đầy hai chữ “không tin” hỏi gặng lại: “Là thế sao?”

“Sự thật là như vậy, không tin thì anh có thể đi tìm mà hỏi tổng giám đốc Kiều hoặc là Kiều Thận Ngôn”.

“Kiều Thận Ngôn? Đi gặp anh ta để hỏi cái gì? Hỏi anh ta rằng có phải anh ta đã ôm ấp rồi bế cô từ trong bãi đỗ xe đi vào trong phòng ngủ chứ gì? Hỏi anh ta rằng có phải anh ta đã ngủ cùng với cô trên một chiếc

giường và hai người đã cùng nhau thưởng thức một đêm xuân lãng mạn hay không chứ gì? Diệp Tri Ngã, tôi thật sự không thể nghĩ ra được hành động của cô lại nhanh như vậy. Cô và anh ta quen nhau có vẻ chưa được bao lâu thời gian nhỉ. Hai người đã yêu nhau khi nào vậy? Theo tôi biết thì cái giường của Kiều Thận Ngôn chẳng phải lên được dễ dàng như vậy đâu, anh ta rất kén chọn phụ nữ, cô đã bày mưu tính kế thế nào mà khiến anh ta rơi vào tròng như thế, hử?”

Diệp Tri Ngã há hốc miệng, ngoài cảm giác tức tối và phẫn nộ ra, cô không thể thốt lên một lời nào được nữa, tách cafe đang cầm trong tay run lẩy bẩy khiến cô chỉ còn biết phản ứng là đặt ngay xuống góc bàn cho vũng. Cô lấy miếng giấy ăn lau chỗ lòng bàn tay vừa bị những giọt cafe vương ra tung tóe. Cô cúi đầu xuống thật thấp, rõ ràng là không còn cách nào có thể mặt đối mặt với người đàn ông tên Phí Văn Kiệt đang ngồi ngay trước mặt cô như thế này nữa. Một người đàn ông không chỉ quá nham hiểm và thâm độc mà còn khiến cô cảm thấy bất ngờ đến mức không biết chống cự lại thế nào cho hợp lý...

“Hy vọng tôi không phải thêm một lần nữa nhắc nhở cô rằng, Diệp Tri Ngã, cô nên biết cá tính của một vị đại thiếu gia như Kiều Thận Ngôn, tôi coi trọng quá khứ của hai chúng ta nên rất thành thực muốn khuyên cáo cô một câu rằng, đánh cho sưng người lên thì cũng chẳng thể làm cho người trở nên to béo được đâu, lấy vật sắc nhọn đâm vào não thì dù có sắc nhọn đến mấy cũng chưa chắc đâm được vào trong não đâu. Tốt nhất nên biết điều mà rút lui trước khi không kịp, có vậy mới sống được thanh thoi, sống không cảm thấy tội lỗi xấu hổ, cô có hiểu không vậy?”

Diệp Tri Ngã nhìn chăm chăm vào nhãn hiệu đóng dấu đăng kí của cửa hàng được ghi trên miếng giấy ăn mà cô dùng để lau nước cafe bắn ra lúc nãy. Im lặng một hồi rất lâu sau cô mới mở miệng nói nhẹ nhàng: “Phí Văn Kiệt, tôi chưa hề làm những điều mà anh đã thao thao bất duyệt từ nãy giờ. Nếu như...nếu như anh cảm thấy không yên tâm, tôi có thể rời xa ngay”.

Phí Văn Kiệt lạnh nhạt: “Cô cho rằng trường hợp của cô và tôi giống nhau được sao, cô cướp bóc hạnh phúc của người khác làm thú vui cho bản thân mình thế sao?”

Anh nói xong liền rút trong ví ra hai tờ tiền rồi đặt lên trên mặt bàn, sau đó đứng dậy sai những bước dài bước ra khỏi quán cafe. Những giọt nước mắt mà lúc nãy Diệp Tri Ngã kiên trì kiềm nén cố không để cho trào ra giờ cuối cùng đã có thể dễ dàng cho lăn dài trên má. Cô nhắm nghiền mắt lấy tay che khuôn mặt của mình lại, mím môi cắn răng cố gắng kiềm chế chỉ để hai hàng mi ướt, không để cho nước mắt lăn xuống gò má.

Trong bức ảnh được đặt trên bàn làm việc của Kiều Thận Ngôn cách đây vài ngày, sắc thái Diệp Tri Ngã đầy vẻ kiên nhẫn chịu đựng đau khổ. Kiều Thận Ngôn hai môi mím chặt lại, quơ một đồng ảnh được bấm chụp liên tiếp với nước ảnh rất rõ ràng rất sáng sủa. Trong mỗi bức ảnh đó đều có hình ảnh của hai nhân vật Diệp Tri Ngã và Phí Văn Kiệt, hoặc là đang mặt đối mặt nhìn nhau hoặc là đang nói chuyện với nhau. Nhìn vào sắc mặt của hai người này không thể nói là những người bạn bè mới quen biết hoặc chỉ đơn giản là chào hỏi làm quen mà thôi.

6. Chương 06

Chương 6: Nước mắt mặn như thế nào và ký ức thì ngọt ngào ra sao?

Kiều Mẫn Hàng sau đó có gọi điện thoại cho Diệp Tri Ngã rất nhiều lần, nhưng Diệp Tri Ngã đều ậm ừ từ chối khéo các lời mời của cô. Thế nhưng không biết là do ngại thơ chân thật hay là vì cảm thấy quá cô đơn buồn bã nên lần nào gọi điện cho Diệp Tri Ngã cũng đều không nhận ra hàm ý lời nói của cô trong điện thoại, khiến cho Diệp Tri Ngã không biết nên làm thế nào được nữa, nghĩ đi nghĩ lại, cách tốt nhất có thể làm được lúc này là thay đổi một số di động mới.

Khi Diệp Tri Ngã bắt đầu nghĩ đến việc có thật sự phải rời xa thành phố Ninh Huy này, bỏ lại công việc tốt đẹp tại đây, mỗi lần nghĩ đến điều này là cô lại có cảm giác tiếc nuối vô cùng. Thế nhưng cô hiểu rất rõ bản thân mình rằng, nếu như Phí Văn Kiệt thật sự muốn bắt cô rời khỏi nơi đây thì cô sẽ ngay lập tức khăn gói sắp xếp đồ đạc rời xa thành phố này luôn. Cách đây năm năm, cái ngày mà cô nhẫn tâm từ chối lời thỉnh cầu tự đáy lòng của Phí Văn Kiệt dành cho cô là cô đã biết rõ ràng, bất luận đứng trên góc độ

luật pháp hay là xét về mặt đạo đức thì cô đều đáng bị kết tội, đáng để bị xử tù vô thời hạn. Cả đời này không còn bất cứ một cơ hội nào để có tư cách được đứng trước mặt Phí Văn Kiệt nữa rồi.

Cho nên cô nhủ lòng mình rằng nên ngoan ngoãn biết điều mà tránh xa Phí Văn Kiệt. Không quan tâm là những người mang họ Phí, mang họ Kiều hay là mang họ gì đi chăng nữa, chỉ cần có liên quan dù chỉ là một chút quan hệ gì đó với Phí Văn Kiệt thì cô cũng bắt buộc phải tránh ra xa. Cho nên sau này nếu có u Dương Dương đi dạo phố mua đồ với cùng với mình nữa thì dù u Dương Dương có thuyết phục bằng cách nào, cô cũng nhất quyết không bao giờ đến cửa tiệm thời trang của cô tiểu thư Tôn Gia Linh kia nữa, thậm chí đến cả tầng ba của tòa nhà mua sắm đó cô cũng không hề đặt chân lên đó nữa, giục già hối thúc u Dương Dương đi ra đến một tòa nhà mua sắm khác.

u Dương Dương cảm thấy vạn phần khó hiểu: “Chị sao lại thế, chúng ta chỉ vào trong đó xem mà thôi, biết đâu lại có giảm giá gì đó thì sao, chị ngốc quá!”

“Nợ người ta cái tình rồi đừng có làm phiền người ta lần nữa mà xấu hổ, hơn nữa chị cũng đâu có quen biết gì cô ấy”. Diệp Tri Ngã ngó nghiêng trước sau, dừng lại trước một bộ quần áo, việc đầu tiên là cô giở máy áo lên xem giá tiền, rồi quyết định bước đi nơi khác không chút do dự.

“Kiệt sĩ trời cho, ky bo trời giữ à!” u Dương Dương lẩm bẩm nói với Diệp Tri Ngã, “À đúng rồi, chị có nghe nói đến chuyện này không, đám cưới giữa Kiều Thận Ngôn và Tôn Gia Linh đã được đặt xong rồi đấy nhé. Em nghe nói nội trong năm nay hai người đó sẽ tiến hành hôn lễ đấy chị”.

Diệp Tri Ngã nheo nheo mắt không động đậy: “Liên quan gì đến chị cơ chứ, anh ta mà có kết hôn thì chị cũng chẳng đến lượt được mời đi dự đâu. Mà nếu có mời chị đến dự đám cưới thật thì chị cũng mừng một phong bao đựng ba trăm vào trong đó thôi, và tất nhiên sẽ gắng sức ăn ít nhất không dưới sáu trăm mới về”.

“Chỉ biết ăn có sáu trăm thôi sao? Chị đúng là tương lai xán lạn quá đấy!”, u Dương Dương cong môi đáp lại, “Nhưng mà anh trai kết hôn rồi thì lại đến lượt chuẩn bị cô em gái kết hôn tiếp chứ. Em xem cô tiểu thư Kiều Mẫn Hàng đối với chị rất nhiệt tình thiện cảm, cô ấy mà kết hôn thì có thể thế nào cũng phải mời chị đến dự đó”.

Diệp Tri Ngã giả bộ không nghe thấy câu nói vừa rồi, cô lấy tay chỉ vào bộ quần áo đang mặc trên người tượng mẫu kia nói: “Cái này chị mặc vào liệu có đẹp không nhỉ?”.

“Không đẹp tí nào, tầm thường quá!”

“Thế chiếc kia thì sao nào?”

“Càng không đẹp chút nào cả”.

“Mắt nhìn của em bị sao thế?”. Diệp Tri Ngã mỉm cười tiếp tục đi về phía trước. Bước được vài bước chủ đề câu chuyện cứ thế tự nhiên lại được chuyển sang một hướng khác. Lần này là chủ đề bình luận về người đàn ông mà u Dương Dương đã ưng ý trong bữa cơm ăn cùng nhau ngày hôm trước. Anh ta là cháu đích tôn của một dòng họ truyền thống bao đời theo nghề Trung y. Bây giờ thì chuyển sang làm công viên chức lĩnh vực chính trị trong một cơ quan nhà nước, tên gọi trong sơ yếu lý lịch là Giang Hải Dương, tên ở nhà thường gọi là Tiểu Duệ.

Cho nên đối với lĩnh vực tình cảm này mà nói quả thật là khó tiên đoán được. u Dương Dương trong trăm nghìn cơ hội tiếp xúc đã gặp gỡ rồi đi xem mặt giới thiệu biết bao nhiêu người đàn ông tài hoa sắc sảo. Thế nhưng người khiến trái tim cô rung động lại là anh chàng mang tên Tiểu Duệ chỉ đẹp trai hơn Thủy Mộc Niên chút xíu, lại còn từ đó thay đổi hẳn thói quen tính nết của cô tiểu thư đồng danh con nhà giàu luôn được cưng chiều này, biến cô thành một người con gái dịu dàng thùy mị biết lắng nghe người khác. Đi mua sắm mới được nửa đường, cú điện thoại gọi đến của đồng chí Tiểu Duệ khiến cho u Dương Dương ngay lập tức tươi tỉnh tinh thần, miệng cười chum chum quay sang Diệp Tri Ngã giải thích với cô:

“Cái này...thứ hai tuần tới em sẽ mang đến phục vụ chị bữa ăn sáng bằng bánh ga tô mùi hoa mai ngon nhất thế giới này luôn nhé...”

Diệp Tri Ngã quay đầu đi, vẫy vẫy tay điệu bộ vờ như xua đuổi: “Trong vòng ba mươi giây cô phải biến mất trước mặt tôi ngay”.

u Dương Dương hì hì cười trừ rồi chạy rất nhanh đến chỗ hẹn. Diệp Tri Ngã cầm trong tay bộ áo con vừa mới mua xong, lười biếng chán nản tiếp tục dạo bước vài vòng các cửa tiệm trong tòa nhà mua sắm, rồi cũng quay ra. Tiệm mì mới mở nằm ngay cạnh cổng khu ra vào của khu này đang bốc lên mùi mì thơm vị hấp dẫn vô cùng. Buổi tối thế này mà còn ăn bát mì với giá mười tệ một bát đó thì có thức khuya cả đêm cũng chẳng cần biết đói nữa.

Nhưng mà dường như khi người ta càng muốn trốn tránh điều gì lại càng khó để có thể trốn tránh thành công. Khi Diệp Tri Ngã đã quyết định chuẩn bị quay đầu lại rồi bước đi thì chợt nghe thấy tiếng vọng về phía mình và vui mừng thốt lên: “Bác sỹ Diệp, có phải là chị không?”

Diệp Tri Ngã nhìn thấy Kiều Mẫn Hàng đang rảo những bước thật dài đi về phía mình, có cảm giác giống như tội phạm trốn tránh cảnh sát đã nhiều năm giờ lại bị chính cảnh sát bất ngờ chạm mặt “hỏi thăm”. Cô gượng cười ra tiếng, trong đầu lập tức nghĩ ngợi dò đoán mông lung. Cách mà u Dương Dương vẫn dùng để kiểm kê thoát thân giờ đã đến lượt cô áp dụng thử một lần rồi!

Sự thật đã chứng minh rất rõ ràng rằng đang đến lúc nước sôi lửa bỏng, tình huống gây cản như thế này mà người bạn u Dương Dương đúng là không thể trông cậy tin tưởng được gì cả. Diệp Tri Ngã nhân cơ hội liền nhả hai tin nhắn liên tục cho u Dương Dương thế nhưng vẫn bật vô âm tín. Cô không thể kiên nhẫn chịu đựng nổi nữa liền gọi điện thoại sang phía đầu dây bên kia, kết quả dành cho cô là âm thanh phát ra “Số điện thoại mà bạn đang gọi đã tắt liên lạc”.

Tập đoàn thời trang nhỏ do Tôn Gia Linh kinh doanh đạt doanh thu rất tốt, trong cùng một tòa nhà mua sắm này đã tiếp tục mở quầy hàng thứ hai. Quầy hàng vừa khai trương sang ngày thứ ba rồi. Kiều Mẫn Hàng rảnh rỗi thảnh thơi đến cửa hàng chơi với Tôn Gia Linh. Thật là trùng hợp, Diệp Tri Ngã rơi vào tính huống như chú thỏ con ngốc nghếch tự động đâm đầu vào gốc cây, nên đành bất đắc dĩ bị động đi vào ngồi trong ghế sofa trong quầy hàng. Cô vừa nghe Tôn Gia Linh giới thiệu các khái niệm về thiết kế thời trang cũng như các kiểu dáng thời trang hợp thời mới, vừa lắng nghe câu chuyện tình yêu lãng mạn mà Kiều Mẫn Hàng thì thầm to nhỏ bên tai.

Diệp Tri Ngã đã từng nghe nói đến một câu như thế này, tính yêu ngọt ngào là phải thể hiện ra ngoài. Câu nói này nếu áp dụng vào trường hợp của Kiều Mẫn Hàng thì không có gì để thích hợp hơn được nữa, cô có một người yêu thập toàn thập mỹ như Phí Văn Kiệt nhưng lại không thể để cho toàn thể giới này biết được! Người con gái chìm đắm tình yêu này vừa hay xấu hổ lại luôn luôn nóng nảy thể hiện rõ ra nét mặt. Tôn Gia Linh chỉ vào phía Diệp Tri Ngã đang ngồi im bất động cười và nói: “May là còn có chị đây. Em là em đã nghe cô nàng ấy nói đến cả tám trăm lần rồi. Hôm nay thì em cũng đã không còn phải bị cô nàng làm phiền nữa rồi đấy chị ạ!”

Diệp Tri Ngã nhấc tay lên che miệng cười ngượng ngùng. Kiều Mẫn Hàng vỗ vỗ vào vai cô bạn tốt, nháy mắt nhìn chăm chú vào bàn tay của Diệp Tri Ngã: “Bác sỹ, trên cổ tay chị buộc cái gì thế này?”

Diệp Tri Ngã mỉm cười dùng tay phải xoa xoa vào cổ tay trái, trên cổ tay trái đó có một sợi chỉ màu đỏ xâu một chiếc ống làm bằng đá tròn nhỏ đã cũ, cô đã đeo nó từ nhiều năm nay rồi: “À, cái này chứ gì? Đồ này chẳng đáng tiền đâu, chị chỉ đeo nó chơi thôi mà”.

“Sao lại trùng hợp đến thế cơ chứ, em cũng có một chiếc giống với cái của chị như đúc này”. Kiều Mẫn Hàng vừa nói vừa kéo cánh tay áo lên cao, lộ ra cổ bàn tay cũng đang đeo một chiếc vòng tay nhỏ, đúng là một chiếc ống tròn nhỏ đã cũ làm bằng đá, mà đường kính, độ rộng dài, hình dáng màu sắc giống với chiếc đeo trên tay cô y chang. Chỉ có một chỗ duy nhất không giống đó là chiếc mà Kiều Mẫn Hàng đeo được xâu vào trong một chiếc vòng ngọc Phỉ Thủy, ngọc được đánh bóng với màu sắc và chất lượng tương đối tốt, khiến cho chiếc ống tròn nhỏ đã được làm bằng đá đã cũ kỹ phai màu đó cũng lộ đầy vẻ phú quý sang trọng.

Diệp Tri Ngã cảm thấy để cười ra được một tiếng chân thành sao mà khó khăn đến thế. Cô nhìn chăm chăm vào chiếc ống tròn nhỏ đã cũ làm bằng đá đang được đeo trên cổ tay của Kiều Mẫn Hàng, tưởng như phải lấy hết sức mình gắng gượng lắm mới nhấc nổi cả khuôn mặt lên được, cố gắng để không cho người khác nhìn thấy rằng cô đang cảm thấy vô cùng buồn chán. Cô có thể đoán được ngay nguồn gốc món đồ này là từ đâu ra. Cô tiểu thư nhà giàu danh giá như Kiều Mẫn Hàng chỉ chắc chắn không bao giờ có thể đeo một thứ đồ làm bằng đá vừa cũ kỹ vừa rẻ mạt như thế này để làm đồ trang sức cả. Hai chiếc ống tròn nhỏ đã cũ làm bằng đá này được mua với giá tất cả là một trăm hai mươi tệ. Trên người Phí Văn Kiệt không có

tiền lẻ, số tiền sáu mươi ngàn đó khi ấy còn do cô trả cho người bán hàng...

“Em đã nói rồi cơ mà, các chị đúng là chẳng hiểu gì cả, đúng là em và bác sỹ Diệp đều có con mắt tinh đời giống nhau, giá trị của nghệ thuật thì không thể dùng tiền bạc mua hay đo đạc được bao giờ mà”. Kiều Mẫn Hàng mỉm cười tủm tỉm nói với Tôn Gia Linh, rồi lại ngẩng đầu lên được đà nói với người đang đứng sau Diệp Tri Ngã, “Anh ơi, anh nói xem có phải là đúng như vậy không nào?”

Diệp Tri Ngã theo phản xạ liền quay đầu lại đằng sau mình. Kiều Thận Ngôn cười thật nhẹ nhàng gật đầu đồng ý. Anh đưa mắt nhìn chiếc vòng đeo trên tay của Diệp Tri Ngã rồi lại đảo mắt nhìn vào chiếc của Kiều Mẫn Hàng, sau đó nhìn sang phía Tôn Gia Linh nói: “Đã xong chưa em? Còn chưa đi được nữa thì thế nào cũng sẽ đến muộn đấy”.

Tôn Gia Linh cười vâng dạ rất ngọt ngào, quay ra dặn dò đơn giản vài câu với nhân viên bán hàng, rồi quàng túi xách vào cánh tay đi ra khỏi cửa hàng thời trang của mình: “Tiểu Mẫn, em có đi cùng với bọn chị không? Em có lái xe đến không vậy?”

“Em không lái xe đến đâu, em cũng không cần phải vội về nhà. Em muốn nói chuyện với bác sỹ Diệp thêm một chút nữa”. Kiều Mẫn Hàng thân mật đứng bên cạnh Diệp Tri Ngã, luồn tay vào cánh tay của cô. Diệp Tri Ngã bị lâm vào tình cảnh đã đành cười hổ khó xuống nên gượng gạo lên tiếng đồng ý một lúc nữa sẽ đưa Kiều Mẫn Hàng về nhà. Ba người cùng nhau đi xuống tòa nhà, tiễn hai con người gia cảnh môn đăng hộ đối lái chiếc xe cũng đầy sang trọng hiện đại đi xa dần. Kiều Mẫn Hàng cười tươi gọi ý: “Thật chẳng dễ dàng gì mới có được một cơ hội tốt như thế này, bác sỹ Diệp, chúng ta đi ăn gì đó nhé? Hôm nay thì cuối cùng em cũng có thể được mời chị một bữa cơm rồi đấy”.

Kiều Thận Ngôn nhìn bóng dáng em gái và Diệp Tri Ngã trong tấm gương chiếu hậu dần dần khuất xa và bé nhỏ lại, anh hơi chau mày khiến vầng trán trở nên nhăn lại, tiện tay nhấn vào nút còi xe. Tôn Gia Linh ngồi vào chiếc ghế đằng sau xe, thở một hơi thật dài nhỏ nhẹ: “Ôi, biết làm thế nào bây giờ hả anh? Chúng ta sẽ kết hôn như thế nào đây? Mấy hôm nay vì mãi mê nghĩ chuyện này làm cho em cảm thấy đau đầu quá!”

Kiều Thận Ngôn cười khê: “Em làm ra việc đau đầu thì em phải tự đi dọn dẹp lấy nó chứ. Anh thì chẳng làm sao cả, mặc bữa một bộ áo âu phục, đeo một chiếc cà vạt vào nữa là có thể kết hôn thôi mà. Áo váy cưới và nhẫn cưới thì em tự chuẩn bị lấy nhé. Em nhớ là mua thì đừng có eo hẹp, đắn đo quá. Anh từ trước đến nay luôn chu đáo độ lượng với phụ nữ, em đừng vì chuyện này mà hủy hoại thanh danh đó của anh đấy, nhớ chưa”.

“Anh Tiểu Kiều”.

“Gì vậy?”

Tôn Gia Linh cắn vào miệng thốt lên: “Lần này em lại làm phiền đến anh rồi...”

Kiều Thận Ngôn vừa quay vô-lăng rẽ sang một bên đường một cách rất cẩn thận, vừa nghe âm nhạc trong tư thế vô cùng thoải mái: “Không sao cả, phí tổn hại tinh thần và phí tổn hại tuổi thanh xuân, anh sẽ gộp hết lại rồi thanh toán một lượt với em sau, một đồng cũng đừng hòng thiếu với anh đấy”.

“À đúng rồi, em cảm thấy tình cảm giữa anh và Tiểu Mẫn dạo này hình như đã trở nên tốt hơn rất nhiều rồi thì phải?”

“Cũng không đến nỗi tồi cho lắm, con bé nhà anh vẫn nằm trong giai đoạn giáo dục nghĩa vụ, lúc thì khóc âm ỉ cả lên, lúc thì lại cười khanh khách, hôm nắng hôm mưa ai mà biết trước được!”

Tôn Gia Linh nhìn anh âu yếm: “Anh Phí Văn Kiệt thời gian gần đây có phải đang chịu rất nhiều áp lực từ phía tập đoàn phải không anh? Em nghe thấy Tiểu Mẫn nói rằng anh ấy đã gặp phải một số khó khăn vướng mắc gì đó trong công việc thì phải”.

“Tiểu Mẫn đã nói với em như thế nào vậy?”

“Em ấy cũng nói chẳng rõ ràng gì với em cả, chỉ nhắc đến chuyện gì mà nghe có vẻ như có phương án kế hoạch gì đó bị phủ quyết rồi, việc đó khiến cho anh Phí Văn Kiệt cảm thấy vô cùng buồn bã. Có phải là đã có chuyện xảy ra như vậy không anh?”

Kiều Thận Ngôn gật đầu đáp lại: “Đúng là có chuyện đã xảy ra như thế đấy. Phương án đề xuất di dời lò cao áp do Phí Văn Kiệt thiết kế phần trăm của mức độ nguy hiểm và thất bại là rất cao, mà đối với kỹ thuật thi công thì lại đòi hỏi quá cao, phương án này chỉ có thể dừng lại ở giai đoạn lý luận mà thôi, chứ không có khả năng áp dụng vào thực tiễn, cho nên đã bị các nhà chuyên gia gạt bỏ ý kiến rồi!”

“Em nghe nói công trình di dời lò cao áp này đã được hoạch định từ rất lâu rồi mà, sao đến tận bây giờ vẫn chưa được di dời hả anh?”

“Em nghĩ di dời lò cao áp cũng giống như di chuyển cái kệ gỗ dùng để phối đồ rượu trong nhà thôi đấy hả, nói di dời là di dời luôn được sao?”. Kiều Thận Ngôn chuyển hướng sang một ngã rẽ khác, rồi cho xe dừng trước một góc sân nhỏ yên tĩnh hoang vắng trước cửa, “Em đi đi, anh ấy đã đợi em từ rất lâu rồi đấy”.

Tôn Gia Linh ngập ngừng nói với anh: “Anh Tiểu Kiều...”

“Gì thế? Còn chuyện gì nữa hả em?”

“Anh Tiểu Kiều, em...chuyện chúng mình kết hôn đó...em vẫn chưa nói với anh ấy anh ạ...”

Kiều Thận Ngôn nhún mày nhăn vầng trán lại: “Chưa nói với anh ấy là sao? Ý em là thế nào chứ? Chẳng lẽ...chẳng lẽ sáng kiến ngốc nghếch này lại do mỗi mình em nghĩ ra thôi sao?”

Anh mím môi hỏi tiếp một lượt: “Anh vẫn đang cảm thấy kỳ quái đây.Từ khi nào anh ta lại thay đổi đến mức có thể khờ khạo giống như em vậy. Đã đồng ý với sáng kiến ngốc nghếch này rồi cơ mà!”

“Là, đúng là ngốc nghếch thật, bây giờ em cảm thấy hối hận quá anh ạ...”, Tôn Gia Linh thở dài ngao ngán, “Nhưng mà em không hề nghĩ rằng sự việc lại có thể xảy ra hơn hẳn sức tưởng tượng của mình như thế này. Em vẫn cứ nghĩ rằng...vớ vẩn qua loa rồi thì cũng sẽ xong hết thôi mà...”

“Việc này Tiểu Mẫn có biết hay không thế?”

Tôn Gia Linh ngập ngừng rồi gật đầu ra hiệu có.

Kiều Thận Ngôn lắc đầu nói tiếp: “Em và Kiều Mẫn Hàng đúng là những bà yêu tinh luôn tìm cách trêu người người khác! Lúc nào cũng gây phiền phức cho anh, từ nhỏ đến lớn anh đã giúp 2 cô dọn dẹp chiến trường do các cô gây ra không biết bao nhiêu cho kể hết rồi. Dù gì cũng đã hơn hai mươi tuổi, sao không thể sống bằng lý trí một chút!”

“Anh Tiểu Kiều...”

Kiều Thận Ngôn vẫn chưa nguôi giận, lắc đầu tỏ vẻ khó chịu: “Đi nhanh lên đi, anh giờ không nói chuyện với em nữa. Em yên tâm đi nhé. Nhưng mà sự tình đã ra nông nổi như thế này rồi, anh không tiếp tục tham gia trò chơi ngốc nghếch của các cô nữa. Anh phải nghĩ ra cách nào đó để giải quyết tình hình cho êm thấm nhất mới được”.

Tôn Gia Linh chớp hai hàng mi nhìn Kiều Thận Ngôn một cách đầy âu yếm: “Anh trai Tiểu Kiều của em vẫn là nhất!”

“Lần sau mà còn tái phạm nữa thì anh nhất định sẽ phạt em đấy. Còn nữa, Tiểu Mẫn về nhà anh sẽ phải phạt hai cô mới được!”

Tôn Gia Linh vừa cười vừa mở cánh cửa xe đi ra ngoài, vẫy tay chào tạm biệt Kiều Thận Ngôn rồi bước chân đi vào khu vườn đầy hoa cỏ và cây xanh đó. Kiều Thận Ngôn châm một điếu thuốc lặng lẽ hút rồi khởi động xe quay trở lại về hướng tập đoàn, nhấn nút cho cánh cửa xe hạ thấp xuống một chút để khói thuốc bay ra ngoài.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, anh nhấc tai nghe cắm vào điện thoại di động, từ từ cho xe chạy chậm lại phía trước ngã tư đèn đỏ, vừa nghe điện thoại vừa mỉm cười vui vẻ thật lâu.

“Hả? Cô ấy lại...là con gái của ông Diệp Toàn phải không nhỉ?” Đầu điện thoại bên kia lại tiếp tục nói thêm vài câu nữa rồi cũng tắt máy. Ngã tư đèn đỏ đã bật tín hiệu cho phép đi. Kiều Thận Ngôn ngoái đầu nhìn chăm chăm về phía dòng xe tấp nập đang lần lượt chạy phía trước, cũng không hề nghe thấy tiếng còi inh ỏi đang giục giã ở đằng sau. Trên môi anh bỗng nở một nụ cười vô cùng rạng rỡ: “Sao lại có thể biến thành như thế cơ chứ, sao lại hay thế...”

Diệp Tri Ngã đã cuồng xem phim truyện kể từ khi còn là sinh viên, nào là phim Mỹ, phim Nhật hay phim Hàn cô đều sau mê xem. Chỉ cần nhắc đến tên của một bộ phim hơi nổi tiếng thôi là y như rằng cô đã từng xem qua rồi, có thể nói rằng học tập và xem phim là hai mục đích sống duy nhất của cô. Những câu chuyện với những sắc thái tình cảm bi hài yêu hận cô đều đã xem rất nhiều và cũng đã bàn luận đến nó rất nhiều rồi. Từ lúc tình cảm chân thật say đắm cho đến khi mọi thứ đổi thay rồi tình cảm dần phai mờ, những tình tiết trong phim đó có người đánh giá rằng đó như là một kinh nghiệm sống trong xã hội này vậy, ấy thế cũng có người cho đó là những câu chuyện về vùi mộng lung không lối thoát.

Khi mà cô vẫn chưa thực sự trưởng thành, khi mà cô vẫn chưa thực sự thoát khỏi mộng lung không lối thoát ấy, khi ấy cô đã từng say đắm xem đến mức độ ôm ghì chiếc máy tính trong tay mà khóc nức nở. Đó là bộ phim do Nhật Bản sản xuất mang tựa đề “Đại cải tạo những chú lợn hoang dã” mà cho đến ngày hôm nay đây cô vẫn không dám mở ra xem lại thêm một lần nào nữa. Cô cũng vẫn còn nhớ như in cho đến lúc này câu nói đầy bi thương khiến cho cô kiềm chế không nổi lòng mình:

“Tần suất bạn gặp được người mà bạn có thể tay trong tay với người ấy rõ ràng gần bằng tần suất kỳ tích có thể xuất hiện”.

Thế nhưng định nghĩa như thế nào mới có thể được gọi là kỳ tích cơ chứ? Kỳ tích là trải qua bao nhiêu sóng gió cuộc đời cuối cùng cũng kiên trì sống được đến ngày hôm nay, để có thể tương phùng với anh ấy tại nơi mà ranh giới giữa trời và đất vô cùng mong manh đến thế, hay kỳ tích là khi đã mất đi anh ấy rồi vẫn kiên trì gắng gượng sống những ngày tháng còn lại trên thế giới tàn khốc và mong manh giữa trời và đất hay sao?

Khi mà vẫn còn có thể yêu và được yêu, Diệp Tri Ngã nghĩ rằng tình yêu của cô và anh sâu đậm hơn cả trời xanh bao la và bồng cháy hơn biển cả dữ dội ngoài xa. Bất kỳ thứ gì khi đem ra so sánh đối chiếu thì ta mới thấy hết được sự quý giá vô ngần của nó. Khi cô một mình cô đơn ôm hành lý nặng nề rời xa vùng quê thân thương ấy, để đến thành phố Ninh Huy này, đã không còn một bóng người vẫn như ngày xưa đợi chờ mong ngóng cô bến ga tàu nữa. Đôi bàn tay ấm áp ấy, vòng ôm nhớ nhung da diết ấy, cái ngày mưa lất phất như khóc thương ấy, tay lĩnh kính những đồ là đồ khiến cho cô không thể cầm ô che được, để rồi cô rõ ràng là cầm ô bên mình thế nhưng mưa vẫn rơi xuống và nước vẫn làm ướt bộ quần áo.

Đó là lần đầu tiên cô biết khóc sau khi Phí Văn Kiệt rời xa cô. Đứng trên sân ga tàu hỏa nườm nượp những tàu qua lại đông đúc, cô một mình đơn côi vừa bước đi vừa tủi thân khóc lóc, không thể nhắc tay lên lau nước mắt đã ướt đầy hai hàng mi, nước mắt cứ thế lăn dài xuống má xuống mũi, khiến người xung quanh không thể không ngoái nhìn. Cô chẳng biết bất cứ ai bất cứ điều gì cả, cũng chẳng còn tâm trí đâu để quan tâm đến những điều đó nữa. Ngày đó cô mới thật sự hiểu được rằng cô đã sai như thế nào, một cái sai thật tầm thường vô vị, một cái sai thật không nên sai như thế. Cô đã thổn thức hao tâm hao trí để cố gắng hiểu được những điều đó rốt cuộc có nghĩa như thế nào...

Đỗ Quân nhẹ nhàng vỗ vào cánh tay Diệp Tri Ngã: “Tiểu Diệp à...”

Diệp Tri Ngã chớp chớp mắt như vừa quay trở lại đời thực, mỉm cười nhẹ nhàng nói với anh: “Em xin lỗi, em...em đang suy ngẫm đến một vài số liệu lúc này, mãi mê suy nghĩ nên không biết anh gọi em...Anh vừa nói gì với em thế ạ?”

Đỗ Quân liền cười nhẹ và lắc đầu trả lời: “Anh không nói gì cả đâu, chỉ có điều đây là lần thứ ba em dùng giấy ăn quẹt vào tương dầu trong bữa ăn này đây...”

Diệp Tri Ngã mở to mắt vắt những mảnh giấy ăn xuống, lấy ít giấy ăn sạch lau những vết tương dầu còn đang bôi dơ dờ trên khắp lòng bàn tay. Đỗ Quân đặt đĩa đang cầm trên tay xuống bàn rồi ngã lưng mình vào chiếc sofa, mỉm cười nói với Diệp Tri Ngã: “Đây được coi như lần đầu tiên anh mời em đi ăn cơm một cách chính thức, nhưng anh không hề nghĩ rằng em lại ăn cơm với đây về chán nản u buồn đến thế, điều này khiến cho sự tự tin trong anh cảm thấy bị đả kích nặng nề em ạ!”

“Anh Đỗ Quân à, em không phải là...”

“Anh biết mà, anh chỉ đùa với em mà thôi”, Đỗ Quân nhắc ly lên cùng với cô, vừa cười vừa nói, “Quãng thời gian gần đây em đã rất mệt mỏi rồi đấy, giáo sư Khưu từ trước đến nay luôn yêu cầu đồng nghiệp vò

cùng nghiêm khắc, làm việc với ông ấy không hề dễ dàng tí nào đâu. Thế nhưng dù sao cũng sẽ học được những điều thực sự có ý nghĩa. Anh tin rằng em sẽ có thể phần đầu kiên trì đến cùng được”.

“Em hiểu mà anh, em không cảm thấy mệt mỗi đầu ạ, em chỉ là...mấy ngày hôm nay em ngủ không ngon, chắc là buồn bã thôi. Tối nay em sẽ ngủ sớm đi một chút là không còn thấy mệt nữa ngay mà”. Diệp Tri Ngã cũng nhấc ly lên cùng với anh, nhấp một chút rượu vào miệng, cảm nhận vị đắng xen lẫn vị chua trong từng giọt rượu cô vừa uống, rồi nhẹ nhàng chậm chậm nuốt vào trong cổ họng.

“Tiểu Diệp”.

“Dạ?”

Ánh đèn trên mặt kính của quán ăn phản xạ qua cặp kính mắt Đỗ Quân đang đeo, khiến cho Diệp Tri Ngã nhìn không rõ đôi mắt của anh đằng sau cặp kính dày đó:

“Tiểu Diệp, em có thấy là...Con người anh, em cảm thấy như thế nào?”

Diệp Tri Ngã nhìn chăm chú vào anh, giả bộ ngơ ngác nhìn như không hiểu và cười: “Con người anh rất tốt à”.

“Tốt?”, Đỗ Quân cười nhẹ, “Sự khen ngợi của em cũng trống rỗng quá đấy, em hãy nói thực tế một chút đi, cụ thể hơn nữa, để cho anh được hiểu rõ hơn đi em”.

Mười đầu ngón tay của Diệp Tri Ngã đan xen vào nhau, lòng bàn tay hướng lên trên: “Cái này thì, thì là, con người tốt, vừa thân thiện lại vừa hòa nhã, mà cũng rất biết cách nói chuyện, rất có tư duy, hơn thế lại còn độ lượng bao dung, mà công tác sự nghiệp học hành nghiên cứu càng tốt nữa, khiến cho những người khác nhìn vào anh đều có cảm nhận chung là anh rất tốt, hi hi hi!”

Ly rượu trong tay Đỗ Quân sánh lên, anh phì cười và nói với cô: “Tại sao đến cái tốt của anh cũng có thể tốt đến mức độ rập khuôn như thế cơ chứ, chẳng nhẽ không hề có đôi chút gì gọi là cá tính được sao, không có chỗ nào để cho em cảm thấy anh không giống với những người con trai khác hay sao em?”

“Chỗ không giống nhau? Chỗ-không-giống-nhau...”

Đỗ Quân nhíu mày lên: “Tìm không thấy sao em?”

Diệp Tri Ngã phá lên cười: “Tại sao anh lại phải cần có chỗ nào để có thể không giống với người khác được như thế cơ chứ?A nh đã một mình độc chiếm biết bao là ưu điểm như thế rồi cơ mà, hãy để cho những người con trai khác một vài con đường sống đi anh”.

Đỗ Quân cười thật giòn giã, anh uống nhẹ một ngụm rượu, đôi mắt đầy vẻ say đắm nhìn chăm chăm vào Diệp Tri Ngã: “Nhưng mà anh thì lại sắp đi vào đường cụt rồi, bây giờ không quay đầu ngoảnh bước lại thì có thể sau này muốn ngoảnh lại e rằng cũng chẳng còn có cơ hội nào nữa đâu”.

“Dạ, gì, gì ạ?”, Diệp Tri Ngã nghiêng nghiêng đầu, hỏi với giọng đầy ngạc nhiên. Đỗ Quân cúi đầu nhìn xuống phía dưới, vừa cười vừa lắc đầu liên tục: “Đúng là nhanh thật đấy Tiểu Diệp, chúng ta quen nhau đến bây giờ cũng đã hơn mười năm rồi đấy nhỉ. Có những lúc anh thật sự không dám tin rằng chúng ta đã quen nhau lâu như thế rồi. Khoảnh khắc đó, khi mà chúng ta vẫn còn học chung một ngôi trường như thế, những sự việc đi qua dường như mới xảy ra ngày hôm qua vậy, mười năm nay cũng là hơn ba nghìn ngày đã trôi qua rồi, anh không biết rằng chúng ta đã đi qua những ngày tháng đó như thế nào để đến được ngày hôm nay đây em nhỉ”.

“Đúng đấy anh ạ, đúng là thời gian trôi qua thật nhanh phải không anh?”. Diệp Tri Ngã cười tủm tỉm, trong thâm tâm cảm thấy chút gì đó vừa thoáng qua như là vị chua như là niềm ngọt ngào man mác. Những ký ức đã qua có thể khiến cho trái tim người ta bỗng nhiên trở nên thật mềm yếu.

“Cũng đã mười năm trôi qua rồi còn gì, ngay từ ngày đầu tiên trong quãng thời gian mười năm đã trôi qua ấy, anh đã khắc sâu trong lòng một điều, luôn canh cánh trong mộng cho đến tận bây giờ, anh luôn mong nó sẽ mãi là giấc mộng đẹp, để thấy thật tiếc nuối nếu phải tỉnh giấc mộng đẹp này”. Diệp Tri Ngã bỗng nhiên chợt dạ, chủ động tránh xa tầm nhìn của Đỗ Quân, cười thật to: “Cái gì hả anh...giấc mộng là sao ạ?”

Thế nhưng ánh mắt của Đỗ Quân không hề bỏ qua cô. Anh chăm chú nhìn vào khuôn mặt của cô, cái nhìn của anh thật say đắm thật sâu sắc, giống như lưỡi dao trong các ca phẫu thuật từng tầng từng tầng lướt qua từng thớ thịt lộ ra rõ mảng nội tâm trong con người. Sự do dự muốn trốn tránh của Diệp Tri Ngã thật là khó diễn tả cho hết. Dưới ánh đèn điện chiếu rọi vào người, sắc mặt cô trông vừa mệt mỏi vừa đôi chút sợ sệt, bộ dạng hoàn toàn bị động không biết tiếp theo sẽ nên làm thế nào để đối diện với tình huống đầy khó xử này đây. Một chút hy vọng hay một chút tươi vui cũng chẳng thể lóe sáng trên thân thể cô.

Một người đàn ông trưởng thành ba mươi lăm tuổi biết thế nào gọi là khái niệm nên dừng cho đúng lúc, cũng có thể biết đôi chút bí mật của khái niệm được gọi là đã nắm rõ toàn thể giới rộng lớn này chẳng, hay cũng vẫn còn muốn chôn sâu những điều đó trong thâm tâm không cho bất kỳ một người nào khác biết. Đỗ Quân uống một ngụm lớn rượu vang để an ủi đôi môi đã khô cạn vì nước, vừa bình tĩnh vừa diễm đạm cười với cô và nói: “Cả thế giới rộng lớn vô ngần này cũng chỉ là một giấc mộng, một giấc mộng hảo huyền mà thôi. Đó không phải là giấc mộng của bất kỳ một cá nhân nào, mà là giấc mộng của tất cả của toàn bộ. Dù bạn không còn nhưng cả thế giới này vẫn sẽ tiếp tục ảo mộng nó”.

Diệp Tri Ngã càng lúc càng cảm thấy khó hiểu hơn: “Anh Đỗ, anh đã chuyển sang nghiên cứu lĩnh vực triết học từ khi nào thế anh?”

“Câu nói này không phải do anh nói đâu, mà là OSHO nói”.

Diệp Tri Ngã làm bộ giống như một cô học sinh chăm chỉ chuyên tâm lắng nghe và gật đầu: “Thật là sâu sắc, đúng thật là sâu sắc! Sâu sắc lắm...mà là vị thần thánh đến từ phương trời nào thế hả anh?”

Câu chuyện của hai người bỗng vì thế được chuyển sang một chủ đề hoàn toàn khác hẳn câu chuyện được nhắc đến lúc này. Từ OSHO lại chuyển sang nói đến chế độ chủng tộc Ấn Độ rồi tiếp tục được chuyển sang những vấn đề khác, thuận theo logic đưa đón của chủ điểm này cứ thế lan rộng sang những chủ điểm tương đồng khác. Bữa cơm của hai người diễn ra vô cùng vui vẻ. Sau bữa cơm, Đỗ Quân đưa Diệp Tri Ngã về nhà với phong thái đầy ga lăng lịch sự.

Thế nhưng Diệp Tri Ngã lại không lên nhà luôn, cô đứng bên một góc của cầu thang nhìn dõi theo bóng Đỗ Quân đang khuất dần phía hai hàng cây xanh trải dài trên con đường ngoài kia, đột nhiên cô cảm thấy thật là hối hận, có thể cô nên ở lại công tác tại phòng cấp cứu của bệnh viện cũ. Cô không muốn phải nợ nần người khác như thế này, nhưng mà cô lại mang ơn anh Đỗ Quân lại quá nhiều, nhiều vô cùng rồi, cô không biết đến khi nào mới có thể trả nổi hết anh đây...Cô thật sự đã quá ngốc nghếch quá khờ dại, lại còn quá tự ti...

Có thể đêm nay là một đêm chứa đầy sai lầm. Vào trong nhà ngồi một hồi lâu trên chiếc sofa, khi tâm trạng cô đang rối bời không biết nên làm như thế nào cho đúng thì đột nhiên có tiếng điện thoại vang lên. Có phải là số điện thoại mới của Kiều Mẫn Hàng gọi cho cô trong bữa ăn hôm trước hay không, cô mở di động ra xem thì đúng là của Kiều Mẫn Hàng gọi đến. Diệp Tri Ngã vô hồn ấn vào nút chức năng nghe, tiếng Kiều Mẫn Hàng bên đầu dây bên kia thật thảng thốt lo lắng.

“Bác sỹ Diệp, chị sống ở đâu thế? Có việc gấp, chị có thể đến đây ngay lập tức được không chị?”

Diệp Tri Ngã nhíu mày hỏi vội: “Có việc gì thế em? Em lại cảm thấy không được khỏe đúng không thế?”

Kiều Mẫn Hàng cười khô khốc: “Không có đâu...Mà là...Có một chút việc gấp, chị sống ở đâu vậy, em đến đón chị nhé?”

“Việc gấp gì thế em?”, Diệp Tri Ngã hỏi với vẻ nghi ngờ khó hiểu. Cô thật sự không muốn đi một chút nào cả, nhưng Kiều Mẫn Hàng năm lần bảy lượt mời cô với giọng đầy cầu khẩn. Cô không còn cách nào từ chối nữa mà cũng cảm thấy rất ngại vì đã bao nhiêu lần từ chối Kiều Mẫn Hàng rồi, nên đành cắn răng miễn cưỡng đi theo lời thỉnh cầu này. Sau khi hỏi xong địa chỉ nơi đến, cô lại một mình bước ra khỏi căn phòng.

“Vâng vâng vâng! Thế thì tốt quá rồi ạ!”, Kiều Mẫn Hàng lộ vẻ cảm kích, rồi rút cảm ơn rồi gác điện thoại. Diệp Tri Ngã cầm di động trong tay nghĩ ngợi, đó chẳng phải là nơi mà đêm hôm trước ấy Kiều Thận Ngôn đã dẫn cô tới hay sao? Là nhà của anh ấy hay sao? Nửa đêm nửa hôm lại gọi điện bảo đến đó liệu có việc gì khẩn cấp hay không? Nhưng cô đã nhận lời thỉnh cầu của Kiều Mẫn Hàng nên đành phải đi một chuyến đến đó, để xem ở đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Cô với chiếc túi xách, mang đôi giày vừa tháo ra bước

ra khỏi nhà. Cô chợt nghĩ đến việc mình vừa uống chút rượu lúc nãy và không dám lái xe đi, nên liền vậy taxi ở đầu cổng, xe chạy một mạch đến địa chỉ Kiều Mẫn Hàng vừa đưa cho.

Đã hơn mười một giờ rồi, dòng xe cộ trên đường đã rất thưa thớt. Hai mươi phút sau chiếc taxi chở cô dừng ngay tại chiếc cổng to của khu nhà nơi đây. Đó là hai ngôi nhà được xây với kiến trúc giống nhau hoàn toàn. Cô lưỡng lự dừng chân, ngó nghiêng mọi cảnh vật xung quanh mình, không còn nhớ rõ là lần trước đó đã bước ra từ ngôi nhà nào. Kiều Mẫn Hàng nói là nhà thứ nhất, vậy nhà nào mới là nhà thứ nhất?

Vừa đúng lúc Kiều Mẫn Hàng bước ra khỏi ngôi nhà đó, nhìn Diệp Tri Ngã vậy tay gọi với theo. Cô vội vàng bước đến: “Rốt cuộc là đã xảy ra việc gì vậy Kiều tiểu thư?”

Kiều Mẫn Hàng ngập ngừng ậm ừ ừ không thốt ra lời, đưa Diệp Tri Ngã đi vào trong thang máy, nhấn nút và cầu thang bắt đầu chuyển lên trên. Khuôn mặt Kiều Mẫn Hàng tỏ vẻ vô cùng khó xử: “Bác sỹ Diệp, em hỏi chị một việc này chị ạ...”

“Việc gì vậy em?”

“Vâng, cái việc kia, chị có phải là...Chị và anh trai em đã tốt rồi phải không?”

Diệp Tri Ngã mở to mắt rồi ngạc nhiên, phải đến năm giây sau cũng không hiểu ra được câu nói này có ý gì: “Tốt? Cái gì đã tốt rồi cơ chứ?”

“Thì là...” Kiều Mẫn Hàng thở một tràng dài hơi, “Chị đừng có giấu em nữa đi bác sỹ Diệp ạ, em đều đã biết hết rồi đấy. Chị chẳng đã đến chốn này qua đêm cùng anh trai em rồi còn gì nữa!”

Diệp Tri Ngã thần thờ hốt hoảng không phản ứng được gì: “Qua, qua, qua, qua đêm rồi? Rõ ràng là chẳng có việc gì cả mà, chuyện hôm trước thì là...”

“Em biết là chị xấu hổ ngại không dám nói ra, nhưng mà em thật sự không ngờ được rằng sự tình lại ra nông nổi như thế này chứ. Bây giờ thì không thể giấu giếm được gì nữa rồi. Không chỉ có em biết mà ba em cũng đều biết hết rồi đấy chị ạ!”

“Ba em?”, Diệp Tri Ngã càng lúc càng trở nên không hiểu ra vấn đề gì cả, thang máy vang lên một tiếng báo hiệu đã đến nơi. Kiều Mẫn Hàng đẩy cô trong tư thế bất động ra khỏi thang máy, thở dài ngao ngán thốt lên: “Ba em đang ở bên trong thẩm tra anh trai đấy, chị cũng mau đi vào trong đó đi! Không có việc gì đâu bác sỹ Diệp ạ, ba em rất quý chị đấy, ba nhất định sẽ không giận anh chị đâu!”

Diệp Tri Ngã càng trở nên khó hiểu không biết phải phản ứng như thế nào: “Em nói đều là những vấn đề gì thế, cái gì mà giận, chị đã làm gì cơ chứ?”

“Bác sỹ Diệp, chị chẳng lẽ vẫn còn không biết hay sao?, Kiều Mẫn Hàng nắm tay cô nhẹ nhàng cười nói, “Thật là không thể ngờ được anh trai em cũng có lúc thích được một người con gái cơ chứ. Anh ấy bây giờ vì chị, nên nói thế nào cũng không chịu kết hôn với Tôn Gia Linh đâu đấy chị ạ”.

7. Chương 07

Chương 7: Luyện cười lại không dám khóc

Diệp Tri Ngã từ bé đến lớn thì đây mới là lần đầu tiên cô cảm thấy khả năng nghe của mình có vấn đề. Cô lùi lại một bước, rút bàn tay đang đặt trong lòng bàn tay của Kiều Mẫn Hàng ra, nhìn cô với thái độ cảnh giác và thận trọng hỏi lại: “Ai? Ai thích ai mới được cơ chứ? Ai không kết hôn? Kiều tiểu thư cô... cô đang đùa giỡn gì với tôi phải không vậy?”

Kiều Mẫn Hàng mỉm cười chau mày nhìn vào Diệp Tri Ngã trả lời: “Bác sỹ Diệp, nói thực thì em cảm thấy vô cùng thích là khác, chị mà ở cùng với anh trai em thì tốt quá còn gì nữa”.

Diệp Tri Ngã lắc đầu nguây nguẩy. Cô không hiểu Kiều Mẫn Hàng đang nói thứ ngôn ngữ nào nữa. Mối quan hệ trong sáng của cô và Kiều Thận Ngôn làm sao lại phát sinh thành tình huống trớ trêu thế này cơ chứ? Cô và anh rõ ràng là mới gặp nhau chưa được vài lần, số lượng cuộc nói chuyện thì lại càng ít hơn cả những cuộc gặp gỡ đó. Cô cảm thấy Kiều Thận Ngôn đến cái nhìn thẳng vào cô cũng chưa có đến một lần,

anh luôn tỏ ra là một người có vai vế cao hơn hẳn những người xung quanh, kỳ thực thì dòng họ nhà anh cũng giàu có hơn hẳn dòng họ nhà u Dương Dương đến mấy bậc liền.

“Tốt cái gì mà tốt chứ, chi, trời ơi, ... em đừng có... em đừng có như thế...”

Kiều Mẫn Hàng mỉm cười rồi liền tay đẩy Diệp Tri Ngã vào phía cánh cửa đằng trước, khi hai người mãi mê giằng kéo qua lại thì có người mở cửa bước ra. Kiều Thận Ngôn sai những bước dài thản nhiên đi ra ngoài, khi nhìn thấy Diệp Tri Ngã liền ngạc nhiên dừng bước ngay lại: “Bác sỹ Diệp?”

Diệp Tri Ngã nét mặt đầy tần ngần do dự thở dài, lùi xuống hai bước chân, tay nắm chặt chiếc túi xách. Kiều Thận Ngôn liếc nhìn Kiều Mẫn Hàng hỏi về nghi ngờ: “Là em đã gọi bác sỹ Diệp đến chỗ này phải không?”

Kiều Mẫn Hàng gạt đầu đồng ý: “Là ba đã bảo em gọi bác sỹ Diệp đến đây đây chứ ạ...”

“Ba gọi cô ấy đến đây làm gì cơ chứ?”

“Ba nói rằng... ba muốn hỏi cho ra chuyện...”

“Hỏi gì cho ra chuyện chứ? Hỏi chuyện gì cho rõ ràng hả? Chuyện này thì có liên quan gì đến bác sỹ Diệp chứ?”

Diệp Tri Ngã vừa nghe thấy liền an tâm trấn tĩnh lại tinh thần. Kiều Mẫn Hàng quay đầu về phía Diệp Tri Ngã và nói: “Hai anh chị còn định giấu giếm nữa hả! Di Cát đã nói hết cho em và ba nghe rồi, tốt thì cứ nói là tốt đi, lại còn sợ gì cơ chứ!”

“Di Cát?”, Kiều Thận Ngôn nhíu mày nhăn trán càng rõ vẻ lo lắng hơn, “Em càng nói anh càng mù mờ chẳng hiểu ra làm sao cả, di Cát đã nói gì cơ chứ?”

“Anh chẳng phải bỗng nhiên không chịu kết hôn hay sao, anh khiến cho ba giận muốn chết luôn, di Cát lúc vào thăm em đã khuyên ba rồi, di nói rằng anh đã có người con gái ưng ý, lại còn dẫn cả cô ấy về đây qua đêm nữa chứ. Anh không muốn làm chị ấy tỉnh giấc, lại còn nhờ di Cát tận tay làm món điểm tâm cho chị ấy nữa. Từ trước tới nay chưa bao giờ nhìn thấy anh quan tâm chăm sóc cho người khác như vậy. Sau đó di Cát nói rằng người con gái đó là một vị bác sỹ, họ Diệp, rất xinh gái, tình tình lại ôn hòa dễ chịu vân vân và vân vân, thế là cả nhà đều biết hết rồi”.

“Em và ba thì biết gì cơ chứ!”, Kiều Thận Ngôn gơ tay ra nhấn nút cầu thang máy, “Đừng có đứng đây gây phiền toái thêm cho anh nữa, mau đi về nhà nhanh!”

“Gì mà lại gọi là gây phiền toái thêm chứ, anh à, anh không biết rằng ba không hề giận một chút nào đâu, thật đấy, em cảm nhận được là ba cũng rất thích bác sỹ Diệp đấy. Hai anh chị cùng vào trong và nói chuyện cho rõ ngọn ngành với ba đi. Việc này thế nào cũng giải quyết ổn thỏa thôi mà, chẳng phải là như thế hay sao?”

“Kiều Mẫn Hàng, em ngoài việc gây phiền hà cho anh thì còn biết làm việc gì cho ra hồn nữa không hả?”

“Ý tốt của em bao giờ cũng bị anh xoi mói phủ định như vậy đó! Em đã giúp anh nói với ba biết bao là điều hay điều tốt về anh, nếu không phải là em đã nói giúp anh như vậy thì chuyện của anh và tiểu thư Gia Linh sớm muộn cũng đã...” Kiều Thận Ngôn mở to đôi mắt quay lại, Kiều Mẫn Hàng chớp chớp hai hàng mi, nói giọng nhỏ nhẹ như thì thầm bên tai anh: “Chuyện của hai người sớm đã bị lộ tẩy rồi đó...”

Kiều Thận Ngôn không thèm để ý đến lời nói của Kiều Mẫn Hàng nữa, thang máy đã chuẩn bị đến, cánh cửa thang máy vừa mở anh liền sai bước đi nhanh vào trong đó, nhấn vào nút mở thang máy rồi nhìn Diệp Tri Ngã đang trong tư thế đứng ngây ngô như trời trồng từ nãy giờ: “Em, em có đi hay không?”

Diệp Tri Ngã không nói bất cứ lời nào và bước vào trong thang máy cùng anh, bỏ mặc Kiều Mẫn Hàng một mình bên ngoài với giọng í ới theo. Cánh cửa thang máy vừa đóng sập lại cũng là lúc thái bình yên lặng của thế giới này tạm thời được coi như đang dần dần hội phục lại nguyên trạng. Diệp Tri Ngã dựa vào thành thang máy thở một hơi thật dài, cô ngược đầu lên nhìn tấm kính trong suốt trên trần thang máy đang giảm dần số tầng để xuống dưới tòa nhà, chỉ mong ngóng xuống nhanh tầng một để có thể mau mau chóng chóng đi về. Chuyện xảy ra buổi tối ngày hôm nay thật là phiền nhiễu, thật là phức tạp quá rồi. Điều cô cần gấp ngay bây giờ là một bồn nước ấm để tắm và một chiếc giường mềm mại để ngủ.

Cầu thang máy đột nhiên rung lên rất mạnh, rồi ánh đèn trong đó bật tắt thất thường lúc sáng lúc tối, sau đó Diệp Tri Ngã có cảm giác giống như cô đang ngồi trên một chiếc xe lao xuống dốc núi với tốc độ nhanh kinh hoàng. Cô hét lên sợ hãi co mình ngồi bệt xuống nền thang máy, hai tay bám chặt vào thành thang. Kiều Thận Ngôn thì phản ứng vô cùng nhanh tiến đến phía cửa thang máy, dùng hai tay nhấn vào tất cả các nút của các tầng tòa nhà có trên thang máy.

Kiều Mẫn Hàng nhìn vào cánh cửa thang máy khép chặt kín bưng, miệng lẩm bẩm không thành tiếng. Cánh cửa thang máy phía bên cạnh được mở ra, Phí Văn Kiệt từ bên trong bước chân ra ngoài, chưa kịp trách móc gì Kiều Mẫn Hàng đã nhìn thấy khuôn mặt biến sắc đầy hoảng sợ của cô. Con số hiện lên trên tấm màn thủy tinh của cánh cửa thang máy với tốc độ nhanh như cắt giảm lùi từ tầng thứ mười tám xuống một mạch đến tầng hầm. Trong kẽ hở của thang máy bốc lên một thứ mùi rất mãnh liệt, Kiều Mẫn Hàng hét lên thất thanh, người mềm nhũn ngã xuống ôm chầm Phí Văn Kiệt, nhìn vào thang máy miệng lẩm bẩm không rõ thành câu: “Bên trong... bác sỹ Diệp... Diệp... Diệp... anh trai em...”.

Kiều Giám An từ trong phòng nghe thấy tiếng hét thất thanh của cô con gái cưng liền vội vã chạy ra ngoài, Phí Văn Kiệt vừa nghe thấy ba tiếng “bác sỹ Diệp” thẳng thốt bên tai ngay lập tức giao Kiều Mẫn Hàng cho ông nhạc phụ tương lai chăm sóc, anh không còn thiết quan tâm đến bất cứ thứ gì nữa, nhấn nhanh vào cánh cửa thang máy bên cạnh, chạy vào phía trong rồi với tốc độ nhanh như con thoi nhấn nút tầng hầm thang máy.

Tiếng còi báo động trong thang máy vang lên inh ỏi. Diệp Tri Ngã hoảng loạn sợ hãi ngồi bệt xuống nền thang máy. Hai tay áp sát vào tim đang đập loạn xạ vì quá sợ hãi, nhìn thấy Kiều Thận Ngôn sau khi nhấn vào nút còi báo động lợi dụng thiết bị gọi điện thoại được lắp sẵn trong đó nói chuyện với nhân viên quản lý bên ngoài. Cô sợ nhất trên đời này là cảm giác đi trong thang máy mà thang máy đó lao ập xuống với tốc độ nhanh như cắt. Cả đời này cô đã từng một lần duy nhất ngồi trong chiếc xe từ đỉnh núi lao sập xuống dốc, dường như suýt nữa thôi là có thể không thể nào xuống được nữa, đó là lúc cô được Phí Văn Kiệt thật chẳng dễ dàng gì đỡ cô từ trong chỗ ngồi ra ngoài.

m thanh vang lên âm ỉ của cánh cửa thang máy lại một lần nữa khiến cho Diệp Tri Ngã vô cùng hoảng sợ. Hơi thở của cô càng trở nên gấp rút hơn khi nghe thấy tiếng của Phí Văn Kiệt thúc giục bên tai, hơi thở gấp rút đến độ khiến cho cô cảm giác dường như tim mình có lẽ đã ngừng đập được vài giây rồi cũng nên.

“Em Em, em ở bên trong đó phải không? Em nghe thấy lời anh nói không vậy?”

Môi của Diệp Tri Ngã hơi động đậy, cô nghẹn ngào không ra tiếng, hướng về phía giọng nói của Phí Văn Kiệt vang lên, giơ tay ra báo hiệu cho anh, giọng cô mất cô dường như đã bị băng lại kín mít, không sao có thể thốt ra thành lời được nữa.

Phí Văn Kiệt rõ ràng đang cật lực đấu tranh với cánh cửa thang máy, đập chân đập tay vào cánh cửa gào thét một hồi to: “Em Em! Em Em! Nghe thấy lời anh gọi thì hãy trả lời anh một tiếng em nhé! Em Em!”

“Anh Văn Kiệt...”. Giọng cô cất lên quá nhỏ nhẹ quá yếu đuối, bên ngoài rõ ràng không thể nghe thấy được, Diệp Tri Ngã gắng hết sức mình lau mắt để nhìn cho rõ hơn, cắn môi cắn miêng với người ra ngoài. Cô đi ra phía bên cạnh cửa thang máy dùng hết sức đập mạnh lên, vừa đập mạnh vừa gào thét thất thanh, “Anh Văn Kiệt, em ở đây anh ơi, em ở đây anh ơi...”

Tiếng đập vào cánh cửa ở cả hai phía cô và anh đều đồng loạt dừng một lúc. Cô cũng nghe thấy được hơi thở dồn gấp của Phí Văn Kiệt đang đứng ở phía ngoài kia, anh cười trấn tĩnh tinh thần cô: “Em Em, đừng có sợ, không có vấn đề gì đâu em, bây giờ thang máy đang ở tầng số hai rồi đấy, thế thì ở giữa tầng số hai và tầng số ba rồi, nhân viên bảo vệ một lúc nữa thôi sẽ nhanh chóng mở được cánh cửa này, em hãy đợi thêm một lúc nữa, đừng sợ, đừng sợ em nhé!”

Diệp Tri Ngã gật đầu với anh: “Vâng ạ, em không sợ...”

Phí Văn Kiệt cao giọng nói với vào: “Cái gì? Em Em, em nói cái gì thế?”

Diệp Tri Ngã nuốt nghẹn vào trong cổ họng, với giọng gào thét to trả lời anh: “Em không sợ anh ạ, anh Văn Kiệt, em đang đợi ở đây”.

Rồi những tiếng bước chân âm ỉ, nhân viên quản lý đã đem dụng cụ đồ đạc đến tìm cách mau chóng mở

được cánh cửa thang máy ra để giải thoát cho người đang bị nhốt bên trong đó. Quận này được coi là quận giàu có nhất sang trọng nhất cả thành phố, những người chủ sở hữu những ngôi nhà như thế này có thể hiểu ngay được rằng họ có một thân phận như thế nào. Bất cứ nơi nào xảy ra vấn đề dù chỉ là một vấn đề nhỏ thôi cũng có thể biến thành chuyện vô cùng lớn. Thế nhưng tấm thẻ thang máy lại ở giữa hai tầng, bất luận mép trên hay mép dưới của tấm thẻ đó cũng chỉ lộ ra một khoảng nhỏ, nhân viên quản lý đã vất vả xử lý với thời gian rất dài, cuối cùng cũng mở được cánh cửa thang máy ra.

Phí Văn Kiệt ngồi thẩn thờ trên mặt đất lạnh lẽo, đưa những ngón tay vào trong, vừa nắm chặt bàn tay của Diệp Tri Ngã vừa nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của Kiều Thận Ngôn đang sưng sờ nhìn về phía mình.

Cái nhìn trực diện của hai người đàn ông diễn ra trong khoảng thời gian vô cùng ngắn. Thế nhưng ai cũng nhìn ra sắc thái hiện rõ trong mắt của đối phương. Phí Văn Kiệt mím môi không nói một lời, giống như anh và cô hồi đó cũng đã từng ngồi cùng trong một chiếc xe lao vút từ trên núi xuống thẳng dốc như thế, rồi lại gắng hết sức mình đỡ Diệp Tri Ngã ra ngoài.

Cánh tay của anh chưa kịp giơ ra ôm lấy cô liền nhẹ nhàng rút ra về bên người, mười đầu ngón tay nắm chặt vào nhau. Kiều Mẫn Hàng cũng vừa kịp chạy xuống dưới tầng, cầm chặt tay của Diệp Tri Ngã xúc động nhảy lên vừa khóc vừa cười, cảm xúc xen lẫn khó tả: “Em sợ chết khiếp đi được bác sỹ Diệp à, em sợ chết khiếp đi được ấy!”

Ông Kiều Giám An đợi đến khi con trai mình cũng được bình an vô sự rồi mới nhẹ nhàng thở một hơi dài trút đầy những lo âu. Kiều Thận Ngôn phủ những vết bụi bám trên người, vừa xoa tay với những nhân viên quản lý đang rối rít xin lỗi, vừa nhìn vào Phí Văn Kiệt một lần nữa, sau đó mới nói chuyện với ông Kiều Giám An: “Con không sao cả, chỉ bắt ngờ chút thôi ba ạ”.

Kiều Mẫn Hàng cũng chạy đến ôm anh trai mình thật thắm thiết: “Điều là do anh hết đó, đi gì mà đi, đã nói là anh đừng có đi, em đã nói là anh đừng có đi cơ mà, chẳng may có chuyện gì xảy ra thì biết làm thế nào, làm mọi người sợ chết khiếp đi được...”

“Đã nói là không có chuyện gì rồi cơ mà, sao mà phải sợ hãi lên như thế, cẩn thận không bệnh tim của em lại tái phát thì làm sao”. Kiều Thận Ngôn đi đến vỗ vai an ủi cô em gái cưng, và nói với Phí Văn Kiệt, “Cậu đưa Tiểu Mẫn về nhà trước đi, nó đã điên cuồng cả một ngày ở bên ngoài rồi đấy. Ngày mai có lẽ nó sẽ phải ra ngoài nên hôm nay cần được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng”.

Phí Văn Kiệt đã lấy lại tinh thần của mình, trấn tĩnh bình thần gạt đầu, đi đến nhẹ nhàng cầm tay Kiều Mẫn Hàng.

Diệp Tri Ngã không có cách nào để lấy lại tinh thần cũng như không thể nào cố gắng giấu giếm ngay được cảm xúc của mình. Cô đứng lùi về phía sau cách vị trí đang đứng của ông Kiều Giám An không xa lắm, ngực ôm chặt chiếc túi xách, tóc hơi rối, tâm trạng đầy hoang mang hoảng loạn. Mắt cô dù không nhìn nhưng bên tai lại đang rất chú ý lắng nghe. Phí Văn Kiệt không nói thêm một lời nào nữa từ lúc đó với Diệp Tri Ngã, dường như cũng chẳng để mắt nhìn về phía cô dù chỉ là lướt qua, khiến cho cô có cảm giác những lời anh nói vọng bên tai cô lúc mà cô vẫn còn bị giam trong thang máy, như thể tất cả chỉ là ảo giác, một thứ ảo giác choáng ngợp.

Cả thế giới rộng lớn vô ngần này cũng chỉ là một giấc mộng, một giấc mộng hảo huyền mà thôi. Đó không phải là giấc mộng của một cá nhân bất kỳ nào, mà là giấc mộng của tất cả của toàn bộ. Dù bạn không còn nhưng cả thế giới này vẫn sẽ tiếp tục cơn ác mộng đó.

Đây là câu anh Đỗ Quân đã nói với cô vào bữa cơm tối đó. Chẳng lẽ thật sự lại là ảo tưởng chăng? Chẳng lẽ cả thế giới rộng lớn vô ngần này áp đặt cho cô vào trong một giấc mộng? Có người đang hét gọi bác sỹ Diệp, cô thẩn thờ trả lời cho có, ngẩng đầu lên nhưng không ngay lập tức nhìn về phía có âm thanh cất lên đó mà cô chỉ là thuận hướng nghiêng đầu nhìn về phía đó, người đó nói rằng sẽ đưa cô về nhà, cô liền trả lời đồng ý một cách vô thức, lại mỉm cười nói lời cảm ơn như một phản xạ vô điều kiện, sau đó cô đi theo bóng dáng cao to ấy ra khỏi nhà.

Mọi thứ như đang đảo lộn chồng chất trước mặt cô, chỉ có hình ảnh Phí Văn Kiệt đang đứng yên bất động như một bức tượng đá cao sừng sững ngất ngưỡng nổi bật trong dòng nước biển mênh mang xa tắp. Cô lướt qua người anh, giống như chú chim đang chuẩn bị cất cánh để bay một hành trình dài đằng đẳng phía sau

nó, lần bay này sẽ có thể là hành trình dài ngàn dặm dặm xa xôi cách trở, cũng có thể mãi mãi về sau này sẽ chẳng còn bay được về chốn cũ nữa.

Trái tim bị co lại bé nhỏ, mạch máu không đủ lớn để vận chuyển lượng máu đi khắp cơ thể, thần kinh não và tứ chi đều đã bị tê liệt và mất đi cảm giác, Diệp Tri Ngã chậm chậm từng bước tiến về phía trước, bỗng nhiên hai chân lại bất động khiến người cô ngã quỵ xuống đất. Kiều Thận Ngôn ôm chặt đỡ lấy cô. Diệp Tri Ngã bám vào cánh tay anh mỉm cười khẽ gật đầu: “Giày, đế giày... cao quá...”

Kiều Thận Ngôn ngoảnh đầu nhìn gương mặt xanh xao tái nhợt của cô bác sỹ bé nhỏ, hơi chau mày, sau khi ôm chặt người cô để đỡ cho cô không bị ngã quỵ xuống vẫn không rút cánh tay lại, mà anh nhẹ nhàng bình tĩnh dùng cánh tay mình ôm chặt vào eo thon của Diệp Tri Ngã, tư thế rất thân mật bước ra khỏi nhà để lại đằng sau những ánh mắt chăm chú dõi theo bóng hai người.

Đợi cho đến khi anh trai và bác sỹ Diệp đã đi khuất rồi, Kiều Mẫn Hàng khoác tay của ba mình, nũng nịu nói: “Ba nhìn đấy, anh trai và bác sỹ Diệp đi bên nhau tốt biết bao, anh trai con vừa không thích tiểu thư Tôn Gia Linh, mà thiếu thư Tôn Gia Linh cũng chẳng thích anh ấy đâu, làm sao mà ép buộc hai người đó đến với nhau làm gì! Hai người đấy giả dụ mà ly hôn rồi thì chắc ba sẽ vui sướng lắm phải không vậy! Mọi người chỉ thích nhất là tìm người kế thừa để tiếp tục công việc cha truyền con nối mà thôi, thật là cổ hủ phong kiến quá đi! Đả đảo những phụ huynh có tư tưởng phong kiến phát xít!”

Ông Kiều Giám An không hề nói câu nào cả, chỉ mỉm cười một cách nhẹ nhàng. Kiều Mẫn Hàng nhìn nụ cười đang nở trên môi ba mình liền vui mừng quay sang ra dấu hiệu OK với Phí Văn Kiệt. Nhưng Phí Văn Kiệt lại không nhìn thấy điều này, anh vẫn đang bần thần nhìn về phía Diệp Tri Ngã vừa bước đi, trước mắt anh hiện ra vẫn là cánh tay của Kiều Thận Ngôn đang ôm eo Diệp Tri Ngã.

Cũng bắt đầu từ cái đêm hôm đó, Kiều Thận Ngôn đột nhiên cứ thế hiện ra trong cuộc sống của Diệp Tri Ngã. Anh đến với cô rất nhanh, căn bản chẳng để cho cô một chút cơ hội để suy ngẫm hay do dự gì cả. Anh giống như những chiếc lò cao áp nóng rực nhể nhại trong tập đoàn gang sắt Ninh Huy của chính mình, để rồi dù là thép hay là đá thì đều có thể nóng chảy hóa thành nước. Anh không tin rằng trên cõi đời này còn có thứ gì không thể bị ép thành tro thành bụi được.

Diệp Tri Ngã mỗi ngày đi đến bệnh viện công tác đều nhìn thấy bác bảo vệ mỉm cười tủm tỉm đưa cho cô một bó hoa tươi rất to, lần nào cũng khiến cho cô có cảm giác như bị tê dại cả hệ thần kinh. Từ thứ hai đến thứ sáu, một tuần năm ngày thì mỗi ngày đều tặng những bó hoa không giống nhau. Những bó hoa này nhìn là biết ngay rất đắt tiền rất nổi tiếng, nó làm cho cô bỗng nhiên thành người nổi tiếng trong trung tâm điều trị bệnh tim mạch này, nhắc đến cô là người ta nhắc đến ngay cô bác sỹ họ Diệp trẻ trung xinh tươi đang có người theo đuổi mình rất mãnh liệt rất sát sao.

Đỗ Quân mấy ngày nay nhận ra ánh mắt sắc thái của Diệp Tri Ngã không còn giống như hồi xưa nữa. Diệp Tri Ngã kỳ thực đang ở trong tình huống khóc cười không ra tiếng. Những điều này đều là những điều gì thế, cô đã gây phiền phức cho ai vậy? Vì sao bị Kiều Mẫn Hàng gây phiền toái một lần còn chưa đủ, giờ lại thêm một ông anh trai tiếp tục quấy nhiễu đến cuộc sống của cô nữa chứ. Di động cô đã tắt liên lạc từ lâu, đến dây điện thoại bàn trong nhà cô ở cũng đã được rút ra gọng gàng. Điện thoại phòng làm việc trong bệnh viện thì đưa cho u Dương Dương phụ trách quản lý. Thực ra cô không còn muốn những người trong dòng họ Kiều kia lại có thêm một cơ hội tiếp xúc với mình nữa. Không thể nào!

u Dương Dương cầm ống điện thoại đang nghe dở rất lịch sự nói: “Sao lại không khéo như thế này, bác sỹ Diệp đang ở trong phòng thực nghiệm rồi... Việc này thì tôi không biết, có thể sẽ trở lại rất nhanh, mà cũng có thể sẽ ngồi thực nghiệm cả ngày ở bên đó không trở lại nữa... Thời gian tan ca là năm rưỡi chiều, thế nhưng nếu phải tăng ca thì không nhất định giờ nào đâu, ai biết được mấy giờ mới có thể tan ca cơ chứ, hi hi hi... Vâng, vâng được ạ, gặp bác sỹ Diệp rồi tôi sẽ chuyển lời lại cho cô ấy ạ”.

Đặt điện thoại xuống bàn, u Dương Dương lườm nguýt quay đầu lại nói: “Làm cái gì thế, làm cái gì cơ thế chứ. Nhận một cú điện thoại của anh ấy là chị sẽ chết ngay hay sao. Chị không muốn quan tâm gì đến anh ấy nữa thì chỉ cần một cuộc điện thoại nói cho dứt khoát rõ ràng vào là xong. Thì chị nói là cô nương này nhìn anh không ưa một tí nào cả, mau mau biến mất khỏi tầm nhìn của cô nương này đi. Đấy, chỉ một câu này thôi là có phải giải quyết xong xuôi hết rồi không à?”

Diệp Tri Ngã co người ngồi xuống, trốn đằng sau màn hình máy tính nhỏ nhẹ: “Chị không phải là không muốn nói với anh ấy...”

Cô đã lớn đến tầm tuổi này rồi đương nhiên là biết rằng biện pháp thế nào thì có thể giải quyết một cách tốt nhất những vấn đề xảy ra chứ. Thế nhưng cái hôm ở trong thang máy đó, Kiều Thận Ngôn chỉ đứng sừng sững cạnh cô, anh có nghe thấy tiếng gọi thét vào trong của Phí Văn Kiệt, tất nhiên là cũng có nhìn thấy ánh mắt cử chỉ quan tâm đặc biệt của Phí Văn Kiệt dành riêng cho cô. Những bó hoa mà Kiều Thận Ngôn đã và đang ngày ngày tặng cô đây thật sự là có ý muốn theo đuổi cô hay sao? Hay đó chỉ là... có dụng ý gì khác nữa?

“Chị có biết thế nào gọi là hiền quá sẽ bị bắt nạt không hả? Chị là chị đã quen với tính cách thùy mị ôn hòa mất rồi. Em nói cho chị biết, chị Diệp, anh Tiểu Duệ nhà em đã từng nói rằng cái mềm sẽ sợ cái cứng, mà cái cứng lại sợ cái kiên cố, nhưng cái kiên cố thì sợ cái liều lĩnh, và cái liều lĩnh lại sợ cái bất cần đời, rồi cái bất cần đời cuối cùng lại sợ cửa hàng bán bảo hiểm đây nhé”.

Diệp Tri Ngã ngập ngừng không thành câu: “Ý của em là... cái gì cũng có cách hết cả, cái gì cơ chứ...”

“Đây cũng là lý luận về chuỗi vật chất, chị có hiểu không chị? Chị thuộc vào lớp tầng lớp những vật mềm yếu nhất. Bất kể là vật cứng hay vật kiên cố, hay là vật liều lĩnh rồi lại vật bất cần đời v.v... thì cũng đều có thể trị được chị luôn đấy nha”.

“Thế thì chị biết làm thế nào bây giờ?”. Diệp Tri Ngã bản thân không còn gõ tay vào bàn phím máy tính nữa, thở dài ngao ngán mất đến vài giây mới thốt ra thành lời được, “An ủi, an ủi chị đi em ơi, bánh quy hình ngón tay chỗ em có còn nữa không vậy, sao mà ăn ngon thế cơ chứ, đưa cho chị một ít, chị ăn với”.

u Dương Dương thông thả lôi hộp đựng bánh quy trong ngăn kéo tủ ra đưa cho cô: “Ăn, ăn, ăn! Chị mà ăn nữa thì vẫn sẽ là sinh vật đơn bào chuyển sang trùng roi, rồi chuyển từ ấu trùng sang bướm bướm, có tiến hóa thế nào cũng vẫn chỉ là một loại động vật trong quá trình biến chuyển đó mà thôi! Sao mà lại có thể mềm yếu đến thế cơ chứ, chẳng có tương lai một chút gì cả à”.

Được một lúc, tiếng gõ tay vào bàn phím máy tính của Diệp Tri Ngã lại vang lên liên tục. Giọng nói của cô nhỏ nhẹ khê khàng khiến cho người nghe có cảm giác như cô đang bắt lực và vô cùng mệt mỏi: “Chị cũng không phải là không muốn nói cho rõ ràng với anh ấy, u Dương Dương... chị... chị bây giờ muốn từ chức, không muốn công tác ở đây nữa em à...”

u Dương Dương lấp bắp: “Gì cơ? Chị nói gì cơ? Chị nói lại cho em nghe thêm lần nữa đi nào!”

Diệp Tri Ngã chăm chú nhìn từng hàng tiếng Anh hiện ra lần lượt trên màn hình máy tính, mỉm môi cười một cách ngượng ngùng: “Thì từ chức mà, hai từ này khó giải thích lắm sao?”

u Dương Dương đứng dậy đi về phía cô đang ngồi rồi kéo cô ra khỏi khu bàn máy vi tính này: “Ôi, Diệp Tri Ngã, chị có thể kể câu chuyện đùa mang tính chất quốc tế thế sao, một anh Kiều Thận Ngôn lại có thể khiến cho chị cảm thấy sợ hãi đến mức độ này sao? Em xin chị, chị thể hiện giống tư thái của một con người bình thường đi được không hả chị?”

“Không phải như em nghĩ vậy đâu, u Dương Dương, việc chị từ chức chẳng có liên quan gì đến anh ấy cả... Chị chỉ là, cảm thấy rất mệt mỏi... hơn nữa chị cũng đã muốn về quê rồi, chị đến thành phố Nam Kinh này đã lâu, nhưng mà chị vẫn cảm thấy rằng... cảm thấy rằng chị vẫn thích Hải Thành quê hương của chị hơn em à...”

“Chị thích hơn à, nói chung là chị có xe, chỉ cần lái xe hơn hai tiếng đồ hồ là đã đến nơi rồi mà, lúc nào cũng có thể quay về được, sao chị lại phải từ chức như vậy chứ? Được vào bệnh viện Nhân dân này công tác đâu có dễ dàng gì, trung tâm điều trị bệnh tim mạch này lại do anh Đỗ Quân vất vả giúp đỡ lắm thì chị mới có ngày vào được trong này công tác chứ. Chị mà từ chức thì sẽ đáng tiếc biết bao. Chị về Hải Thành rồi thì liệu còn cơ hội tốt như thế này nữa không! Mà chị cũng đã mua nhà tại thành phố Nam Kinh rồi cơ mà! Chị đừng có tự nghĩ vẫn nghĩ vợ lên như thế! Não của chị giờ đã chứa đầy nước rồi phải không thế?”

Diệp Tri Ngã cười gượng gạo trả lời cô: “Được rồi được rồi, chị chẳng qua chỉ là nghĩ lung tung, cũng không phải thật sự muốn từ chức ngay, em đừng có bức xúc như thế được không nào”.

u Dương Dương nhìn vào mắt Diệp Tri Ngã lộ đầy vẻ nghi ngờ: “Kiểu người như chị thế này thật là khó nói quá, em vẫn còn không hiểu chị hay sao, trông bên ngoài thì dịu dàng ủy mị nhưng thực chất thì ương bướng muốn chết luôn. Diệp Tri Ngã, em nói thật cho chị biết nhé, chị nhất định phải thận trọng, đừng có hấp tấp suy nghĩ nhất thời để rồi lại thấy hối hận cho mà xem”.

Diệp Tri Ngã cười tít mắt lại: “Chị biết rồi cô ạ, cô mau đi làm việc của cô đi”.

u Dương Dương không yên tâm chút nào, nhìn Diệp Tri Ngã một hồi lâu nữa. Thời gian tiếp theo trong một ngày ấy, cô đã đi đi lại lại quần áo tư tưởng Diệp Tri Ngã không biết bao nhiêu lần cho kể hết, chỉ đến giờ tan ca cũng là lúc cô bắt đầu đi hẹn hò với Tiểu Duệ, cô lại thêm một lần cuối cùng nữa nghiêm khắc cảnh cáo tư tưởng Diệp Tri Ngã rồi mới rời khỏi phòng làm việc.

Diệp Tri Ngã ngồi yên trước bàn máy vi tính, tâm trạng rối bời suy nghĩ mông lung. Ngày hôm nay đã bận rộn suốt cả buổi tối, nhưng lúc thì làm sai lúc thì lộn xộn không có hiệu quả gì, căn bản là đã hoang phí suốt ba tiếng làm việc trong một ngày. Cô tắt máy tính ngồi dựa lên trên bàn làm việc, mệt mỏi quá khiến cô chẳng còn muốn động tay động chân bước về nhà nữa. Trong tâm trí cô lúc này toàn là hình ảnh những bó hoa tươi đất tiền Kiều Thận Ngôn tặng cho và bóng dáng lo lắng của Phí Văn Kiệt đối với cô trong giờ khắc cô bị giam trong thang máy đó, ánh mắt của anh thật quan tâm thật nồng cháy, lôi cuốn...

Cô không dám tiếp tục nghĩ tới những điều hiện ra trong ánh mắt Phí Văn Kiệt nhìn cô ngày hôm đó nữa, người ta sống trong cuộc sống này cũng giống như đi thi trong trường học vậy, không thể để trống trơn không điền bất cứ gì vào ô cần điền trong bài kiểm tra được. Làm không được thì dứt khoát phải chuyển sang ngay phần khác làm tiếp, không được suy nghĩ đắn đo thêm, gắng hết sức mình tập trung làm tiếp phần thi còn lại đang chờ bên dưới.

Rốt cuộc nên làm thế nào để đối phó với Kiều Thận Ngôn đây? Ông trời cũng biết rằng cô chỉ là một người bác sỹ bình thường, không thể có tư cách cũng như tâm nguyện để được cái vị công tử hào hoa đó theo đuổi cả.

Bồi hồi suy nghĩ mông lung đến hơn tiếng đồng hồ. Bấy giờ tối Diệp Tri Ngã mới đành lười biếng thay bộ y phục rồi lững thững bước ra khỏi văn phòng làm việc. Bệnh nhân trong trung tâm điều trị bệnh tim mạch này rõ ràng là ít hơn hẳn so với hồi cô còn làm việc tại bệnh viện Nhân dân. Gara để xe cũng trống trơn hơn rất nhiều. Cơn gió tháng mười có vẻ như ngày một lạnh hơn rồi. Chiếc quai của túi xách cô đeo bên vai cứ thỉnh thoảng lại rơi tụt xuống. Diệp Tri Ngã liền bỏ xuống cầm bên tay, một tay xách túi một tay móc chìa khóa xe, vừa bước đi vừa nghiêng nghiêng đầu một cách vô thức.

Trong kinh thánh có đoạn nói rằng, núi không đến tìm bạn, bạn đành phải đi tìm núi vậy. Diệp Tri Ngã có thể chạy trốn nhưng bị hòa thượng tu nghiệp trong chùa thì không thể chạy trốn đi nơi nào được. Phòng tiếp khách giải đáp thắc mắc của bệnh viện Nhân dân rộng lớn như thế này, ai có thể ngăn cản không cho Kiều Thận Ngôn đi vào bên trong đó cơ chứ. Cho nên anh đã đến đây rồi.

Diệp Tri Ngã nhìn thấy Kiều Thận Ngôn đang đứng cạnh xe của cô hút thuốc không biết từ lúc nào, anh cũng đã nhìn thấy cô đang đi đến, vẫn trầm ngâm lặng lẽ hút thuốc: “Vừa mới tan ca sao?”

Diệp Tri Ngã ngó nghiêng mọi phía xung quanh, thực sự thì đã không còn bất cứ một ai nữa. Anh rõ ràng là đang đứng trước mặt cô và hỏi chính cô: “À, à, vâng ạ, em vừa mới tan ca xong”.

“Làm nghề bác sỹ thật là vất vả nhỉ”. Kiều Thận Ngôn ngậm điếu thuốc vào miệng, lấy chìa khóa xe từ trong túi áo nhấc về phía bên cạnh, hai tiếng “tích tích” từ trong xe vang lên, rồi đèn xe dừng bên cạnh tấm biển ghi địa điểm đỗ xe sáng lóa lên. Động cơ cũng tự động khởi động, “Đi nhé, cùng đi ăn cơm”.

Diệp Tri Ngã vội vàng lắc đầu ra hiệu từ chối: “Không cần đâu, không cần đâu ạ, em đã ăn cơm trong văn phòng lúc này rồi ạ...”

“Đã ăn xong rồi sao? Thế thì vừa khéo, đi cùng anh đến một nơi nhé”.

“Dạ?”, Diệp Tri Ngã nhú mày nhăn trán khó hiểu. Con người này thật là lạ, vừa nói vừa quyết định được. “Em, em có chút việc bận buổi tối rồi, không có thời gian để...”

“Chỉ tốn công một chút thôi mà, chỉ đi gặp một vài người là xong ngay thôi, không làm lỡ công việc bận của em đâu”.

“Đi gặp ai hả anh? Chúng ta... giữa chúng ta hình như không có người bạn chung nào thì phải?”

Kiều Thận Ngôn mỉm cười: “Không phải người quen của em, mà là anh muốn mời em đi giúp một việc, giúp anh... giúp anh đi giải quyết một việc nhỏ thôi”.

Diệp Tri Ngã với tâm lý đề phòng cảnh giác ở mức độ cao nhất, nhìn Kiều Thận Ngôn với vẻ mặt đầy hoài nghi: “Vấn đề? Vấn đề gì cơ chứ?”

Kiều Thận Ngôn hút điếu thuốc thật sâu vào trong, giọng đầy trầm tĩnh trầm ngâm trả lời cô: “Là việc đã khiến cho tất cả mọi người đều bị hiểu lầm, là việc anh vì em mà đã khước từ cuộc hôn nhân với người yêu đã đính hôn của anh”.

Diệp Tri Ngã vội vàng lùi xuống hai bước chân: “Việc này đâu có liên quan gì đến em cơ chứ, cũng chẳng phải do em... tự anh đi giải thích với người ta chẳng phải sẽ xong xuôi hết hay sao...”

Kiều Thận Ngôn vút điếu thuốc lá vào thùng đựng rác cách chỗ anh đứng không xa, cười với điệu cười đầy khó hiểu: “Vấn đề ở đây là, anh sẽ chỉ làm cho mọi người tiếp tục hiểu lầm như thế này nữa, cho nên phải đến tìm em, mời em đi cùng anh diễn một trò chơi này”.

Diệp Tri Ngã mắt tròn xoe vì ngạc nhiên: “Em không đi... anh anh anh, rốt cuộc anh là như thế nào vậy, việc này chẳng liên quan chút gì đến em cả... Còn nữa, em xin anh lần sau đừng bao giờ tặng hoa đến cơ quan nơi em làm việc như thế này nữa, nó ảnh hưởng đến công việc của em ở đây, cảm ơn anh!”

Kiều Thận Ngôn mỉm cười, tiếp tục lấy thêm một điếu thuốc nữa châm lửa hút, dùng ngón tay trỏ và ngón tay giữa kẹp điếu thuốc lại, tư thế thoải mái tự nhiên dựa người vào cánh cửa xe chậm chậm hút thuốc. Khi hút đến gần nửa điếu thuốc trên tay, anh mới ngẩng đầu lên nhìn về phía Diệp Tri Ngã, trầm ngâm mỉm cười nói với cô: “Em Em, đó là nick của em đúng không? Diệp Tri Ngã, tên nick name là Em Em, đúng là rất có ý nghĩa đấy”.

Diệp Tri Ngã cảm thấy tâm trạng bỗng dưng vô cùng nặng nề, cắn chặt môi lại không nói một lời nào cả. Ánh mắt của Kiều Thận Ngôn có vẻ như đang đùa giỡn với cô. Cô sờn hết gai ốc lên, phản ứng như vậy dường như có phần hơi quá độ, thế nhưng cũng vừa đúng với sự đoán mò của anh: “Bác sỹ Diệp an tâm đi, tôi muốn mời bác sỹ đến một nơi này... không phải đến gặp Phí Văn Kiệt đâu, anh ta giờ này đang ngồi trong nhà với Tiểu Mẫn cơ”.

Diệp Tri Ngã dùng hết sức nuốt nghẹn vào trong cổ họng. Đã đến giờ phút này thì không còn cách nào có thể giải thích tiếp nữa, cũng chẳng còn biện pháp gì để trốn tránh được cả. Có nói gì đi chăng nữa cũng chỉ khiến cho sự việc ngày một trở nên phức tạp theo hướng xấu nhất mà thôi. Kiều Thận Ngôn ngậm điếu thuốc vào miệng rồi ngồi vào bên trong xe, lái xe đến gần sát Diệp Tri Ngã, với tay mở cánh cửa xe phía chỗ ngồi bên cạnh ra, cũng không một lời thúc giục, cứ thế đợi chờ cho đến khi Diệp Tri Ngã ngồi vào mới thôi.

Cánh cửa xe mở ra, ánh sáng điếu thuốc anh đang hút đang dờ vẩn cháy lập lòe. Diệp Tri Ngã ôm chiếc túi xách vào ngực, do dự rồi lại suy ngẫm, cuối cùng cũng ngồi vào trong xe của anh.

Nơi mà Kiều Thận Ngôn đưa cô đến là một nhà hàng phong cách Nhật Bản, khung cảnh tại đây vô cùng nho nhã, sang trọng. Đi vào gian phòng riêng trong nhà hàng này, trong đó đã có vài người đang ngồi ăn. Những người đó vừa nhìn thấy Diệp Tri Ngã đang bước nhẹ nhàng sau lưng Kiều Thận Ngôn liền nở nụ cười trên mặt, nụ cười như thể “hóa ra là thế đó”.

Kiều Thận Ngôn cởi giày trước rồi bước chân vào trong, sau đó quay người lại đưa tay cho Diệp Tri Ngã. Lúc này Diệp Tri Ngã chậm chậm đưa tay cho Kiều Thận Ngôn để có thể dựa vào anh cởi giày ra rồi cùng anh đi vào bên trong gian phòng giữa những tiếng cười giòn giã quan sát nhất cử nhất động của mọi người xung quanh.

Cứ tưởng rằng một mình Kiều Thận Ngôn sẽ đến đây, nên chỉ có một chỗ ngồi duy nhất được chuẩn bị cho anh giờ dành cho anh và cô hai người ngồi chung. Thiếu gia họ Kiều quàng tay và ngồi sát vào phía cậu thanh niên bên trái anh: “Sao lại không ưng được cô nào để đến đây một mình thế này chứ, lại còn ngồi suốt ở đây nữa”.

“À, à, à, trời ơi, em chẳng phải là đã sai sót đến mức này không?” Người thanh niên đó vừa cười vừa đứng lên đi về phía cuối góc bàn rồi ngồi xuống, Kiều Thận Ngôn quay đầu lại nhìn Diệp Tri Ngã và cười nói:

“Em vào đây đi, ngồi xuống đây này”.

Những người đang ngồi trong gian phòng này, nhìn thoáng qua trang phục cách ăn mặc là có thể biết ngay đại khái thân phận của họ như thế nào. Đường như đều được xếp cùng một tầng lớp danh gia vọng tộc với dòng họ nhà Kiều Thận Ngôn. Diệp Tri Ngã ngồi xuống, mỉm cười chào hỏi tất cả mọi người ở đây. Có vẻ như sự ngộ nhận về anh và cô đã bị lan truyền rộng rãi khắp nơi mất rồi. Những người đó còn chẳng đợi Diệp Tri Ngã tự mình giới thiệu, liền một mạch hô hào bác sỹ Diệp, bác sỹ Diệp.

Trên khuôn mặt Kiều Thận Ngôn lộ rõ nụ cười gượng gạo nhạt nhẽo, nghe thấy những người bạn của anh mỗi người một câu liên tiếp hỏi han Diệp Tri Ngã, anh liền nhắc ly rượu đặt trước mặt Diệp Tri Ngã, nhúu mày nhăn trán thể hiện thái độ bất mãn nói: “Lấy một bình ngọt miệng một chút, loại rượu này nồng độ cao, tửu lượng của cô ấy không chịu được đâu”.

“Ái dà ái dà, gì mà nồng như trứng húng như húng hoa thế này? Chỉ là rượu của Nhật Bản mà thôi, nồng độ cao thì có thể cao đến đâu được?” Một cô gái ngồi ngay bên cạnh cười đùa anh, “Bác sỹ Diệp, chị nói đi, đúng không chứ?”

Diệp Tri Ngã mỉm cười đáp lại: “Được ạ, không cần thay rượu khác đâu, em uống loại này được”.

Kiều Thận Ngôn quay đầu nhìn vào mắt Diệp Tri Ngã: “Tùy em đấy, về nhà rồi la đau đầu khó chịu thì sẽ không có ai quan tâm đến em đâu”. Diệp Tri Ngã tìm đập thành thịch, toàn thân sồn gai ốc và mồ hôi nhễ nhại rơi xuống khắp khuôn mặt. Cô giơ tay lên đưa mái tóc rơi lổa xỏa kẹp gọn vào phía trong tai, cười một cách gượng gạo bất lực. Đây là những thanh niên trẻ trung, không khí tất nhiên là vui vẻ. Chuyện khước từ hôn nhân giữa Kiều Thận Ngôn và thiếu thư Tôn Gia Linh tất cả mọi người có mặt tại đây đều biết cả. Trong lúc chuyện từ hôn này đang lộn xộn rùm beng lên thì anh dẫn ngay một cô người yêu mới về, dự ý của anh tất cả mọi người đều thấu hiểu câu chuyện, tình yêu có đến thì cũng có đi, có yêu rồi lại có chia tay cả. Khi chia tay thì người đàn ông bao giờ cũng phải đảm trách nặng nề hơn một chút, nhận tất cả sai sót lỗi lầm giữa hai người trong cuộc đổ lên đầu mình, tự mình gánh chịu lấy.

Bạn bè của Kiều Thận Ngôn đều là những người uyên bác tinh thông, đồng thời cũng rất khéo léo biết cách nói chuyện. Diệp Tri Ngã chỉ một lúc là đã có thể hòa nhập vào câu chuyện của họ, còn cùng họ nói chuyện rất vui vẻ thoải mái. Thế nhưng nói chuyện được một lúc bỗng nhiên có người thúc giục gợi ý hỏi về quá trình yêu đương của cô và Kiều Thận Ngôn, hỏi hai người rốt cuộc đã yêu nhau như thế nào? Kể ra cho mọi người cùng được thưởng thức, để cho các anh chị em có thể học hỏi được vài điều trong câu chuyện tình yêu của hai người!

Một người hỏi rồi hai người, rồi tất cả mọi người đều hòa theo thúc giục. Kiều Thận Ngôn nhấp một ngụm rượu vào miệng rồi mỉm cười trả lời: “Các anh hỏi cô ấy là biết liền chứ gì nữa”.

“Bác sỹ Diệp, chị nói đi, mau nói đi, mọi người đều đang đợi chờ hồi hộp lắng nghe đó”.

Diệp Tri Ngã ngoài cười trừ thì cũng chỉ còn biết cách duy nhất là cười tiếp, nói ra, nói ra cái gì được cơ chứ! Cô cũng nhấp một ngụm rượu vào miệng, nhìn vào mắt Kiều Thận Ngôn tỏ vẻ cầu cứu. Kiều Thận Ngôn đứng đặc đường hoàng nhìn cô, dáng vẻ như cũng đang rất muốn nghe chuyện cô kể, dường như cũng rất mong sẽ được nghe thấy cô tự mình nói ra, nói về quá trình yêu nhau của hai người.

Từ khóe mắt đến khóe môi, nụ cười của Kiều Thận Ngôn hiện ra trong mắt Diệp Tri Ngã đều dường như đang tỏ vẻ rất thích thú. Cô giấu nỗi niềm không vui của mình vào trong lòng, đặt ly rượu xuống bàn, lấy lại giọng với dáng vẻ ngại ngùng xấu hổ nói: “Cũng chẳng có gì gọi là quá trình cả đâu, chỉ là, khi em đang công tác tại bệnh viện thì không may gặp phải một người say rượu lướt khướt bò đến. Anh Kiều Thận Ngôn vì cứu giúp cho em đã bị gã say rượu đó lấy mảnh vỡ thủy tinh rạch vào tay làm bị thương, sau đó thì... thì thành tốt rồi...”.

“Anh hùng cứu mỹ nhân đó phải không?”. Người đàn ông ngồi trong góc đập tay lên bàn không ngớt thán phục, “Thiếu gia họ Kiều của chúng ta từ trước đến nay luôn là người đàn ông đầy khảng khái anh hùng như thế, tình cảm qua thời gian ngày một được khắc sâu, tình yêu bền chặt như sông núi như trời xanh bao la trên kia, khâm phục, khâm phục!”

Mọi người đều cười rất vui vẻ. Diệp Tri Ngã cũng không nhịn được cười. Cả bàn đều nhắc ly rượu lên chúc tụng nhau. Kiều Thận Ngôn khảng khái ép mọi người phải cạn sạch ly. Diệp Tri Ngã đã bị mời uống không

ít rượu. Bữa cơm vừa ăn vừa nói cười rôm rả kéo dài gần mười một giờ mới tan. Loại rượu này tuy nồng độ không cao lắm nhưng dư vị sau khi uống xong thì thật là lớn. Diệp Tri Ngã cũng không chú ý nổi cô đã uống bao nhiêu rượu trong cuộc vui này nữa, chỉ biết là khi rời khỏi nhà ăn đó, đầu óc cô quay cuồng, nền nhà và trần nhà đảo nghiêng lảo lộn trong mắt cô, giống như cảm giác đang ngồi trên thuyền chênh vênh quay cuồng khó tả.

Kiều Thận Ngôn ôm chặt vào eo cô, mỉm cười nói giọng nhẹ nhàng “Mọi người còn tiết mục khác nữa, em có đi hay không?”

Diệp Tri Ngã cười gượng gạo nhìn vào mắt anh trả lời: “Em, thì không, đi, nữa, đâu, anh ạ...”

Anh nhìn vào đôi mắt đang lấp lánh của cô, nụ cười tỏ vẻ sâu đậm hơn: “Cũng được, thế thì anh sẽ đưa em về nhà trước đã”.

Uống rượu xong không được phép lái xe, hoặc là gọi điện báo cho người lái xe riêng của anh đến hoặc tốt nhất là vậy taxi. Những người bạn của anh đều đã đi khuất rồi. Kiều Thận Ngôn và Diệp Tri Ngã ở lại cuối cùng. Người lái xe ngay lập tức đến nơi hai người đang đứng, ngồi vào trong xe và đi được một đoạn đường ngắn, mùi rượu trong người Diệp Tri Ngã mỗi lúc một trở nên nồng nặc, hơi rượu bốc lên tận não khiến cô cảm thấy chóng mặt dữ dội, choáng váng điên cuồng, thế nhưng sự chóng mặt mờ mờ ảo ảo, thực thực hư hư này dường như lại khiến cô vô cùng dễ chịu.

Kiều Thận Ngôn nghe thấy tiếng cười ngây ngô của Diệp Tri Ngã đoán biết ngay là cô đã trong trạng thái say mềm rồi. Đã ngồi trong xe nên cũng chẳng cần tỏ ra bộ dạng thân mật âu yếm nữa. Anh quay mặt lại nhìn về phía ghế ngồi của Diệp Tri Ngã bên kia: “Không sao đấy chứ, em thế nào rồi?”

Diệp Tri Ngã vẫy tay, nhìn cảnh vật bên ngoài xe mênh mang trải dài đến vô tận dưới ánh đèn điện đêm khuya. Một lúc đi qua một khung cảnh, một lúc lại đi qua một khung cảnh, một lúc là cảnh vật tròn trĩnh, sau một lúc tiếp lại là cảnh vật dài miên man. Rồi tiếp theo đó lại là những khung cảnh kỳ quái không thể nói rõ ràng hình thù màu sắc ra sao. Cô giống như một em bé đầy tò mò nhìn chăm chú vào khung cảnh bên ngoài đó, vừa nhìn vừa cười nói không dứt.

“Bác sỹ Diệp!”

Diệp Tri Ngã như dính sát cả thân mình vào cánh cửa. Vì uống nhiều rượu quá nên khuôn mặt đỏ bừng, cánh cửa xe lúc đêm lại mát lạnh khiến cho khuôn mặt cô áp vào trong đó có đôi phần đỡ nóng hơn. Cô vừa cười khúc khích vừa nói: “Kiều Thận Ngôn, cái mềm sẽ sợ cái cứng, mà cái cứng lại sợ cái kiên cố, nhưng cái kiên cố thì sợ cái liều lĩnh, và cái liều lĩnh lại sợ cái bất cần đời...”

Kiều Thận Ngôn chau mày lại vì khó hiểu, rồi anh nghe thấy người con gái uống rượu say khướt đang ngồi ngay cạnh anh đây nói giọng đầy trầm ngâm nhỏ nhẹ như thì thầm bên tai anh một cách chậm chạp: “Cô nương này không ưa anh một tí nào cả, mau mau biến mất khỏi tầm nhìn của cô nương này ngay đi...”

8. Chương 08

Chương 8: Cái bóng của ai? Khiến cho ai khổ sở

Loại rượu Nhật Bản này giống như rượu gạo vậy, khi uống vào không có cảm giác gì, thế nhưng sau khi rượu đã ngấm vào cơ thể rồi, cảm giác say hơn hẳn rượu trắng. Để đến khi tỉnh giấc dậy chắc chắn sẽ càng cảm thấy đau đầu hơn. Hai bên thái dương của Diệp Tri Ngã đập nhanh tới tấp. Cô nhắc chân lên đạp vào đầu, xoa xoa mạnh hai vầng thái dương đang đau nhức dữ dội, đầu được bao bọc chặt trong chiếc chăn cứ thế như muốn vỡ tung ra, giọng nói đầy uất ức khó chịu thốt lên: “Đồ điên, để cho mình uống biết bao nhiêu là rượu như thế này cơ chứ...”

Bên cạnh có tiếng nói chậm rãi thốt lên hỏi vặn lại: “Nói ai thế? Ai là đồ điên?”

“Lại còn ai vào đây nữa...”

Diệp Tri Ngã ngay lập tức dừng lại, mở to mắt nhìn, đắp trên người cô lúc này đây... lại còn có cả chiếc gối nữa... những thứ này đều không phải thuộc về đồ đạc sở hữu trên chiếc giường của cô.

Nhưng mà tiếng nói ấy... chẳng lẽ cô đang ảo tưởng chẳng? Lại còn nữa, đây là đâu? Cô thần thờ co mình lại trong chiếc chăn một lúc rất lâu, rồi từ từ thò đầu ra khỏi chăn. Căn phòng ngủ này cô không còn lạ lắm gì cho lắm, mở mắt ra là nhìn thấy Kiều Thận Ngôn luôn.

Kiều Thận Ngôn ngồi trong chiếc ghế sofa phía bên khung cửa sổ trong phòng ngủ, mặc một chiếc áo phông giống như bộ đồ đi ngủ vậy, trong tay cầm bản văn kiện chăm chú đọc, trước mặt có khay trà đặt cùng chiếc máy tính xách tay và một số giấy tờ văn thư khác nữa. Nhìn dáng vẻ dường như đã bận rộn suốt từ này đến giờ rồi.

Diệp Tri Ngã giống như vừa giẫm phải trứng gà trơn oạch, nhảy dựng lên, ôm chặt lấy chăn ngạc nhiên thẳng thốt nhìn anh. Kiều Thận Ngôn chuyển ánh mắt từ những giấy tờ văn thư sang phía chiếc giường cô vừa ngủ dậy, nhìn cô chăm chú và nói: “Tối qua em đã uống rượu say mềm, hỏi địa chỉ nhà em em cũng chẳng nói rõ ràng gì cả, nên anh đành phải đưa em đến đây một lần nữa”.

Diệp Tri Ngã hoảng hồn cúi đầu nhìn lại mình. Vẫn giống như lần trước mặc cả bộ đồ cứ thế ngủ say sưa, đến áo khoác cũng không được cởi ra. Tâm trạng cô trở nên nhẹ nhõm hơn, đẩy chăn ra ngoài chuẩn bị bước xuống. Bỗng dưng liếc mắt nhìn thấy bên cạnh chiếc gối mình vừa gối đầu lên để ngủ vẫn còn có một chiếc gối khác nữa được đặt ngay bên cạnh.

Cô đứng tim, cứ coi như anh đưa cô trong trạng thái say mềm vào trong căn phòng này đi, thế thì lúc ấy anh ngồi trong đây và đã làm những gì cơ chứ?

Kiều Thận Ngôn đặt tập văn kiện xuống bàn, bắt đầu đánh chữ trên máy tính xách tay, tốc độ vô cùng nhanh, gõ chữ được một lúc rồi lại dừng, tiếp tục suy ngẫm, bộ dạng rất chuyên tâm chú trọng vào công việc. Nhưng anh vẫn lợi dụng khoảng thời gian trống giữa lúc anh gõ chữ và khi dừng lại để suy ngẫm để quay sang nói với Diệp Tri Ngã rằng: “Đừng có nhìn quanh quẩn như thế nữa, ở đây anh chỉ có duy nhất một chiếc giường, đến thần hộ mệnh cũng chỉ có thể cho em mượn một nửa chiếc giường mà thôi”.

Diệp Tri Ngã thở một hơi dài lạnh lẽo, cô không phải loại người cổ hủ cố chấp, nhưng cô cũng không thể chấp nhận được chuyện như thế này, đã bị mọi người xung quanh hiểu lầm anh và cô là một đôi rồi, lại còn cùng nhau nằm chung trên một chiếc giường suốt cả một buổi tối nữa. Tuy chưa xảy ra chuyện gì giữa hai người thế nhưng nếu chuyện này mà bị phát hiện thì cô có chui xuống dòng sông Hoàng Hà cũng chẳng có thể rửa sạch nỗi oan uổng này!

Kiều Thận Ngôn dừng tay lại, ngẩng đầu lên nhìn cô và lắc đầu: “Đừng có tỏ ra bộ dạng như vừa bị người khác bắt nạt như thế, nói thật nhé, còn không biết ai là người bị thiệt thòi nhiều hơn đâu đấy. Em ngáy to như thế, mới hơn năm giờ sáng thôi đã khiến anh phải trở dậy làm thêm giờ rồi, em còn nhanh nhạy hơn cả đồng hồ báo thức đấy”.

Diệp Tri Ngã mặt vừa đỏ bừng vừa trắng bệch, mi mắt lông mày đang rung lên. Cô vớ lấy chiếc gối, tức giận ném thẳng vào người Kiều Thận Ngôn. Thiếu gia họ Kiều thuận tay đỡ lấy gối và cho vào sau lưng. Anh đặt máy tính xuống, đưa tay lên miệng nuốt một tiếng nhỏ ra hiệu giữ im lặng: “Tí nữa tiếp tục cơn cuồng nộ, anh phải gọi một cuộc điện thoại trước đã”.

Anh lấy di động ra gọi thật, phía bên kia điện thoại nhắc máy và hai người thảo luận công việc trong tập đoàn. Bỗng nhiên ngữ khí trở nên nghiêm khắc: “Trong công việc này anh được coi như lão luyện rồi cơ mà, sao anh lại không hề chú ý đến vấn đề này? Thời gian công tác cụ thể sao lại có thể quy định một cách bị động như vậy, đến khi đó chẳng may thời gian có biến động thay đổi gì đó thì sẽ phản ứng ra sao? Quá trình lắp đặt lượng gió tuyết đối không được cho phép quá cấp ba, đến cái này anh cũng không rõ hay sao? Anh có đảm bảo đến ngày hôm đó sẽ chắc chắn được rằng không có gió nổi lên hay không? Nếu vì nguyên nhân này khiến cho lịch trình làm việc bị đình trệ hoặc ảnh hưởng đến vấn đề chất lượng, thì trách nhiệm sẽ quy về ai hả?”

Đối phương bên đầu dây bên kia giải thích thêm một lúc nữa, Kiều Thận Ngôn không kiên nhẫn được nữa cắt ngang: “Được rồi! Anh đừng nói thêm bất cứ một lời nào nữa! Cái tập đoàn cần không phải là người lúc nào cũng có thể tìm ra lời giải thích chống chế như thế! Tôi không biết thế nào gọi là hiệp định, tôi chỉ rõ một điều rằng mỗi một tình tiết nhỏ đều cần phải được hiển thị ra rõ ràng trong bản hợp đồng. Đừng có lấy bài ngày xưa các anh dùng khi đối phó với Phí Văn Kiệt ra để hòng đối phó lại với tôi. Như vậy đi đã, trước thứ ba tới tôi cần nhìn thấy bản phác thảo hợp đồng đã được sửa xong xuôi”.

Diệp Tri Ngã giận sôi người đi xuống giường, đầu tóc rối bời người ngơ ngác đi ra phía cửa phòng. Khi tay cô mở cửa phòng ra cũng là lúc cô nghe thấy tên Phí Văn Kiệt trong cuộc điện thoại của Kiều Thận Ngôn. Kiều Thận Ngôn vừa cầm di động nói chuyện vừa nhìn điệu bộ Diệp Tri Ngã đang bước ra vẻ như không để ý đến bất cứ thứ gì cả, thế rồi lại như bị điểm trúng huyệt ngoan ngoãn quay trở lại cánh cửa phòng ngủ.

Bà dì họ Cát hiền dịu kia đang dùng khăn lau đồ đạc và dọn dẹp căn phòng, nhìn thấy Diệp Tri Ngã liền cười tủm tỉm bước đến chào hỏi: “Đã dậy rồi hả bác sỹ Diệp, cô ngủ có ngon không, bữa điểm tâm cô muốn ăn gì nào? Tôi sẽ nấu cho cô luôn”.

Kiều Thận Ngôn uể oải vặn người, đứng dậy đi về phía sau Diệp Tri Ngã: “Chúng cháu sẽ không ăn ở nhà đâu dì Cát ạ, chúng cháu ra ngoài ăn ạ”.

“Ra ngoài thì có đồ ăn gì ngon đâu chứ, ở trong nhà mọi thứ đều có sẵn hết rồi, đi đi về về lại tốn cả xăng dầu nữa chứ. Hay để tôi nấu cho nhé. Tôi vừa mua tầu lương về, làm bánh trứng tầu lương thế nào, có được không, con gái mà ăn nhiều tầu lương vào là tốt cho sức khỏe lắm đó”.

Diệp Tri Ngã vừa nghe đến từ tầu - rượu này là đầu óc lại quay cuồng lên. Cô gượng cười và nói: “Không cần làm phiền đến dì nữa đâu dì Cát ạ, bệnh viện bên cháu vẫn còn một số vấn đề, bây giờ cháu mà không đi là không kịp giờ làm việc nữa rồi dì ạ”.

“Hôm nay chẳng phải là thứ bảy hay sao, vẫn phải đi làm ư?”

Diệp Tri Ngã gật đầu: “Trực ban ạ”.

“Ồ, thế thì không thể chậm trễ được, cô mau đi làm đi bác sỹ Diệp. Buổi trưa quay lại đây ăn cơm nhé!”

“Không được, không được đâu dì ạ. Buổi trưa cháu sẽ ăn tại căng tin luôn ạ”.

“Thế còn buổi tối thì sao? Buổi tối mấy giờ cô tan ca thế? Tối nay tôi sẽ nấu thêm vài món nữa nhé”.

“Cái đó ạ, buổi tối cháu vẫn phải làm thêm giờ nữa dì ạ... cháu phải đi trước đây dì Cát ạ!” Diệp Tri Ngã cười gượng gạo rồi vẫy tay chào, vội vàng đi ra ngoài cánh cửa chạy thật nhanh, cô ấn nút thang máy rồi đi xuống phía dưới tầng nhà.

Chưa đánh răng, chưa rửa mặt, chưa chải đầu buộc tóc đã chạy một mạch ra ngoài thế này, cảm giác thật là khó chịu. Khi đứng ở ngoài cổng khu nhà Kiều Thận Ngôn để vẫy tay gọi taxi, cô mới phát hiện ra rằng ví tiền và di động, tất cả đồ đạc của cô đều đang ở trong căn phòng của anh, thứ cảm giác này càng tồi tệ hơn bao giờ hết. Diệp Tri Ngã mỉm cười lịch sự và xin lỗi khi một chiếc taxi dừng xuống đón cô. Cô ngoảnh đầu nhìn về phía tòa nhà cao tầng của Kiều Thận Ngôn, kỳ thực không hề muốn quay trở lại đó một chút nào nữa, vào đó sẽ nhìn thấy người đàn ông đáng ghét khó chịu kia.

Cánh cổng lớn trong khu nhà xuất hiện một chiếc xe vừa từ trong gara để xe đi lên, xe dừng lại ngay bên cạnh Diệp Tri Ngã đang đứng. Kiều Thận Ngôn nhấn nút cho cánh cửa xe kéo xuống, cười và nói với cô: “Anh đưa em đi”.

Diệp Tri Ngã nhìn chăm chú vào anh và hỏi: “Túi xách của em đâu rồi?”

Kiều Thận Ngôn lấy chiếc túi xách đặt trên ghế phụ bên cạnh chỗ ngồi của anh đưa cho cô: “Cũng chẳng phải làm thêm giờ thật sự, hay là tìm nơi nào đó kiếm cái ăn cho no bụng đi đã nhé, anh năm giờ đã ngủ dậy rồi, đói quá...”

Diệp Tri Ngã với tay giật lấy chiếc túi xách rồi nghiêng nhiên ngoảnh đầu bước đi, gơ hai tay vẫy chiếc taxi vừa mới đi đến, không thèm quay đầu lại nhìn anh, cô bước vào trong xe và đi luôn.

Tiếng cười của Kiều Thận Ngôn mỗi lúc một nhỏ, anh nhìn theo chiếc xe taxi đang dần khuất xa rồi nhanh chóng khởi động máy, cho xe chạy ngược theo hướng chiếc taxi chở Diệp Tri Ngã đang đi. Anh đeo tai nghe vào và gọi điện thoại, đối phương bên kia điện thoại dường như thoáng đôi chút bất ngờ: “Hai ngày nay chưa có tiến triển gì mới để báo cáo cả...”

“Không cần báo cáo gì cả, anh kiểm tra cho tôi, vị luật sư tham gia trong vụ án Diệp Toàn năm đó có ở nhà hay không. Thế thì được rồi, anh giúp tôi liên lạc với ông ta”. Anh nói xong và cúi đầu nhìn xuống kim

đồng hồ chỉ giờ trên bảng điều khiển trong xe, “Sau ba giờ nữa tôi sẽ đến Hải Thành gặp ông ấy”.

Diệp Tri Ngã trong hai ngày cuối tuần này cảm thấy thật tầm tối ảm đạm. Sáng sớm thứ bảy về đến nhà liền chui một mạch trong nhà không bước ra ngoài nữa, cứ nghĩ đến lại thấy tức tối không nguôi. Thế nhưng tức giận thì chỉ là tức giận mà thôi, tiếp theo sau đó thì phải làm những gì nữa? Gã đàn ông tên Kiều Thận Ngôn đó đã nhiều lần cố tình nhắc đến tên Phí Văn Kiệt trước mặt cô. Anh ta rõ ràng là đang nghi ngờ mối quan hệ giữa cô và Phí Văn Kiệt. Diệp Tri Ngã thừa biết rằng giữa hai người đàn ông này có xảy ra chút thù địch. Kiều Thận Ngôn lẽ nào lại lợi dụng vấn đề này để đả kích Phí Văn Kiệt hay sao?

Vấn đề căn bản nhất khiến Phí Văn Kiệt phải ở lại công tác tại tập đoàn gang sắt Ninh Huy này chính là vì tình yêu và sự dựa dẫm của Kiều Mẫn Hằng vào anh. Nếu như có người chủ tâm ra tay mưu kế hãm hại, thì thật khó đoán được rằng cô tiểu thư chân yếu tay mềm cành vàng lá ngọc này sẽ hoàn toàn nghe và hoàn toàn tin tưởng hay không, thế thì cũng có khả năng Phí Văn Kiệt và Diệp Tri Ngã lại thêm một lần nữa đánh mất tất cả những gì anh đã và đang có được.

Vứt bỏ công việc để quay trở về Hải Thành sống, đối với Diệp Tri Ngã mà nói là một sự lựa chọn cay nghiệt, nếu đem ra so sánh với những nỗi đau mà Phí Văn Kiệt đã phải gánh chịu trong những năm tháng qua thì lại càng khó để có thể chấp nhận được. Cô đã hại anh một lần là đủ lắm rồi, nhất định, nhất định... không thể nào có thêm một lần thứ hai nữa...

Diệp Tri Ngã ôm đùi ngồi thẫn thờ trên ghế sofa, từ lúc khói bốc ra nghi ngút từ tách cafe nóng vừa pha cho đến khi nước cafe đã nguội ngắt nhưng cô vẫn dờ dẩn không hề uống một ngụm nhỏ nào cả. u Dương Dương nói thật là có lý, cô kỳ thực rất ương ngạnh. Khi đã quyết định việc gì rồi thì không bao giờ quay đầu lại ngẫm nghĩ bao giờ cả. Coi như là đem hết những nợ nần tồn đọng để trả một lần cho xong và mãi mãi không còn dính dáng gì đến nó nữa. Từ đó cô sẽ có thể sống cuộc sống tự do tự tại hơn. Để sau này mỗi lần nhắc đến những chuyện cũ đã qua hay suy nghĩ về anh thì cô sẽ không còn cảm giác tự trách móc bản thân mình nữa. Cô thật sự đã nếm chịu quá nhiều những đau khổ tương tự như thế này rồi.

Ngày đầu tuần thứ hai, Diệp Tri Ngã âm thầm đi ra khỏi văn phòng làm việc, đến trực tiếp phòng chủ nhiệm trung tâm điều trị bệnh tim, đưa lá thư từ chức được viết giản đơn nộp lên. Trung tâm mới được thành lập chưa được bao lâu, tất cả các thành viên đều là những nhân vật tinh anh nổi bật nhất của hai bệnh viện hợp tác lại, những người khác muốn vào cũng không thể vào được. Lá đơn từ chức của Diệp Tri Ngã khiến cho ông giám đốc lộ rõ vẻ bất ngờ. Ông đã nói chuyện rất tỉ mỉ rất kỹ càng đến hơn tiếng đồng hồ chỉ xung quanh chuyện từ chức của Diệp Tri Ngã. Nhưng cuối cùng ông giám đốc cũng không thể tìm ra nguyên nhân thật sự khiến cho Diệp Tri Ngã - cô bác sỹ- cô đồng nghiệp trẻ tuổi này viết đơn từ chức. Nhưng ông đã cảm nhận được quyết tâm thật lòng muốn từ chức của cô.

Vấn đề này cần thông qua nghiên cứu bàn luận của tổ chức. Diệp Tri Ngã về đến phòng làm việc không đến mười phút, Đỗ Quân đã vội vã mở cánh cửa văn phòng của cô và xông thẳng vào: “Tiểu Diệp, vì sao em lại muốn từ chức hả?” u Dương Dương đang uống nước liền bất ngờ bị sắc làm nước văng tung tóe khắp nơi. Cô mở to đôi mắt nhìn về phía Diệp Tri Ngã, rồi ho sặc sụa mặt đỏ bừng lên.

Đây là kết cục mà cô đã dự đoán từ trước đó rồi. Diệp Tri Ngã đã chuẩn bị sẵn tâm lý đón nhận, thế nhưng cô không tài nào thản nhiên thảnh thơi để nói ra được. Cô cười và nói: “Vâng ạ, em đã nộp đơn từ chức rồi...”

“Em đi ra ngoài với anh một chút!”. Đỗ Quân cau mày nhìn chằm chằm vào Diệp Tri Ngã rồi quay lưng đi ra khỏi văn phòng. Diệp Tri Ngã vừa nhìn u Dương Dương vừa đi theo anh ra phía ngoài.

Đứng trên sân thượng của tòa nhà cao tầng trung tâm điều trị bệnh tim mạch này có thể nhìn thấy dòng người nhà bệnh nhân, bệnh nhân cũng như xe cộ qua lại nườm nượp không ngớt trong sân của bệnh viện Nhân dân nằm ngay sát bên cạnh. Ngày trước cảnh tượng này đã quá quen thuộc với Diệp Tri Ngã. Thế nhưng hôm nay đây, khi đứng bên cạnh Đỗ Quân và nhìn lại cảnh tượng đó, tâm trạng chưa xót buồn đau khiến cho cô cảm thấy vô cùng khổ sở.

Dáng người Đỗ Quân cao to vạm vỡ, mặc bộ đồng phục bác sỹ vào người khiến cho anh càng trở nên lịch sự nho nhã. Hai tay anh bám chặt vào thành lan can xung quanh sân thượng, trầm ngâm một hồi rất lâu rồi mới nặng nề thốt lên thành tiếng: “Em từ chức là do những lời anh đã nói với em vào hôm chúng ta cùng nhau ăn cơm đó phải không?”

“Không phải vậy đâu anh Đỗ Quân à!”, Diệp Tri Ngã khỏ sở cố gắng gượng cười trả lời anh, “Không phải nguyên nhân do anh đâu... mà là cá nhân em, em...”

“Là do người đã tặng hoa cho em?”

Diệp Tri Ngã bần thần, cười một cách khó khăn phủ định lại lời anh nói: “Sao lại như thế được chứ, em và anh ta chẳng có một chút quan hệ gì với nhau, anh đừng có hiểu lầm”.

“Thế thì là do nguyên nhân gì cơ chứ?”. Đỗ Quân quay người hướng về phía Diệp Tri Ngã đang đứng. Đã quen nhau được hơn mười năm rồi còn gì, Diệp Tri Ngã từ trước tới nay chưa bao giờ nhìn thấy sắc thái nghiêm trang trịnh trọng đến mức độ này biểu hiện ra trên khuôn mặt của anh, “Bất luận là đứng về góc độ bạn bè hay đồng nghiệp hay là đồng môn đã đi trước, thì lập trường của anh luôn là kiên quyết phản đối em từ chức. Tiểu Diệp à, anh không nghĩ rằng lại có thứ gì quan trọng hơn so với công việc hiện tại này của em đâu! Em đã trải qua bao nhiêu tháng ngày học hành vất vả mệt nhọc, rồi trong phòng cấp cứu làm việc cũng đã khổ sở hai năm rồi. Bây giờ khi em đã được cơ hội tốt có thể giúp em thể hiện những thứ em đã học được nghiên cứu ra, em có cơ hội để đạt được nhiều hơn nữa những thành tích tốt. Bây giờ mọi thứ mới chỉ là đang bắt đầu thôi, tất cả đều rất thuận lợi trước mắt. Hôm nay em mà từ chức thì cũng có nghĩa là em đã chấp nhận vứt bỏ tất cả những nỗ lực quyết tâm của chính em trong quá khứ đấy. Em không nhận thấy em đang làm một việc cực kỳ hồ đồ, cực kỳ ngu ngốc hay sao chứ?”

“Em hiểu mà...”

“Em hiểu vậy tại sao em vẫn còn làm như vậy hả?”

“Anh Đỗ Quân, em... em có sự khó nói riêng...”

“Sự khó nói như thế nào chứ?”

“Anh Đỗ...”. Diệp Tri Ngã dựa người vào lan can và cúi đầu thấp xuống, những lọn tóc rối không được buộc vào bím tóc bị gió thổi hất lên lung tung. Cô như đang do dự, mất một hồi rất lâu sau mới tiếp tục nói tiếp được với anh, “Người biết vấn đề này chỉ có duy nhất một mình anh... anh Đỗ Quân, năm ấy em đã xin nghỉ phép một thời gian rất lâu, suýt nữa thì bị nghỉ việc, rồi khi anh đến Hải Thành tìm em, anh đã ít nhiều nghe thấy chuyện trong gia đình em rồi chứ..”

Đỗ Quân mày nhăn trán lên hỏi: “Em từ chức là do nguyên nhân này sao? Việc đó đã trôi qua từ rất lâu rồi mà, hơn nữa ba em cũng đã...”

Diệp Tri Ngã gật đầu đồng ý: “Cứ coi như là thế đi, nhưng nói thế nào được bây giờ, cũng là do vấn đề của ba em mà gây nên cả”.

“Nhưng mà, nhưng mà vấn đề của ba em với công việc hiện tại của em thì có liên quan gì đến nhau cơ chứ? Anh không thể hiểu được”.

“Cụ thể hơn thì em không có cách nào để giải thích tường tận cho anh hiểu được, anh Đỗ Quân, em thật sự là có nỗi niềm khó nói. Kỳ thực em cũng không đành lòng rời bỏ công việc này đâu, thế nhưng...”

“Trừ việc từ chức này ra thì chẳng lẽ không còn cách nào khác có thể giải quyết được hay sao em?”

Diệp Tri Ngã cười đầy đau khổ: “Không có”.

“Thế thì em”, Đỗ Quân thở dài một tiếng, “Sau khi từ chức xong, em đã nghĩ thông suốt chưa?”

Diệp Tri Ngã trả lời anh thật thà: “Em chưa nghĩ thông suốt được”.

Đỗ Quân nắm chặt hai tay lại, đi sát về phía Diệp Tri Ngã: “Tiểu Diệp, em đã gặp phải vấn đề gì, có thể nói ra được không, để anh có thể gánh vác cùng với em”.

Diệp Tri Ngã càng cúi đầu mình xuống thấp hơn nữa, thậm chí trả lời: “Anh Đỗ, em xin lỗi...”

Đến Đỗ Quân cũng chẳng thể nào khuyên giải được Diệp Tri Ngã. Cô chỉ là một cô gái nghèo tay không khởi nghiệp. Có lẽ sẽ chẳng có ai để ý đến việc cô ở lại công tác hay từ bỏ tất cả đến một nơi xa xôi. Mấy ngày hôm nay Diệp Tri Ngã thường làm việc thêm giờ đến tận tối khuya mới về. Cô tự tay làm cho đến khi công việc đã kết thúc hẳn, phân loại phân mục các tập hồ sơ cho ngay ngắn đúng nơi quy định. Văn phòng

đã làm việc được nhiều năm nên hồ sơ giấy tờ hay những đồ đạc linh tinh bừa bãi cũng được cô dành thêm thời gian để chỉnh lý sắp xếp cho hợp lý gọn gàng. Cô đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, chỉ đợi cho đến khi cấp trên phê chuẩn đơn từ chức của cô nữa là cô có thể nhanh chóng rời xa thành phố Nam Kinh này được rồi.

Vẫn còn một việc lớn nữa là vấn đề bán căn hộ nơi cô đang ở. Nếu đã muốn rời xa thành phố Nam Kinh thì nhà đã mua ở đây chắc chắn không ở được nữa. Nơi đây giá nhà rất cao, sau khi bán đi về quê mua một căn hộ với diện tích tương đương thì cô có thể giữ cho mình một khoản tiền không ít chút nào. Việc bán nhà cô ủy quyền cho một công ty môi giới, dù giá nhà kỳ thực rất đắt nhưng cô không hề nghĩ rằng lại có thể dễ bán đến như vậy. Chỉ mới ngày thứ ba thôi cô đã nhận được tiền đặt cọc, rồi ký hợp đồng với người mua nhà nhanh chóng.

Việc dọn dẹp đồ đạc trong phòng càng là một việc mất nhiều công sức nhất. Căn hộ cô ở dù không rộng lắm nhưng đồ đạc lại chẳng hề ít chút nào. Mỗi một món đồ đều là tiền lương cô bỏ ra mua về, mỗi một món đồ cô đều không đành lòng đem vứt đi. Thế nhưng ai có thể gánh cả một căn nhà đồ đạc nhiều như thế để đi khắp nơi chứ. Để rồi cuối cùng thứ thuộc về cô lại chỉ còn riêng cô mà thôi.

Hơn mười một giờ đêm, Diệp Tri Ngã cầm hai túi đựng linh kinh những đồ là đồ đem về nhà, toàn những đồ đạc linh tinh lộn xộn, có một số thì vứt đi, một số nữa thì cũng có thể đem vứt đi tiếp, còn lại thì đem về nhà từ từ sắp xếp dọn dẹp. Mỗi tay cô bê một túi đi về phía nhà mình. Thời gian này khu vực nơi cô sống đã rất yên tĩnh vắng lặng, hầu hết các nhà ở đều đã tắt đèn đi ngủ, tiếng bước chân của cô lững thững trên đường dường như càng trở nên cô độc hơn bao giờ hết.

Từng bước, từng bước trên con đường trở về nhà, chỉ có mình cô biết được tiếng bước chân nào mạnh, tiếng bước chân nào nhẹ, cô nặng nhọc từng bước đi dần về khu nhà ở. Thế nhưng phía đằng trước kia còn một khoảng cách khá dài nữa. Cô chỉ vừa bước đi vừa dùng hai bàn chân của mình ước lượng đo đạc, rốt cuộc có thể cách anh ấy được bao xa nữa đây.

Qua một ngã rẽ, khi nhìn thấy một người dưới ánh đèn điện phía trước mắt bên kia đường. Diệp Tri Ngã dường như đã biết được một chút đáp án rồi. Chiếc túi đang cầm trong tay bị rơi mạnh xuống đất, nước mắt cũng bắt đầu tuôn ra khỏi hai hàng mi.

Cô ngỡ cô vẫn đang tưởng tượng ước tính khoảng cách đi về phía trước đó, mỗi bước chân của cô đều biến thành một khoảng cách nhỏ, lấy anh ấy làm trọng tâm, mong làm bán kính để có thể vẽ ra một đường tròn, để có đi như thế nào cũng vẫn là đi vòng vòng không thể vượt ra khỏi mép tận cùng của vòng tròn đó, để có đi như thế nào cũng vẫn không thể thoát ra khỏi khoảng cách của hoài mong. Phí Văn Kiệt đi lại gần rồi dừng lại phía trước mặt Diệp Tri Ngã, nhìn thấy nước mắt của cô vẫn chưa kịp dấu đi một nơi khác. Anh cắn răng, không cho phép mình trầm ngâm lẩn lờ trong không gian đầy bao la huyền ảo này.

“Tại sao phải từ chức?”. Giọng nói của anh thoáng đôi chút hấp tấp không giữ được bình tĩnh, đôi chút nóng giận, “Tôi đã nói rồi, tôi không giống cô và ba cô, tôi không có thói quen đi cướp hạnh phúc của người khác để làm trò tiêu khiển cho bản thân mình”.

Nước mắt của Diệp Tri Ngã mỗi lúc một nhiều hơn, hai tay vội vàng lau nước mắt đang chảy thành những hàng dài trên khắp khuôn mặt. Cuối cùng đành bó tay bất lực mặc kệ cho nước mắt cứ thế rơi không ngừng lặn dài xuống. Cô mím chặt môi, nhẹ nhàng cười ra tiếng: “Văn Kiệt, không cần anh phải cướp bóc đâu, anh cho rằng... tôi bây giờ còn hạnh phúc nữa chẳng...”

“Con đường của người con gái ngoan, con đường đi của kẻ điên rồ, con đường lấp lánh, con đường lang thang phiêu bạt, bất cứ là con đường gì. Đó là con đường ở bất cứ nơi đâu, dành cho bất cứ người nào đó. Rốt cuộc là nơi nào, dành cho ai, đi như thế nào vậy?”

Phụ nữ đều là những loài động vật thị giác, Diệp Tri Ngã đã từng say đắm đến mức mãi mê điên cuồng một thời gian rất lâu về bức tranh chụp người đàn ông nước Mỹ tên là Jack Kerouac khi anh đứng cạnh bức tường gạch hút thuốc. Tác phẩm “Trên đường” mà anh viết thì cô lại càng không nhớ rõ mình đã đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần cho kể xiết. Đọc rồi lại đọc, kết thúc truyện rồi lại mở ra đọc lại từ đầu, và cô đã nhớ một câu viết như vậy trong tác phẩm ấy.

Cô lúc này đây cũng như đang đứng giữa một ngã tư, con đường trải dài bốn hướng đông tây nam bắc đều

vô cùng tập nập, trong những phương hướng ấy thế nào cũng phải có một hướng dành riêng cho cô chứ. Thế nhưng cũng có thể phải đợi đến khi cô đi sai rồi, lúc ấy mới nhận ra được sự lựa chọn đúng đắn của mình nên là như thế nào. Để rồi khi đã nhìn ra con đường đi đúng cho mình ấy, liệu cô còn cơ hội nào để một lần nữa tiếp tục bước đi chẳng? Từ ngày tốt nghiệp tiểu học dường như cô chưa bao giờ phải dùng đến bút chì thì phải, cô cũng đã hiểu rất rõ rằng có những dấu vết đã gạch ra thì mãi mãi không bao giờ có thể dùng tẩy để xóa đi được nữa. Năm cô mười sáu tuổi với vết son môi in trên chiếc áo sơ mi trắng của Phí Văn Kiệt, cái tên quen thuộc cô đã viết vào trong nhật ký của mình không biết bao nhiêu lần cho đủ, rồi nụ cười tươi rói như ánh mặt trời của anh luôn hiện ra trong từng giấc mơ của cô, và còn nữa, còn in dấu những bước chân dài mà cô đã sống, đã đi qua cho đến ngày hôm nay đây.

Nửa tháng sau, lá đơn từ chức của Diệp Tri Ngã vẫn chưa được phê chuẩn. Cô đã đến hỏi ông giám đốc về vấn đề này hai lần, kết quả nhận được đều giống nhau rằng đang trong quá trình nghiên cứu xem xét, có thể phải mất thêm một thời gian nữa mới đưa ra kết quả chính thức được. Ông khuyên cô tạm thời cứ chú tâm vào công tác trước, không nên có những trạng thái cảm xúc lo lắng hay hấp tấp. Diệp Tri Ngã từ trước tới nay chưa bao giờ quan tâm đến những thủ tục hành chính nhân sự trong đơn vị, cô cũng không biết làm thủ tục từ chức phải qua những giai đoạn như thế nào, vấn đề chỉ là căn hộ cô đã ký hợp đồng bán cho người khác hai tháng sau sẽ trao tất cho người mua nhà. Cho nên nếu như quá trình phê chuẩn đơn từ chức kéo dài đến ba tháng rồi nửa năm nữa thì cô sẽ đi đâu để sống đây.

Đỗ Quân đương nhiên là bắt buộc phải giúp đỡ cô, u Dương Dương dù tức tối đầy mình nhưng vẫn đành chịu thua. Thời gian này cô bận rộn luôn tay gọi điện thoại, rất nhanh liên lạc với một người họ hàng làm giám đốc điều hành hệ thống y tế toàn tỉnh, nhờ ông giúp đỡ chào hỏi với viện trưởng bệnh viện Nhân dân và các cơ quan, cục y tế thành phố có liên quan đến vấn đề này, để quá trình phê chuẩn có thể tiến hành nhanh chóng hơn.

Sau đó có một sự việc bất ngờ xảy ra, bệnh viện Nhân dân thành phố Nam Kinh đã bị một người dân tại đây làm đơn cáo trạng đưa lên toàn án đòi giải quyết.

Người dân này khi đang lái xe thì bị một chiếc ô tô đâm trúng. Cảnh sát giao thông đưa anh ta vào kiểm tra tại phòng cấp cứu của bệnh viện Nhân dân cũng là nơi ngay gần vụ tai nạn đã xảy ra. Căn cứ vào các bức hình chụp X-quang, bác sỹ trực ban đảm nhiệm chụp hình kiểm tra hôm đó đã đưa ra phán đoán là “không có hiện tượng bất thường”. Phía cảnh sát giao thông đã căn cứ vào kết luận của bác sỹ này để xử phạt nhẹ người lái xe đã gây ra vụ tai nạn này, hai bên đã thương lượng và giải quyết xong xuôi hậu trường tại đây.

Thế nhưng khi người bị ô tô đâm đó về đến nhà, được vài ngày sau thì bắp đùi bên phải bắt đầu trở nên đau dữ dội. Anh ta tưởng rằng do lệch khớp xương nên không chú trọng lắm vấn đề, chỉ sử dụng phương pháp bôi ngoài điều trị tại chỗ của y học Trung Quốc. Thế nhưng sau đó hai tháng, đùi anh ta đã bị đau đến mức độ không thể chịu đựng nổi được nữa. Anh ta liền đến một bệnh viện gần nơi sinh sống để khám lại. Căn cứ vào kết quả CT đưa ra, bác sỹ tại đây kết luận anh đã bị gãy xương chày. Mặc dù đã được tiến hành phẫu thuật và cũng đã nhập viện điều trị hơn một tháng, nhưng do anh không chữa trị ngay lập tức mà kéo dài thời gian rất lâu sau đó mới được tiến hành phẫu thuật, đến lúc này xương chày đùi bên phải của anh đã không còn cách nào có thể khôi phục lại được nữa, kết cục là anh đã bị tàn phế vĩnh viễn. Hiện tại người công dân đó đã đưa đơn yêu cầu bệnh viện phải bồi thường với mức chi phí cao ngất ngưởng.

Người công dân này cũng đã nêu tên vị bác sỹ trực ban kiểm tra cho anh ta ngày hôm đó tại bệnh viện Nhân dân kèm theo trong đơn kiện cáo của mình, đó chính là vị bác sỹ đang công tác tại trung tâm điều trị bệnh tim mạch - Diệp Tri Ngã.

Từ trong kho hồ sơ dữ liệu lưu lại ảnh chụp X-quang cho người công dân đó của bệnh viện, Đỗ Quân đặt trước máy tính xem xét một cách cẩn thận kỹ lưỡng rồi quay lưng lại bỏ cặp kính dày đang đeo bên mắt ra: “Lúc đó tại sao em không cho anh ta chụp CT?”

“Em đã đặt ý kiến này rồi. nhưng bệnh nhận đó khi ấy đi nhanh như cắt, cơ xương hay thấp khớp đều không có bất cứ chỗ nào cảm thấy đau nhức gì cả. Ấn tượng của em lúc đó rất sâu, hơn nữa người bệnh nhân đó trông có vẻ rất đại độ, rất lương thiện. Anh ta nói người lái xe ô tô kia cũng chỉ là người đi làm thuê chở đồ đạc cho người khác kiếm tiền thôi, nên anh ta nói rằng anh ta không có vấn đề gì cả, không cần chụp CT vì nếu mà chụp thành ra lại tổn mất nhiều tiền oan uổng cho người ta ra...”

“Hồ đồ!”. Giọng nói của Đỗ Quân rất nghiêm nghị, “Em là bác sỹ hay anh ta là bác sỹ chứ? Anh ta nói không chụp là có thể không chụp được sao hả? Còn nữa, em kiến nghị chụp CT nhưng bệnh nhân từ chối làm, tại sao em không viết cả vấn đề này vào sổ khám bệnh chứ?”

Diệp Tri Ngã cúi đầu nói như bị mắc họng: “Em... Lúc đó phòng cấp cứu rất bận rộn, em thấy anh ta cũng không có hiện tượng gì bất thường cả...”.

“Em thấy? Em thấy cái gì mà thấy hả? Mắt của em tốt hơn cả điện quang hay sao chứ? Làm nghề bác sỹ không chỉ cần biết làm thế nào để cứu người trị người, mà còn phải biết làm thế nào để bảo vệ cho chính bản thân mình nữa. Bệnh gãy xương chày có cả di tật sau này nữa, chụp X- quang có thể có sơ xuất, có sai sót, phải chụp CT mới có thể chuẩn đoán chính xác được. Cái này em còn không biết hay sao hả? Ngày trước bệnh viện chẳng phải chưa từng xảy ra trường hợp tương tự như thế này, anh cũng đã nhấn mạnh với các em không chỉ một lần rồi cơ mà, em coi lời anh giảng như nước đổ lá khoai phải không?”

Đã quen với Đỗ Quân từ bao lâu rồi, nhưng đây là lần đầu tiên anh dùng thái độ nghiêm khắc nói với cô như thế này. Diệp Tri Ngã càng nghe, đầu càng cúi thấp xuống, môi cắn chặt vào không nói lên một lời nào. Những lời Đỗ Quân nói tất nhiên là cô đều hiểu cả, bây giờ nghĩ lại chuyện ấy, đúng là những sai sót mình mắc phải trong ngày hôm đó thật là ngu dốt, những sai sót thật cơ bản thật đơn giản không đáng để mắc phải như vậy. Lúc đó cô đã bị làm sao vậy? Sao cô lại có thể hồ đồ một cách đại dột như thế được!

Diệp Tri Ngã than thở trách móc chính bản thân mình, căn cứ vào các dẫn chứng ghi trong sổ bệnh nhân, ngày vị bệnh nhân này đến bệnh viện khám cũng chính là ngày thứ hai sau khi xảy ra vụ tai nạn sự cố thép rò rỉ nóng chảy trong tập đoàn gang sắt Ninh Huy.

Và đó cũng chính là ngày thứ hai - ngày mà cô và Phí Văn Kiệt đã được trùng phùng tương ngộ sau năm năm xa cách.

Diệp Tri Ngã đã từng không dưới một lần ảo tưởng đến việc cô sẽ được trùng phùng với anh, thế nhưng cô lại không hề nghĩ rằng cuộc trùng phùng ấy lại diễn ra ngay trong phòng cấp cứu ồn ào hỗn loạn như thế. Xung quanh đầy những máu những vết thương và những giọt nước mắt, bầu không khí ngập tràn mùi đặc trưng của bệnh viện. Anh vừa cúi nhìn vết thương trên cánh tay mình vừa xuất hiện như thực, như ảo, như gần lắm, như xa lắm trước mắt cô vậy.

Quãng thời gian tiếp theo sau đó, trong trí nhớ Diệp Tri Ngã chỉ toàn là hình ảnh Phí Văn Kiệt xuất hiện trong phòng cấp cứu của cô, rồi lại là hình ảnh Phí Văn Kiệt cách đây năm năm mà cô đã rời xa anh đó. Mùa mưa lất phất rì rào của những tháng ngày mưa xuân Giang Nam, anh mặc bộ quần áo màu đen đứng bên cạnh lũy tre đang độ xuân đến xanh mướt, mái tóc bị mưa rơi ướt nhèm, hai mắt ướt đầm những mưa là mưa khiến cho ánh nhìn cũng bị tràn ngập trong dòng nước, giống như những giọt mưa bé nhỏ đọng lại dày đặc long lánh nhìn về phía cô, cho cô không nổi lòng nào dứt áo ra đi.

Thế nhưng lúc này đây có nói gì đi chăng nữa thì dường như cũng chẳng thể đem lại tác dụng gì nữa rồi. Tâm lý không ổn định không thể được coi là nguyên nhân để phó mặc cho trách nhiệm. Lãnh đạo của bệnh viện đã gặp Diệp Tri Ngã nói chuyện một lần, liên tiếp sau đó luật sư cũng tìm gặp cô để hiểu rõ căn nguyên sự tình lúc đó. Bởi vì Diệp Tri Ngã đã nộp đơn từ chức, những công việc giao ban sau đó cũng đã sắp sửa hoàn thành xong, giám đốc trung tâm điều trị bệnh tim mạch ân cần cho phép cô về nhà tĩnh dưỡng một thời gian, đợi thông báo sau.

Cô trở về nhà buồn bã chán nản ngủ một mạch hai ngày liền. Buổi tối ngày thứ ba u Dương Dương đến nhà cô gõ cửa kéo cô đi ra ngoài, đưa cô đi nơi nào đó để thư giãn tâm trạng.

Những lúc như thế này, sự thả lỏng thích hợp nhất có thể được coi là biện pháp giải tỏa tinh thần tốt nhất cho cô. Hai người phụ nữ gọi taxi và đến một quầy bar, chuẩn bị tâm lý sẽ uống cho đến khi không say không về. Diệp Tri Ngã không biết uống rượu nhưng cô uống liền một mạch, nửa bình rượu chẳng cần tốn bao nhiêu thời gian, ngay lập tức đã được cô uống cho bằng sạch. Rượu nhưng lại pha lượng lớn nước Sô đa nhiều hơn, cô say sưa mãi mê uống một hơi hai chai rượu vang.

Diệp Tri Ngã và u Dương Dương ngồi xuống chiếc ghế sofa mềm mại êm ái, ban nhạc hát vang bài hát tình yêu nước ngoài không rõ cụ thể tên là gì. Hơi rượu bắt đầu có phản ứng bốc lên nhanh chóng và lan tỏa khắp cơ thể cô. Khung cảnh trước mắt Diệp Tri Ngã như đang quay cuồng nhảy múa, cô cười nặng nhọc

nói với u Dương Dương: “Chị thật sự hối hận em ạ, lần trước chị nên đi thấp hương cầu khẩn cùng với mọi người mới đúng, đề bây giờ sẽ không phải xảy ra sự tình không thuận lợi thế này”.

“Chị yêu của em, chị nghĩ thoáng một chút đi, rồi tất cả sẽ tốt thôi mà chị”.

Diệp Tri Ngã cười gượng, đột nhiên giơ hai bàn tay che lấy mặt, cô co rúm người lại, âm thanh thốt ra qua những kẽ hở của các ngón tay lộ đầy tâm trạng lo âu buồn bã, thấm thương tốt độ: “u Dương Dương, người đó... anh ta cả đời này vĩnh viễn bị tàn phế mất rồi... cả cuộc đời này...”

u Dương Dương dịch người sang ngồi sát cạnh cô, quan tâm lo lắng vỗ vào vai cô an ủi: “Chuyện này không thể trách chị hoàn toàn được, ảnh chụp X- quang bọn em đã xem kỹ lưỡng hết rồi mà, thật sự không nhìn thấy dấu hiệu nào gây xương cẩu. Em đã đi nghe ngóng tính hình rồi, phía bệnh viện sẽ đứng lên nói thay lời cho chị. Còn chuyện giám định pháp lý bên đó anh Đỗ Quân cũng đã có người quen ở đấy hết rồi. Chuyện của chị cần bản không thể bị giám định là sự cố sai sót về mặt chữa trị y tế được, chị đừng lo lắng quá làm gì chị ạ”.

Diệp Tri Ngã lắc đầu than thở: “Lòng chị khổ sở lắm em ạ, u Dương Dương... Nếu như lúc đó chị kiên quyết yêu cầu anh ta đi chụp CT, thì bây giờ mọi thứ có phải là đã chẳng thể xảy ra nông nỗi này đúng không... đều là do chị sai lầm”

“Chị đừng gánh hết trách nhiệm, đổ hết tội lỗi lên vai mình nữa. Chuyện này là do chị không may gặp phải thôi, nếu lúc đó không phải chị mà là bất cứ một vị bác sỹ nào trong bệnh viện gặp phải trường hợp này thì họ cũng đều phán đoán y hệt như chị mà. Anh Đỗ Quân nói rất đúng đó, mắt nhìn của những người làm bác sỹ như chúng ta cũng chỉ là con mắt của người bình thường chứ không phải là bằng điện quang. Chúng ta phải dựa vào các trang thiết bị y tế hiện đại mới có thể đưa ra những phán đoán chính xác được à. Bây giờ cái sai nằm ở chỗ thiết bị chụp X- quang kia, nó chụp không ra vấn đề gì thì chị cũng có cách gì khác cơ chứ? Lúc đó cũng là do bệnh nhân ấy kiên quyết không đi chụp CT, chị hoàn toàn là đã làm hết trách nhiệm của mình rồi chị ạ!”

Diệp Tri Ngã nhắm nghiền mắt lại, ngoài cách phó mặc cho tất cả ra thì cô cũng lực bất tòng tâm không còn con đường nào khác nữa. Ngay từ ngày đầu tiên chân ướt chân ráo làm quen với nghề bác sỹ này, cô đã biết rất rõ ràng nghề y là một nghề vô cùng vô cùng nghiêm khắc. Trong quá trình làm việc không cho phép mắc một lỗi sai sót nào dù chỉ là rất nhỏ. Một giây phút lơ là của bác sỹ nhưng đối với người bệnh mà nói thì nó có thể trả giá bằng cả cuộc đời thậm chí nguy hiểm hơn là cả tính mạng của người đó. Cô từ trước tới nay đều rất tự cảnh giác, luôn luôn nghiêm khắc yêu cầu chính bản thân mình. Thế nhưng cô lại mắc sai sót trong trường hợp như thế này, một sự sai sót để lại hậu quả nghiêm trọng đến mức độ như thế.

u Dương Dương không biết nên an ủi cô như thế nào nữa, những người làm nghề này khi gặp sự cố đều có chung cảm giác vô cùng tội lỗi vô cùng đau khổ, cô rất hiểu tâm trạng này. Có khuyên nhủ có an ủi thế nào dường như cũng chẳng có tác dụng gì cả. Chỉ còn cách duy nhất là cùng cô vượt qua những tháng ngày khó khăn gian nan nhất này, thời gian trôi qua rồi có thể sẽ giúp cho Diệp Tri Ngã dần dần quên đi những nỗi đau đớn dằn vặt trong lương tâm.

Diệp Tri Ngã hít mạnh nước mũi vào trong, lấy giấy ăn lau đi những giọt nước mắt lăn dài xuống mặt, nhấc ly rượu lên uống thêm một ngụm nữa, nhìn u Dương Dương với ánh mắt ngờ vực và nói: “Chị uống sạch rồi đây, em mau uống đi chứ”.

u Dương Dương mỉm cười ân cần nói với cô: “Chúng ta ngày hôm nay được ngồi tại đây, chị uống bao nhiêu thì em cũng sẽ uống cùng với chị bấy nhiêu”.

Rượu không chỉ có tác dụng làm tê dại hệ thần kinh, mà còn có thể khiến cho người ta quên hết thời gian và mọi thứ xung quanh đó. Trước khi tỉnh rượu thì trong con mắt người đang say nhèm vì rượu chỉ nhìn thấy duy nhất và rõ mồn một là vị trí bình rượu đang được đặt ở đâu, rượu ngay bên miệng và nhạc vang văng bên tai. Diệp Tri Ngã lúc đầu than ngán thở dài sau đó bắt đầu cười phá lên không ngớt, cười một cách ngờ nghệch, cười một cách khờ dại. Cô không biết mình cười vì điều gì mà mồm hoạt động liên tục không nghỉ ngơi. Suốt quãng đường về cô cười không ngớt, lắc lư lão đảo từ trên xe taxi đi xuống, rồi lấy sức đẩy u Dương Dương vào trong: “Không cần em phải đưa đón, chị không sao cả, hi hi hi, chỉ là leo lên cầu thang thôi mà, em yên tâm đi nhé!”

u Dương Dương có vẻ tỉnh táo hơn Diệp Tri Ngã đôi chút, với ra cửa kính xe taxi hỏi dồn: “Chị, có được không đây? Hay là để em đưa chị về nhé, về đến nơi chúng ta cùng ngồi trên cầu thang tiếp tục luân cả buổi tối cũng được”. Diệp Tri Ngã khoát khoát hai tay từ chối, đeo túi xách lên vai, quay người về phía sau ngật ngưỡng từng bước, lưng thưng uể oải từng bước đi vào trong cầu thang. Nghe tiếng bước chân của cô đã dần dần nhỏ dần rồi mất hút, u Dương Dương mới vẫy chiếc taxi rồi ngồi lên ghế trên, bảo tài xế taxi chở cô về nhà mình.

Căn hộ Diệp Tri Ngã ở là một ngôi nhà nhỏ nằm trên tầng bốn của tòa nhà. Tòa nhà này đã rất cũ kỹ và lối cầu thang đi lên cũng rất nhỏ hẹp, trên ngã rẽ nằm giữa hai tầng liên tiếp lại chắt một đồng đồ đặc linh tinh lộn xộn của chủ nhà sống trong những căn hộ này. Bậc thềm dường như có vẻ cao hơn mọi ngày một chút. Diệp Tri Ngã bước lên từng bước vất vả, mất mấy bước chân mới lên được từng bậc một, cô bước lên cầu thang không khác gì đang bò lết lên vậy. Rồi cúi đầu với tay lấy chùm chìa khóa trong túi xách ra. Cô đi đến bậc cầu thang cuối cùng.

Ánh đèn điện trong hàng lang tầng thứ ba sáng trưng, tầng thứ tư thì lại chưa được bật lên. Trong ánh mắt kèm nhèm vì say của Diệp Tri Ngã, cô nhìn thấy một bóng dáng cao to đang đứng ngay trước cánh cửa nhà mình. Cô lấy tay che mặt rồi tự cười phá lên vài tiếng với chính mình, khi mở mắt ra, Phí Văn Kiệt vẫn đứng ở chỗ đó với tư thế đó, chứ không hề biến mất như trong giấc mộng cô vẫn thường tưởng tượng.

Diệp Tri Ngã nhìn không rõ thần sắc của Phí Văn Kiệt, trong mắt cô lúc này là một màn đen mờ mờ ảo ảo vừa thực vừa hư, giống như đang bị một tấm rèm mỏng manh che ngay phía trước mắt rồi khi thì bị cơn gió thổi đẩy đưa qua lại đảo nghiêng, lúc đứng im lặng lẽ như tờ, nói chung là đều che mờ tầm nhìn của cô. Cô thần thờ gơ tay mở khóa nhà ra, nhưng không tài nào mở nổi ổ khóa. Cô lại cười, rồi lại tiếp tục lặp lại động tác gơ tay mở đi mở lại ổ khóa nhà mà không hề cảm thấy khó chịu hay nhàm chán, cô cười đến độ phải ngẩng đầu để cười phá lên, rồi nghiêng đầu ra đằng sau, đôi chân đang đứng trên cầu thang vô ý bước xuống khiến cho toàn thân theo đà chuẩn bị ngã lăn xuống cầu thang.

Bất chợt có một bàn tay mạnh mẽ giữ chặt lấy cánh tay đang ngã nghiêng chỉ chực chờ ngã xuống cầu thang của cô, Phí Văn Kiệt nắm thật chặt lòng bàn tay cô, dùng sức giữ vững bộ dạng vừa ngã nghiêng vừa cười ngật nghêu của cô bước hẳn lên cầu thang, đỡ cô đứng bên cạnh người anh. Diệp Tri Ngã cúi đầu, trán cô núp vào bờ vai anh, nắm lấy bàn tay anh, giọng nói vừa say mềm vừa nũng nịu: “Anh Văn Kiệt, anh làm em đau rồi đấy...”

Cô thở rất mạnh, cười cũng rất vui vẻ, nhưng nước mắt lại cứ thế chảy dài xuống không sao kiềm chế được lòng mình: “Anh Văn Kiệt, em đau, tay em đau...”

Phí Văn Kiệt đỡ lấy cô, giúp cô đứng vững, cúi mình xuống nhặt chùm chìa khóa vừa rơi xuống đất và hỏi khẽ: “Chìa nào vậy em?”

Diệp Tri Ngã chớp chớp hai hàng mi, đưa người ép sát về phía anh rồi lại nép mình vào bờ ngực của anh: “Anh Văn Kiệt, em sẽ không bao giờ uống rượu nữa đâu... anh đừng nói với ba em nhé... em xin anh đấy, anh đừng có nói với ba em, được không anh... được không anh...”

Phí Văn Kiệt thở một hơi thật dài, giọng nói trầm thì khẽ khàng rít ra từ kẽ hở hai hàm răng: “Ba em, ông ấy đã mất rồi”.

Hai tai Diệp Tri Ngã như bị ù đi, cô có thể cảm nhận được ngực Phí Văn Kiệt rung lên rất mạnh khi anh thốt ra lời nói đó, nhưng lại nghe không rõ anh đã nói những gì. Hai tai của cô giống như con cá vàng đang bơi trong lồng kính vậy, chỉ nghe thấy rõ tiếng nước róc rách chảy từng giọt từng giọt bên tai mình: “Cái gì? Anh nói gì cơ Văn Kiệt? Anh nói... cái gì thế?”

Giống như đạo lý trong luận chiến Tào gia thích hợp vận dụng trong cuộc chơi lời mật đã khí vậy, ngôn từ hoàng tráng hùng dũng khi đã nói ra rồi, nếu dừng lại vài giây sau thì chẳng thể nào tiếp tục thốt ra được nữa. Phí Văn Kiệt nghiêng chặt hai hàm răng lại, cố gắng đến tận mấy lần nữa nhưng đối với bộ dạng say khướt vừa cười ngật nghêu mà nước mắt vừa ướt đầy hai hàng mi rồi khắp khuôn mặt thể này, cô không tài nào hiểu được những lời anh đang nói. Anh đẩy cô ra, bước đến cánh cửa dùng từng chiếc chìa khóa mở ổ khóa ra. Chùm chìa khóa nhiều như vậy. Có trời mới biết người con gái này lấy đâu ra nhiều chìa khóa đến như vậy!”

Diệp Tri Ngã hoàn toàn không còn cảm giác lạnh lẽo cô đơn nữa, cô đứng ở đằng sau ôm chặt lưng của Phí Văn Kiệt, áp mặt vào bờ lưng vừa to lớn vừa thẳng tắp của Phí Văn Kiệt giống như cô mèo con đang cuộn tròn trên người vậy: “Phí Văn Kiệt, người họ Phí, em giận rồi đấy... rất tức giận”.

m thanh vang lên của chùm chìa khóa bỗng dừng im bật, một lúc sau lại tiếp tục vang lên.

“Không được nói chuyện với người con gái khác đâu đấy... chỉ được với em mà thôi... nhìn cũng không được đâu, chỉ được nhìn duy nhất một mình em mà thôi... chỉ cho phép anh thích duy nhất một mình em mà thôi...”.

Ổ khóa gặp đúng chìa ngay lập tức được mở ra, Phí Văn Kiệt vẻ mặt mệt mỏi kéo Diệp Tri Ngã đi vào trong nhà, bước nhanh vài bước rồi đẩy cô xuống chiếc ghế sofa. Cô ngã nhào lên ghế, nhấc chân lên và nằm bệt trên sofa, ôm chiếc gối ôm vào trong ngực mình, giống như trong tư thế ôm anh ép cả khuôn mặt mình vào trong lòng chiếc gối ôm, cơ thể gầy gò bé nhỏ bắt đầu run lên bần bật, bộ dạng giống như đứa trẻ con vừa mắc lỗi: “Em đã gây ra tai nạn rồi, anh Văn Kiệt... em biết làm sao bây giờ, làm sao bây giờ... đều trách em cả, sai lầm đều là do em gây ra cả, anh Văn Kiệt... anh Văn Kiệt, em sợ lắm anh à...”.

Phí Văn Kiệt đứng trước ghế sofa nhìn Diệp Tri Ngã đang vừa lẩm bẩm vừa khóc lóc. Cô nghiêng người sang một bên, khóc đến độ rung cả hai vai lên, tiếng khóc áp sát vào chiếc gối ôm, tiếng khóc giận dữ đâm xuyên vào bờ ngực của anh.

Diệp Tri Ngã trong mơ mơ ảo ảo có cảm giác như được người khác ôm chặt vào lòng, giống như chiếc thuyền lắc lư nghiêng ngả từ bên này sang bên kia, rồi sau đó giống như là được đặt nằm trên bờ cỏ xanh mượt dưới ánh mặt trời rực rỡ vô ngần. Nhưng trên bãi cỏ bằng phẳng xanh mượt ấy, bên cạnh cô nằm đột nhiên có một vật lớn đặt ngay vào chỗ nằm của cô, có một cơ thể ấm áp đang nằm xuống ép sát ngay cạnh cơ thể của cô. Cô nghiêng nghiêng người sang một bên, gối đầu lên cánh tay của người đàn ông đó, cảm giác được hơi thở của anh đang nhẹ nhàng bay qua khuôn mặt cô, thoáng vẻ ngửa ngác nhưng lại vô cùng an tâm thoải mái.

“Anh Văn Kiệt...”, cô nhắm nghiền mắt lại, có vẻ hơi run run nói giọng lắp bắp.

Anh bình tĩnh thở nhẹ nhàng một lúc rồi nói: “Ừ!”

Diệp Tri Ngã xấu hổ mỉm cười khê, không biết mình đang trong những năm tháng nào và đang thuộc về giấc mộng nào: “Khi nào về phòng thì anh phải cẩn thận chút nhé, cố gắng đừng để cho ba em nhìn thấy anh bước ra đấy nhé!”

Anh không nói thêm một lời nào cả, Diệp Tri Ngã mãi không nghe thấy câu trả lời tỏ vẻ sốt ruột ngẩng đầu lên giục anh: “Anh Văn Kiệt, anh có nghe thấy không?”

Anh nhắm mắt, chậm chậm ôm cô vào trong lòng mình: “Ngủ đi em, Em Em, anh biết rồi, anh sẽ cẩn thận mà...”.

9. Chương 09

Chương 9: Thích những thứ yếu ớt mỏng manh giống như khuôn mặt xinh đẹp của em

Diệp Tri Ngã không thể xác định được rõ ràng sự việc xảy ra trong buổi tối ngày hôm qua rốt cuộc là thực hay là ảo. Khi cô vừa tỉnh dậy, mở to mắt và nhảy xuống giường ngủ, bước nhanh đến cánh cửa phòng ngủ và mở toang ra, Phí Văn Kiệt đang đứng ngay đó, đã mở hé cánh cửa bên ngoài từ bao giờ.

“Anh Văn Kiệt...”, Diệp Tri Ngã rạng ngời ánh mắt, lộ rõ sắc thái xen lẫn không biết là bi thương hay là vui mừng, “Thật sự là anh sao...”

Trong ánh mắt Phí Văn Kiệt không có lấy một chút thương cảm hay đồng tình gì cả, anh nhìn cô nghiêm nghị một hồi rất lâu rồi giọng đầy vẻ trầm ngâm: “Tối hôm qua em đã uống say rồi”.

Diệp Tri Ngã cười hoang mang lo lắng, khi cô tỉnh dậy bộ dạng cô trông như thế nào vậy, còn bây giờ đây khi đang đứng trước Phí Văn Kiệt thì với bộ dạng gì đây. Không cần soi gương thì chắc chắn cũng có thể đoán ngay ra được tư thế đầy nhếch nhác lộn xộn của cô: “Anh đến tìm em, là... là có việc gì không ạ?”

Phí Văn Kiệt nhấp một ngụm trà được đặt trên ghế sofa rồi trả lời cô: “Anh đến đưa thiệp mời cho em, tuần sau là ngày sinh nhật hai mươi tư tuổi của Tiểu Mẫn, bọn anh chuẩn bị đính hôn vào buổi lễ tổ chức sinh nhật của cô ấy”.

“Vây sao”, Diệp Tri Ngã mỉm cười, hai hàng mi không ngừng chớp liên tục, “Vây thì em chúc mừng hai người trước...”

“Tiểu Mẫn nói cô ấy muốn đến gửi thiệp mời cho em, anh nghĩ rằng nên để anh tự đến đây mời em thì tốt hơn”, Phí Văn Kiệt cười một cách điềm đạm, “Bác sỹ Diệp, tôi muốn cô hiểu ý tôi muốn nói gì”.

Diệp Tri Ngã bần thần hết cả người, mỉm cười nhẹ nhàng và cúi đầu xuống: “Em hiểu, em... em tuần sau có chút việc bận rồi, có thể không tham gia được buổi lễ đính hôn của hai người, em xin lỗi...”

Phí Văn Kiệt gật gật đầu, không còn nhìn thẳng vào mắt cô nữa, mở cửa phòng ra và thuận tay đóng cửa lại trước khi rời khỏi căn phòng. Diệp Tri Ngã im lặng lắng nghe tiếng bước chân chậm chậm khuất xa của anh rồi thở một tràng dài, quay người đi đến bên giường, nằm trên giường một cách vô thức.

Uống rượu say thì cũng chỉ có thể không còn nhận thức được gì trong khoảnh khắc say mềm khi đó. Thế nhưng sau khi say rồi thì vẫn phải thức giấc tỉnh dậy. Những điều cần đối diện thì rốt cuộc vẫn cứ phải đối diện mà thôi. Diệp Tri Ngã nằm bất động trên giường im lặng suy ngẫm một hồi lâu, sau đó ngồi dậy dọn dẹp sạch sẽ ngăn nắp khắp một lượt trong phòng, đeo túi xách vào vai và bước ra khỏi căn phòng của mình. Cô đã nằm trong phòng ba ngày liền, thế là đủ lắm rồi. Quãng thời gian tiếp theo đây dù là nghỉ ngơi tĩnh dưỡng hay là đang bị tù đầy lương tâm tội lỗi, dù thế nào thì cô cũng không thể tiếp tục cuộc sống hồ đồ vô nghĩa như thế này được nữa.

Công tác đã được nhiều năm rồi, nhưng cô chưa bao giờ cảm giác lại có thể rảnh rỗi đến dường vậy. Trước nay cô vốn bận rộn luôn chân luôn tay, bận rộn không ngớt. Thế nhưng đột nhiên rảnh rỗi như thế này thì cô lại không biết làm gì bây giờ. Cô đứng giữa dòng người qua lại tấp nập ngay giữa trung tâm thành phố, đứng dưới ánh mặt trời tỏa sáng ấm áp trên người, rồi đi vào một rạp chiếu phim.

Lần trước đó đi vào rạp chiếu phim cô không còn nhớ được đó là khi nào nữa. Diệp Tri Ngã thoáng đôi chút hưng phấn khi vào rạp tìm bộ phim yêu thích và mua tấm vé xem phim cho riêng mình. Cô cũng mua bắp rang bơ và nước uống rồi đi vào trong phòng chiếu phim. Một bộ phim chiếu trong hai tiếng được cô xem một cách chăm chú, tiếp đến cô lại đi vào một hiệu sách, mua vài quyển mà trước đó cô vốn đã rất muốn mua về đọc thế nhưng lại chẳng bao giờ có đủ thời gian để nghiền ngẫm sách cả. Sau khi bước ra khỏi hiệu sách cô liền đi đến quán để ăn trưa, việc tiếp theo đó là lượn khắp một vòng siêu thị. Khi đọc tiểu thuyết thì phải có đồ ăn vặt để sẵn phục vụ bên cạnh mới được. Cô còn mua thêm một vài đồ ăn mà khi nấu nướng phải tốn công mất sức đầu tư mới nấu được. Cô đã có thời gian rảnh rỗi đến như thế thì phải đầu tư đối xử tốt với cái dạ dày của mình thôi. Căn phòng bếp trong nhà cô đã từ rất lâu rồi ngoài dùng để nấu mì ăn liền ra thì cũng chưa lúc nào được nướng bất kỳ món nào rồi.

Phương án di dời lò cao áp của Phí Văn Kiệt dưới sự trợ giúp hết mình của Kiều Thận Ngôn cuối cùng đã được phê chuẩn thông qua. Quá trình thực hiện cụ thể cũng đã được thiết kế xong xuôi. Bây giờ đang xây dựng một nền móng mới và đặt các thiết bị trợ giúp khác bên cạnh lò cao áp đó. Trong tay Phí Văn Kiệt cầm một bản thảo phác họa thao tác, tỉ mỉ so sánh đối chiếu với các số liệu lúc này vừa kiểm tra xong. Đây là công việc đầu tiên từ ngày anh được thăng quan lên chức mới tại tập đoàn, cho nên nhất định chỉ được thành công, không thể cho phép thất bại. Khi anh đang bận rộn liên chân liên tay thì đột nhiên tiếng điện thoại vang lên. Anh đưa bản thảo phác họa cho người tổng kiến trúc sư, đi ra một nơi khác nghe điện thoại. Cởi bỏ mũ an toàn lao động ra. “Bây giờ sao? Bây giờ anh đang ở công trường rồi, rất bận. Có việc gì không thể?”

Kiều Mẫn Hàng mỉm cười phía bên kia điện thoại nói với anh: “Anh bận quá à, anh trai em nói tìm chúng ta có việc gấp, anh mau về đây đi anh!”

“Có việc gấp sao?”, Phí Văn Kiệt nhăn trán, “Anh ấy nói có việc gì gấp?”

“Không có đâu, chỉ là đang đợi anh thôi, anh không đến thì anh ấy không chịu nói cho em nghe. Em thấy điệu bộ của anh ấy có vẻ lo lắng lắm anh à, anh hãy về đây mau đi anh nhé!”

Phí Văn Kiệt do dự một chút rồi gấp điện thoại bàn lại, bàn giao cho vài nhân viên cấp dưới tiếp tục hoàn thành nốt công việc đang dang dở rồi một mình lái xe rời khỏi công trường và đi về khu thành phố, sau một tiếng đồng hồ dài đã về đến tập đoàn gang sắt Ninh Huy nằm trong một tòa nhà lớn ngay chính giữa trung tâm thành phố.

Một tòa nhà cao bốn mươi tầng, tập đoàn gang sắt Ninh Huy chiếm trọn toàn bộ ba tầng cao nhất trong tòa nhà lớn thênh thang này. Bộ phận sản xuất và vận chuyển thì được đặt tại vùng ngoại ô thành phố. Còn nơi đây là bộ phận thị trường và bộ phận quản lý điều hành. Văn phòng giám đốc của Kiều Mẫn Hàng nằm bên phía đông nam của tầng thứ bốn mươi - tầng cao nhất trong tòa nhà này, đây cũng là văn phòng rộng lớn thoáng đãng nhất và nhìn ra khung cảnh bên ngoài đẹp nhất trong toàn bộ tòa nhà cao tầng khi nhìn ra xa. Phí Văn Kiệt từ trong thang máy bước ra ngoài. Kiều Mẫn Hàng đang nói chuyện với thư ký liền đứng lên nắm tay Phí Văn Kiệt: “Anh đến rồi sao, sao lại đến muộn như thế chứ?”

“Hơi tắc đường”. Phí Văn Kiệt mỉm cười bước đi, “Anh trai em đâu rồi?”

“Đang ở bên trong ạ”, Kiều Mẫn Hàng giơ tay chỉ vào phía văn phòng của Kiều Thận Ngôn, “Lúc này vừa có vài người đi vào trong đó tìm anh trai em có việc, nên em đi ra ngoài đợi ạ”.

Cô thư ký của Kiều Thận Ngôn họ Vương, đã hơn bốn mươi tuổi. Từ ngày ông Kiều Giám An mới bắt đầu sự nghiệp thành lập tập đoàn gang thép Ninh Huy này, cô đã có mặt và làm việc tại nơi này rồi. Cô là một trong những nhân viên lão làng trong tập đoàn. Chức vụ của cô tuy không cao nhưng tiếng nói của cô rất có uy tín và cũng được dòng họ nhà Kiều tin tưởng giao trọng trách. Thư ký Vương pha một tách cafe rồi đưa cho Phí Văn Kiệt nói: “Giám đốc Lý của bộ phận khai thác đang ở bên trong đó, báo cáo về vấn đề mở rộng nhà máy chế biến tại Hải Thành, hình như đang tiến hành dự án thì phát sinh một chút mâu thuẫn với Ủy ban thôn tại khu vực đó thì phải”.

Phí Văn Kiệt gật gật đầu, rồi đi cùng Triệu Mẫn Hàng ra phía ghế sofa ngồi xuống: “Không chỉ có riêng gì tập đoàn của chúng ta đâu, bây giờ vấn đề di dời là mâu thuẫn chung thường xuyên xảy ra ở bất cứ nơi đâu mà. Nếu quá trình chi phí bồi thường thoải mái thì gây thiệt hại cho lợi ích tập đoàn, nhưng chặt chẽ quá thì lại dễ gây đến tranh chấp giữa các bên, thực sự không dễ dàng gì mà giải quyết được đâu”.

Thư ký Vương lắc đầu than thở: “Đúng vậy, chuyện này đã kéo dài đến tận hơn hai tháng nay rồi đấy, nếu mà tiếp tục kéo dài nữa thì tiền vay lãi sẽ chẳng thể nào cầm cố tiếp được nữa, mà lịch trình xây dựng công xưởng cũng sẽ bị đình trệ thêm, đội ngũ công nhân xây dựng tại bên đó cũng khó mà có thể nói chuyện được”.

Hai người nói chuyện mỗi người một câu rôm rả, Kiều Mẫn Hàng ngồi bên cạnh lắng tai nghe nhưng có vẻ không hiểu rõ cho lắm, kéo lấy cánh tay Phí Văn Kiệt tỉ mỉ đo đạc, rồi đùa nghịch ngón tay giữa bên bàn tay trái của anh, lại đem ra so sánh với ngón tay trỏ của mình xem ngón tay nào to hơn hay nhỏ hơn.

Phí Văn Kiệt buồn cười hỏi cô: “Em đang làm cái gì thế hả?”

Kiều Mẫn Hàng nắm lấy ngón tay giữa của anh và nói: “Em đang nhìn xem anh đeo chiếc nhẫn như thế nào thì đẹp nhỉ”.

“Đeo bất cứ cái nào cũng đều được mà, anh đeo cái nào cũng đều đẹp hết cả”.

Thư ký Vương nghe hai người thanh niên đang nói cười với nhau, liền mỉm cười đi vào ngồi trong vị trí của mình. Kiều Mẫn Hàng cười và vỗ vào cánh tay của Phí Văn Kiệt: “Mặt anh đúng là dày quá! Em hỏi anh rốt cuộc khi nào thì rảnh được, anh toàn để cho em một mình đi xem nhẫn thôi, anh xem lúc nào rảnh rồi thì đi cùng em xem nhẫn chứ, còn xem nhẫn to nhỏ thế nào để còn điều chỉnh được, anh mà không đi là không kịp đâu đấy nhé!”

“Nói chung đều là nhẫn đính hôn thôi mà, cũng chẳng đeo được vài ngày, đợi cho đến ngày mua nhẫn kết hôn thì anh sẽ cẩn thận đi chọn một cái là xong chứ gì”.

“Anh làm sao mà biết được chỉ đeo vài ngày thôi chứ, em còn chưa nói khi nào lấy anh cơ mà. Hơn nữa, ai nói đính hôn rồi thì nhất định sẽ phải kết hôn cơ chứ?”. Kiều Mẫn Hàng nghiêng đầu cười nói vui đùa với Phí Văn Kiệt, “Không biết chừng ngày nào em gặp được người đàn ông tốt hơn anh, anh đừng có cho rằng đính hôn rồi là bắt buộc phải cưới nhau đâu đấy!”

Phí Văn Kiệt hít lấy hít để mũi của mình, xoa xoa đầu Kiều Mẫn Hàng và nói: “Thế nếu như đến một ngày nào đó anh gặp một người con gái tốt hơn em thì sao? Em cũng đừng có cho rằng đính hôn rồi là bắt buộc phải cưới nhau đâu đấy!”

Kiều Mẫn Hàng nhú mày nhăn trán làm bộ cau có giận dữ cười với anh, cô cúi đầu xuống nắm chặt lấy bàn tay của Phí Văn Kiệt, giống như đang chơi trò chơi mà mình rất yêu thích rất cưng nựng, đùa nghịch từng ngón tay trên bàn tay của anh: “Anh Văn Kiệt...”

“Ừ!”

“Anh nói xem, nếu như...”

Phí Văn Kiệt nghiêng đầu nhìn sang phía cô: “Nếu như làm sao?”

Kiều Mẫn Hàng càng lúc càng cúi đầu thấp xuống, hai hàng mi dài và cong chớp chớp liên tục: “Anh Văn Kiệt, nếu như...”

Cô ngập ngừng nói không thành câu, Phí Văn Kiệt đưa tay nắm chặt lấy bàn tay của cô, rồi nhẹ nhàng âu yếm đặt bàn tay cô vào trong lòng bàn tay của mình và nói: “Nói gì vậy hả nhóc con? Nếu như làm sao hả, à, anh biết rồi, anh chỉ nói đùa với em thôi mà em cũng coi luôn đó là sự thật đấy hả! Em đúng là chẳng có tương lai sáng lạng gì cả!”

Phí Văn Kiệt mỉm cười đỡ cổ Kiều Mẫn Hàng lên, nụ cười của cô thật tươi sáng rực rỡ, đôi mắt tròn to cười híp lại giống như hai vầng trăng khuyết vậy: “Em còn lâu mới coi đó là thật nhé, anh đi đâu tìm được người con gái tốt hơn em thế này cơ chứ, anh đừng có mà mơ!”

Trái tim của Phí Văn Kiệt bỗng nhiên đập lên rất mạnh, rồi lại lắng xuống. Anh mỉm cười để xóa đi hình ảnh một nụ cười khác đột nhiên lóe sáng và hiện lên trong tâm trí mình: “Em không coi đó là sự thật thì em muốn nói gì nào? Không được ập a ập ứng đâu nhé, chúng ta chẳng phải đã nói rõ ràng với nhau rồi, rằng giữa hai người phải thành thật không được che giấu bất cứ điều gì cơ mà”.

Nụ cười của Kiều Mẫn Hàng bỗng nhiên trở nên gượng gạo miễn cưỡng, mười ngón tay của cô đan xem vào mười ngón tay của anh, để đôi bàn tay gầy nhỏ của cô đan chặt vào bàn tay to lớn của anh: “Anh Văn Kiệt, ý em muốn nói là... nếu như có một ngày nào đó... em chỉ đưa ra một giả thiết thôi... nếu như có một ngày nào đó bệnh tình của em lại tái phát nữa, nhưng khi đó không thể gượng dậy được nữa...”

“Em nói cái gì thế hả?”, Phí Văn Kiệt lấy sức kéo bàn tay ra, mím môi thật chặt tỏ vẻ không vui, “Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi cơ mà, anh không cho phép em nói ra những lời như vậy nữa!”

“Em chỉ là đưa ra một giả thiết mà thôi anh à, anh xem anh kia, cứ phải bắt em nói ra mới được sao, em nói ra rồi thì anh lại giận em! Đúng là mất cảm hứng quá cơ!”. Kiều Mẫn Hàng rất tự nhiên hôn lên má Phí Văn Kiệt một cái, “Được rồi được rồi, em đã hôn anh rồi mà anh vẫn chưa chịu sao, lại giận dữ lại sầm mặt xuống, chúng mình đứng với nhau thế này thì thế nào cũng có người nói chúng mình là một đôi đen trắng bù trừ cho nhau rồi, mặt của anh đúng là không thể nào đen hơn được nữa đấy! Đừng giận em nữa anh nhé, ngoan nào!”

Phí Văn Kiệt vừa giận vừa buồn cười. Cánh cửa văn phòng của Kiều Thận Ngôn bỗng nhiên mở ra, sau đó ba người đàn ông bước từ trong đi ra. Kiều Thận Ngôn đi sau cùng. Anh nhìn thấy khuôn mặt cười rất tươi vui của cô em gái cưng và vẻ mặt dài thượt im phăng phắc của Phí Văn Kiệt liền lấy giọng ho lên một tiếng nhỏ: “Phí Văn Kiệt, anh vào trong đây một chút”.

Phí Văn Kiệt đứng ngay dậy, gạt đầu chào hỏi hai vị đồng nghiệp bộ phận khai thác rồi nắm lấy tay Kiều Mẫn Hàng cũng bước vào bên trong văn phòng dành riêng cho tổng giám đốc. Kiều Thận Ngôn hơi chau mày nói: “Tiểu Mẫn, em đợi ở bên ngoài một lúc đi, anh có vài điều muốn nói riêng với Phí Văn Kiệt trước đã”.

Quan hệ giữa hai người đàn ông này từ trước đến nay, đặc biệt là thái độ của Kiều Thận Ngôn trước sau như một luôn tỏ vẻ hoài nghi và xét nét đối với Phí Văn Kiệt khiến cho Kiều Mẫn Hàng cảnh giác, không còn cười được nữa: “Có việc gì vậy anh, chẳng phải anh bảo chúng em cùng nhau đến hay sao, có chuyện gì mà không thể nói cho em biết cùng được chứ”.

Kiều Thận Ngôn không bình tĩnh được nữa nhú mồm lên đáp: “Việc công. Em ngồi bên ngoài đợi một lúc đi”. Anh ngửi thấy mùi cafe bốc lên thơm lừng, cất giọng gọi thư ký Vương: “Không được cho phép Kiều Mẫn Hàng uống cafe đấy”.

“Người ta rõ ràng là uống cam ép cơ mà!”, Kiều Mẫn Hàng tỏ vẻ phẫn nộ, “Điều một điều hai đều là không được không cho phép, ai cũng có quyền quản lý em hết, em đúng là một người không có bất cứ địa vị nào trên thế giới này cả”.

Phí Văn Kiệt mỉm cười vỗ vào vai Kiều Mẫn Hàng, rút bàn tay mình ra khỏi bàn tay cô rồi lặng lẽ đi vào trong văn phòng của Kiều Thận Ngôn.

Hai bên tường trong văn phòng rộng rãi hiện đại này đều là kính trong suốt, ánh mặt trời rực rỡ chói lóa xuyên thẳng vào nơi đây. Kiều Thận Ngôn mặc bộ vest đứng bên khung cửa sổ và nhìn xuống khung cảnh bên dưới. Ngoài kia cả thành phố đang rất náo nhiệt sầm uất. Những hàng xe với những dòng người tấp nập qua lại, người vui người buồn đều có, người bị thương người hạnh phúc cũng có cả. Bờ vai của anh rộng và săn chắc, cà vạt đeo trên người cũng rất thẳng rất chỉnh chu, hai cánh tay thả dài xuống hai bên người. Hai bàn tay vô thức nắm chặt lại, tư thế giống như bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng phòng thủ một cách sát sao đối phương hòng tìm ra kẽ hở sai sót của họ, đánh một cú là đối phương có thể gục ngay tại chỗ.

Bóng dáng vạm vỡ chắc nịch một cách ngoan cường này, Phí Văn Kiệt ngay từ ngày đầu tiên gặp gỡ đã biết rằng rồi tương lai đây anh sẽ phải đối mặt với rất nhiều khó khăn và trắc trở do con người này gây cho anh. Anh không nói bất cứ câu gì trước, mà chỉ yên lặng đứng ngầy người, đợi chờ một tiếng thốt lên của Kiều Thận Ngôn.

Dường như phải gọi đây là một trận thi gan thì đúng hơn. Hai người đàn ông không ai vội vã lên tiếng trước, chỉ đứng sừng sững như trời trồng, như đợi chờ đối phương hành động trước, mọi thứ yên lặng như tờ. Cuối cùng Kiều Thận Ngôn đành quay người lại, mặt không một chút biểu cảm, dậm về nghiêm nghị nhìn thẳng vào Phí Văn Kiệt, mắt nhú lại trầm ngâm nói nhỏ: “Lần này tôi lại phải nghe lời giải thích như thế nào đây nữa?”

Phí Văn Kiệt bước gần sát phía anh, nhìn thấy hai tấm ảnh đặt đúng tầm nhìn của mình. Một tấm hình chụp anh, thời gian vào khoảng sáng sớm ngày hôm nay. Anh đi từ trong hành lang của cầu thang dưới khu nhà Diệp Tri Ngã ra, gương đôi mắt dầy vẻ luyến tiếc không đành lòng ra đi và nhìn lên phía căn phòng của Diệp Tri Ngã. Một tấm hình khác chụp Diệp Tri Ngã, cô mặc chiếc quần bò và áo blue trắng, bện tóc cột thành một bên đuôi sam, nhìn có vẻ rất giống với điệu bộ của một cô sinh viên hơn đang ngồi khoanh tròn chân đọc sách trong một cửa hiệu sách, trông đáng vẻ dường như rất chăm chú, không để ý rằng mình đang bị chụp trộm trong một cự li vô cùng ngắn ngay sát bên cạnh như thế này.

Kiều Thận Ngôn quay lưng lại nhìn ra khung cảnh bên ngoài ô cửa sổ, cong môi lên rất cao, cười chế giễu lộ rõ vẻ coi thường: “Sức mạnh tình yêu đúng là vĩ đại thật, trạng thái tinh thần như ngày hôm nay của bác sỹ Diệp có phải đã làm cho anh cảm thấy mãn nguyện lắm đúng không, hả? Cả một buổi tối vất vả đúng là không uống công bỏ ra có đúng không, người bạn thân yêu của tôi, em rề tương lai yêu dấu của tôi!”

Phí Văn Kiệt cầm những tấm hình trong tay nhưng không cảm thấy một chút do dự hay run rẩy gì cả. Anh trầm ngâm lặng lẽ nhìn bức hình chụp Diệp Tri Ngã. Cô đọc sách vẫn với thói quen xấu của ngày xưa, cong lưng cúi gằm mặt xuống đọc, chỉ chực chờ cúi thêm một chút nữa là có thể vùi cả khuôn mặt vào trong quyển sách luôn. Nhưng cũng thật lạ bởi vì thói quen này cô mắc phải suốt từ hồi còn học tiểu học rồi cho đến tận ngày hôm nay, thế nhưng cô lại không hề bị cận thị. Ngày trước anh đã khuyên can cô không biết bao nhiêu lần, mỗi lần như thế cô đều giả bộ làm thỉnh rồi nũng nịu lấy đầu bàn chân móc vào cổ của anh, trách móc anh rằng cô biến thành bộ dạng như thế này tất cả cũng chỉ là do anh hết cả, đều do anh ngay từ khi còn học tiểu học đã đòi viết thư tình gửi cho riêng cô, khiến cho cô cứ phải giấu giếm giấu giếm đọc, đọc rồi lại đọc ngẫu nhiên, đọc mãi khiến cho cô biến thành bộ dạng như thế đó, bộ dạng lúc nào cũng nơm nớp lo sợ bị người khác phát hiện ra.

Anh mỉm cười nhẹ, đặt những bức hình chụp xuống bàn, ngẩng đầu lên nhìn Kiều Thận Ngôn: “Hóa ra là từ trước đến nay anh luôn cho người bám sát theo dõi tôi. Hai bức hình này chụp khá tốt đấy, còn về vấn đề giải thích thì... anh muốn nghi ngờ tôi như thế nào thì là tự do của anh, tôi không muốn can thiệp vào việc của anh, tôi không cần thiết phải đi giải thích với anh làm gì cả, mà nếu có cần giải thích thì cũng

chẳng phải là dành cho anh đâu”.

Kiều Thận Ngôn nắm chặt lòng bàn tay lại: “Anh cho rằng nếu tôi đưa những bức hình này cho Kiều Mẫn Hàng xem, nó sẽ tin lời giải thích của anh hay sao?”

Phí Văn Kiệt gật gật đầu khẳng định: “Sự tin tưởng giữa tôi và Tiểu Mẫn anh không có cách gì hiểu được đâu, tôi đã tin tưởng thì chắc chắn rằng cô ấy cũng sẽ tin tưởng”.

Kiều Thận Ngôn trầm ngâm: “Lợi dụng sự thuần khiết và lương thiện của Tiểu Mẫn để lừa gạt cô ấy, Phí Văn Kiệt, anh làm cho tôi cảm thấy anh thật là buồn nôn đấy”.

Phí Văn Kiệt ngẩng cao đầu đáp: “Một con người cả ngày sống chỉ để nghi ngờ và ganh ghét đố kỵ người khác thì trong mắt vĩnh viễn chỉ chứa đầy rẫy những lợi dụng và lừa gạt. Nếu như anh có dù chỉ đôi chút gọi là công bằng khách quan, thì anh sẽ không phải lúc nào cũng buồn nôn như thế này đâu”.

Kiều Thận Ngôn cười nhạt thếch: “Khách quan? Tôi không biết là còn thứ gì có thể khách quan sự thật hơn những tấm hình chụp này, còn thứ gì nữa? Là những lời ngon ngọt ong bay bướm lượn dành cho đàn bà con gái hay sao?”

Phí Văn Kiệt cúi đầu xuống, cười nhẹ lắc đầu: “Ông tổng giám đốc Kiều, tôi đang bận vô cùng, không có thời gian để mà ngồi nói những câu chuyện nhảm nhí vô vị này với anh, Tiểu Mẫn đang đợi ở bên ngoài kia, bây giờ anh có thể gọi cô ấy vào đây, để cho cô ấy cũng được thưởng thức ngắm nhìn hai bức hình này một chút chứ, lại còn cái mà anh gọi là cả đêm vất vả nữa, anh cũng có thể kể hết ra cho cô ấy nghe một lượt đấy”.

Kiều Thận Ngôn nghiêng đầu ánh mắt sắc lạnh như gươm đao nhìn chế giễu: “Anh cho rằng tôi không dám sao?”

Phí Văn Kiệt ngoắc ngón tay lên, cười và không nói thêm một lời nào nữa.

Tòa nhà tầng thứ bốn mươi không thể nào nghe thấy những âm thanh nhộn nhịp của thành phố dưới kia được, lại thêm những bức tường được làm bằng kính kiên cố dày dặn. Không khí trong văn phòng rộng lớn này càng trở nên lặng thinh không có lấy một chút tiếng động nào, chỉ còn nghe thấy tiếng thở đều đều của đối phương, thậm chí có thể nghe thấy cả âm thanh của nhịp tim đang đập. Phí Văn Kiệt không thèm nhường nhìn chăm chăm nhìn vào Kiều Thận Ngôn, môi cười nhạt nhẽo khiến cho Kiều Thận Ngôn càng lúc càng trở nên phẫn nộ: “Phí Văn Kiệt, tôi chưa bao giờ gặp loại người có thể hèn hạ đến mức như anh”.

“Như anh nói có vẻ giống như là tôi lại mắc thêm một tội nữa rồi, lợi dụng căn bệnh của Tiểu Mẫn để uy hiếp loại anh trai yêu chiều cô em gái cưng như anh, ý anh là vậy chứ gì?”. Phí Văn Kiệt cúi đầu cười một cách bất lực, khi cúi xuống anh lại nhìn thấy hai tấm hình đó, rồi ngẩng đầu lên nói tiếp, “Trên công trường còn một đồng việc đang chờ, nếu như tổng giám đốc không còn chỉ thị gì cho tôi nữa thì tôi xin phép đi trước”.

Kiều Thận Ngôn nghiêng chặt rằng, nhìn thấy Phí Văn Kiệt đang gật gật đầu với mình rồi sải chân đi ra khỏi văn phòng của anh. Khi Phí Văn Kiệt đẩy cánh cửa chuẩn bị quay người đi, bỗng dừng như vừa nghĩ ra điều gì đó liền với giọng nói tiếp: “Vẫn còn một chuyện nữa tôi nghĩ là cần phải nói cho rõ ràng, tổng giám đốc Kiều, tôi rất không thích loại người cứ đứng đằng sau người khác lẩn lút chơi trò ma quỷ, có vấn đề gì thì có thể nói trực tiếp với người ta, tốt nhất là đừng bao giờ giữ thủ đoạn hèn hạ xấu xa như thế này nữa, cảm ơn”.

Kiều Mẫn Hàng đứng ở bên ngoài đợi chờ có vẻ vô cùng nóng ruột, nhìn thấy cánh cửa văn phòng vừa mở liền ngay lập tức chạy đến: “Nói xong rồi à, anh trai em đã nói những gì với anh thế?”

“Không có chuyện gì đâu, chỉ là một số chuyện công thôi”. Phí Văn Kiệt nắm tay cô cùng đi ra phía thang máy, vừa bước đi vừa quay về phía thư ký Vương gật đầu chào tạm biệt. Kiều Mẫn Hàng cảm thấy thật là khó hiểu: “Anh đừng vội đi như thế, anh trai em bảo là tìm em có việc, hay là anh ấy còn việc gì muốn nói với em nữa chứ”.

“Không có việc gì đâu, anh trai em đều đã nói hết với anh rồi”.

Kiều Mẫn Hàng ho lên vài tiếng ra hiệu nhắc nhở: “Gì đây chứ, gọi em đến nói rằng có việc quan trọng cần nói với em, biết thế này thì em chẳng thèm đến đây nữa làm gì, lại còn phải đợi ở đây bao nhiêu lâu nữa chứ!”

Phí Văn Kiệt giơ tay lên xem đồng hồ: “Hôm nay anh không quay về công trường nữa, đi đi, chúng mình cùng đi chọn nhẫn em nhé”.

Kiều Mẫn Hàng cười vui vẻ nắm chặt lấy cánh tay của anh: “Đi ạ!”

Sau khi biết được thông tin Diệp Tri Ngã không thể đến tham gia bữa tiệc đính hôn của mình, Kiều Mẫn Hàng lại tiếp tục gọi điện cho cô. Nhưng Diệp Tri Ngã vẫn như lần trước, tìm lý do quanh co để khước từ lời mời của cô. Kiều Mẫn Hàng nhiệt tình đến mức sau khi gọi điện thoại không được liền chạy ngay tới bệnh viện để trực tiếp mời cô thêm lần nữa. Khi đó cô mới biết được đầu đuôi sự tình không may mà thời gian gần đây Diệp Tri Ngã bị vướng vào không có lối thoát.

Kiều Mẫn Hàng đưa cafe tận tay anh trai, rồi ngồi vào ghế đối diện trước mặt anh, người cô hơi ngả về phía bàn, hai tay chắp vào nhau tỏ vẻ lưỡng lự: “Thật là kỳ quái anh à, sao anh lại có thể không suy nghĩ đắn đo gì mà cứ ngồi đây làm việc như thế này cơ chứ, hả anh?”

Kiều Thận Ngôn rút từ trong ngăn kéo bàn lấy ra một hộp sô cô la nhỏ xinh ném qua phía em gái: “Tại sao anh lại không suy nghĩ đắn đo gì mà cứ ngồi đây làm việc như thế này hả?”

Kiều Mẫn Hàng bóc gói sô cô la ra và đưa một thanh lên miệng ăn: “Anh thật sự không biết hay là cố tình giả vờ không biết thế. Bác sỹ Diệp bị người ta kiện cáo rồi, lại còn đòi bồi thường thiệt hại nữa chứ! Sao anh còn không đi giúp chị ấy xem nên giải quyết như thế nào!”

“Không phải cô ấy bị kiện cáo, mà là bệnh viện của cô ấy bị kiện cáo, mà dù cho phải bồi thường thiệt hại thật đi chăng nữa thì cũng sẽ do bệnh viện lo chi phí”.

Kiều Mẫn Hàng tròn mắt nhìn anh chăm chăm: “Anh đều đã biết thông tin rồi mà vẫn còn ngồi yên trong tập đoàn làm việc như thế này sao!”

Kiều Thận Ngôn cười phá lên: “Anh không ngồi trong tập đoàn này thì anh phải đi đâu được? Bây giờ rõ ràng là giờ làm việc, em tưởng ai cũng được nhàn hạ rảnh rỗi như em hay sao hả?”

“Có anh mới là nhàn hạ rảnh rỗi đấy, em là quan tâm đặc biệt đến anh nên mới đến đây chứ bộ!”. Kiều Mẫn Hàng vừa nhai thanh kẹo sô cô la trong miệng vừa tiếp tục bóc thêm một thanh nữa, “Vấn đề bây giờ không phải là có bồi thường tiền hay không, mà quan trọng ở chỗ chuyện này mà giải quyết không ổn thỏa sẽ ảnh hưởng rất lớn đến thanh danh và tiền đồ của chị ấy, sau này chị ấy làm sao có thể tiếp tục công tác trong bệnh viện một cách thoải mái vô tư được nữa!”

Kiều Thận Ngôn đẩy nắp hộp sô cô la lại: “Ăn những hai thỏi sô cô la rồi à. Nói gì thì nói cô ấy cũng đã nộp đơn từ chức rồi, còn gì là tiền với đồ nữa”.

“Từ chức!”, Kiều Mẫn Hàng tròn mắt ngẩng lên nhìn anh, “Chị ấy làm việc tốt như thế... là do anh đã bắt chị ấy phải từ chức sao? Có phải là vì vị chủ nhiệm họ Đỗ kia nữa? Có phải vì có người chiếm người yêu của anh ta mà anh ta bày trò chơi xấu bác sỹ Diệp như vậy không?”

Kiều Thận Ngôn thở một hơi thật dài, rồi lại cầm tập hồ sơ lên tay đọc tiếp: “Anh bây giờ có việc cần làm, em có thể ngồi một góc đó mà tiếp tục phát huy trí tưởng tượng của mình đi, tối nay anh mời em đi ăn cơm”.

“Không phải vậy đâu anh à, chuyện em nói với anh cũng là chuyện công mà”. Kiều Mẫn Hàng giật tập văn kiện từ tay Kiều Thận Ngôn ra, “Anh với bác sỹ Diệp rốt cuộc là như nào vậy, bây giờ ai cũng biết chị ấy là bạn gái của anh rồi, sao càng không quan tâm chăm sóc cho chị ấy nhiều hơn hả anh, này này, anh đừng có mà đùa giỡn với tình cảm của người ta đấy nhé!”

“Anh đã đùa giỡn với tình cảm của ai?”, Kiều Thận Ngôn cười trừ, “Anh có thời gian và sức lực để đi đùa giỡn với tình cảm của người khác nữa sao?”

“Thế tại sao những lúc này đây anh không đi quan tâm giúp đỡ bác sỹ Diệp hả anh? Còn nữa, em và anh Văn Kiệt năm lần bảy lượt đến mời chị ấy tham gia buổi tiệc tổ chức lễ đính hôn của bọn em nhưng chị ấy

nhất quyết không chịu tham gia, chắc chắn là có nguyên nhân gì đó ở đây rồi, chắc chắn là chị ấy đã giận dữ rồi”.

Kiều Thận Ngôn nhún nhún mày nhăn trán, cười đầy vẻ ẩn ý: “Em, và Phí Văn Kiệt?”

“Em nói cho anh biết, anh bình thường luôn tỏ ra thông minh, sao bây giờ lại bị hồ đồ lú lẫn lên như thế! Chuyện của anh và chị Tôn Gia Linh đã âm ỉ rùm beng lên như thế rồi, vừa khéo bọn em chuẩn bị làm lễ đính hôn thì anh có thể đưa bác sỹ Diệp cùng đến tham dự, ba chắc chắn sẽ không còn than thở gì nữa khi đứng trước đám đông quan khách, như thế chẳng phải là đã mặc nhận rồi sao anh. Cơ hội tốt như thế này anh không tranh thủ tận dụng, liệu lần sau còn có cơ hội như này nữa hay không?”

Nụ cười của Kiều Thận Ngôn càng tỏ ra ẩn ý hơn: “Nghe em nói có vẻ thật đúng như một cơ hội tốt lắm, đây là chủ ý của em, hay là Phí Văn Kiệt đã nói với em thế hả?”

“Đương nhiên là chủ ý của em rồi, anh ấy bây giờ cả ngày vui đầu bên ngoài công trường kia, mỗi lần đi thì hai ba ngày sau mới quay trở về”.

Kiều Thận Ngôn gật đầu đáp lại: “Công trường bây giờ đúng là vô cùng bận rộn, có mấy công trình thi công đều đang cập rập cùng một lúc. Anh ta chỉ đạo một đồng công việc như thế rồi, em đừng có làm phiền hà gì cho anh ta nữa đấy”.

Kiều Mẫn Hàng tủm tỉm cười nhẹ: “Hi hi, anh này”.

“Sao thế hả?”

Kiều Mẫn Hàng nhắc ly cafe lúc này cô bưng đến đưa cho anh, hít một hơi thật mạnh hương vị của cafe: “Em cảm thấy quãng thời gian này, quan hệ giữa anh và anh Văn Kiệt... dường như đã tốt lên rất nhiều rồi thì phải. Được như vậy thì tốt quá còn gì, em cảm thấy vui lắm anh à!”

Kiều Thận Ngôn thoáng đôi chút thương hại lẫn cảm thông nhìn cô em gái, mím môi vào trong, nói khẽ: “Anh đã nói không biết bao nhiêu lần là không được uống cafe rồi cơ mà!”

“Em chỉ mới ngừng thôi mà! Em chuẩn bị quên luôn hương vị cafe nó như thế nào rồi đấy!”. Kiều Mẫn Hàng tham lam cố gắng hít thêm một hơi nữa rồi chép miệng hỏi anh, “Anh à, em đã chuẩn bị đính hôn rồi đó, còn anh thì bao giờ mới có được tin tốt lành đây?”

Kiều Thận Ngôn lật sang một trang khác trong tập văn kiện: “Lại là ba sai em đến đây để thăm dò thúc giục anh đấy hả?”

Kiều Mẫn Hàng cười tít mắt lại trả lời: “Anh, tuổi của anh cũng đã không còn ít nữa rồi, nếu gặp đối tượng nào anh cảm thấy hợp thì cũng nên ngẫm nghĩ đến việc hôn nhân đại sự đi là vừa anh à”.

Kiều Thận Ngôn lườm nguýt cô: “Anh trai của cô vẫn đang âm thầm ấp hương hoa nhài chờ thời cơ gạt hái đây, vội vàng để mà có ngày bông hoa nhài cắm vào bãi cứt trâu à”.

Kiều Mẫn Hàng nháy nháy hai hàng mi: “Bình thường bãi cứt trâu đó không bao giờ cảm nhận được mình là bãi cứt trâu cả đâu anh, đặc biệt là khi bãi cứt trâu này có kích cỡ đến tận năm bảy tác to đùng đùng, có cái mũi hếch thẳng lên trời và mắt thì mọc ngay trên đỉnh đầu nữa chứ”.

Kiều Thận Ngôn bị cô chọc cho cười thành tiếng: “Anh còn không biết bao nhiêu là báo cáo cần phải đọc gấp, không có việc gì thì em đi vào bên trong nằm tạm lên giường nghỉ ngơi một lúc đi, xem tạm ti vi hoặc nghe nhạc gì đó được không?”

“Em vẫn còn chưa nói xong cơ mà”.

“Thế thì em nói một mạch cho xong đi, nhanh lên nào cô”.

“Anh à”.

“Ừ?”

Kiều Mẫn Hàng cắn môi: “Hôm đó dì Cát dắt cháu đích tôn nhà dì ấy đến chơi, ba nhìn thấy em bé đó vui đến nỗi nước miếng sắp rơi cả ra ngoài luôn. Ba không nói gì cả, nhưng mà em có thể cảm nhận được là ba rất ngưỡng mộ được như dì Cát, mong mỗi trong nhà mình cũng có một thiên thần nhỏ đáng yêu như vậy”.

Thế nhưng... thế nhưng sức khỏe của em thì lại... Em đã hỏi qua bác sỹ rồi, bệnh tình của em như thế này không thể nào sinh em bé được đâu anh à...”

“Tiểu Mẫn!”. Kiều Thận Ngôn nhăn trán nhìn cô, “Có bệnh thì chúng ta từ từ chữa trị mà, hồi em còn bé bác sỹ chẳng phải nói em không thể sống nổi qua mười tám tuổi là gì. Bây giờ chẳng phải em đã hơn hai mươi mấy tuổi rồi đó sao! Đợi thêm hai năm nữa nghỉ ngơi tĩnh dưỡng sức khỏe cho thật tốt đi đã, khi đó em muốn sinh mấy con thì sinh, để cho anh còn được sung sướng với cảm giác làm cậu nữa chứ!”

Kiều Mẫn Hàng cười tủm tỉm rất vui vẻ: “Em mà sinh con thì con em cũng là họ Phí, ba thì vừa phong kiến cổ hủ lại vừa tư tưởng trọng nam khinh nữ. Mà cả cơ ngơi tài sản của danh gia vọng tộc họ Kiều đều cần có con cháu nối dõi để lưu truyền lại nữa chứ! Cho nên anh à, anh cần phải nhanh lên một chút đi, sinh một thiên thần nhỏ cho ba bé nữa chứ. Tốt nhất là bây giờ có tin vui đi là vừa. Nếu như bác sỹ Diệp chưa muốn lập gia đình luôn thì thế nào ba cũng gào khóc rồi cầu xin hai người mau mau kết hôn cho mà xem!”

“Càng nói càng vớ vẩn rồi!”. Kiều Thận Ngôn không muốn vòng vo câu chuyện lảm nhảm với cô em gái nữa, đứng lên dắt cô vào gian buồng bên trong, bật ti vi lên cho cô xem rồi đi rót ly cam ép, lấy vài món ăn vặt phục vụ cô sau đó đi ra ngoài tiếp tục làm việc.

Ông Kiều Giám An đang dần dần giao toàn bộ công việc của mình cho con trai lớn. Kiều Thận Ngôn mới tiếp nhận công việc của ông chưa được bao lâu thời gian nên vẫn còn rất nhiều điều phải không ngừng học hỏi thêm, và cũng có rất nhiều hoàn cảnh tình huống cần tập làm cho quen dần. Anh bị một đồng công việc chồng chất lên nhau tạo ra áp lực không hề nhỏ chút nào, cho đến lúc hơn năm rưỡi chiều khi thư ký Vương tan ca bước vào chào tạm biệt, anh mới từ trong đồng tài liệu ngổn ngang ngẩng đầu lên nhìn, và đưa những chỗ đã ghi dấu cần thận lại trên tập hồ sơ cho cô thư ký, để ngày mai làm việc sẽ phân phát thông báo cho các bộ phận có liên quan.

Khi thư ký Vương đã dời khỏi văn phòng rồi, Kiều Thận Ngôn mới nhắc ly cafe đã nguội lạnh từ bao giờ lên miệng và nhấp một ngụm nhỏ, tim bỗng nhiên đập rộn ràng, anh xem thời gian đã trôi qua bao lâu như thế, nhưng ở gian phòng bên trong Kiều Mẫn Hàng vẫn không hề có một chút động tĩnh gì cả.

Anh hốt hoảng lo lắng đứng bật dậy, ly cafe đang cầm trong tay rơi bịch xuống nền nhà, sải những bước chân dài và nhanh như cắt chạy vào trong gian phòng bên trong mở toang cánh cửa phòng ra, ánh hoàng hôn từ bên ngoài cửa sổ đang tỏa chiếu vào trong phòng, chiếu thẳng vào gương mặt đang nằm ngọe cổ sang một bên trên ghế sofa của Kiều Mẫn Hàng. Bộ dạng lặng im bất động của cô càng khiến cho Kiều Thận Ngôn đâm ra lo lắng hơn bao giờ hết, anh gọi vang lên, Kiều Mẫn Hàng bị sự ồn ào đánh thức, mở to mắt lên nhìn ngơ ngác, mắt cô vẫn còn híp lại mờ mờ ảo ảo nhìn người anh trai mặt tái nhợt không một chút máu, cô bật lên vài tiếng và giơ tay lên lau khóe miệng: “Làm gì thế... em, em bị rơi nước miếng hay sao hả...”

Ăn cơm tối xong, Kiều Thận Ngôn lái xe chở em gái về khu ngoại phía ngoài thành phố. Bởi vì Kiều Mẫn Hàng mắc bệnh tim ngay từ nhỏ nên cô không được đến trường học hành, không giống những cô gái cùng lứa tuổi đều thành thực đánh máy tính chơi trò chơi, mà xem tiểu thuyết thì lại chẳng phải là sở thích, vận động thể dục thể thao càng không phù hợp. Sở thích duy nhất của cô là chơi trò cờ vây, cũng chính vì sở thích này mà kết thân với Tôn Gia Linh - người bạn tốt nhất trong đời cô. Kiều Thận Ngôn chơi cùng em gái vài nước cờ vây, rồi lại thưởng thức tác phẩm gần đây cô mới hoàn thành xong, dặn dò cô sớm nghỉ ngơi tĩnh dưỡng rồi sau đó mới chào tạm biệt ba, trở về căn hộ của riêng mình trong thành phố.

Cả một khu chung cư rộng lớn chỉ nghe thấy duy nhất tiếng bước chân đi đến của anh, anh ngồi lặng thính trên ghế sofa một hồi lâu, tay cầm một cốc rượu vang rồi ngẩng mặt lên nhắm nghiền hai mắt lại, nhịp tim cho đến lúc này đây vẫn còn đập thình thịch. Người mắc bệnh tim như Tiểu Mẫn thế này, mỗi lần ngủ thiếp đi thì đều có khả năng vĩnh viễn không thể thức dậy được nữa. Cô đã mắc căn bệnh này từ bao nhiêu năm nay, dường như đã biến thành cơn ác mộng đáng sợ nhất kinh khủng nhất đối với dòng họ Kiều.

Nhấp một ngụm rượu vang vào miệng, từ cảm giác đắng ngắt chuyển dần sang vị ngọt ngào man mác, Kiều Thận Ngôn đang chậm chậm thưởng thức hương vị nhẹ nhàng sâu lắng của loại rượu này, rồi nhắc đi động lên gọi cho Diệp Tri Ngã.

Diệp Tri Ngã nhìn trên màn hình hiện ra một số lạ, không suy ngẫm gì liền ấn vào nút nghe, khi cô vừa nghe thấy giọng Kiều Thận Ngôn ở bên đầu điện thoại vang lên liền cảm thấy thật hối hận: “Kiều tiên sinh,

anh có việc gì chẳng?”

“Chỉ là một chút việc nhỏ, liên quan đến vụ kiện xảy ra trong thời gian gần đây bên bệnh viện của em, bên chỗ anh có thể có đôi chút tin tốt lành đấy”.

“Tin tốt lành sao?”, Diệp Tri Ngã thoáng suy nghĩ, “Tin tốt lành như thế nào hả anh?”

Kiều Thận Ngôn mỉm cười trả lời: “Gặp rồi sẽ nói chuyện cụ thể. Em có ở nhà không? Sau nửa tiếng nữa anh sẽ đến cổng khu chung cư nơi em ở”.

“Bây giờ đã rất muộn rồi anh ạ, hay là đổi...”. Cô chưa kịp nói xong câu thì Kiều Thận Ngôn phía bên kia đã tắt máy từ bấy giờ. Diệp Tri Ngã không phải là lần đầu tiên làm quen với kiểu cách nói chuyện giống như phong cách một vị đại thiếu gia như thiếu gia dòng họ Kiều này đây, tức đến máu sôi sục đầy người, nhưng cô lại vô cùng tò mò với tin tức mà anh gọi là tin tốt lành này. Vụ kiện này khiến cho cô vừa không ngừng lo lắng vừa tự trách móc bản thân mình, giống như bệnh nhân đã lo lắng khẩn cấp cùng đường liền đổ hết trách nhiệm tội lỗi lên đầu bác sỹ. Biết đâu phía Kiều Thận Ngôn lại có chút manh mối gì đó có lợi cho cô thì sao. Thế nhưng sẽ là manh mối như thế nào cơ chứ? Hay là Kiều Thận Ngôn đã tìm được người nào đó để khiến cho nguyên cáo rút đơn kiện lại?

Do dự suy nghĩ mông lung mất một hồi rất lâu, hai mươi lăm phút sau Diệp Tri Ngã vẫn quyết định thay bộ đồ khác rồi đi xuống tòa nhà dưới, từng bước từng bước đi ra phía cổng chung cư nơi cô ở. Xe của Kiều Thận Ngôn đã dừng dưới đó từ bao giờ rồi, cánh cửa xe mở hé, anh nghiêng người về hướng Diệp Tri Ngã bước ra, dựa vào thành xe hút thuốc.

Màn đêm đen huyền khiến cho bóng dáng của anh càng thêm phần mờ ảo hơn, những đường nét gương mặt góc cạnh vào ban ngày đã được gọt dũa mềm mại dưới ánh trăng. Bóng dáng cao to vạm vỡ hắt xuống phía đằng xa, đầu và cổ lại cúi nghiêng về phía trước. Nhìn dáng anh đang đứng phăng phắt giống như một chiếc cung đang nằm bất động im lìm, ẩn chứa đầy sự mạnh mẽ nhưng cũng thật khẽ khàng, giống như dưới ánh trăng chiếu sáng vàng vạc kia đang suy tư về cõi nhân tình thế thái đã trải nghiệm trong quãng đời vừa đi qua. Dòng xe cộ trên đường lướt qua người anh, những chiếc đèn xe từng hàng từng hàng sáng tỏa từ xa đến gần, rồi lại tiếp tục từ gần đến xa. Kiều Thận Ngôn như đang đứng giữa hai bên khoảng cách vừa dày cộm vừa mỏng manh, bóng dáng anh chơi vơi giữa chốn mệnh mang ấy, cô đơn đến nỗi có phần bị thương.

10. Chương 10

Chương 10: Hãy coi như lời than của gió

Diệp Tri Ngã đi đến phía Kiều Thận Ngôn đang đứng đợi, khi cách anh chỉ còn khoảng năm ba mét nữa thì cô dừng bước, cất giọng ra hiệu đã đến. Anh quay đầu lại nhìn, giơ tay lấy thuốc đang hút dở bên miệng xuống, phả ra một làn khói thuốc bay dài trước mặt. Diệp Tri Ngã giả bộ lên tiếng cười vui vẻ: “Vụ kiện liên quan đến bệnh viện bên em thì...”

Kiều Thận Ngôn vứt thuốc xuống đất rồi dùng chân giẫm lên cho nát, anh quay vào trong xe và nhấn nút mở cánh cửa chỗ vị trí ngồi bên cạnh: “Tìm một nơi nào đó ngồi rồi nói tiếp”.

Diệp Tri Ngã đút hai bàn tay vào trong túi áo blouse trắng: “Không thể nói luôn tại đây hay sao ạ?”

“Anh có tin tốt lành dành cho em, em muốn làm sao thì cũng phải mời anh đi uống một chút gì đó chứ”.

Diệp Tri Ngã cười lộ rõ vẻ gượng gạo: “Em... em không cầm ví tiền...”

Kiều Thận Ngôn tủm tỉm cười và lắc đầu trả lời: “Thế thì chí ít, em đi uống cùng anh một ly chứ”.

Diệp Tri Ngã ngại ngần không thể từ chối thêm lần nữa, gật đầu đồng ý rồi ngồi vào trong xe của Kiều Thận Ngôn.

Trên con đường đã vào đêm khuya trong thành phố này, gió từ phía ngoài thổi vù vù vào trong xe. Mái tóc xõa xuống của Diệp Tri Ngã bị gió thổi làm cho hơi rối bời, cô lấy tay kẹp vào cho tóc khỏi bay, đầu nhìn về phía ngoài cánh cửa. Kiều Thận Ngôn chỉ cần hơi nghiêng đầu là có thể nhìn thấy chiếc cổ thon dài và

đường cong mượt mà hấp dẫn của vầng trán. Thân hình của cô đúng là khiến cho bất cứ người đàn ông nào nhìn qua cũng đều có ấn tượng nhớ mãi không nguôi.

Cô bác sỹ tính cách yếu đuối, thân hình bé nhỏ mà mềm mại, uyển chuyển, tao nhã, thanh thoát này có lúc biểu hiện thật kiên cường ngoan cố. Nhưng những lúc cô tỏ ra mình kiên cường ngoan cố như vậy lại chính là khi thần thái trong hai đôi mắt ấy lộ đầy vẻ bất lực đau khổ không lối thoát. Phần lớn những người đàn ông đã từng nhìn vào đôi mắt cô khi ấy đều không cảm nổi lòng mình mà xúc động, mà lo lắng cho cô.

Kiều Thận Ngôn mím chặt môi lại, anh chăm chú nhìn về phía trước và lái xe, cảm thấy vô cùng ngại ngùng về ý nghĩ đột nhiên lóe sáng trong đầu này, cảm giác đó cũng giống như anh đang cố gắng tìm lời lẽ để biện minh thay cho Phí Văn Kiệt vậy.

Xe vẫn chạy liên tục, Diệp Tri Ngã vẫn trầm ngâm ngồi lặng lẽ. Cô chẳng hỏi Kiều Thận Ngôn đang định đưa mình đi đâu, cũng chẳng quan tâm cô đang đi trên những con đường nào rồi. Trong xe bật bài hát của cô ca sỹ tên là Amy Winehouse. Đây cũng là gu âm nhạc của Kiều Thận Ngôn, anh luôn thích nghe những bài hát vừa trầm lắng vừa nhẹ nhàng của cô ca sỹ này, cảm giác rất mãnh liệt lại vô cùng gợi cảm. Khi một người đàn ông một mình lắng nghe âm thanh giai điệu bài hát này thật dễ khiến cho anh ta có thể cõi bỏ hết cái lốt mạnh mẽ kiên cường để trở về với con người thực tại của chính mình. Cô dựa vào ghế mãi miết thưởng thức bài hát. Tên bài hát này là Rehab (cai nghiện), trong hoàn cảnh này mà nghe bài hát có nội dung như thế này dường như có vẻ không liên quan gì đến nhau cho lắm, có thể bởi vì chất xúc tác gây nghiện trong vô tri vô giác hoặc là khi bản thân không thể mắc nghiện được, thì bất cẩn lại làm cho chính mình mắc nghiện.

Một đĩa CD gồm mười một bài hát trong chốc lát đã nghe xong, Diệp Tri Ngã tự động với tay lấy ra một chiếc CD khác, đột nhiên giọng ca sỹ nam vang lên khiến cho cô giật mình quay đầu lại nhìn vào đồng hồ hiển thị thời gian trong xe, rồi lại ngó sang phía Kiều Thận Ngôn: “Anh định đưa em đi đâu thế ạ?”

“Đến nơi rồi đấy”.

“Đến nơi rồi sao?” Diệp Tri Ngã nhìn về phía trước mặt, hai người đang tiến vào trong khu cây cối rậm rạp khu ngoại thành phía Đông thành phố, một con đường nào đó cô không biết tên là gì và từ trước đến nay cũng chưa từng một lần đi qua. Hai bên đường đều là những hàng cây tùng xanh mượt mấp mấp to lớn phải hai ba người mới ôm xuể được, ngó nghiêng trước sau đều không thấy bóng dáng bất cứ một ngôi nhà nào cả. “Đến đâu rồi cơ?”

Cô vừa dứt giọng, xe ô tô liền rẽ vào một ngã ba bên trái, con đường này chật hẹp chỉ cho phép hai xe ngược chiều nhau đi lại được, hai bên đường được thay thế bằng hàng cây long não trải dài thẳng tắp. Xe đi trên con đường khúc khuỷu gập ghềnh được chừng một cây số thì dừng lại trước khoảng sân một ngôi nhà cổ điển. Một đứa trẻ chạy ra chỉ hướng cho xe có thể đỗ lại. Kiều Thận Ngôn bước vào trong sân như đã quen thuộc từ bao giờ, bên trong sân có một vị nữ sỹ trạc tuổi trung niên đi ra cười chào và mời đón: “Tổng giám đốc Kiều, ông đã đến rồi”.

Kiều Thận Ngôn gật đầu, chào nói vài câu xã giao, rồi vị nữ sỹ đó đưa hai người đi vào bên trong. Diệp Tri Ngã bước đằng sau Kiều Thận Ngôn, ngó nghiêng tứ phía. Khu nhà nơi đây được xây theo phong cách cổ điển, phải nói rằng dường như nó giống khu chuyên để phục vụ đóng các bộ phim truyền hình thì đúng hơn. Cánh cổng trước sân không lớn lắm nhưng đi vào bên trong thì sâu hun hút, đi mãi cho đến khoảng sân thứ tư thì vị nữ sỹ dẫn đường đó mới dừng bước, lịch sự mời hai vị khách mới đến bước vào trong căn phòng đã được chuẩn bị rất chu đáo cẩn thận từ trước.

Trong gian phòng này lại có một người phục vụ khác, bước chân trên tấm thảm trải sàn mềm mượt mà để tiếp tục đi đến một gian phòng khác nữa, cuối cùng lộ ra một mép cánh cửa của một căn phòng nhỏ nằm sát mặt nước, được trải dài trên mặt một hồ nước nhân tạo nhỏ, hướng tới hồ với ba mặt kính hình vòng cung trong suốt tạo thành một nửa vòng tròn lớn. Tuy lúc này thời gian đã về khuya, vừa khéo được chiếu sáng bởi ánh đèn điện ngoài đường, vừa không bị chói mắt lại tạo ánh sáng vừa đủ để khách có thể ngắm nhìn những búp sen hồng và những chiếc lá sen xanh mượt mà trôi lênh bênh trên mặt hồ. Một chiếc bàn tròn nhỏ nằm ở vị trí trung tâm giữa căn phòng với kiến trúc hình bán nguyệt lớn này. Cạnh đó hai chiếc ghế ngồi đã được bày biện sẵn, Kiều Thận Ngôn tiến đến kéo một trong hai chiếc ghế đó ra và cười nói với Diệp Tri Ngã: “Mời em ngồi”.

Diệp Tri Ngã cười khen ngợi: “Nơi này đẹp quá anh ạ”.

Trên mặt bàn đã bày sẵn vài món ăn vặt, rượu cũng được đặt gọn gàng trong một chiếc bình cao cổ hẹp miệng. Kiều Thận Ngôn rót rượu vào cốc phía trước mặt Diệp Tri Ngã, cô vội vàng ngăn cản lại: “Em không uống anh ạ”.

“Đây là rượu mơ lấy từ nguồn nước trong tinh khiết dưới suối và ủ với phương pháp gia truyền cho lên men, độ rượu không mạnh lắm, em uống thử xem sao”.

“Em thật sự không uống được!”. Cũng chính vì uống rượu mà Diệp Tri Ngã đã hai lần say mềm, hai lần đều khiến cô vô cùng hối hận sau mỗi lần tỉnh giấc. Kiều Thận Ngôn không miễn cưỡng cô nữa, tự tay rót cho mình một ly rồi đưa lên miệng thưởng thức: “Người đâm đơn kiện bệnh viện bên em đó, ngày mai luật sư của ông ta sẽ đến tòa án rút đơn về”.

Diệp Tri Ngã bần thần một hồi rất lâu, rồi vui sướng thốt lên: “Thật thế sao anh? Nhưng mà... Sao ông ấy lại đồng ý rút đơn kiện cơ chứ? Có phải đã gồm điều kiện ràng buộc gì trong đó rồi đúng không anh? Em có thể bồi thường kinh tế cho ông ta, ông ta có nêu ra đòi bồi thường bao nhiêu không?”

Kiều Thận Ngôn nhăn trán cau mày, cười tủm tỉm nhìn Diệp Tri Ngã: “Em có thể bồi thường cho ông ta bao nhiêu được cơ chứ?”

“Em?”, Diệp Tri Ngã thần người ra, “Em vừa mới bán nhà đi rồi... Ông ta rút cuộc đòi bồi thường bao nhiêu ạ?”

Kiều Thận Ngôn uống nốt chỗ rượu còn lại trong ly rồi lại rót thêm một ly nữa: “Số tiền này không cần em phải chi ra đâu, phía bên bệnh viện sẽ chi trả”.

“Không, không, không. Đây là do sơ suất của em mà gây nên, hơn nữa dúi của người đó cũng đã... về tình hay về lý thì cũng đều do em phải chi trả số tiền bồi thường này, bán căn nhà ở đi đủ để trả phí phải không anh?”, Diệp Tri Ngã cười khẽ, “Giá nhà bây giờ lên cao lắm, so với hồi em mua thì giá đã lên rất nhiều rồi”.

Kiều Thận Ngôn cười nói: “Thế cơ à, thế còn anh thì sao hả, em dự định trả cho anh bao nhiêu phí tinh thần đấy nhỉ?”

Diệp Tri Ngã chớp chớp mắt một lúc rồi nói giọng vô cùng nhỏ nhẹ không thành câu: “Anh cần... bao nhiêu ạ...”

Kiều Thận Ngôn đặt ly rượu lên trên bàn, ngả người về phía sau dựa lưng vào ghế, cười và lắc đầu nguây nguẩy: “Theo anh được biết thì đại học y rất khó thi vào, có thể được đại học này học thì đều là những học sinh xuất sắc đấy”.

Diệp Tri Ngã không hiểu ý anh muốn nói gì: “Gì hả anh?”

“Điều này có thể nói lên được một vấn đề như thế này không nhỉ, học giỏi và mưu trí chưa chắc đã song hành cùng nhau, người ngày ngày học hành chăm chỉ cần mẫn như con vẹt nhưng đi ra ngoài xã hội thì năng lực tự bảo vệ mình lại vô cùng kém cỏi đấy”.

Diệp Tri Ngã dù có ngốc nghếch đến thế nào cũng có thể nghe ra hàm ý anh đang giễu cợt mình: “Kiều tiên sinh, anh...”

“Bây giờ có một loại thủ đoạn lừa dối gọi là chạm vào đồ sứ, bác sỹ Diệp đã nghe qua thủ đoạn này chưa vậy?”

“Gì cơ ạ? Ý anh nói người kia cũng là...”

“Anh ta là một con cáo già lọc lõi, căn cứ vào lời khai của anh ta, sau khi em khám bệnh cho anh ta xong thì hẳn lại bị đâm xe liên tiếp ít nhất cũng không dưới mười mấy lần nữa. Trong đó có năm lần cảnh sát giao thông đưa anh ta đi bệnh viện khám sức khỏe cũng đều không phát hiện ra vấn đề gì cả. Do đó mà hẳn không được tiền bồi thường là bao, cùng lắm cũng chỉ hơn hai ngàn tệ gọi là phí bồi thường rót vào túi tiền. Lần cuối cùng đó anh ta không khổng chế được sự tình để bị xe đâm thật vào người, người lái chiếc xe đó cũng không phanh kịp lại được. Sau khi bị xe đâm vào người, anh ta cũng không để ý lắm đến những vết thương đó, để mãi cho đến hơn nửa tháng sau mới bắt đầu đến bệnh viện kiểm tra và khi ấy mới biết rằng

chỗ gãy xương đó không thể chữa trị hay phục hồi được nữa rồi, đã vĩnh viễn tàn phế, và cũng có nghĩa anh ta không bao giờ có thể tiếp tục công việc này nữa. Cho nên anh ta nghĩ ra thủ đoạn cuối cùng là đến bệnh viện em đâm đơn kiện cáo. Sự việc nói chung là như vậy. Ngày mai sau khi luật sư của nguyên cáo đến tòa án rút đơn kiện sẽ báo cáo tường tận lại quá trình và nội dung của vấn đề này với bệnh viện bên em”.

Diệp Tri Ngã nghe Kiều Thận Ngôn tường thuật lại vấn đề giống như đang nghe một câu chuyện tiểu thuyết vậy. Cô không dám tin vào tai mình và thở một hơi thật dài: “Tại sao lại có thể như thế này cơ chứ...”

“Những sự việc như thế này ngày ngày đều không ngừng xảy ra trong cuộc sống, có vẻ như bác sỹ Diệp không quan tâm cho lắm đến tin tức thời sự thì phải”.

“Em cũng không phải là không quan tâm”... Tâm trạng bất ổn bồn chồn không biết phải làm sao giải quyết nỗi của Diệp Tri Ngã đã dồn lắng bao nhiêu ngày nay giờ như được trút gánh nặng ra khỏi vai. Cô vừa phấn khích vừa kích động lại có chút buồn bã, hít một hơi thật dài rồi lắc đầu im lặng không nói thêm một lời nào nữa. Kiều Thận Ngôn nhìn hai hàng mi dài cúp xuống của Diệp Tri Ngã liền cầm bình rượu lên rót cho cô một ly đầy rượu: “Ly rượu này coi như là vì nước chảy đá mòn vậy”.

Diệp Tri Ngã mỉm cười nhấp ly rượu lên: “Ly rượu này bất luận là như thế nào thì em cũng phải cạn mới được!”

Hai ly rượu chạm vào nhau. Diệp Tri Ngã một hơi uống cạn ly rồi thành thật nói với Kiều Thận Ngôn: “Em không biết nên cảm ơn anh như thế nào đây! Nếu không phải là anh, cả đời này em sẽ sống trong cảnh hành hạ tự trách bản thân mình đến chết mất!”

“Kỳ thực thì anh cũng không làm được gì cả, chỉ là gọi vài cú điện thoại mà thôi. Nếu cần cảm ơn thì nên đánh tiếng cảm ơn Tiểu Mẫn. Nó ngày ngày ép anh phải nghĩ ra bằng được cách để giúp đỡ em trong chuyện này. Nếu như nó không thúc ép anh hồi hã như thế thì câu chuyện chưa chắc đã được giải quyết nhanh như thế này đâu”.

“Kiều tiểu thư sao? Em nhất định sẽ phải cảm ơn cô ấy mới được!”

Kiều Thận Ngôn vừa uống rượu vừa không ngừng để mắt quan sát thăm dò sắc mặt của Diệp Tri Ngã: “Em gái của anh được chiều chuộng chăm sóc quá nên đâm ra hư lắm, tính khí thì như tiểu thư. Bình thường nó rất ít khi chủ động bắt chuyện với người lạ. Nhưng anh thấy nó có vẻ thích nói chuyện và gần gũi với em. Hai người dường như có duyên với nhau”.

“Đúng là có duyên đấy ạ, thế nhưng em lại không cảm thấy Kiều tiểu thư có chút gì gọi là tính khí tiểu thư cả. Tính em ấy thật vui mà cũng thật chân thành anh ạ”.

“Tiểu Mẫn không học hành đến nơi đến chốn, từ trước đến nay đều là có giáo viên đến dạy kèm trong nhà. Về lĩnh vực này thì mọi người trong gia đình anh không hề có bất cứ yêu cầu gì với em ấy cả. Chỉ mong sao em ấy luôn khỏe mạnh, thành thực, tự tin, lương thiện và tất nhiên cũng cần phải có cả chân thành nữa là được. Thế nhưng cũng có những lúc anh cảm thấy rất mâu thuẫn. Thường những người hội tụ được những ưu điểm như thế này đều rất thuần khiết, nhưng mà những người thuần khiết như thế lại chính là những người dễ bị tổn thương nhất. Bởi vì họ không có khái niệm phòng vệ cho bản thân mình. Họ luôn nghĩ rằng tất cả những người sống xung quanh họ cũng đều thuần khiết giản dị giống như họ vậy. Rốt cuộc phải xé vỏ bọc non nớt đó ra để nhồi nhét tính tự vệ và tăng cường năng lực bảo hộ phòng ngừa cho bản thân, hay là lại tiếp tục duy trì hiện trạng tồn tại này, bao bọc cho họ để họ có thể mãi mãi sống trong sự bảo vệ của người khác, phải như thế nào mới gọi là đúng?”

Bóng dáng bên ngoài hồ từ trong khung cửa nhìn ra thoáng động đậy. Một người phụ nữ trẻ trung mặc sườn xám đứng dưới gốc cây liễu đối diện với hồ, trầm ngâm thổi một khúc nhạc bằng chiếc sáo làm từ gỗ thân cây tùng, âm thanh trầm lắng, từ phía mặt hồ vang lên giai điệu say mê. Diệp Tri Ngã suy ngẫm, trầm giọng nói khẽ: “Hoặc là hai cách này của anh đều không đúng, vừa không nên vội vã ngay phút chốc phủ định toàn bộ những quan niệm giá trị tư tưởng mà người ta đã cất công bao lâu xây dựng nên, vừa không nên để mặc cho người ta sống dựa dẫm hoàn toàn trong vỏ bọc bảo hộ do mình tạo ra. Nếu là em, em sẽ thử tự mình bỏ tay ra, chọn một con đường bằng phẳng một chút để đi một chút, để tạo điều kiện cho họ tự bước đi trên đôi chân của chính mình, thực tiễn bên ngoài cuộc sống sẽ có ích hơn nhiều so với những

lời giảng dạy sáo rỗng. Để cho họ tự thân vận động mới học hỏi được mới trưởng thành lên được, đó mới là biện pháp thực tế nhất có tác dụng nhất anh ạ”.

Kiều Thận Ngôn lắng nghe một cách chăm chú: “Nghe có vẻ rất có lý đấy, không nghĩ ra được rằng tư tưởng của em lại sâu sắc đến vậy”.

Diệp Tri Ngã cười khúc khích: “Em làm gì có tư tưởng gì cơ chứ, những điều này đều là đi một ngày đàng học một sàng khôn mà thôi anh ạ”.

“Thay đổi?”. Ly rượu nhắc đến môi Kiều Thận Ngôn liền dừng ngay lại, rồi anh lại chậm chậm nhấp một ngụm rượu vào miệng, “Nói như thế có nghĩa là bác sỹ Diệp ngày xưa cũng đã từng là người thuần khiết đơn giản như thế phải không?”

“Em sao? Ha ha, em còn không biết mình là người như thế nào nữa”. Diệp Tri Ngã nghe không rõ hai từ “ngày xưa” và “đã từng” trong câu nói chứa đầy ẩn ý khác nữa của Kiều Thận Ngôn khi hỏi cô, cô chỉ mỉm cười đáp lại. Chỉ cho đến khi cô cảm giác được Kiều Thận Ngôn như đang có hàm ý gì đó khác lạ trong cuộc nói chuyện tưởng như rất bình thường này, nhưng lại không nghĩ ra được chủ đề khác để chuyển hướng nên ngay lập tức gơ ly rượu rỗng lên tay: “Loại rượu mơ này hương vị đúng là không đến nỗi lắm, anh rót thêm cho em một ly nữa nhé”.

Khi đã bắt đầu thì tiếp theo sau đó sẽ không thể dừng lại được. Ngồi trong gian phòng cạnh không gian trên mặt nước nho nhã và đẹp đẽ thế này, nghe tiếng sáo du dương ở phía ngoài kia rồi nhìn xuống một hồ đầy ngập những hoa sen. Một chiếc bàn tròn với hai ly rượu mơ nhỏ. Diệp Tri Ngã ngậm hớp rượu trong miệng, từ từ thưởng thức hương vị của loại rượu mơ vừa thanh vừa thơm trong cổ họng, hai gò má bắt đầu đỏ hồng lên. Cô hai tay chắp lên má và nghiêng đầu sang nhìn phía Kiều Thận Ngôn. Nụ cười nhẹ hiện lên khuôn mặt cô giống như cơn gió vừa từ trên trời rất cao kia chậm chậm giữa không trung bao la rồi rơi xuống, vẫn chưa hoàn toàn rơi hẳn xuống nền đất, vẫn chưa bị bụi cát trần gian làm ô nhiễm, làm cho phai màu.

Kiều Thận Ngôn nói ba câu với cô thì hai câu rưỡi đều chứa đầy hàm ý sâu xa. Anh uống hết ly này rồi lại rót ly khác, nhìn ánh mắt của Diệp Tri Ngã càng lúc càng trong suốt. Người con gái này hoặc là động cơ mưu mô thâm độc nham hiểm khôn lường hoặc là thật sự thuần khiết trong trắng như không bị chút vẩn đục xã hội nhuộm màu lên, nếu không bị hiện thực cuộc sống vồ vập đánh ngã khiến cho sứt đầu mẻ trán thì dường như cô vẫn dùng đôi mắt trong veo của đứa trẻ con nhìn ra thế giới rộng lớn vô ngần này.

Rốt cuộc con người thực sự của cô là như thế nào? Kiều Thận Ngôn nhăn mày với tốc độ vô cùng nhanh, mục tiêu nhắm vào khóe mắt đang cười rất tươi của Diệp Tri Ngã rồi lại chuyển nhanh sang khóe môi đang cười của cô. Tâm lý muốn đi tìm lời giải đáp cho câu hỏi này ngày một thôi thúc giục giã anh hơn.

Chiếc bàn tròn không lớn lắm. Anh gơ cánh tay dài ra, thật nhẹ nhàng là có thể chạm được đến bàn tay phải vừa đang cầm ly rượu rỗng vừa đùa nghịch của Diệp Tri Ngã. Lòng bàn tay ấm áp của anh chạm vào mu bàn tay của cô. Thứ cảm giác lạ lẫm chạm vào khiến cho bàn tay của Diệp Tri Ngã thoáng chút bất ngờ, hoang mang rụt lại ngay lập tức, khiến cho ly rượu trắng đang cầm trong tay rơi bịch xuống mặt bàn, lắc lư xoay vài vòng không thôi.

Nhưng bàn tay vừa nắm hệt ấy dường như không tỏ ra một chút gì ngại ngùng do dự cả, vẫn lại gơ ra phía trước, nắm thật chắc để giữ không cho bàn tay Diệp Tri Ngã đang tìm cách trốn tránh. Năm ngón tay khép chặt vào nhau biểu lộ thái độ cương quyết, Diệp Tri Ngã cố thử đến hai lần đều không tài nào rút tay ra được, cô thốt lên trong sự do dự ngại ngùng bất đắc dĩ: “Kiều, Kiều tiên sinh...”

Kiều Thận Ngôn nheo mắt nhìn Diệp Tri Ngã, giọng nói của anh vốn đã trầm, lúc này đây khi nói với cô càng trở nên trầm nhỏ hơn bao giờ hết: “Trong thang máy ngày hôm đó, anh ta gọi em là em, Em Em...”

Sắc mặt Diệp Tri Ngã trong cái nhìn chăm chăm xuyên thẳng của Kiều Thận Ngôn dần chuyển sang trắng bệch, men rượu nồng say với khuôn mặt ứng hồng chéch choáng men say đã biến mất, đôi môi cô thâm tím vì đã bị chính mình cắn chặt vào. m thanh cảnh báo trong phút khắc vắng vắng bên tai cô, lúc được lúc mất. Ánh mắt Kiều Thận Ngôn nhìn chăm chăm xuyên thẳng vào mắt Diệp Tri Ngã khiến cho cô không còn biết trốn đi đâu được nữa, buộc cô phải trở nên cứng rắn đối mặt với điều thật khó xử như thế này: “Bây giờ đã muộn quá rồi Kiều tiên sinh ạ, em phải về nhà rồi!”

Kiều Thận Ngôn cảm giác được bàn tay cô bắt đầu lạnh lên, nếu như đây không phải là biểu hiện của sự buồn chán như lạc trong cõi hư vô của con tim thì nhất định sẽ là sợ hãi, nỗi sợ hãi thật sự. Anh nhìn vào các đầu ngón tay trên bàn tay cô đều được cắt tỉa sạch sẽ gọn gàng. Bởi vì công việc của cô là bác sỹ, cô không giống như những cô gái móng tay được sơn xanh đỏ màu sắc rực rỡ khác. Anh đã nhìn quá nhiều những người con gái như vậy rồi, còn cô, đôi bàn tay chất phác giản dị này cũng giống như chính chủ nhân của nó vậy, vừa cô đơn lạc lõng vừa trắng ngần thuần túy, khiến cho người đàn ông tiếp xúc đều không cưỡng nổi ham muốn hấp tấp ôm chặt cô vào trong lòng để ôm ấp, để che chở cho cô.

Buổi tối hôm đó.

Suốt một buổi tối ngày hôm đó.

Có phải cô cũng đã vừa cô đơn lạc lõng vừa trắng ngần thuần túy như vậy nằm e ấp trong lòng của Phí Văn Kiệt, để anh ta che chở cho cô, cho cô cảm giác ấm áp nóng hổi... Giây phút này trong đôi mắt cô hiện rõ vẻ hoảng loạn, trong cái đêm hôm đó và trong vòng tay yêu thương che chở của người đàn ông đó có thể lóe lên một tia sáng như thế nào?

“Tay em rất lạnh đấy”, Kiều Thận Ngôn càng nắm chặt tay cô hơn, hai bờ môi mím chặt vào nhau trong vô thức, hẳn lên vết nhăn có thể nhìn thấy rõ. Bàn tay gầy yếu mỏng manh của Diệp Tri Ngã nằm gọn trong lòng bàn tay của anh, cô không thể nào chống chọi lại nổi sức mạnh của đôi bàn tay ấy được, “Lạnh rồi phải không em?”

Diệp Tri Ngã mím chặt môi dùng hết sức mình túm mạnh bàn tay lại: “Kiều tiên sinh! Anh... anh bỏ tay ra! Anh làm em đau rồi đấy!”

Kiều Thận Ngôn không còn vẻ mặt chế giễu nhạo báng như lúc nãy nữa, mà trở nên cẩn thận hơn, thái độ tôn trọng hơn. Anh hơi nhăn mày lên, nói với giọng khê khàng dường như còn khê khàng hơn hẳn so với mức có thể tưởng tượng của anh: “Em là bác sỹ, bệnh tình của của Tiểu Mẫn thì chắc em hiểu rõ hơn anh, hơn Phí Văn Kiệt rồi. Bệnh tim của nó nhất định không thể bị tái phát thêm bất cứ một lần nào nữa đâu”.

Diệp Tri Ngã nhăn vầng trán lên biểu lộ thái độ bức bối khó chịu với anh: “Bỏ tay ra! Anh mà không bỏ tay em sẽ hét lên gọi người đấy! Anh bỏ tay em ra mau!”

“Cả anh và em đều hiểu rất rõ, bệnh tình của Tiểu Mẫn không thể nào chữa trị được. Nó bây giờ giống như là đang sống theo vận may thôi, trời cho sống thêm ngày nào thì may mắn được sống thêm ngày đó. Diệp Tri Ngã, em nghe cho rõ đây, chỉ cần Tiểu Mẫn vẫn còn sống thì anh sẽ không tiếc hy sinh tất cả để có thể bảo vệ được cho nó, để cho nó tận hưởng một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ, bất cứ một điều gì gây nguy hại hoặc có thể làm tổn thương nó thì anh tuyệt đối không cho phép xảy ra”.

Diệp Tri Ngã cắn răng chặt vào môi: “Anh nói những điều này với em để làm gì? Em từ trước đến nay không bao giờ có ý nghĩ muốn làm hại em gái của anh cả”.

Kiều Thận Ngôn cười đầy vẻ lạnh nhạt: “Diệp Tri Ngã, em rất xinh đẹp, mà cũng còn rất trẻ trung. Em có đợi thêm vài năm nữa thì trái tim của tên Phí Văn Kiệt đó cũng vẫn là một trái tim chết dành cho em mà thôi. Tiểu Mẫn không có được may mắn như em. Thời gian sống của nó chẳng còn bao lâu nữa, nó đã thích Phí Văn Kiệt như thế rồi thì con người của Phí Văn Kiệt nhất định cũng phải thuộc về nó, có thể gọi là lừa gạt cũng được mà là diễn kịch cũng được tất, chỉ cần làm cho nó cảm thấy vui sống là tốt rồi. Sau này đến một ngày nào đó Tiểu Mẫn không còn tồn tại trên cõi đời này nữa, em và hắn sẽ có tha hồ thời gian để ở bên nhau hàn huyên những kỷ niệm cũ của hai người. Nhưng mà bây giờ thì không thể được! Anh không muốn dùng biện pháp cưỡng quyết để đối phó với em. Tốt nhất em nên có chút nhẫn nại, một chút tự giác, và hãy rời xa Phí Văn Kiệt đi”.

Diệp Tri Ngã tức giận đến mức toàn thân run lẩy bẩy. Khắp người cô lúc này ngoại trừ hơi thở gấp gáp đập dồn dập vào nhau thì chỉ còn dư một chút sức lực để trợn trừng mắt phẫn nộ, lấy hết thái độ khó chịu nhìn vào người đàn ông đầy nham hiểm này. Chỉ cách đây có vài phút thôi, anh ta vẫn ngồi đây vui vẻ vừa uống rượu vừa nói chuyện thật ôn hòa nhã nhặn với cô, thế nhưng ngay sau đó có thể thay đổi một mạch một trăm tám mươi độ biến thành con người khốc liệt như thế này! Khốc liệt khiến cho cô cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Và còn những lời anh nói với cô nữa chứ! Diệp Tri Ngã không dám tin nổi vào tai mình nữa lắc đầu nguây nguẩy, tức giận bốc lên đỉnh đầu rồi cười thành tiếng: “Anh lấy quyền gì mà nói với tôi những lời như thế này hả? Tôi gần ai hơn tôi xa ai hơn là quyền tự do của bản thân tôi, anh lấy tư cách gì mà can thiệp vào cuộc sống của tôi như thế?”

Tiếng cười của Kiều Thận Ngôn trở nên lạnh lẽo hơn bao giờ hết: “Lấy vụ cáo trạng bệnh viện bên em làm tư cách. Diệp Tri Ngã, em có tin hay không, anh đã có biện pháp điều tra ra chân tướng sự việc buộc bên nguyên cáo phải rút đơn kiện về, thì cũng có nghĩa là anh sẽ có cách để có thể tiếp tục vụ kiện này, cho đến khi em thân tàn danh liệt không bao giờ còn được làm bác sỹ nữa cũng như không còn cách nào để tồn tại trong thành phố Nam Kinh này nữa thì anh mới chịu thôi”.

Diệp Tri Ngã lấy hơi trút ra từ hai kẽ hàm răng đang rít mạnh vào nhau tức giận nói: “Anh là đồ bỉ ổi!”

“Giống nhau cả thôi!”. Ngón tay Kiều Thận Ngôn nhấn chặt lên làn da của cô, dưới làn da ấy dường như không có gì ngoài những xương là xương. Cô cũng gầy gò một cách đáng thương không khác gì Tiểu Mẫn cả. “Biện pháp mà anh dùng để đối phó với người hèn hạ từ trước đến nay là hèn hạ hơn cả hắn ta”.

Nước mắt Diệp Tri Ngã lăn dài xuống gò má, cô giương to đôi mắt lên nhìn cũng với mục đích là không để cho nước mắt lăn xuống hai gò má được. Thế nhưng đôi mắt ấy có mở to đến cỡ nào đi chăng nữa cũng chẳng thể ngăn nổi những giọt nước mắt đọng trũng lại trong khóe mắt chỉ chờ chực lăn xuống. Những giọt nước mắt như mưa xuân những ngày tháng ba vậy, rơi lướt qua người Kiều Thận Ngôn. Một làn khói trắng của sức sống bùng cháy rồi lại bị dập tắt ngay sau đó, có những điều không nghĩ ra lại vụt sáng lên mạnh mẽ dữ dội trong tư tưởng, bay đến ngực rồi lướt qua đỉnh đầu xuống dưới cổ họng, rồi lại luồn vào trong đôi mắt, cố gắng làm tan biến những điều phần nộ khó chịu của anh.

Kiều Thận Ngôn hít một hơi thật dài, mạnh mẽ rút ngay tay ra. Bàn tay Diệp Tri Ngã bị sức mạnh của anh ghì chặt rồi nhấc ra khiến tay cô cũng bị nghiêng hẳn về một phía, chiếc ghế ngồi nặng nề đến thế chắc nịch đến thế cũng bị nghiêng đảo lung lay. Đùi cô chạm vào những điều khắc chạm tro hoa văn màu sắc trên chân chiếc bàn gỗ đỏ, bị những vết sọc cạnh của những điều khắc hoa văn này khía vào làn da mỏng manh khiến cô cảm thấy đau nhói, cô cắn răng cố sức chịu đựng, đứng bật dậy bước chân chạy ra ngoài, mở toang cánh cửa đang được đóng rất chặt, gắng hết sức mình chạy khỏi ngôi nhà được thiết kế đầy vẻ tinh hoa tao nhã đó.

Lúc lái xe bon bon đến nơi đây thì chẳng có cảm giác gì cả, nhưng đến khi thật sự dùng đôi chân trần đi trên con đường rợp đầy cây xanh trải dài tít tắp hai bên đường, hơn nữa lúc này lại là sáng sớm, khiến cho cô có cảm giác nơm nớp lo sợ như đang lạc vào chốn rừng hoang vắng vẻ với những thứ âm thanh ma quái ghê rợn. Nước mắt của Diệp Tri Ngã bị tiếng ồn ma quái kỳ dị này làm cho giật mình khiếp sợ. Cô đứng lặng lại, quay đầu nhìn vào ánh điện ấm áp trong sân vườn kia rồi lại tiếp tục sải những bước dài ra khỏi khu sân vườn đó.

Đây là một khu ngoại thành phía Đông thành phố, cụ thể là khu nào thì Diệp Tri Ngã không rõ cho lắm, nói chung là cách căn nhà cô ở rất xa. Đi được một đoạn cách sân vườn đó chừng một km đến một ngã ba, con đường có vẻ như rộng rãi hơn hẳn. Diệp Tri Ngã muốn gọi điện thoại yêu cầu taxi đến đón nhưng lại không mang ví tiền, taxi chở về nhà rồi có thể nhờ bác lái xe đợi dưới cổng một lúc cũng được. Nhưng mà lục khắp các túi quần áo cũng đều không sờ thấy di động nằm ở đâu. Là cô quên không đem theo hay là lúc nãy chạy vội vàng quá để bị rơi mất điện thoại chốn nào đó rồi? Cô bắt lực thở một hơi dài, ẩm ướt khó chịu rồi bực tức dâng lên cả đỉnh đầu, ngó nghiêng xung quanh đều không rõ đây là đâu, phương hướng như thế nào. Mỗi hướng đi ra đều có vẻ rất giống nhau, không biết lúc cô đến đây là từ phương nào nữa.

Sau lưng có tiếng xe ô tô bấm còi. Diệp Tri Ngã quay đầu nhìn lại. Thời gian này và ở đây thì đương nhiên là chỉ có thể là xe của Kiều Thận Ngôn mà thôi. Anh lái xe tiến đến rồi dừng lại bên cạnh cô, nhấn nút kéo cánh cửa hạ xuống: “Vào trong xe, anh đưa em về nhà”.

Diệp Tri Ngã không ngừng bước những bước dài về phía trước. Kiều Thận Ngôn vẫn kiên trì lái xe đi sát phía bên cạnh cô: “Từ đây đi vào trong nội thành còn xa lắm đây”.

Không thèm quan tâm, không thèm quan tâm, không thèm quan tâm!

Kiều Thận Ngôn nhìn dáng Diệp Tri Ngã đi bộ trên đường ngẩng cao đầu kiêu ngạo không thèm để ý gì

xung quanh, anh trút một hơi dài đầy vẻ rảnh rỗi nhàn hạ: “Đừng quên là anh đã cảnh cáo cho em biết rồi đó, khu này an ninh trật tự không tốt cho lắm đâu đấy”.

Cô dừng ngay lại. Xe cũng dừng ngay lại.

Kiều Thận Ngôn ngồi trên chiếc ghế lái xe, phía ngoài cửa xe của chiếc ghế bên cạnh anh là Diệp Tri Ngã với mái tóc đen dài xõa ngang lưng, những lọn tóc thẳng bông bênh che đi một phần khuôn mặt của cô. Cô nhìn bóng tối đen mờ trải dài bị ánh đèn phía trước xe chiếu sáng, thứ ánh sáng vừa dữ dội vừa chói lóa, thứ ánh sáng có thể chiếu sáng đến tận đến vài chục mét trong màn đêm đen mờ ảo như thế này.

Kỳ thực còn có điều gì có thể thật sự dài hơn xa hơn được nữa chứ? Những giấc mơ đã thoáng qua thì cũng đều bị dập tắt hết cả rồi. Những khát vọng cháy bỏng thì cũng mất tăm cả rồi. Giống như hai hàng đèn điện trên chiếc xe này, bất luận từ phía nguồn xe hay là lúc chuẩn bị bắt đầu đều chiếu sáng nồng nhiệt như thế này, mãnh liệt như thế nhưng cũng chẳng thể chiếu sáng được hết con đường này.

Diệp Tri Ngã thốt lên cười với chính mình, nhẹ nhẽo lắc đầu: “Kiều tiên sinh, anh đã hiểu lầm tôi rồi, quan hệ giữa tôi và anh Phí Văn Kiệt không giống với những gì anh đã nghĩ như thế đâu, mãi mãi về sau cũng không bao giờ có thể như thế được đâu... Người anh ấy hận nhất, ghét bỏ nhất chính là tôi. Anh ấy còn muốn tôi rời xa anh ấy càng xa càng tốt, muốn hơn cả anh nữa. Anh không nhất thiết phải dùng đến bất cứ thủ đoạn nào để đối phó với tôi cả. Tôi biết tôi nên làm như thế nào cho đúng...”

Cô nói xong liền thở một hơi dài, nghiêng đầu lộ ra một nụ cười thản nhiên vô hồn. Sau đó không chút do dự suy ngẫm gì nữa mà bước thẳng. Kiều Thận Ngôn ngậm điều thuốc vào trong miệng, ngậm rất lâu cũng chẳng để tâm tiếp tục hút nữa, mặc cho điều thuốc cứ thế lặng lẽ cháy tàn. Những làn khói trắng của tàn thuốc như vết bút vẽ thẳng lên không trung. Diệp Tri Ngã từng bước từng bước đi trên con đường đó, bóng dáng gầy gò, đôi chân nặng trĩu một mối. Cô cảm giác được Kiều Thận Ngôn vẫn chăm chú nhìn từ phía sau cô. Nhìn thì cứ nhìn đi. Cô xưa nay chẳng phải người kiên cường ý chí, cũng không hề có tham vọng biến mình thành người kiên cường ý chí.

Tiếng chuông điện thoại vang lên giục giã khiến cho Tôn Gia Linh đang say sưa trong giấc ngủ chợt tỉnh dậy. Đại tiểu thư Tôn còn trở người ôm chiếc gối thêm một lúc nữa, mãi cho đến khi tiếng chuông reo lên lần thứ ba thì mới bắt đầu cắn răng nghiêng lợi tụt xuống khỏi giường chạy ra nhấc điện thoại lên nghe: “Mấy giờ rồi hả người anh em? Nếu có việc gấp thì cũng nên gọi vào di động cho tôi chứ? Nửa đêm nửa hôm gọi điện làm phiền người khác thì chỉ có ma quỷ mới bày được ra trò này thôi”.

Kiều Thận Ngôn nói cho Tôn Gia Linh biết vị trí Diệp Tri Ngã đang đứng tại đây: “Cô ấy đang đi một mình trên đường, em mau đến đây đưa cô ấy về nhà đi”.

Tôn Gia Linh nạt anh: “Có thể như thế được hay sao hả ngài đại gia, anh cãi vã với người yêu hiện tại của anh rồi lại bắt vị hôn thê ngày trước của anh là tôi đi giải quyết cho hai người là sao chứ! Anh không nghĩ tình cảnh này thật nực cười hay sao hả?”

“Ai bảo nhà em gần chỗ này chứ”, Kiều Thận Ngôn thúc giục cô tiếp, “Trong vòng ba phút nữa mà em vẫn chưa bước chân ra khỏi phòng, hậu quả thế nào em tự chịu lấy”.

Tôn Gia Linh giần dỗi trút một câu “Nửa đêm gà cục tác!”, sau đó khoác áo qua loa, lấy di động và chìa khóa bước nhanh xuống tòa nhà.

Mười lăm phút sau Tôn Gia Linh nhìn thấy bóng dáng Diệp Tri Ngã lững thững trên con đường rợp đầy cây xanh. Khi nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu trong cửa kính xe, Diệp Tri Ngã vô cùng bất ngờ. Tôn Gia Linh đưa tay lên mở cánh cửa xe ra, cười và ra hiệu cho cô: “Lên đi chị”.

Diệp Tri Ngã ngồi vào trong xe của Tôn Gia Linh và gắng hỏi: “Em, sao em lại ở khu này thế hả?”

Tôn Gia Linh khởi động xe, nhấc di động lên lắc lắc về phía cô, rồi nhấn vào nút nghe, chuông vừa reo thì đầu dây bên kia đã lên tiếng luôn: “Tìm thấy cô bé lọ lem mà anh đã đánh rơi rồi đấy nhé, tốc độ rất nhanh phải không nào!”

Diệp Tri Ngã cúi đầu lặng lẽ, hai tay đan vào nhau, lặng thinh ngồi nghe Tôn Gia Linh nói đùa vài câu với Kiều Thận Ngôn trong điện thoại rồi tắt máy luôn ngay sau đó. Tôn Gia Linh cho xe đi thẳng trên con đường rợp đầy cây xanh, trong chớp mắt đã vào con đường hướng ra phía nội thành. Cô đưa tay che miệng

đang ngáp ngắn ngáp dài và nói với Diệp Tri Ngã: “Bác sỹ Diệp, đã có chuyện gì thế vậy? Anh Kiều không phải là loại người không biết nâng trứng hứng hoa, nửa đêm nửa hôm lại vứt bỏ con gái người ta ra khu ngoại ô hẻo lánh thế này, việc làm thất đức như thế không giống với phong cách của anh ấy một chút nào cả à”.

Diệp Tri Ngã mỉm cười trả lời: “Không có đâu... là do chị tự ý muốn xuống xe đi bộ thôi mà...”

“Chị tự ý xuống xe đi bộ, để anh ấy nửa đêm bắt em đang ngon giấc trên chiếc giường ấm áp của mình phải đi tới đây à”. Tôn Gia Linh mỉm cười đưa di động cho Diệp Tri Ngã cầm, “Có cần gọi điện cho anh ấy không chị? Mắng anh ấy vài câu cho em hả giận một chút đi chị ạ”.

Diệp Tri Ngã khoát tay ra hiệu từ chối: “Ngại quá, đã làm phiền đến em rồi Tôn tiểu thư, nhà chị ở đường Ninh Hải”.

“Chị đừng khách sáo như vậy!”. Tôn Gia Linh ngó qua gương chiếu hậu nhìn vào bóng chiếc xe ô tô đang chạy bám sát phía sau xe cô, cảm thấy thật buồn cười, “Chúng ta đã là bạn của nhau rồi mà chị, từ sau đừng có xưng hô bác sỹ Diệp hay Tôn tiểu thư nữa đi chị, em gọi chị là chị Diệp nhé, anh Kiều và Tiểu Mẫn thì lúc gọi em là Gia Gia, lúc thì gọi em là Tiểu Tôn, chị gọi em thế nào cũng được chị ạ”.

“Ừ”, Diệp Tri Ngã nói chuyện với Tôn Gia Linh, một cô gái rất vui vẻ hòa đồng, cô để ý rằng tất cả câu chuyện khi nói với cô, Tôn Gia Linh đều cố ý đưa đẩy câu chuyện về chủ đề liên quan đến Kiều Thận Ngôn, thế nhưng cô thật sự không còn tâm trạng hay cảm xúc gì khi nhắc tới ba chữ Kiều Thận Ngôn này nữa. Cô luôn giấu mình trong bộ dạng giả vờ nói để qua chuyện cho xong. Thật may vì lúc này trên đường còn vô cùng vắng vẻ nên xe chạy với tốc độ rất nhanh, chẳng bao lâu đã về tới căn hộ khu chung cư của cô.

Sau khi chào tạm biệt Tôn Gia Linh, Diệp Tri Ngã trở về nhà. Cô lúc này đã thấm mệt, đặt mình lên giường luôn, ôm chiếc gối ôm và nhắm nghiền hai mắt lại, thế nhưng sao cô không thể nào thiếp đi được. Cô vùi đầu vào trong gối tự cười đầy bất lực và vô cảm, đã từ khi nào cô bị biến thành con người khiến cho người khác phải ghét bỏ như thế chứ, đến mức không còn muốn nhìn thấy cô thêm một lần nào nữa, đến mức chỉ mong sao cô tránh khỏi cuộc sống của họ càng xa càng tốt. Cho nên là cô hãy rời khỏi chốn này càng xa càng tốt, đi đi và đừng quan tâm đến bất kỳ điều gì nữa.

Sau khi tỉnh giấc, Diệp Tri Ngã ngồi thu dọn lại đồng hành lý đã được sắp xếp gần như xong hết thêm một lần nữa, những đồ đạc có thể vứt đi thì đều đã vứt đi hết rồi, tất cả đồ đạc cần mang đi đã được xếp gọn gàng trong hai chiếc va li làm bằng da, bất cứ lúc nào cũng có thể kéo đi là xong.

Mười giờ sáng, bệnh viện gọi điện vào máy bàn trong nhà Diệp Tri Ngã, quả thật đúng hệt như lời nói của Kiều Thận Ngôn, bên nguyên cáo đã rút đơn kiện về rồi, luật sư bảo hộ cho nguyên cáo cũng đã đến bệnh viện của cô giải thích về toàn bộ quá trình vụ việc, vụ kiện này được coi như đã chấm dứt hoàn toàn. Lãnh đạo của bệnh viện đã nói với Diệp Tri Ngã rằng họ đang suy ngẫm về vấn đề có nên đâm đơn kiện lại bên nguyên cáo hay không. Diệp Tri Ngã trả lời qua loa vài câu cho có lệ, đặt điện thoại xuống bàn trút một hơi thật dài, đứng giữa phòng khách nhìn thật lâu tất cả mọi thứ trong căn phòng này, căn phòng đã sống cùng với cô suốt hai năm qua, cô cương quyết kéo hai chiếc va li bằng da này rồi đi ra khỏi phòng.

Cô lái xe đến trạm đỗ xăng trước, sau đó đi ra khỏi thành phố Nam Kinh theo phía Nam, hướng về đường cao tốc rẽ vào Hải Thành. Cô bỏ lại tất cả những cảm giác gọi là ám ức, không cam chịu, không khuất phục, những giọt nước mắt và những buồn đau, trong đó có cả cảm giác tội lỗi khổ sở... Tất cả cảm giác về những chuyện đã xảy ra trong thành phố này. Bắt đầu từ giây phút này đây cô sẽ không bao giờ hồi gì thêm hay nghĩ ngợi về nó nữa. Bắt đầu từ khoảnh khắc này đây cô sẽ cố gắng vì cuộc sống hạnh phúc vui vẻ cho chính bản thân mình.

Cảnh vật bên ngoài xe như đang bay lượn giữa không trung và lùi dần về phía sau. Lúc này vừa đúng là giữa trưa, ánh mặt trời vào thời kỳ đầu đông chiếu sáng ấm áp. Một người con gái lái xe chạy trên con đường cao tốc bằng phẳng không chút gồ ghề hay khúc khuỷu, quanh co. Diệp Tri Ngã vừa lái vừa cất lời hát vang theo giai điệu trong bài hát bật trong xe.

“Khi anh hôn nhẹ vào vầng trán của em, em bỗng nhiên òa lên khóc nức nở, khóc như một đứa trẻ...”

11. Chương 11

Chương 11: Giây phút bên nhau; một phần của vĩnh viễn

Vội vã rời bỏ thành phố Nam Kinh để quay trở về Hải Thành, vấn đề đầu tiên cô phải đối diện đó là việc cư trú như thế nào. Diệp Tri Ngã đã năm năm chưa quay về nơi đây rồi, cảnh vật tại thành phố cấp quận này đã có quá nhiều thay đổi so với những tháng ngày cô quyết định bước chân đi khỏi nơi đây, lần này trở về cảm giác thật gần gũi thật khó tả như người con lại được trở về quê hương sau bao ngày đằng đẵng xa cách. Cô do dự bần thần một hồi rất lâu, lái xe đến một khu vực cách rất xa nơi ngày trước cô đã từng sống, tìm một nhà nghỉ trông có vẻ như là bình dân giá không đến nỗi đắt đỏ lắm. Kéo hành lý vào trong nhà nghỉ này, ăn một chiếc ham-bơ-gơ trong quán ăn nhanh KFC, Diệp Tri Ngã liền mua một tờ báo bán trên vỉa đường và tìm mục tìm nhà, mua nhà cũng được mà thuê nhà cũng hề gì, chỉ cần có một chốn có thể ngủ là được rồi.

Tìm nhà cũng giống như đi tìm người đàn ông vậy, khi cơ hội may mắn đến, duyên phận đến hay là tiếng sét ái tình đến thì không biết đếm bao nhiêu cho đủ, nhưng cũng có thể khi không gặp được cơ hội may mắn, duyên phận chưa tới số thì cả đời này có muốn tìm cũng chẳng thể nào tìm được. Diệp Tri Ngã vất vả vật lộn cả một buổi chiều, đã đi xem năm căn nhà nhưng chỗ nào cô cũng không ưng ý cho lắm, đến sẩm tối thì lê lê đôi chân gần như muốn gãy ra vì quá mệt mỏi trở về nhà nghỉ đã thuê lúc trưa. Hai miếng bánh mì nhỏ thay cho bữa ăn tối của cô. Sau đó cô đi tắm gội rồi nằm bệt lên giường nghỉ ngơi, rồi cô gọi điện cho anh Đỗ Quân.

Diệp Tri Ngã vừa nói xong một câu, cô liền nghe thấy tiếng cửa kính đập vỡ vào nhau rơi loảng xoảng. Đỗ Quân trầm ngâm một hồi rất lâu, giọng trầm ấm: “Anh đang ở trong phòng thực nghiệm, em đợi một lúc nữa, anh sẽ gọi lại cho em sau. ”

Không đến năm phút sau, điện thoại trong phòng cô ở nhà nghỉ vang lên. Diệp Tri Ngã nuốt nước bọt xuống miệng và nhấc điện thoại lên, mỉm cười cất giọng lên nói: “Nhanh như thế sao anh?”

Giọng Đỗ Quân thốt lên có vẻ như đang giận dữ, rất giận dữ: “Tại sao hả? Vụ kiện chẳng phải đã giải quyết ổn thỏa rồi sao chứ, tại sao em lại bỏ đi?”

Diệp Tri Ngã dường như đã nghĩ sẵn đáp án cho câu hỏi này của anh từ trước rồi: “Tâm trạng chán, cảm thấy không thoải mái, em bỏ đi cho khuây khỏa tinh thần. ”

“Tại sao lại không nói với anh một lời?”

“Dạ, cái đó là vì, em đi đúng vào giờ làm việc, em sợ ảnh hưởng tới anh...”

“Biện minh quanh co!”, Đỗ Quân cau mày, “Tiểu Diệp, em không nên như thế, có những việc không phải muốn làm thế nào thì làm thế đó là được đâu, ít ra là anh cũng đã từng dạy em, đã từng là đồng môn với em cơ mà, em có vấn đề gì tại sao lại không nói cho anh biết một lời?”

“Em không, không có khó khăn gì đâu anh ạ... thật mà...”

“Tiểu Diệp”.

“Dạ”.

Đỗ Quân phải trầm ngâm một lúc rồi giọng nói mới trở về trạng thái bình tĩnh được đôi chút: “Có một vấn đề, anh muốn bàn bạc với em trước đã. ”

“Việc gì vậy anh?”

“Về việc từ chức của em. ”

Diệp Tri Ngã nháy nháy hai hàng mi: “Là... thế nào rồi ạ...”

“Bây giờ em đã thấy hối hận chưa vậy?”

“Không, không, em không thấy...”

“Lại còn cãi lại hả. Nếu như bây giờ em cảm thấy hối hận rồi, anh có thể giúp em nghĩ cách để xin lãnh đạo cấp trên cho em được rút đơn từ chức về”.

Diệp Tri Ngã lấy hết sức mình cắn chặt môi, không chế không để trút ra tiếng thở dài và cười khê: “Anh Đỗ, anh thật là thần thông quảng đại đấy nhé!”

Đỗ Quân cười trừ đáp lại: “Em nên suy ngẫm xem xét lại cẩn thận nhé. Anh đã thương lượng với chủ nhiệm Tào rồi, và với cả giáo sư Khưu nữa, những thầy lãnh đạo ở đây đều rất xem trọng em và cũng đều hy vọng có thể giúp đỡ được cho em đấy”.

Diệp Tri Ngã cười một cách khổ sở: “Em không nghĩ rằng duyên phận của em cũng vẫn còn tốt như thế...”

“Em không cần thiết phải trả lời ngay bây giờ đâu, nhưng mà cũng phải cố gắng nhanh một chút nhé, chẳng may bên nhân sự quyết định báo cáo lên cấp trên rồi thì vấn đề sẽ không được dễ dàng nữa đâu đấy”.

“Dạ”, Diệp Tri Ngã cảm thấy vô cùng ngại ngùng khi từ chối anh ngay lập tức, nó chẳng khác nào dội lên đầu anh một gáo nước lạnh sau khi anh đã tận tình lo lắng bày mưu nghĩ kế giúp đỡ cho cô vậy. Cô nói vô cùng nhẹ nhàng, “Cho em nghĩ thêm một chút nữa, có được không hả anh?”

Đỗ Quân tiếp tục quan tâm hỏi han đến dự định quay trở về Hải Thành của cô. Diệp Tri Ngã đáp lại vài câu trả lời qua loa cho xong. Trước khi tắt máy Đỗ Quân như vừa nghĩ ra một chuyện nữa liền hỏi luôn: “À đúng rồi, sáng hôm nay có một người vừa từ Hải Thành đến trung tâm điều trị bệnh tim mạch để tìm em đấy. Anh và u Dương Dương đã gọi vào di động của em rất nhiều lần nhưng em đều tắt máy”.

“Người từ Hải Thành lên tìm sao anh? Ai vậy anh?”

“Một vị tiên sinh đã đứng tuổi họ Hoàng. Ông ta nói ông ta là luật sư tới tìm em”.

Diệp Tri Ngã trầm ngâm bất giác không nói được lời nào phải đến mười mấy giây liền. Đỗ Quân cầm di động lên xem, cuộc nói chuyện vẫn đang tiếp diễn bình thường không hề bị đứt đoạn: “Tiểu Diệp, Tiểu Diệp!”

“Hi, hi”, Diệp Tri Ngã quay trở về thực tại, “Em biết rồi ạ...vị luật sư họ Hoàng... Thế ạ, ông ta có nói gì thêm với anh nữa không? Có nói vì sao lại đến tìm em không hả anh?”

“Ông ta không nói gì thêm nữa cả. Tiểu Diệp, đã xảy ra chuyện gì rồi phải không em?”

“Không có, không có, không có đâu ạ!” Diệp Tri Ngã cười vang giả bộ rất mạnh mẽ, sau vài câu nói chuyện thì cô đập máy xuống, tâm trạng bồn chồn lo lắng vẫn hiện rõ trên vẻ mặt cô.

Luật sư họ Hoàng... Cả đời cô chỉ quen duy nhất một vị luật sư họ Hoàng mà thôi, là vị luật sư họ Hoàng đã từng tham gia biện hộ cho ba cô - ông Diệp Toàn ngày trước... Nhưng thời gian đã trôi qua bao lâu như thế rồi mà. Bây giờ ông ta lại xuất hiện để làm gì cơ chứ? Bản án chẳng phải đã kết thúc từ rất lâu rồi sao. Ông Diệp Toàn giờ phút này nằm an nghỉ dưới mộ rồi. Diệp Tri Ngã đã rất vất vả mới có thể không chế được bản thân không nghĩ về những chuyện cũ đã xảy ra ngày ấy nữa. Bây giờ thì ông ta lại xuất hiện, có phải vì Phí Văn Kiệt mà lại muốn thêm một bát muối chà xát vào vết thương, vào nỗi đau đã từ lâu nhờ thời gian mà biến thành vết sẹo chai mòn rồi chẳng...

Diệp Tri Ngã thức trắng cả một đêm, ngày thứ hai vội vã gọi cho tổng đài 114 tìm số điện thoại của văn phòng nơi ông luật sư họ Hoàng đó làm việc rồi cố gắng lấy hết dũng khí gọi điện cho ông ta. Giọng nói trong điện thoại của ông Hoàng vẫn như ngày nào không chút thay đổi, vẫn thật ôn hòa. Sau khi Diệp Tri Ngã nói qua thân phận của mình, ông ngay lập tức gác tất cả công việc đang làm dang dở sang một bên, hẹn cô đến văn phòng của ông để gặp mặt bàn bạc vấn đề.

Đã năm năm rồi không gặp, văn phòng ngày trước nhỏ bé trông có vẻ rất đổi bình thường giờ đây đã phát triển và được trang hoàng đẹp đẽ hơn rất nhiều. Trong Hải Thành này, có một văn phòng hiện đại nhất xa xỉ nhất trong một tòa nhà được coi là tốt nhất, tầng lớp quý phái nhất sang trọng nhất chính là nơi ông làm việc. Ông luật sư họ Hoàng là phó viện trưởng viện nội vụ. Nhân viên tiếp tân dưới sảnh đưa cô đi thẳng vào trong văn phòng của ông. Ông đứng dậy tự tay rót tách trà đặt lên khay phía trước mặt Diệp Tri Ngã.

Ông luật sư ngồi trên chiếc ghế đối diện về phía cô, nói vài câu xã giao rồi ân cần hỏi han cô: “Hôm qua chú đã đến bệnh viện tìm cháu nhưng đồng nghiệp của cháu nói thời gian này cháu đang nghỉ công tác, chú

không hề nghĩ rằng hóa ra cháu lại trở về Hải Thành này. Thế nào rồi, vài năm gần đây cháu đã sống như thế nào?”

“Cũng bình thường ạ”. Diệp Tri Ngã vừa nói vừa mỉm môi cười, cảm ơn sự quan tâm lo lắng của ông dành cho cô, “Luật sư Hoàng, chú tìm cháu có việc gì không ạ, có phải là đã có việc gì rồi không chú?”

Luật sư Hoàng gật đầu đồng ý: “Đúng rồi”.

Diệp Tri Ngã nhìn sắc mặt của luật sư Hoàng lộ rõ vẻ bối rối không biết nên bắt đầu câu chuyện từ đâu cho thích hợp, cô trầm mặc, giọng nói lảng xuống: “Luật sư Hoàng... Là việc gì vậy chú?”

“Cháu đừng vội, là việc tốt đấy”. Luật sư Hoàng mỉm cười nói với cô, “Nên nói với cháu như thế nào đây. Vụ án về ba cháu mặc dù đã khép lại từ rất nhiều năm trước rồi, và sau đó chú cũng đã không còn để ý gì đến vụ án đó nữa... Cách đây một thời gian, bỗng nhiên có người đến tìm hiểu nghe ngóng về thông tin của cháu”.

Diệp Tri Ngã nhăn trán hỏi: “Cháu? Tìm hiểu nghe ngóng thông tin về cháu sao chú?”

“Ừ đúng rồi, không chỉ thăm dò thông tin của cháu, mà còn nghe ngóng cả về chuyện gia đình họ Phí nữa”.

Câu nói của ông luật sư đánh đúng vào trí tò mò của Diệp Tri Ngã: “Là ai đã nghe ngóng thông tin hả chú? Luật sư Hoàng, chú... Chú đã nói những gì với người ta rồi vậy...”

“Những điều chú đã nói thực sự chú cũng không còn nhớ rõ lắm, nhưng chú không hề nói gì cả đâu. Khi anh ta đi rồi chú mới bắt đầu lật lại tư liệu bản án vụ kiện này, tìm thấy bản phô tô danh sách các hạng mục khấu trừ do Viện kiểm soát kê khai”. Luật sư Hoàng nói xong liền đi đến bàn đánh chữ, rút từ trong ngăn kéo ra một tập hồ sơ rồi lấy một số giấy tờ trong đó đưa cho Diệp Tri Ngã, “Bởi vì Phó thị trưởng Diệp mất trong thời gian bị giam giữ, theo luật pháp quy định thì không còn phải chịu trách nhiệm hình sự nữa. Cho nên một phần tài sản cá nhân trong toàn bộ số tài sản đã bị khấu trừ có thể làm đơn xin hoàn trả lại. Chỉ có điều lúc đó Phó thị trưởng Diệp ra đi đột ngột, tất cả những người có liên quan của chúng tôi đều lo xử lý phần còn lại của vụ án, mà cháu cũng không còn xuất hiện sau lễ an táng của cha cháu nữa. Thế nên mới kéo dài cho đến tận ngày hôm nay”.

Diệp Tri Ngã cầm lấy số giấy tờ ông luật sư đưa cho cô, cô không bao giờ có thể nghĩ được sự việc lại có thể rẽ sang một hướng hoàn toàn khác như thế này. Cô nhìn vào từng hàng từng hàng ghi cẩn thận trong danh sách các hạng mục khấu trừ đó, cổ họng thoáng chút bồi hồi không thốt lên thành lời rõ ràng: “Vấn đề này... Thật sự là có thể làm đơn xin hoàn trả lại phải không chú...”

“Đã là vụ án liên quan đến tài sản kinh tế, sau khi vụ án khép lại thì bộ phận tài sản thu nhập bất hợp pháp sẽ bị nhà nước thu hồi lại tất cả. Cháu xem phần sau cùng đi, trong đó có một phần về bản phô tô danh sách các hạng mục tài sản bị thu hồi mà chú đã điều tra ra đấy. Dem so sánh hai phần danh sách này thì số tiền chênh lệch là không hề nhỏ chút nào đâu, lại còn nguyên cả một ngôi nhà nữa chứ. Chú đã đi hỏi các đồng nghiệp liên quan đến vấn đề này rồi, bây giờ cháu đi làm đơn xin hoàn trả lại bộ phận tài sản bị nhà nước thu hồi đó là không có vấn đề gì cả”.

Diệp Tri Ngã không biết chuyện này có nên gọi là miếng bánh ngon rớt từ trên trời xuống hay không, cô cầm các giấy tờ liên quan đến bản danh sách ông luật sư đã nói, bồi hồi xen lẫn tần ngần không thốt ra thành lời được. Luật sư Hoàng rất cảm thông và hiểu được cảm giác lúc này của Diệp Tri Ngã, ông mỉm cười nhẹ nhàng nói với cô: “Thế nhưng cháu cũng cần phải làm tốt công tác chuẩn bị tư tưởng, trừ ngôi nhà và một phần tài sản đang được giữ trong ngân hàng ra thì những đồ vật khác không nên mong đợi hay hy vọng nhiều quá làm gì. Từ bản án ngày đó đến nay cũng đã qua rất lâu rồi, Viện kiểm soát lại không thể giống như hòm bảo hiểm trong ngân hàng, không thể hoàn toàn trông cậy họ sẽ cất giữ chắc chắn cẩn thận cho ta tất cả đâu, đương nhiên càng không thể trách cứ họ được. Cháu nói xem thế có đúng không, ha ha”.

Diệp Tri Ngã ủy thác việc này cho luật sư Hoàng xử lý. Khi cô bước ra khỏi văn phòng nội vụ nơi luật sư Hoàng làm việc, đầu óc cô vẫn còn rối bởi chưa thật sự hồi tỉnh lại được, cô lững thững dạo bước trên con đường, đi mãi đi mãi cô mới phát hiện ra là mình đã để xe tại gara xe dưới tầng hầm tòa nhà văn phòng của luật sư Hoàng.

Năm năm chưa một lần quay trở lại khiến cô có cảm giác quê hương bỗng nhiên biến thành một nơi đầy xa lạ. Cô đứng trên con phố bản thân cô ngày xưa đã từng rất quen thuộc, mỗi góc ngách mỗi vị trí tất cả quen thuộc như lòng bàn tay cô vậy. Những nơi này đã hằn sâu vết tích của cô và Phí Văn Kiệt. Khi mà tất cả vẫn chưa xảy ra, người con trai dáng cao gầy và người con gái luôn bện tóc đuôi sam. Hai con người ấy đã từng vui đùa bên nhau không phải lo lắng, không cần suy ngẫm, không chút phiền muộn ưu tư, cũng đã từng thân mật ôm hôn nhau đầy ngỡ ngàng tò mò. Đối với hai người mà nói, quãng thời gian năm năm tưởng như dài đằng đẵng có thể quên đi được. Thế nhưng chỉ một cái chớp mắt thế này trôi qua, cô lại đứng tại chính nơi mà cô đã bắt đầu ra đi ngày ấy.

Diệp Tri Ngã đã không còn thuộc lứa tuổi mộng mơ ảo tưởng như ngày xưa nữa rồi. Một cô gái mới chỉ mười tám tuổi có thể vẫn thuộc về thế giới lúc nào cũng mơ mộng mong chờ một vị hoàng tử đột nhiên xuất hiện trước mắt mình, nhưng đối với cô lúc này mà nói, việc cô cần làm bây giờ là dập tắt tất cả những ý nghĩ mộng lung xa vời không hiện thực này lại. Quay về lấy xe của mình rồi đi ra khỏi thành phố, tiến về khu nghĩa trang vùng ngoại ô - nơi mộ của ba và mẹ cô đang ở đó, để được ngồi dưới ánh hoàng hôn ngắm mặt trời lặn.

Quan hệ bạn bè đồng nghiệp của luật sư Hoàng rất rộng, năng suất hiệu quả công việc của ông cũng chính vì thế mà vô cùng cao. Diệp Tri Ngã sau khi sống hơn một tuần trong khách sạn thì nghe điện thoại gọi đến của ông. Trong điện thoại ông thông báo rằng cô cần chứng minh thư ngày mai đi làm luôn các thủ tục có liên quan.

Thủ tục không đến nỗi quá phức tạp. Phòng nội vụ của ông đã giúp cô làm tất cả các thủ tục giấy tờ này rồi. Việc Diệp Tri Ngã đi đến đây là chỉ cầm bút lên và ký xuống các đơn tờ, sau khi chứng thực chữ ký và chứng minh xong là có thể nhận được ngay. Giống hệt với dự đoán của luật sư Hoàng, ngoại trừ bản danh sách các hạng mục đã bị chiết khấu a thì chỉ còn thừa lại chùm chìa khóa ngôi nhà và một số tiền trong tài khoản ngân hàng mà thôi. Ngôi nhà chính là căn nhà mà Diệp Tri Ngã đã từng ở trong đó từ rất lâu rồi, số tiền trong tài khoản ngân hàng chính là tiền lương và các khoản thưởng trong vài năm công tác của ông Diệp Toàn, ít hơn hai trăm ngàn tệ, và còn phải làm thêm thủ tục giải quyết cho xong xuôi mới rút ra dùng được.

Diệp Tri Ngã từ chối ý tốt của vị luật sư họ Hoàng muốn đưa cô về nhà. Sau khi tỏ lời cảm ơn chân thành nhất đến nhĩ ý của ông, cô tự mình lái xe quay trở lại nơi mà cô đã từng sinh sống từ khi còn bé thơ đến lúc trưởng thành khôn lớn. Diệp Tri Ngã lấy hết dũng khí và can đảm bước đến cánh cửa ngôi nhà, trở về ngôi nhà với cánh cửa mà năm năm trước cho đến tận ngày hôm nay cô chưa từng một lần quay trở lại và mở ra.

Ba cô - ông Diệp Toàn là một người đàn ông phấn đấu sự nghiệp từ hai bàn tay trắng. Tuy chức vụ của ông đảm nhiệm là phó thị trưởng thành phố cấp quận nhưng đối với một người không thân thế, gia đình không có sự trợ giúp của hậu phương hùng hậu như những người danh cao chức trọng quyền uy đầy mình mà nói, chức vụ này đã chứng minh được sự phấn đấu của ông không phải là vô ích. Từ ngày nhậm chức ông luôn luôn tỏ rõ hình tượng của một vị phó thị trưởng thành phố liêm khiết. Không ai có thể nghĩ được rằng ông lại có thể dính líu đến những cạm bẫy mưu đồ liên quan đến hai chữ “đồng tiền” như thế này.

Cho nên ngôi nhà họ Diệp ở vô cùng giản dị, mà đây còn là ngôi nhà trong đơn vị đã được sửa sang lại khi ông Diệp Toàn vẫn còn là giám đốc sở giao thông vận tải. Ngôi nhà rộng chừng chín mươi mét vuông, năm tầng, ba phòng ngủ hai phòng khách một phòng vệ sinh và một phòng bếp, là một ngôi nhà thuộc hàng tiêu chuẩn cho phép không thể tiêu chuẩn hơn được nữa. Giấy niêm phong dán giữa cánh cửa vẫn còn nguyên vẹn, màu đỏ tươi ngày nào giờ đã phai sắc chuyển sang màu trắng nhợt, rách rưới tả tơi vì thời gian, trên cùng còn có cả màng nhện chằng chịt khắp xung quanh. Diệp Tri Ngã xé mảnh giấy niêm phong xuống, phủi những vết bụi dính đầy trên cánh cửa sau bao nhiêu năm không có một bàn tay người dọn dẹp, rồi lấy chùm chìa khóa đút vào bên trong ổ khóa.

Ổ khóa lúc này đã han gỉ không thể chuyển động được nữa, cô lấy hết sức mình cầm thật mạnh thân chìa khóa vào trong ổ, những ngón tay mảnh khảnh yếu ớt khiến cho các đầu ngón tay đau nhức, thế nhưng ổ khóa vẫn không hề nhúc nhích gì. Một cánh cửa an ninh phòng trộm cắp đã chặn cô lại, đằng sau cánh cửa này là ngôi nhà mà cô đã rời xa từ rất lâu rồi. Diệp Tri Ngã cắn răng mím môi lấy hết sức mình giành giật đấu tranh với ổ khóa đó, dường như chỉ cần chuyển động một tí nữa thôi là cô sẽ có thể trở về với ngày xưa

rồi.

Người trong căn hộ đối diện với ngôi nhà của cô nghe thấy tiếng động tĩnh liền nhòm qua khe cửa, thấy một cô gái trẻ trung đang đứng trước ngôi nhà hàng xóm của mình, bà chủ ngôi nhà đối diện đó liền mở ngay cánh cửa ra, cảnh giác cất giọng hỏi to: “Cô tìm ai đấy? Nhà đối diện không có người ở đâu!”

Khi Diệp Tri Ngã quay lưng nhìn về phía bà chủ nhà vừa cất giọng lên hỏi thì cũng là lúc nước mắt cô giàn giụa chảy xuống hai gò má. Cô hoảng loạn lên tiếng giải thích, rồi đưa cả chùm chìa khóa ngôi nhà này cho bà xem: “Cháu... Cháu sống ở đây... cánh cửa... mở không được cô ạ...”

Cánh cửa không thể mở ra được nữa rồi...

Đằng sau cánh cửa ấy cũng không thể nhìn thấy bóng dáng của mẹ nữa rồi...

Diệp Tri Ngã đứng trước cánh cửa ngôi nhà, trước mặt một người hoàn toàn xa lạ mà nước mắt khóc thành tiếng, khóc đến độ khắp người cô run lên lẩy bẩy. Bà chủ nhà hàng xóm xúc động vô cùng khi nhìn thấy những giọt nước mắt chảy dài của một cô gái trẻ trung xinh đẹp bỗng dưng òa lên khóa nước mắt, khiến cho sống mũi bà cay cay, bà chạy vào trong nhà bếp đổ ra một bát dầu ăn ra bát rồi đi ra đưa cho cô: “Cháu đổ ít dầu ăn vào trong ổ khóa rồi hãy dứt chìa khóa vào sau, đổ nhiều một chút nhé, dầu ngấm vào bên trong khóa là có thể mở dễ dàng hơn hẳn đấy”.

Diệp Tri Ngã lấy tay gạt hết nước mắt đang phủ khắp trên mặt đi, dứt chùm chìa khóa vào bên trong ổ khóa mà cô vừa rót dầu ăn xong, chỉ trong tích tắc âm thanh ổ khóa vang lên và được mở ra ngay lập tức. Cánh cửa an ninh chống trộm cấp tự động mở ra một kẽ hở. Sau năm năm vắng lặng, cô tịch, bi thương thì cuối cùng cũng đã hé lên một chút may mắn của số phận hiện qua kẽ hở chiếc cánh cửa thẳm vào bên trong, giống như vòng tay ấm áp dịu dàng của người mẹ vậy, đôi bàn tay mẹ nhẹ nhàng âu yếm lau từng giọt nước mắt đang lăn dài xuống gò má xuống khắp khuôn mặt của Diệp Tri Ngã.

Đóng cửa lại, Diệp Tri Ngã đứng dựa vào cửa trầm ngâm một hồi rất lâu, rất lâu, rồi mới dám lấy hết tinh thần bước thêm một bước nữa tiến vào trong căn nhà.

Mùi bụi bặm lâu ngày tích tụ trong phòng nồng nặc cả lên mũi, cửa ra vào hay cửa sổ cũng không có tác dụng gì cho lắm. Đã bao lâu rồi, trên nền nhà, trên khắp đồ đạc vật dụng, tất cả mọi thứ đều phủ một lớp bụi dày cộm. Diệp Tri Ngã nhìn khắp xung quanh căn phòng một lượt, thoáng chút do dự sợ hãi, sợ phá vỡ bầu không khí vốn vô cùng tĩnh lặng tại nơi đây. Cô chưa bao giờ quên được vị trí tất cả đồ đạc được sắp xếp trong căn phòng này. Căn phòng này là nơi cô có cảm giác quen thuộc thân thương nhất, quen thuộc như chính bản thân cô vậy. Chiếc sofa làm bằng da màu cafe nhạt trong phòng khách, chiếc bàn ăn tròn tròn làm bằng gỗ trong phòng ăn, chiếc đèn hiệu Philips treo trên trần nhà cao cao kia, và vẫn còn chiếc tủ lạnh được đặt ở góc tường ngay trước cửa phòng bếp nữa. Trước một ngày khi ra quyết định niêm phong căn nhà này, chính tay cô đã bỏ hết đồ ăn trong tủ lạnh đó ra, dọn dẹp mọi đồ đạc bên trong tủ rồi ngắt nguồn điện ra khỏi ổ điện, lau sạch sẽ nước dùng để ngăn ngừa mùi nấm mốc ẩm ướt. Đến lúc này đây chiếc tủ lạnh vẫn được khép hờ, các ngăn bên trong tủ cũng chưa được khép chặt lại...

Một gian phòng hướng theo phía Nam là phòng ngủ của cô, rộng chừng mười một mười hai mét vuông, bên trong đặt một chiếc giường, một kệ đựng sách và một chiếc tủ quần áo. Trên giường trải bộ ga màu xanh lá cây nhạt. Lần đầu tiên Phí Văn Kiệt hôn cô cũng chính tại gian phòng này đây. Khi ấy cô và anh đang ngồi trên giường nói chuyện với nhau. Lúc đó Diệp Tri Ngã vừa gặm táo vừa bóc ba la một tràng dài than thở với anh về chuyện trường lớp ra sao, về ông thầy giáo giao cho cả lớp một đồng bài tập dài kinh khủng phải hoàn thành mà cô than thở với anh rằng đúng là không còn chút gì gọi là nhân đạo được cả, cánh nam nhi ngồi đằng sau cô thì tranh thủ mượn vở tập bài của cô để chép cho thật nhanh, môn thể dục thì bắt phải chạy bền những tám trăm mét chẳng khác nào giết cô đi còn hơn. Và còn cả chuyện liên quan đến Phí Văn Kiệt nữa chứ, cô kể về một anh con trai học năm cuối trường tiểu học viết thư tình tán tỉnh cô, viết còn hay hơn cả Phí Văn Kiệt viết cho cô, mà chữ anh ta viết thì đẹp không khác gì thư pháp nữa chứ...

Sau đó quả táo liền bị anh giật ngay tức khắc, rồi anh hôn vào đôi môi ngọt lịm vẫn còn đang dính đầy vị táo ngọt ngào ấy, hôn thắm thiết và lâu đến độ đủ để ăn hết phần táo còn lại đó anh mới chịu bỏ cô ra, rồi nhẹ nhàng cười lên tiếng, bộ dạng như đắc thắng, như có phần đoán ra lệnh cho cô, “Diệp Tri Ngã, từ nay về sau không cho phép em được nói chuyện với bất kỳ người con trai nào khác nữa, chỉ cho phép em được nói chuyện với một mình anh mà thôi, cũng không đồng ý cho em nhìn ngắm bất cứ một người con

traí nào khác, chỉ đồng ý cho em được nhìn riêng mình anh mà thôi, chỉ cho phép em được thích riêng anh không được một ai khác nữa! Nói cho anh biết gã đó tên là gì hả? Anh sẽ đi cho hắn biết tay mới được!”

Diệp Tri Ngã hít một hơi rất sâu, đi đến khung cửa sổ mở toang cánh cửa ra, để cho gió và không khí lùa vào bên trong căn phòng. Dưới khung cửa sổ này là chiếc bàn học của cô, trên bàn có khung ảnh chụp khi cô còn học cấp ba được ép ngay ngắn trong tấm kính nhỏ, trong tấm ảnh đó là hình cô mặc bộ đồng phục cấp ba vừa xấu xí vừa quê mùa chân chất, hé miệng cười vô cùng vui vẻ và lạc quan yêu đời. Bởi vì sắp tốt nghiệp cấp ba rồi, thi đỗ vào đại học rồi thì cô có thể danh chính ngôn thuận mà yêu và được yêu rồi...

Diệp Tri Ngã cười nhẹ và lắc đầu, không chế không cho bản thân nhớ lại những ký ức một thời đã đi qua ấy. Việc cô phải làm trước mắt vẫn còn ngổn ngang trăm bề, đau thương khổ sở thì cũng chỉ là cảm giác nhất thời thôi. Cô coi căn nhà bỗng nhiên thuộc về mình này chính là món quà của ba mẹ đang ở trên thiên đường trên cao kia dành tặng cho riêng cô. Hoặc cũng có thể nói là ba mẹ nhìn thấy cảnh con gái yêu đang trong bộ dạng hoang mang không nơi chốn không điểm tựa không biết đi đâu về đâu nên đặc biệt an bài cho sự xuất hiện đột ngột của vị luật sư họ Hoàng này. Nhất định là sự sắp xếp của ba mẹ dành tặng cho cô.

Diệp Tri Ngã lau sạch nước mắt trên khuôn mặt, xắn tay áo lên bắt đầu công việc dọn dẹp nhà cửa! Cô chạy ra siêu thị nhỏ ngoài khu chung cư mua một đồng hồ đặc nào là khăn lau, xà phòng thơm, nài là bột giặt v. v..., và còn cả hai chiếc va li bằng da cô kéo về từ thành phố Nam Kinh nữa chứ, cô tất tả mang hết lên tầng năm và bắt đầu công cuộc thu dọn sắp xếp lại mọi thứ trong phòng cho ngăn nắp chỉnh tề.

Diệp Tri Ngã đã kiểm tra qua rồi, các vật dụng bằng điện trong phòng vẫn chưa hề bị hỏng hóc gì cả. Nguồn nước bởi vì chưa bị nợ tiền nước nên vẫn chưa bị cắt. Điện thoại và dây cáp ti vi năm năm vẫn chưa nộp phí nên đã bị cắt nguồn từ lâu. Rèm khung cửa sổ và bộ chăn ga gối đệm được vứt vào trong máy giặt, các bộ quần áo trong tủ được đem ra ban công phơi nắng. Công việc tiếp theo nữa là lau nhà và lau các ô cửa kính. Công việc này có thể gọi cho bên chuyên phục vụ lau dọn nhà cửa, bên cạnh siêu thị bán đồ đặc là có thể nhìn thấy một công ty chuyên phụ trách cung cấp nhân công đến tận nhà dọn dẹp nhà cửa theo yêu cầu, thế nhưng Diệp Tri Ngã càng muốn chính bản thân mình tự dọn dẹp lại tất cả mọi thứ hơn, tự thổi một nguồn sống hồi phục lại căn nhà giữ được nét nguyên trạng như ngày xa xưa.

Dù chỉ còn lại cô độc một mình cô cũng chẳng làm sao cả, cô sẽ tự mình sống cuộc sống thật tốt, cô phải sống cuộc sống hạnh phúc cho cả ba người, nhiệm vụ này thật gian nan khó khăn cho nên cô nhất định phải đứng dậy lấy hết tinh thần phấn đấu theo đuổi mong ước này.

Cả một ngày dài vất vả dọn dẹp, căn phòng bắt đầu có cảm giác giống như một nơi ở thực sự. Lúc này cũng là khi màn đêm bắt đầu buông xuống, ánh đèn điện ấm áp sáng tỏa chiếu rọi khắp bên trong gian phòng này. Diệp Tri Ngã rất hài lòng nhìn khắp xung quanh một lượt, vất vả nhưng cô không hề cảm thấy mệt mỏi gì cả. Cô mỉm cười nhìn vào hình ba mẹ trong bức ảnh và chớp chớp hai hàng mi, lấy một chiếc bánh ga tô nhỏ mà lúc nãy đi siêu thị mua đồ đặc dọn dẹp phòng nhân tiện mua về luôn. Cô cắn từng chiếc nén lên trên bánh và không cảm nổi lòng mình mà trút ra một hơi thật dài thật dài thốt lên: “Mẹ ơi, con lại già thêm một tuổi nữa rồi mẹ ạ, thế mà con vẫn chưa lấy chồng, con đang lo muốn chết đây, con phải làm sao đây hả mẹ?”

Hôm nay cũng chính là ngày sinh nhật của cô. Khi còn trong thành phố Nam Kinh, hàng năm vào ngày này là y như rằng cô sẽ nhận được những món quà và những lời chúc phúc từ những người bạn như Đỗ Quân, em u Dương Dương có cả những người bạn khác nữa. Giây phút này đây, khi cô trở về quê, không còn điện thoại, Đỗ Quân và những người bạn của cô không thể liên lạc được với cô nữa, đành phải đợi vài ngày nữa khi cô mua được sim điện thoại mới rồi thì sẽ gọi điện về đòi quà sinh nhật sau vậy. Ánh nến tỏa sáng trên chiếc bánh ga tô nhỏ, màu đỏ rực rỡ, sáng nhấp nháy sáng lấp lánh, thứ ánh sáng giống như sinh mệnh con người vậy, tràn đầy sức sống. Diệp Tri Ngã cười khê và nhắm mắt cầu khẩn lời chúc dành cho riêng mình rồi thổi một hơi dập tắt nến.

Năm nào cũng một lời cầu khẩn giống hệt nhau, ba mẹ yên giấc trên thiên đường, anh Văn Kiệt bình an vui vẻ.

Cô đi tắm rồi quay về phòng ngủ, khép cửa lại.

Đàn sóc khi vào thu luôn cất giữ lương thực chuẩn bị dành cho mùa đông sắp đến, chúng chạy bôn ba khắp

nơi tìm nhặt những quả từng và sau đó lén lút tìm nơi giấu đi, khi đói sẽ đến đào bới ra để ăn. Cũng có những con sóc ngây ngô hay quên giấu thật kỹ để rồi tìm không ra nổi nơi mình đã đào bới đó, để cho quả từng sang đông tới xuân đâm chồi nảy lộc thành cây non thì mới phát hiện ra một bữa ăn ngon lành thịnh soạn mà mình đã bỏ qua ấy giờ đã phát triển thành một niềm hy vọng cho tương lai rồi.

Diệp Tri Ngã kéo một hộp các tông lớn từ dưới gầm giường lên, giống như đã từng có vài chú sóc tìm đến đây kiếm đất đào hầm và lén giấu những chùm quả từng vào trong đó.

Chiếc hộp các tông được gói nhiều hộp giấy nhỏ, mỗi một hộp đều được bọc lại cẩn thận đẹp đẽ, hộp to hộp nhỏ hình dạng đều không giống nhau, khi mở ra thì tất cả những chiếc hộp đó đều là hộp âm nhạc. Hộp âm nhạc nhiều, chất liệu không giống nhau và hình thù cũng khác nhau rất nhiều, thế nhưng chúng đều có một đặc điểm chung đó là sau khi xoắn chặt chiếc dây trên đó ra thì đều phát ra một giai điệu giống hệt nhau, giai điệu Hồ thiên nga của Tchaikovsky.

m thanh du dương vang lên từ trong chiếc hộp nhạc, mặc dù vẫn là thứ âm thanh phát ra từ dụng cụ điện tử không thể nào sống động và có hồn như người nhạc sỹ đánh trực tiếp được, thế nhưng Diệp Tri Ngã có một thứ cảm giác vô cùng đặc biệt, vô cùng trong trẻo tinh khiết, thứ cảm giác khiến cho người nghe cảm thấy thật dễ chịu, thật êm ái, thật nhẹ nhàng. Mười mấy chiếc hộp âm nhạc, cũng tương đương với mười mấy giai điệu bài hát Hồ thiên nga này cùng lúc vang lên tiếng nhạc rộn rã, với những âm thanh cao thấp không giống nhau, nhịp điệu bài hát cũng lúc nhanh lúc chậm khác nhau, ca khúc dài có ngắn có, âm hưởng cao có thấp có. Khi giai điệu nào vừa hết, Diệp Tri Ngã liền tiếp tục nhấn nút phát tiếp. Cô nằm trên chiếc gối ôm, gờ tay lên tắt đèn điện đi, nhắm nghiền mắt lại. Đêm sinh nhật này, một đêm dành riêng cho cô trong những tiếng nhạc véo von du dương mãi không dứt.

Pin của chuông treo trước cửa nhà đã bị gỉ sắt ăn mòn từ bao giờ. Diệp Tri Ngã không để ý đến vấn đề này nên khi chuông trước cửa nhà cô reo lên, cô không hề nghe thấy gì cả. Bên ngoài cánh cửa có một người nhả nài nhả chuông, rồi lại tiếp tục nhả chuông, cuối cùng tiếng chuông cũng reo lên đủ để khiến Diệp Tri Ngã tỉnh giấc trong sự mơ màng hư hư ảo ảo, mờ mờ thực thực này. Cô mang dép vào chân và chạy ra ngoài mở cánh cửa nhà ra, không biết ai đã nhả chuông ở bên ngoài kia, chẳng lẽ là luật sư Hoàng? Mà cũng chỉ có thể là ông ấy mà thôi, ngoài ông ra thì không ai có thể biết được rằng cô đã quay về ở trong ngôi nhà cũ này cả.

Thông qua khe cửa, người mà Diệp Tri Ngã nhìn thấy lại chính là Kiều Thận Ngôn.

Khuôn mặt Diệp Tri Ngã bỗng nhiên tái nhợt hẳn đi, cảm giác đầu tiên hiện ra trong tâm trí cô lúc này là vờ đã chết, coi như không hề nghe thấy vậy. Thế nhưng sự kiên nhẫn của Kiều Thận Ngôn khiến cho cô vô cùng khó chịu, không thể chịu đựng được một giây phút nào nữa rồi. Anh lại mạnh tay đập vào cánh cửa căn nhà của cô: “Diệp Tri Ngã, anh đã nghe thấy tiếng dép chạy ra cửa của em rồi, em mau mở cửa cho anh nào!”

Có ma quỷ mới nghe thấy được, dép của cô là dép mềm làm bằng vải bông.

Diệp Tri Ngã cúi đầu nhìn xuống đôi dép đang mang trên bàn chân của mình, mím chặt môi nhả trán nhúu mày, cố nín thở để tiếp tục nhòm ra ngoài. Bả chỉ dẫn trong siêu thị có ghi là dép mềm làm bằng vải bông khi mang đôi dép này bước đi thì... không thể có âm thanh phát ra to như thế được thì phải...

Đợi một hồi lâu vẫn chưa thấy tiếng mở cửa, Kiều Thận Ngôn không còn gõ cửa nữa. Anh đứng sừng sững chính giữa cánh cửa nhà Diệp Tri Ngã, cô lại nhòm vào khe cửa lần thứ ba liên tiếp, lần nào cũng bắt gặp ánh mắt Kiều Thận Ngôn đang chăm chăm nhìn vào trong, đúng hướng nhìn ra của cô, rõ ràng như đang trong tư thế kiên trì đến cùng để xem ai khuất phục ai ở đây.

Kỳ thực mà nói, nếu như không mở cửa ra thật thì sẽ làm sao chứ, anh có tự nguyện đứng ngây người ra cả một đêm ở trước cửa nhà Diệp Tri Ngã thì có liên quan gì, có ảnh hưởng gì đến cô! Nhưng tâm trạng Diệp Tri Ngã lúc này là thoáng chút lo lắng cho Kiều Thận Ngôn, nói không rõ đây là thứ cảm giác gì nữa. Người đàn ông này mạnh mẽ quá, mà Diệp Tri Ngã lại là người con gái rất dễ mềm yếu, tính cách của cô mềm yếu hơn cả những người con gái thuộc tuýp tính cách mềm yếu khác, cô đã quá quen thuộc với tính cách này của mình rồi. Tâm trạng của cô thật không cam tâm tình nguyện chút nào cả. Ngày hôm nay là một ngày thật không dễ dàng gì. Nhẽ ra cô hoàn toàn có thể tự mình chúc phúc cho sinh nhật của chính mình, thế nhưng đến giữa chừng con đường đang đi đột nhiên lại xuất hiện một vật cản to lù lù giữa con

đường bước tiếp của cô như thế này, giống như muốn hủy bỏ phá hoại tất cả những thứ mà cô vừa bước qua trên con đường ấy.

Cô bản thân nghĩ ngợi một hồi rồi mở cánh cửa nhà ra, nhìn thẳng về phía anh đang đứng mà nói: “Anh làm gì ở đây thế? Em đã làm theo lời anh nói và đã rời xa rồi cơ mà, anh còn tìm đến em làm gì hả? Anh... Tại sao anh lại biết địa chỉ nhà em ở đây chứ? Ai đã nói cho anh biết vậy?”

“Em nói xem là ai chứ?”, Kiều Thận Ngôn mỉm cười trả lời.

Diệp Tri Ngã thoáng chút bồi hồi do dự: “Là luật sư Hoàng sao? Chú ấy, chú ấy đã nói cho anh biết lúc nào vậy?”

Kiều Thận Ngôn nhìn chăm chú vào chiếc áo cotton và chiếc quần cotton mà cô đang mặc trên người, rồi nhìn chăm chăm lên khuôn mặt cô dưới ánh đèn chiếu hắt hiu: “Là khi chú ấy gọi điện cho anh, nhờ anh tìm người đặt mối quan hệ với Viện kiểm soát đó”.

“Ý anh là gì vậy?”, Diệp Tri Ngã cau mày hỏi, rồi dần dần như hiểu ra được hàm ý trong câu nói của Kiều Thận Ngôn: “Người tìm đến luật sư Hoàng để thăm dò khai thác thông tin về em...chính là anh phải không?”

Kiều Thận Ngôn hơi cong môi lên thốt ra: “Diệp Tri Ngã, anh nghĩ là em không phải ngây thơ khờ dại đến mức như thế chứ, em nghĩ là có người nào thanh thoi đến độ ăn không ngồi rồi như thế chỉ để giữ lại những bản án đã khép lại năm năm về trước không, đi tìm các mối quan hệ, đi tìm sự giúp đỡ khắp nơi để giúp em lấy lại những thứ vốn thuộc về em. Vật lộn vất vả bao nhiêu ngày tháng cuối cùng chỉ thu về được hai ngàn tệ không hơn, còn chẳng đủ để mời người ta đi ăn một bữa cơm nữa chứ”.

Diệp Tri Ngã cắn chặt vào hai hàm răng thốt lên: “Anh rốt cuộc là có mưu đồ gì hả?”

Kiều Thận Ngôn nhìn thẳng vào mắt cô một lúc lâu, ánh mắt cũng dần dần dịu lại rồi trở về trạng thái hòa nhã: “Về sau này có mưu đồ gì hay không thì anh không dám khẳng định được, nhưng mà buổi tối ngày hôm nay thì anh không hề có đâu”.

Diệp Tri Ngã tập trung đề phòng với tinh thần cảnh giác cao độ, ánh mắt cô nhìn Kiều Thận Ngôn chứa đầy sự thăm dò và hoài nghi, nhìn anh một cách vô cùng thận trọng. Cô không có tài nhìn xuyên qua được nội tâm của người khác, nhìn anh chăm chăm một hồi rất lâu và trầm ngâm nhỏ giọng: “Em phải nghĩ ngợi rồi, anh về đi, em không tiễn anh đâu”.

“Diệp Tri Ngã...”

“Kiều tiên sinh!” Diệp Tri Ngã cắt ngang lời nói của anh, thể nhưng thái độ tỏ ra thờ ơ tàn khốc này của cô đối với anh dường như lại duy trì chẳng được bao lâu. Cô đưa tay xuống cầm chìa khóa, bất lực lắc đầu và nói tiếp, “Kiều tiên sinh, tôi đã rất mệt rồi, anh hãy về trước đi được không, còn nếu như không về được nữa thì anh hãy đi tìm một khách sạn nào đó mà nghỉ tạm đi. Tiễn nghỉ khách sạn đêm nay của anh tôi sẽ trả cho anh, còn vấn đề gì nữa thì để đến ngày mai nói tiếp, được không?”

m thanh trong những chiếc hộp âm nhạc vang lên trong phòng và truyền tới tận chỗ hai người đang đứng, giai điệu bài hát Hồ thiên nga ngân nga, du dương, réo rắt. Hồi một kết thúc trong vở kịch cũng là lúc âm hưởng giai điệu này cất lên, hoàng tử Siegfried nhìn lên không trung cao vời vợi với những đàn thiên nga đang bay trắng muốt, và không biết tương lai đây mình sẽ yêu một nàng công chúa xinh đẹp trong vận mệnh nghiệt ngã của hai người.

Kiều Thận Ngôn không nói lời nào nữa, cúi đầu xuống phía dưới và mỉm cười, tư thế vô cùng thoải mái vẫy vẫy hai bàn tay: “Được rồi, mặc dù nơi này và tình huống diễn ra này không giống như trong dự định lúc đầu của anh, nhưng mà...”

Rồi anh ngẩng đầu lên, hai mắt hơi nheo lại, hít một hơi thật dài, vươn rộng bờ ngực lên, cơ bắp trên hai cánh tay và bờ ngực theo đà động tác cũng căng phồng lên, chiếc áo bên trong bộ vest âu phục anh đang mặc nhất thời bị co chặt hẳn lại. Anh bước nhích lên một bước nhỏ, chỉ vừa đủ để cách Diệp Tri Ngã đang đứng một khoảng hẹp như một bông hoa nhỏ, hai hàng mi dài của cô như những cánh hoa chúm chím đang rung rinh lấp lánh dưới hơi thở đều đều của anh.

“Từ buổi tối ngày hôm đó cho đến tận lúc này khi anh lái xe dừng trước ngôi nhà của em, suốt quãng thời gian đó anh nghĩ chỉ duy nhất một vấn đề. Diệp Tri Ngã, anh không biết anh bây giờ ra sao nữa rồi. Em xem, ngoại hình của em thì cũng bình thường thôi, tính cách thì cũng rất tồi tệ, lại không phải thuộc tầng lớp danh gia vọng tộc, học vấn và công việc thì cũng đều rất bình thường, mà tuổi tác thì lại nhiều rồi, chuyện tình quá khứ của em cũng không thể gọi là thuần khiết được, từ mọi mặt mọi góc độ thuộc về em anh không thể tìm ra được bất cứ một điểm gì để anh có thể thấy được cái gọi là ưu điểm cả... Nhưng mà em có thể nói cho anh biết tại sao... Tại sao anh ngày ngày đều nghĩ về em, cứ lúc nào rảnh rỗi là anh đều nghĩ đến em, nghĩ đến mức độ chính anh cũng thấy bản thân mình thật là kỳ cục. Diệp Tri Ngã, em hãy nói cho anh biết đi, em rốt cuộc có điểm gì tốt?”

Hai hàng mi như những cánh hoa nhỏ không ngừng chớp liên tục, chớp đều đặn hơn cả đôi cánh bay của những chú bướm bướm, nhưng lại như một làn gió thổi mạnh vào trong tâm hồn anh, thô lỗ cộc cằn nói toạc ra tất cả những suy nghĩ, như đang tiến hành khai hoang canh tác một vùng đất mới bao la rộng lớn, chỉ để lại duy nhất cho một mình cô.

Sắc mặt của Diệp Tri Ngã không vui cũng chẳng lộ vẻ ngạc nhiên, chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn vào mắt anh, bộ dạng như một kẻ điếc đang say sưa lắng nghe người khác nói chuyện vậy. Kiều Thận Ngôn cảm giác như anh vừa thổi một nguồn dũng khí bay xa đến tận vài trăm dặm, thật không dễ dàng gì giờ nắm đầm lên nhưng lại đánh vào không trung vô tận, thứ cảm giác như đột nhiên phải đối mặt với sự giận dữ và khó hiểu được thoát ra từ chính miệng mình. Hành động giống như đang tranh giành để nắm quyền đại diện cho tham vọng quyền lực và quyền kiểm soát ấy khiến cho anh trông có vẻ rất trầm tư, rất đáng yêu.

Trong thâm tâm Diệp Tri Ngã kỳ thực cũng có cùng một thứ cảm giác như vậy. Trên thế giới này sao lại có kiểu người đáng ghét như Kiều Thận Ngôn như thế cơ chứ, lời hay tốt lời đều giả, giọng người nói giọng ma quỷ, có thể kể câu chuyện hài hước khiến cho người ta phá lên cười và cũng có thể kể những câu chuyện cảm động khiến cho người ta phải òa khóc nức nở. Từ trong miệng anh thoát ra những lời khiến người nghe cảm thấy sao lại có thể thắm vào lòng như thế được cơ chứ. Cô chớp mắt liên tục, hai hàng mi cong dài hơi ngược lên trên, nhìn thẳng vào đôi mắt của anh, cô nói từng chữ rõ ràng chậm rãi trả lời anh: “Em hai mươi bảy tuổi, anh ba mươi hai tuổi, tuổi của ai nhiều hơn chứ! Nhiều! Lớn tuổi!”

Kiều Thận Ngôn nhăn trán lại, mỗi lúc một bức dọc. Lúc này anh nói ra một tràng dài thế mà cô chỉ nghe thấy mỗi một câu như thế này thôi sao? Người con gái này chẳng lẽ lại ngây thơ đến độ không thể ngây thơ không thể thuần khiết hơn được nữa sao. Một căn hộ đã quá cũ kỹ lâu đời, ánh sáng từ mờ hắt hiu chiếu ra từ một chiếc bóng đèn mười lăm Watt, một cánh cửa phòng chống trộm cấp hé mở giống hệt với chức năng dùng để chống trộm của nó, sát bên góc tường một thùng rác đầy rẫy những rác là rác, phía trước mắt là một người con gái mặc bộ đồ ngủ chất liệu cotton, tóc xõa xuống rối bời, và vẻ mặt thì đầy những nghi ngờ tập trung cao độ phòng thủ kẻ địch... Cô tưởng anh bỏ mặc tất cả các cuộc hẹn định từ trước, bỏ mặc tất cả công việc đang bận rộn chờ giải quyết, để một mình lái xe từ thành phố này đi đến thành phố khác chỉ để thỏa mãn mục đích nhạo báng cô thôi chẳng?

Trên đời này không có bất cứ người đàn ông nào thành thoi đến mức ăn no nằm rồi như vậy cả, thế nhưng sao lại có một người con gái bất khả trị như thế cơ chứ. Kiều Thận Ngôn mỉm cười, nhìn thẳng vào đôi mắt của Diệp Tri Ngã, giờ tay lên lấy chiếc hộp nho nhỏ từ trong túi áo và đặt vào lòng bàn tay của cô, anh nhẹ nhàng nói với cô: “Chúc mừng sinh nhật em”. Anh vừa nói xong, không đợi Diệp Tri Ngã nói thêm lời nào nữa liền quay người bước xuống cầu thang đi khỏi khu nhà của cô.

Diệp Tri Ngã ngó đầu ra ngoài cánh cửa nhìn với theo, nhìn chăm chăm vào cầu thang máy vắng tanh vắng ngắt một hồi rất lâu, tâm trạng lúc sôi lên cồn cào lúc lại dịu xuống. Những lời anh nói với cô lúc đó... Những lời đó... Những lời nói không đâu vào đâu cả... Có phải là tỏ tình với cô chẳng? Thế nhưng sao lại có thể như thế được cơ chứ. Tuy anh vừa mới khước từ chuyện đính hôn với vị hôn thê đó, mà bên ngoài xã hội lại có biết bao nhiêu người con gái lá ngọc cành vàng xinh tươi quyến rũ xung quanh anh ấy mà? Liệu có phải là anh ấy đang coi cô như trò chơi để mặc sức đùa giỡn, hay là lại có chủ đích ma quỷ gì trong câu chuyện này chẳng?

Và còn chiếc hộp này nữa chứ.

Quà sinh nhật?

Diệp Tri Ngã quay trở vào trong phòng, nhẹ nhẹ mở giấy gói quà ra, bên trong là một chiếc di động đã được mở sẵn, trên màn hình đã được điều chỉnh sẵn giờ giấc và thời gian ngày tháng năm, đằng sau chiếc di động mang nhãn hiệu tập đoàn gang thép Ninh Huy với chất lượng rất tốt, rất tốt, rất rất tốt. Cô tiện tay nhấn vào chức năng danh bạ, bên trong hiện lên: Khu chung cư Kiều Thận Ngôn ở trong nội thành, biệt thự dòng họ Kiều ở ngoại ô ven thành phố, anh ở trong văn phòng, hai chiếc di động, tất cả chỉ lưu năm số di động, phần phụ chú và còn cả địa chỉ hòm thư liên lạc, địa chỉ khu chung cư của anh, và một con số hiển thị thời gian lạ lắm, ngày 29 tháng 03 năm 1978.

Diệp Tri Ngã do dự bần thần một hồi rất lâu, con số này có lẽ là ngày tháng sinh nhật của anh!

12. Chương 12

Chương 12: Đêm dài đếm sao cho hết

Phí Văn Kiệt nghe thấy tiếng rón rén nhẹ nhẹ mở ổ khóa đã được khóa cẩn thận trước đó, anh không ngẩng đầu lên cũng chẳng mở mắt ra nhìn, vẫn bộ dạng như vốn đã thế nằm sóng soài yên lặng trên sofa. Lúc này đã rất muộn rồi, động tác rón rén rón rén lên lút đi vào bên trong như thể chỉ có thể là một người mà thôi. Kiều Mẫn Hàng nở một nụ cười thật tươi trên khuôn mặt, sau khi mở được cửa xong liền nghe thấy một tràng âm nhạc véo von du dương vang lên. Phòng khách không bật đèn, ánh đèn điện từ phía ban công bên ngoài chiếu vào trong leo lắt không đủ để nhìn thấy rõ, cô chỉ nhìn thấy mờ mờ ảo ảo một bóng người ngồi yên trên chiếc sofa mà thôi.

“Em còn muốn giết anh luôn bây giờ đấy!”, Kiều Mẫn Hàng quăng túi xách và chùm chìa khóa xuống kệ đựng giày dép rồi thay đôi dép lê bước vào trong phòng, “Sao lại không bật đèn lên như thế, anh đang làm gì vậy, nghe cái gì thế này?”

Cô bước về phía Phí Văn Kiệt và nhẹ nhàng ngồi xuống. Kiều Mẫn Hàng nhìn thấy hộp âm nhạc trên chiếc khay đựng trà, một hình thù được thiết kế giống như một cái cốc gia công tinh xảo... Trên nắp chiếc cốc là một cô thiên nga đang cúi đầu khẽ khàng chuyển động chậm chậm xung quanh chiếc khay, thỉnh thoảng lóe lên những tia sáng màu sắc yếu ớt, cảm giác rất đẹp, rất dịu dàng quyến rũ.

“Bây giờ là mấy giờ rồi? Muộn thế này rồi em còn chạy đến đây làm gì thế hả? Em đã uống thuốc đều đặn đúng giờ chưa?” Phí Văn Kiệt nắm chặt bàn tay cô vừa đưa ra, hỏi han cô một cách ân cần quan tâm. Kiều Mẫn Hàng tủm tỉm cười: “Em đã uống rồi anh à, em vừa nói chuyện với Gia Linh lúc nãy xong, chị ấy bảo sẽ thiết kế cho em một bộ váy cưới... Đây là bản nhạc gì thế anh, nghe hay quá anh à!”

Phí Văn Kiệt cười trả lời: “Một đoạn kinh điển nhất trong tác phẩm Hồ thiên nga”.

“Hồ thiên nga, nhạc ballet đúng không anh?”. Kiều Mẫn Hàng nhắc hộp âm nhạc đó lên, mỉm cười nhìn cô thiên nga được làm bằng thủy tinh với kỹ thuật tinh xảo, cô áp sát vào tai nghe, thứ âm nhạc vang lên càng thanh khiết càng sâu lắng hơn, “Nghe hay quá anh à, anh đã mua nó khi nào thế, sao anh lại không tặng nó cho em!”

“Em thích thì em cứ cầm lấy đi”, Phí Văn Kiệt giơ tay lên xem đồng hồ, “Giờ đã muộn lắm rồi, anh đưa em về nhà nhé”.

Kiều Mẫn Hàng lắc đầu nguây nguẩy, áp vào lòng Phí Văn Kiệt, giọng nói nhẹ nhàng âu yếm: “Đêm nay em không về nữa, được không hả anh...”

“Em mà không về ba em sẽ trách em đấy”.

“Ba em không ở nhà đâu, ba đã đi Hải Thành rồi anh à”.

“Đi Hải Thành sao?”, Phí Văn Kiệt gặng hỏi, “Chiều nay anh còn gặp ba em ở tập đoàn cơ mà, sao anh không thấy ông nói gì về việc đi công tác thế nhỉ?”

“Hình như là vì một miếng đất tiến hành di dời gì đó ở Hải Thành thì phải, ba em đã hẹn với một vị lãnh đạo thành phố ở đấy, thế là ba liền qua bên đó luôn, anh trai em cũng đang ở Hải Thành đấy, em đoán giờ này chắc họ vẫn còn đang ngồi bên bàn rượu chưa xong đâu”.

Phí Văn Kiệt bỗng nhiên nhăn trán: “Anh trai em sao? Anh ấy chạy qua đó làm gì cơ chứ? Không phải là cũng đi cùng ba em qua đó đấy chứ?”

Kiều Mẫn Hàng cười một cách đầy ẩn ý: “Anh ấy đi theo đuổi người yêu rồi, ha ha ha, anh ấy cứ tưởng rằng em không biết gì cơ đấy. Chị Gia Linh đã nói hết cho em nghe rồi mà! Khi anh ấy và bác sỹ Diệp hẹn hò nhau không biết vì lý do gì mà lại giận dỗi nhau nữa, để cho bác sỹ Diệp tức giận đến nỗi quay thẳng về Hải Thành rồi. Anh trai em dần vật day dứt khó chịu suốt cả một tuần liền trong phòng, giờ thì đã ngoan ngoãn chạy đến đó để ngỏ lời xin lỗi người ta rồi đấy nhé”.

Phí Văn Kiệt cười nụ cười đầy băng khuôn: “Là như vậy sao...”

“Vâng ạ, lại còn cả chuyện hay hơn thế nữa cơ anh ạ, di Cát còn nói mấy ngày nay tâm trạng anh trai em có biểu hiện rất khác thường. Di ấy nói rằng có một ngày anh ấy ngồi yên lặng đến im phăng phắc trong phòng, rồi hút thuốc thốc trắng liền cả một đêm dài. Ngày hôm sau di Cát đến nhà anh ấy để làm công việc dọn dẹp vệ sinh như mọi ngày, vừa mở cánh cửa ra cứ tưởng căn phòng bị cháy rụi rồi cơ đấy, khắp nền nhà đâu đâu cũng rắc đầy những tàn thuốc là tàn thuốc. Em nghe mà buồn cười không thể chịu được nữa! Anh trai em! Anh có nghĩ được không anh, anh trai em thuộc tuýp người khô khốc gia trưởng, về mặt trước nay không chút biểu cảm, ấy thế mà cũng lại có ngày bị tình yêu vò và cắn rứt mới ra chuyện để nói chứ, ha ha ha, thật là chủ đề hay ho đáng bàn tới đấy phải không anh?”

Phí Văn Kiệt cười trừ: “Có ai hình dung giống em như thế này không chứ, lại còn khô khốc gia trưởng!”

“Thì đều giống nhau gia trưởng, miệng nói rồi bắt ép người khác phải phục tùng theo chứ còn gì nữa! Văn chỉ có mỗi anh Phí Văn Kiệt của em là tốt nhất thôi”. Kiều Mẫn Hàng cười cả hai mắt lại, cô áp sát vào bờ ngực ấm áp quen thuộc của anh, “Anh cái gì cũng tốt hết”.

“Đúng là cô gái gốc gác ngếch!”, Phí Văn Kiệt vỗ nhẹ vào má cô, “Em có khát nước không, có cần uống chút gì đó không?”

Kiều Mẫn Hàng từ trong lòng Phí Văn Kiệt nhảy dựng lên: “Để em đi lấy cho, anh muốn uống gì ạ? Café không, rượu không, trà không, còn những cái khác lấy tùy ý”.

Phí Văn Kiệt lắc lắc đầu: “Thế thì lấy nước cam ép giống như của em đi nhé”.

Kiều Mẫn Hàng vừa than thở vừa đi vào bên trong nhà bếp: “Lại còn phải uống nước cam thêm nữa thì chắc em sẽ bị biến thành cây cam mất thôi, anh trực tiếp cho em vào máy xay sinh tố cũng được đấy”.

Buổi tối không bật đèn lên cũng rất tốt đấy chứ, uống một ly nước cam ép thơm nồng, nằm ôm nhau trên chiếc sofa êm ái mềm mại, vặn nút nhấn trên chiếc hộp âm nhạc để cho cô thiên nga chậm chậm quay được thật lâu và nhạc vang lên được thật lâu nữa. Kiều Mẫn Hàng gối đầu lên đùi của Phí Văn Kiệt, lắng nghe giai điệu một cách chăm chú chuyên tâm: “Sao lại có bản nhạc hay đến như vậy cơ chứ, hay đến mức em nghe xong chỉ muốn đi xem vũ ballet thôi anh à”.

“Được chứ sao không, lần sau mà có công diễn thì anh đưa em đi xem nhé”.

“Anh đã từng xem rồi phải không anh?”

Phí Văn Kiệt lặng người một lúc rồi mới trả lời cô: “Anh đã từng xem rồi”.

“Vậy sao anh, có hay không ạ? Anh đã đi xem ở đâu thế, khi anh còn ở Mỹ hay là khi anh đã về nước rồi?”

“Hay lắm, anh xem lúc còn chưa đi Mỹ”.

“Em là em hâm mộ nhất các diễn viên nữ múa ballet đấy anh ạ, thân hình mới đẹp để đẩy sức sống làm sao, hi hi hi, em thật là tự ti về bản thân mình. Họ đi những giày đó gọi là giày gì nhỉ? Những ngón chân đứng thẳng mới đẹp để làm sao!”

Phí Văn Kiệt xoa xoa đầu cô và nói: “Em cũng đẩy sức sống và xinh tươi đấy chứ, chỉ có điều sức khỏe có đôi chút không tốt cho lắm mà thôi”.

Kiều Mẫn Hàng quay đầu nhìn anh rồi phá lên cười rất to, cô vừa cười vừa vỗ vỗ vào vai anh: “Sức khỏe có đôi chút không tốt cho lắm thì cũng đành chịu thôi, em đành phải dựa dẫm vào anh thôi có được không”

anh?”. Cô vừa làm nũng vừa biểu lộ vẻ mặt nhăn nhó xấu xa ma chê quỷ hờn, “Anh đi xem từ trước khi sang Mỹ cơ à, thế thì phải bao nhiêu năm về trước rồi đấy nhỉ!”

“Đúng là cách đây phải đến vài năm rồi”.

Kiều Mẫn Hàng bỗng nhiên như nhớ ra điều gì đó, vừa vươn người ra rồi lại co mình thu hẹp người xuống, mở to đôi mắt nhìn anh bắt bẻ: “Anh đi xem một mình hay lại còn ngồi cùng người khác nữa đấy?”

“Cô bé ngốc nghếch này, em hỏi cái này để làm gì cơ chứ”.

“Anh nói mau cho em biết đi, nói mau”.

Phí Văn Kiệt cười nhỏ và nói: “Anh đi xem với người khác nữa”.

“Con gái sao?”

“Là con gái”.

Kiều Mẫn Hàng cắn nhẹ vào làn môi mình, liếc mắt nhìn khắp một lượt thật kỹ càng khuôn mặt Phí Văn Kiệt: “Chị Gia Linh đã kể cho em biết rồi, người đàn ông bỗng nhiên hút thuốc, rồi hút thuốc, hay đột nhiên tức giận nổi điên lên một cách vô cớ, hoặc là ngồi tương tư để tâm hồn treo ngược cành cây không dưới năm phút liền, hoặc là tắt đèn đen ngịt nghe đi nghe lại những bài hát quen thuộc rồi xem những bộ phim cũng lại quen thuộc của ngày xưa, những biểu hiện này đều là chứng minh rằng anh ta đang giấu chuyện mờ mờ ờ ờ gì đó trong lòng đấy!”

Phí Văn Kiệt cười trừ: “Em ở cùng chị Gia Linh đó chẳng làm được việc gì tốt từ trước tới nay cả, cả ngày các cô ngồi nghiền ngẫm những việc như thế này thôi, anh thấy thật kỳ cục khó hiểu đấy, thế mà công ty của cô ấy lại không bị phá sản mới lạ chứ”.

Kiều Mẫn Hàng giận dữ anh, hai tay đặt lên vai anh nũng nịu: “Anh phải nói thật cho em biết ngay đi, anh đang nghe bản nhạc này, có phải anh đang ngồi nhớ đến kỷ niệm cũ hay không, đó là chuyện gì, quá khứ gì vậy hả?”

Phí Văn Kiệt cong môi lên chối: “Quá khứ... quá khứ thế nào chứ?”

“Thế thì em lại hỏi anh tiếp, á à, anh cố ý giả vờ ngây thơ, nhìn thật là đáng ngờ lắm đấy!”

Phí Văn Kiệt vuốt nhẹ mái tóc rối tung cho thẳng xuống ngay ngắn của Kiều Mẫn Hàng: “Quá khứ nào và quá khứ ở đâu ra cơ chứ?”

“Không phải là việc, thì đó sẽ liên quan đến người rồi! Có phải người con gái đã đi cùng anh đi xem biểu diễn đó không?”. Kiều Mẫn Hàng chặn đứng họng anh, rồi mở to mắt làm bộ dạng xấu xí hù dọa anh, há to mồm lên cắn lên chiếc mũi của anh, “Em không quan tâm, anh mà không nói thì em sẽ cắn anh, anh nói mau cho em biết nào, nói mau!”

Phí Văn Kiệt mỉm cười ôm chặt eo của cô: “Chẳng có gì để nói được cả”.

“Không có gì để nói được thì cũng phải nói ra, cô ta... là người yêu cũ của anh phải không hả?”

Phí Văn Kiệt nhìn thẳng vào Kiều Mẫn Hàng rồi gật gật đầu.

Nụ cười trên môi của Kiều Mẫn Hàng bỗng trở nên nhạt nhẽo đi rất nhiều, thế nhưng ngay lập tức tươi rói hơn cả lúc này: “Anh rất nhớ cô ấy phải không...”

Phí Văn Kiệt vịn nhẹ vào mũi của cô: “Anh bảo em ngốc nghếch hóa ra em đúng là ngốc nghếch thật đó! Anh đang nhớ đến cô ấy, thế nhưng không phải giống như em nghĩ nhớ nhung theo kiểu đó đâu”.

“Thế thì nhớ như thế nào chứ?”

Phí Văn Kiệt ôm Kiều Mẫn Hàng vào trong lòng mình, xoa nhẹ vào đầu cô, đặt đầu cô ngã xuống bờ vai của anh, âm thanh của bản nhạc trong chiếc hộp âm nhạc đang vang lên những giai điệu cuối cùng rồi, tốc độ chuyển động cũng chậm đi rất nhiều. Anh lại nhắc lên tiếp tục vịn, lắng nghe tiếng nhạc một lần nữa phần khích trở lại.

“Cô ấy đã học môn ballet từ khi mới có năm tuổi thôi, mười tuổi thì thi đỗ vào học viện múa Thượng Hải, học cho đến khi mười hai tuổi thì tất cả mọi người xung quanh đều nói rằng cô ấy rất có tiền đồ về lĩnh vực này, sau đó nữa thì...”

“Sau đó thì sao?”, Kiều Mẫn Hàng gặng hỏi tiếp.

Sắc thái trên khuôn mặt của Phí Văn Kiệt lộ rõ vẻ trầm tư, nhưng may sao đèn tắt khiến cho không gian lúc này vô cùng mờ tối huyền huyền ảo ảo, khiến cho gương mặt buồn bã ưu tư của anh càng khó nhìn thấy rõ: “Sau đó có một lần được nghỉ học trở về nhà, lúc đó anh mười bốn tuổi, rất nghịch ngợm ngang bướng, mà cũng rất lì lợm liều lĩnh nữa chứ. Anh đã lái trộm xe ô tô của ba anh, nhưng không may đã làm... đã làm dúi cô ấy bị gãy nghiêm trọng...”

“Á!”, Kiều Mẫn Hàng nhăn trán chau mày lên, “Sao lại như thế được cơ chứ! Thế cô ấy sau đó thì sao hả anh? Có phải sau đó cô ấy không thể tiếp tục múa được nữa?”

“Chân cô ấy bị gãy, sau khi bó bột vết thương đến ngày tháo ra thì phát hiện rằng hai dùi cô ấy biến thành dài ngắn chênh lệch hẳn nhau rồi, bình thường khi chạy hay đi bộ thì không nhìn ra được, thế nhưng khi múa thì lại... Cho nên điều mà cô ấy sợ nhất là bị tàn phế dùi, mỗi lần nghe thấy những từ này đều là phản ứng vô cùng dữ dội...”

Kiều Mẫn Hàng cảm thấy vô cùng đáng tiếc, nhưng không cảm nhận được hàm ý trong câu nói của Phí Văn Kiệt vừa rồi: “Thế thì... Thế thì về sau nữa ra sao vậy? Chị ấy sau đó thì như thế nào hả anh?”

“Sau đó cô ấy trở về nhà, quay về một trường học bình thường để học, thành tích học tập rất tốt, phẩm chất đạo đức cũng tốt, năm nào cũng xếp vào hàng một trong ba học sinh giỏi nhất lớp. Ngoại hình cô ấy rất đẹp, trong trường đã từng có vô số nam sinh theo đuổi thậm chí thương trộm nhớ cô ấy”.

“Thế thì chị ấy sẽ đau khổ lắm phải không anh, chị ấy không thể tiếp tục múa được nữa rồi mà!”

“Cô ấy từ trước không bao giờ nói đến hai từ đau khổ đâu, cả ngày lúc nào cũng cười tươi như hoa nở vậy... Có một lần anh đọc một mẫu quảng cáo đăng trên báo, một đoàn múa ballet của Ukraine sẽ đến thành phố Nam Kinh biểu diễn tiết mục Hồ thiên nga, thế là anh đã đưa cô ấy đi xem, hồi kịch thứ hai, đoàn biểu diễn múa thứ ba, anh và cô ấy đã ngồi ở hàng thứ nhất, phía trên là đội múa. Khi âm nhạc vừa mới vang lên thôi, tiết mục chưa bắt đầu thì cô ấy đã bật khóc nức nở... Cô ấy đã khóc như thế suốt hai tiếng đồng hồ liền, khóc một mạch không ngớt. Sau khi đã hết sạch giấy ăn lau nước mắt cho cô ấy rồi, anh chỉ còn biết cách là cởi áo khoác ra che mặt cho cô ấy mà thôi...”

Kiều Mẫn Hàng không nói được một lời nào cả, câu chuyện này vốn đã rất bi đát thảm thương rồi. Lời kể của Phí Văn Kiệt tha thiết càng khiến cô lạnh buốt khắp con tim. Cô nắm thật chặt bàn tay của anh, một cái nắm tay đầy âu yếm thân mật.

Phí Văn Kiệt cúi đầu xuống, ánh mắt nhìn vào một chốn xa xôi vô định trong không trung bao la kia, dường như anh có thể nhìn thấy thật rõ ràng từng nốt nhạc đang lấp lánh huyền ảo nhảy múa trên chiếc hộp này: “Kể từ ngày hôm đó, hàng năm vào ngày sinh nhật của cô ấy hay là ngày giáng sinh, tết năm mới, bất kể một ngày lễ tết to nhỏ nào, thì anh đều mua một chiếc hộp âm nhạc có hình cô thiên nga để tặng cho cô ấy. Anh nghĩ rằng, rồi sẽ có một ngày anh có thể đưa cô ấy tận mắt đi xem những cô thiên nga đẹp nhất rực rỡ nhất trên khắp thế giới này. Khi đó vẫn sẽ ngồi ở hàng thứ nhất, và anh sẽ mang hai hộp giấy ăn thật to để lau nước mắt cho cô ấy, để cô ấy muốn khóc như thế nào thì cứ thoải mái khóc một trận...”

“Văn Kiệt...”, Kiều Mẫn Hàng cắt lời Phí Văn Kiệt, giọng nhỏ nhẹ thì thầm bên tai anh, “Lúc đó anh vẫn còn rất nhỏ mà, không hiểu hết được mọi chuyện, chị ấy sẽ không trách gì anh đâu”.

Phí Văn Kiệt cười trừ trả lời cô: “Anh biết, cô ấy sẽ không trách móc bất cứ ai đâu”.

Tâm trạng Kiều Mẫn Hàng bồi hồi đến khó tả, cô đau cho nỗi đau của người con gái đó, nhưng trước nỗi đau trong giờ phút này đây của Phí Văn Kiệt thì cô lại càng đau khổ hơn anh rất nhiều.

“Văn Kiệt, có phải là anh... rất thích chị ấy đúng không?”

Phí Văn Kiệt thoáng chút hối hận vì đã kể quá nhiều cho cô biết, anh cười trừ ẩn giấu cảm xúc của mình lại: “Đúng vậy, anh đã thầm yêu trộm nhớ cô ấy như thế, nhưng mà cô ấy không thích anh, anh đã buồn

bã thất vọng vô cùng để rồi phải bỏ sang Mỹ cho người ngoại tình cảm. Ai ngờ được rằng lại quen em cơ chứ, sau đó thì em đã đột kích vào cuộc sống của anh như thế này đây”.

Kiều Mẫn Hàng thốt lên, quay trở lại trạng thái như lúc ban đầu: “Có anh mới là đột kích vào cuộc sống của em đấy chứ, anh nghĩ rằng anh là viên ngọc sáng hay sao chứ, cô nương này đến bây giờ vẫn còn cảm thấy hối hận vì lúc đó không nên để cho anh theo đuổi một cách nhanh đến vậy chứ!”

Phí Văn Kiệt gãi đầu gãi tai đáp lại: “Sao anh lại nhớ lúc đó là em theo đuổi anh đấy chứ?”

“Anh mau mau vào trong nhà vệ sinh mà soi gương xem lại bản thân mình đi nhé, mặt thì giống như mặt ngựa, mà lông thì nhiều hơn cả lông vượn nữa chứ. Em theo đuổi anh, em là bệnh nhân mắc bệnh tim chứ không phải mắc bệnh thần kinh anh có biết không hả?”. Kiều Mẫn Hàng cười e ấp, vùi mặt vào lòng Phí Văn Kiệt. Những nỗi đau không thuộc về mình thì sẽ quên đi rất nhanh chóng, cảm động nhiều nhất cũng chỉ trong một thời khắc mà thôi. Phí Văn Kiệt nói nói cười cười với Kiều Mẫn Hàng, khi âm thanh trên chiếc hộp âm nhạc chấm dứt anh liền đưa mắt nhìn dõi theo, mím thật chặt môi mình, nhưng không gờ tay ra vịn dây cót thêm lần nào nữa.

Trong một thành phố bên cạnh thành phố đó, liên tiếp trong hai ba tiếng đồng hồ liên mạch, âm thanh trên chiếc hộp âm nhạc đặt bên cạnh Diệp Tri Ngã vẫn còn đang du dương vang lên. Cô nhắm mắt mình lại, bắt đầu nhớ về bức màn biểu diễn quy mô lớn nhất, màu tím tím, được thêu ren hoa màu vàng ấy, toàn tập tác phẩm múa ballet Hồ thiên nga, như một bộ phim đang diễn ra trong trí óc của cô, chậm chậm diễn lại toàn cảnh đầy đủ từ đầu đến cuối. Cũng có lúc đến nằm mơ cô cũng nhìn thấy mình đang mặc một bộ váy múa cô thiên nga màu đen, biểu diễn tất cả hết ba mươi hai động tác múa quay vòng vừa chuẩn vừa vững chắc, khi dừng lại thì cúi xuống cảm ơn khán giả một cách đầy kiêu ngạo.

Cô trong cơn mê man hư hư thực thực không biết mình đã thiếp đi từ lúc nào, dường như là đang trong giấc mộng mị, thế nhưng bất ngờ tiếng nhạc vang lên khiến cô giật mình tỉnh giấc. Diệp Tri Ngã giống như vừa bị kim châm vào người nhói đau mà ngồi bật dậy, ngó nghiêng khắp gian phòng như đang cần tìm kiếm một vật gì. Một tiếng hát trong trẻo của trẻ thơ đầy ngộ nghĩnh vang lên: “Mặt trời đang nhô lên cao, bông hoa nhìn em mỉm cười, chú chim hót chào buổi mới, tại sao chú lại đeo cặp có chất nổ hả chú?”

Diệp Tri Ngã ngạc nhiên về lời ca trong bài hát này, cuối cùng cô phát hiện ra bài hát cất lên từ chiếc di động mà Kiều Thận Ngôn đã tặng cho cô. Cô vội vàng chạy xuống giường đi lấy di động lại. Ba chữ Kiều Thận Ngôn hiện sáng rõ ràng trên màn hình, giọng trẻ thơ vẫn đang tự tin táo bạo tiếp tục hát vang trong di động: “...Vừa kéo dây căng ra là cháu vội vàng chạy đi, dùng dùng đoàng đoàng một tiếng và thế là tất cả nổ tung ra mất rồi!”

Cô ngứa ngáy khắp đầu và nhấn vào nút nghe, thoáng đôi chút bức tức, không kiên nhẫn được nữa: “Kiều Thận Ngôn, anh làm cái quái gì vậy hả?”

“Diệp Tri Ngã, anh thích em”.

Giọng nói của Kiều Thận Ngôn tự nhiên như thường, thế nhưng tâm trạng Diệp Tri Ngã bỗng nhiên chững lại, bản thân không biết nói thêm được câu gì nữa. Đầu dây bên kia, anh vẫn ngồi và chờ đợi, tâm trạng thản nhiên và cười vài tiếng, tiếp tục nói với cô: “Anh không thích cứ phải giấu giếm làm gì cả, nếu không nói ra được thì anh không thể nào mà ngủ yên giấc được. Được rồi, anh đi ngủ đây, ngày mai gặp lại nhé”.

Đại thiếu gia Kiều vừa nói xong liền tắt di động luôn, Diệp Tri Ngã nhìn chăm chăm vào màn hình vừa tối sầm lại, từ đó cho đến lúc sáng không còn tư tưởng ngủ nghĩ gì nữa.

Cả đêm ngủ không ngon giấc, ngày hôm sau tỉnh dậy soi mặt vào gương, khuôn mặt hình như hơi sưng lên thì phải. Diệp Tri Ngã dùng miếng vải bông loại dành riêng cho tẩy trang và thấm một chút nước hoa hồng lên trên, cô ngồi trong phòng vừa lau ướt vừa vỗ vỗ vào da mặt. Bánh ga tô của tối ngày hôm qua giờ vẫn còn thừa phải đến hơn một nửa, để làm bữa sáng thì còn gì tuyệt hơn nữa. Diệp Tri Ngã ngó nghiêng tứ phía, nghĩ những vật dụng gì cần mua thì ghi ngay vào một quyển sổ nhỏ, một lúc nữa sẽ đến siêu thị sắm sửa một đồng đồ dùng sinh hoạt hằng ngày về.

Cô ngồi bên cạnh bàn ăn vừa uống sữa tươi vừa ăn bánh ga tô, vị hơi ngọt, thế là liền cầm một túi dưa muối ra ăn kèm cho đỡ ngấy. Bây giờ đã có nhà để ở rồi, vấn đề tiếp theo sẽ là suy nghĩ xem công việc nên như thế nào nữa. Quay trở lại thành phố Nam Kinh là điều không thể được. Hồi trước chỉ có một Phí Văn

Kiệt đã khiến cô bất ổn tinh thần, giờ thì lại xuất hiện thêm một Kiều Thận Ngôn nữa. Có thời gian cô sẽ phải đi xem bói mới được, liệu năm nay có phải năm định mệnh của cô, vừa bị cướp đi vừa được cho lại, có phải vì thế mà người ta gọi đó là được cái này thì sẽ mất cái kia?

Diệp Tri Ngã đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc của mình rồi thở một hơi thật dài, nếu căn cứ vào trình độ học vấn và kinh nghiệm công tác của cô thì có thể sẽ tìm được ngay công việc thôi, một trạm y tế cộng đồng hay là bộ phận y tế của trường học hoặc một công xưởng nào đó đều được cả. Tiền bán nhà trên thành phố Nam Kinh và tiền để dành của ba cộng lại tất cả được khoảng hơn hai trăm ngàn tệ, số tiền này nếu sống ở Hải Thành thì sẽ có thể mua được hai đến ba căn nhà rồi, không thì có thể mua một cửa tiệm rồi cho thuê lại, cô chỉ việc ở nhà sống bằng tiền cho thuê cửa hàng cũng rất ổn rồi.

Và vẫn còn một biện pháp có thể chọn lựa được nữa, cũng giống như cách của Phí Văn Kiệt năm năm trước đây là tìm một trường học nào đó ở nước ngoài để học tiếp. Thế nhưng cô bây giờ đã hai mươi mấy tuổi rồi. Đến Kiều Thận Ngôn cũng đã nhận xét rằng tuổi tác của cô không hề nhỏ nữa, giờ đi học tiếp liệu có còn vô tư thoải mái như hồi thanh niên trẻ trung ngày xưa được nữa không? Mà cô cứ đi học mãi như thế để làm gì cơ chứ? Học để không còn cảm giác cô đơn nữa, hay là để càng cảm thấy cô đơn nhiều hơn?

Tuýp người con gái sống cuộc sống lặng lẽ không bon chen như Diệp Tri Ngã thì trong suy nghĩ trong tư tưởng thường luôn luôn lo lắng thiên về những khía cạnh không tốt không thuận lợi, lúc nào trong người cũng có sẵn dự phòng tầm khoảng từ một trăm đến năm trăm tệ. Để cho dù có mất ví tiền đi chẳng nữa thì cũng không đến nỗi phải băn khoăn cho lắm. Cô ăn bữa sáng xong liền cầm cuốn sổ nhỏ vừa ghi chép những vật dụng cần mua lúc nãy lên, rồi tiếp tục ghi thêm vài đồ dùng cần mua nữa, khoác chiếc túi xách lên vai đi ra khỏi nhà. Việc đầu tiên của cô lúc này là tìm một trạm ATM rút tiền mặt, sau đó chạy đến siêu thị và chợ mua hàng.

Chỉ trong một đêm, tin tức có người quay trở về sống trong ngôi nhà của ông Diệp Toàn được lan rộng rãi khắp khu vực này. Dân cư sống tại nơi đây hầu hết đều là đồng nghiệp của ba Diệp Tri Ngã khi ông còn nhậm chức trong Sở giao thông vận tải thành phố, tất cả mọi người nghe được thông tin đồn thổi này đều có một phản ứng đầu tiên ngay lập tức là hoài nghi và dò đoán. Diệp Tri Ngã cúi đầu xuống đi bộ trên đường không có một ai quen biết cả, cho nên khi cô lướt qua vài con đường nghe phong thanh vài cụ già đang tụ tập nói chuyện, trong những câu chuyện không đầu không cuối của họ có bao gồm cả chủ đề liên quan đến gia đình cô. “Làm gì có mỗi vài trăm triệu đâu cơ chứ, nghe nói đã tham ô đến vài tỷ ấy chứ!”

“Thế con gái của ông ta bây giờ còn vờ bộ dạng nghèo khổ khó khăn như thế để cho ai nhìn cơ chứ...”

Diệp Tri Ngã gãi đầu gãi tai cố gắng che giấu nụ cười bất lực trên khuôn mặt cô, có các người mới là nghèo khó, tài sản cố định của cô nương này tính thêm với tài sản không cố định tổng cộng cũng phải có đến mấy triệu tệ. Đợi một ngày cầm một vạn tệ đi đổi thành loại tiền xu mệnh giá một xu rồi đổ toàn bộ vào các ống cống trong nhà các người, thì có mà cô nương này đè chết các người cũng nên! Biện pháp chiến thắng tinh thần trong bộ “AQ chính truyện” đúng thật là có hiệu quả, Diệp Tri Ngã tưởng tượng mình trong khung cảnh chiến thắng vang dội đã không nhịn được cười thốt lên thành tiếng, điệu cười lảng sâu trên khóe môi cong cong của cô, ánh mắt đưa xuống đất nhìn mang chút bên lên và cả một chút gì đó tinh quái. Khuôn mặt trắng trẻo được soi sáng dưới ánh mặt trời chói lóa, sự chói lóa nhìn từ xa như muốn xuyên thấu được.

Kiều Thận Ngôn lái xe đi vào trong cổng của khu chung cư, khi anh chưa tìm thấy gara đỗ xe nằm ở đâu thì đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt vui cười như thế của Diệp Tri Ngã đang đi về phía anh. Ánh mặt trời những tháng ngày đầu đông trở nên cứng đầu ương ngạnh hơn, chiếu sáng chói lóa tầm mắt của anh đằng sau cánh cửa kính của xe ô tô, giống như một trò chơi vậy, anh nhìn thấy cô trước và trối chắt cô trong đôi mắt rồi trong cả trái tim của anh. Vị thiếu gia họ Kiều tâm sự bay bổng nhăm hờ hai mắt lại, nhưng chân và tay lại phối hợp chệch khớp nhau. Đây là lần đầu tiên kể từ ngày anh biết lái xe đã làm cho xe bị chết máy khiến cho chiếc xe hàng hiệu đắt giá đến vài tỷ lao đầu về phía trước. Anh cắn răng thốt lên vài câu chửi thề, khởi động lại xe rồi ngẩng đầu lên, Diệp Tri Ngã lúc này cũng đã nhìn thấy anh rồi.

Khi nụ cười không còn hiện lên trên khuôn mặt của Diệp Tri Ngã nữa thì cũng chính là lúc Kiều Thận Ngôn mím chặt đôi môi của mình lại. Tâm trạng vui vẻ của buổi sớm nay thức dậy giờ dường như không còn được vui tươi như thế nữa. Anh lập tức dừng xe lại một bên đường, chưa kịp mở cánh cửa xe ra, thì một cặp vợ chồng trung niên trạc tuổi hơn bốn mươi liền dừng bước ngay bên cạnh Diệp Tri Ngã. Sắc mặt Diệp Tri

Ngã lúc này bỗng đứng biến màu, cô nhìn người đàn ông trước mặt mà nở một nụ cười thật giả tạo: “Chú Lý, lâu lắm không được gặp chú rồi ạ”.

“Thật là cháu đó sao hả Tiểu Diệp. Tối hôm qua chú nhìn thấy đèn điện nhà cháu chiếu sáng, chú còn băn khoăn mãi rốt cuộc là chuyện gì vậy chứ, ha ha ha...”

“Vâng ạ, cháu mới quay về từ tối ngày hôm qua thôi ạ”.

“Mấy năm rồi còn gì nữa, phải có đến... năm năm rồi đấy phải không...” Người đàn ông trung niên than ngắn thở dài với cô, “Phó thị trưởng Diệp... Cũng đã bao nhiêu lâu như thế rồi cơ mà”.

Nụ cười mà Diệp Tri Ngã cố gắng lắm mới thể hiện được trông có vẻ rất vất vả gượng gạo, cô nắm thật chặt các túi đồ, không chế bản thân hết sức lễ phép trả lời và đối diện với cái nhìn dò xét đầy ẩn ý tò mò của người phụ nữ đang đứng bên cạnh chú. Diệp Tri Ngã trước nay luôn tưởng rằng mình đã đạt đến trình độ đủ để tỏ ra dày mặt, đủ để không quan tâm bất cần đời với các loại thị phi trong xã hội rắc rối đầy phức tạp này, thế nhưng kỳ thực mà nói, cô vẫn còn non nớt lắm, ngây ngô lắm trong cách thể hiện này, cô chỉ biết duy nhất một cách là trốn tránh đằng sau lưng mọi người rồi một mình dùng những phương kế trong “AQ chính truyện” để tự mình an ủi mình. Một khi phải đối diện với những ánh mắt nghi ngờ đầy hàm ý nham hiểm nào đó thì cô thật sự không biết phải làm sao mới có thể bỏ đi hết vết tích của những cái nhìn đó trên khuôn mặt của cô nữa.

Vết tích... Cô mỉm cười chớp liên tiếp hai hàng mi, hoặc là những vết tích này được in bằng mực không phai rồi cũng nên, hẳn rõ trong bộ não của cô, một hàng chữ đậm nét kéo quanh bao bọc một hình ngôi sao bé nhỏ: rồng sinh ra rồng, phượng sinh ra phượng, đàn chuột đẻ con thì con của chúng đều biết đào hố đào hầm cả. Khi người phụ nữ này nhìn chăm chăm vào cô, chắc chắn bà ta sẽ nghĩ ngay đến việc cô sẽ là một con chuột nhỏ đó, đào hầm rồi lại mãi miết đào cho đến khi không còn lối nào nữa, đành phải ngựa quen đường cũ quay trở lại chốn khi xưa mà thôi.

Cô càng ngẩng cao đầu lên thì tâm tư kỳ thực lại càng bị ép xuống nhiều hơn, ép đến mức độ không còn ép xuống thêm được chút nào nữa rồi... Ép nặng giống như là đang có cả một cánh tay nặng trĩu đè lên bờ vai mỏng manh của cô vậy.

Kiều Thận Ngôn khoác vai Diệp Tri Ngã một cách rất quen thuộc tự nhiên, hướng đến bộ mặt đang cúi gằm xuống của cô mà nói: “Sao lâu như thế mới xuống đây hả em?”

Diệp Tri Ngã lần đầu tiên được nhìn thật rõ rệt khuôn mặt Kiều Thận Ngôn trong khoảng cách vô cùng gần như thế này, có rất nhiều việc và cũng có rất nhiều người thế nhưng đây lại là lần đầu tiên cô bị bao bọc bởi hương thơm nhẹ nhàng vị thuốc lá trên người anh, anh đến và đem lại cho cô thứ cảm giác an toàn ngay lập tức, khiến đôi tay đang xách đồ được thoải mái nhẹ nhàng hơn hẳn, đôi mắt mỗi một cũng có thể cúi xuống một cách bình yên không lo nghĩ, và cũng không còn phải lo lắng tìm cách đối diện với những tia nhìn sắc cạnh như chỉ muốn khóa vào người cô.

Vợ chồng chú Lý mặc dù đã biết rõ ràng rằng Diệp Tri Ngã đã chào hỏi và cáo từ tạm biệt họ rồi, nhưng đi được một đoạn đường vẫn còn quay đầu ngoái lại nhìn, nhòm ngó người thanh niên trẻ trung đẹp trai đang đứng cạnh cô con gái ông Diệp Toàn kia, và còn nhìn cả chiếc ô tô hàng hiệu sang trọng đắt tiền kia nữa.

Diệp Tri Ngã cảm thấy thật yếu lòng khi nhìn vào Kiều Thận Ngôn và gật đầu rồi cười với anh: “Em cảm ơn anh”.

Bàn tay của Kiều Thận Ngôn vẫn còn đặt lên vai Diệp Tri Ngã, anh khoác vai cô và rẽ sang một hướng khác đi đến phía đậu xe lúc này, giúp cô mở cánh cửa phụ ra và ần cần chỉ bảo: “Lên xe đi em”.

Diệp Tri Ngã đưa tay nắm vào cánh cửa: “Làm gì vậy ạ?”

“Đi ăn sáng”.

“Em...em, em đã ăn sáng rồi...”

“Thế thì ăn thêm một lần nữa”.

“Em đã no lắm rồi...”

“Anh đói quá”.

“Em thật sự đã ăn xong rồi!”

Cánh tay Kiều Thận Ngôn đang đặt lên vai Diệp Tri Ngã ép xuống thật mạnh ôm chặt lấy bờ vai của cô, hai mắt cũng nheo lại: “Em đi ăn cùng anh nhé”.

Diệp Tri Ngã tách ra một bước rời xa anh, bỏ mặc cánh tay anh rơi xuống và cười rất tươi, cô nói với anh: “Thế thì, thế cũng được...”

Cô nói xong ngồi luôn vào trong xe như tìm nơi để trốn tránh được anh.

Nhưng cánh cửa xe không được khép lại ngay lập tức.

Dáng người Kiều Thận Ngôn cao to vạm vỡ, khi anh đứng thẳng người lên thì trông anh còn cao hơn cả nóc chiếc xe ô tô cao cấp hiện đại này, bắt buộc phải cúi người thấp xuống thì mới đối diện được với Diệp Tri Ngã đang ngồi ở bên trong. Một tay anh đặt lên trên cánh cửa xe, một tay còn lại đặt trên nóc xe, che kín cả một tầm nhìn của Diệp Tri Ngã. Anh cúi người xuống nhìn chăm chăm vào cô một hồi rất lâu, rồi bắt ngờ nhỏ giọng như thì thầm vào tai cô: “Mắt nhìn của anh từ trước đến nay đều rất cao đấy”.

Tia phòng vệ bất chợt lóe sáng lên đến độ cao nhất trong đầu óc Diệp Tri Ngã, Kiều Thận Ngôn sẽ tiếp tục nói câu gì đây? Mắt nhìn từ trước đến nay rất cao, nhưng riêng lần này thì không hề cao như thế, lại đi thích một người con gái rất tầm thường nếu như không nói là chẳng có lấy chút gì sắc sảo hơn người như thế này cả. Dương Tiêu cũng đã từng nói với Hiếu Phù như vậy đó, không sai một chút nào đâu, anh nói rất đúng mà, đến em còn không thể tin nổi chính mình nữa, nhưng mà đây là sự thực, em thực sự đã cắn trúng vào bàn tay anh mất rồi...

Những dòng chữ như thế này đem ra lừa dối những cô bé chưa đến hai mươi tuổi dường như không có lợi, không được tốt cho lắm, thế nhưng phải làm thế nào để trả lời anh một cách bình tĩnh hợp lý và không bị lụy được, có như vậy mới giống được diễn viên nữ chính trong bộ phim truyền hình đó, trông cô rất biết cách lừa dối và cũng không khác gì một cô ngốc cả...

Kiều Thận Ngôn càng cúi đầu xuống thấp hơn nữa, trên khuôn mặt sáng sủa rõ nét này hiện lên một nụ cười nhạt nhẽo đầy ẩn ý, khi anh tập trung hết tinh thần nhìn chăm chăm vào một ai đó, ánh mắt của anh lộ rõ vẻ sắc sảo, không được mềm mại cho lắm và cũng quá thẳng thắn giống như xét nét vậy, cho nên nụ cười của anh trông cũng không khác gì lưỡi dao khắc nghiệt xuyên thẳng vào mắt người khác. Cánh tay trái đặt trên nóc xe của anh cũng từ từ hạ xuống phía dưới, giúp cô vén lọn tóc rối vào bên mang tai. Diệp Tri Ngã ngồi yên bất động không biết phải phản ứng gì cho phù hợp, cô nghe thấy tiếng anh nhỏ nhẹ thì thầm thì bên tai: “Anh đã thích em rồi nên em phải tự tin lên mới được”.

Đây - đây - đây - đây - đây là...

Đây được gọi là lưỡi dao mềm mại đó sao? Hay là lời an ủi vụng về thô kệch nhất? Làm gì có loại kịch bản nào luôn luôn bắt khả chiến bại được cơ chứ!

Diệp Tri Ngã cắn chặt môi, nó giống như miếng vải căng phồng thẳng tắp trải dài trên mặt hồ nước phẳng lặng không một chút gợn sóng thì bỗng nhiên có một lưỡi dao sắc nhọn cắt tuột thành một lỗ hổng rất to với tốc độ vừa nhanh vừa trơn tru, phản ứng còn chưa kịp, đầu vết rách bề mặt khiến cho không còn cách nào có thể hàn gắn lại được nữa. Cô nghiêng người về sau, cả người bị chiếc ghế chặn đứng lại, cười gượng đầy vẻ áp úng do dự: “Con mắt nào của anh không nhìn thấy sự tự tin trong em? Em nhìn anh... Em nhìn anh thì lại thấy anh có vẻ như là quá tự tin vào mình rồi thì đúng hơn...”

Kiều Thận Ngôn đương nhiên sẽ cong môi ngay lên phản ứng câu nói của cô, anh nhìn cô say đắm, đứng thẳng người lên đóng cánh cửa xe lại, bước những bước dài rồi ngồi vào trong ghế lái xe, khởi động xe chạy ra khỏi khu chung cư, đi ra phía đường lớn.

Trong tất cả những người đàn ông mà Diệp Tri Ngã đã từng tiếp xúc qua thì Kiều Thận Ngôn là người đàn ông có sức hấp dẫn nhất đối với cô, trong xe vẫn phảng phất mùi hương nhẹ nhàng của thuốc lá động trên cơ thể anh lúc này, và lại còn có cả mùi thơm của bộ ghế được làm bằng da trong xe nữa, thỉnh thoảng thoảng qua chút hương thơm thoang thoảng của nước hoa.

Diệp Tri Ngã không hiểu nhiều về nước hoa cho lắm, cô chỉ biết rằng nó ngửi vào thì rất thơm, mùi nước hoa đầy nữ tính mềm mại thơm nồng trộn trong hai loại hương thơm dành cho phái nam không hề lộ ra một chút gì gọi là nồng nực cả. Cô đan xen hai bàn tay và đặt dưới cằm, đôi mắt hơi liếc về phía Kiều Thận Ngôn. Anh không mặc áo khoác, chiếc áo sơ mi màu đen được xắn lên vài gấp ở tay áo, khi anh lấy sức quay vô lăng, cô nhìn thấy rõ cơ bắp trên cánh tay phải của anh cuộn lên một cách đầy khiêu khích.

Khi lái xe đi đến một nơi chưa xa lắm thì tiếng chuông di động của Kiều Thận Ngôn đột nhiên vang lên, anh lắp tai nghe vào và nghe điện thoại: “Đồ gì ạ, quên ở đâu chứ?”

Đầu dây bên kia có tiếng con gái vang lên, Kiều Thận Ngôn nhìn vào chiếc ghế phụ bên cạnh, đưa tay lục khắp chiếc hộp đựng đồ đặt phía cửa xe, nói với Diệp Tri Ngã rằng: “Một sợi dây chuyền, nhìn xem có thấy hay không”.

Diệp Tri Ngã đưa tay vào trong chiếc hộp đó mò mẫm, rồi cầm ra một sợi dây chuyền được làm bằng đá rất xinh xắn, sáng loáng, được khắc thành rất nhiều hạt to to nhỏ nhỏ không giống nhau, một sợi dây chuyền nhìn thoáng qua thôi là có thể biết được rằng giá trị của nó rất đắt đỏ. Kiều Thận Ngôn cúi xuống lắc lắc: “Thật chẳng có điểm nào tốt được cả, làm sao mà lúc nào cũng quên cái này quên cái kia được như thế”.

Giọng người con gái trong đầu dây điện thoại bên kia bật cười. Kiều Thận Ngôn cũng ân cần điềm đàm nói với cô ấy: “Thôi được rồi, được rồi đấy, bây giờ sẽ đến đưa cho luôn đây, vài phút nữa sẽ tới nơi luôn, đứng ở cạnh cửa phòng tiếp khách đợi nhé”.

Chiếc xe rẽ qua một ngã ba đường, đi đến một khách sạn cao cấp nhất hiện đại nhất của Hải Thành, một người con gái dáng vẻ thanh cao, dung nhan tương mạo hơn người đã đứng sẵn ở cửa phòng tiếp khách từ bao giờ. Khi xe anh vừa dừng thì cô ta liền bước nhanh đến, dùng cặp mắt vô cùng tò mò nhìn chăm chăm vào Diệp Tri Ngã, mỉm cười gật đầu với cô rồi đi về phía Kiều Thận Ngôn đang ngồi, giơ tay đỡ sợi dây chuyền mà Kiều Thận Ngôn đưa qua cánh cửa xe: “Cảm ơn nhé, đã tìm khắp cả buổi rồi, hóa ra đúng là quên ngay trên xe này”.

Kiều Thận Ngôn cười đầy vẻ thân mật: “Chỉ có cô mới có thể tùy tiện đặt những thứ này một cách linh tinh vô tội vạ như thế”. Cô gái xinh đẹp đó nhún vai, mỉm cười vẫy tay ra hiệu chào tạm biệt, rồi rảo bước vào trong khách sạn.

Diệp Tri Ngã cúi nhìn xuống và thở một hơi dài. Tâm trạng lo lắng hiện hữu suốt từ tối hôm qua đến tận bây giờ bỗng chốc thoải mái hẳn lên. Mùi nước hoa thoảng nhẹ trên người cô gái xinh đẹp chính là mùi thơm phảng phất trong xe của Kiều Thận Ngôn. Hóa ra những lời tỏ tình buổi tối hôm qua ấy, và cả cú điện thoại lúc nửa đêm của anh nữa chẳng qua chỉ là đùa giỡn với cô mà thôi, thế thì tốt quá rồi, thế thì tốt quá rồi! Là ai đã từng nhắc nhở với cô rồi mà, đại thiếu gia họ Kiều này rất đào hoa, xung quanh anh đầy những áo hồng áo xanh lá lướn, và tri thức cũng như học vấn của những áo hồng áo xanh này đều rất cao, phải nói là dùng mây để dệt thành những sợi vải thổ cẩm đỏ thì đúng hơn! Diệp Tri Ngã đưa mắt nhìn ra khung cảnh phía ngoài xe, cảm thấy buồn cười và nhếch môi lên.

“Cười gì mà ngố vậy em!”. Kiều Thận Ngôn sau khi lái xe đi ra khỏi khách sạn đó quay lại nhìn cô, Diệp Tri Ngã ngồi thẳng lưng, giọng nhẹ nhàng nói với anh: “Đi đâu ăn sáng ạ?”

“Em không phải là người Hải Thành sao, giới thiệu một chỗ nào đó ngon ngon đi?”

Diệp Tri Ngã lắc đầu trả lời: “Em làm sao biết được nơi nào ăn ngon, khách sạn đó không cung cấp đồ ăn sáng hay sao?”

“Anh không ngủ ở trong khách sạn đó”.

“Á?”, Diệp Tri Ngã phá lên cười, “À”.

Kiều Thận Ngôn lại đưa mắt nhìn vào cô hỏi: “À cái gì hả?”

Diệp Tri Ngã lắc đầu nói: “Không có gì ạ, chỉ có điều là...”

“Là gì chứ?”

“Chỉ có điều là... Cái kia...”

Kiều Thận Ngôn nhăn trán nhau mày lên vặn hỏi lại: “Em thuộc tuổi kem đánh răng hay là kem đánh giày thế hả? Tại sao lần nào nói cũng chỉ tiết kiệm thốt được ra có mỗi vài từ như vậy?”

Diệp Tri Ngã mỉm cười đáp lại: “Ý em muốn nói là, vị tiểu thư lúc này có lẽ càng là người thích hợp để lựa chọn hơn đây, chị ấy mà diễn làm người yêu của anh thì chắc chắn sẽ có sức thuyết phục hơn hẳn so với em”.

Đèn giao thông màu xanh vẫn còn năm giây nữa mới chuyển sang đèn vàng, nhưng Kiều Thận Ngôn đã đạp nhẹ phanh cho xe dừng lại ngay trước vạch phân cách, quay đầu sang nhìn Diệp Tri Ngã, hàng lông mày nhướn lên. Anh dùng cặp mắt như vậy, tư thế như vậy để nhìn chăm chăm vào cô, ba mươi giây đèn đỏ trôi qua vô cùng nhanh, luồng xe đằng sau vang lên những hồi còi giòn giã thúc giục. Diệp Tri Ngã cất cao giọng nói với anh: “Anh làm cái gì thế, mau lái xe đi!”

Kiều Thận Ngôn quay đi, hai tay cầm chặt vào vô lăng nhưng anh không cho xe đi theo làn đường thẳng mà lại đảo xe rẽ sang phía bên trái đường, phương hướng định cho xe quay đầu lại, rồi trở về khách sạn lúc này anh đã đi đến. Anh cho xe dừng lại gara để xe, rồi nắm lấy bàn tay của Diệp Tri Ngã, đưa cô đi vào bên trong phòng tiếp khách của khách sạn đó, đi vào thang máy lên tầng thứ mười hai, và sau đó nhấn chuông một gian phòng đôi của tầng thứ mười hai này.

Người đi ra mở cửa lại chính là ông tổng giám đốc của tập đoàn gang sắt Ninh Huy - ông Kiều Giám An, ông nhăn trán khó hiểu rồi bắt tay Diệp Tri Ngã: “Lâu quá không gặp rồi, bác sỹ Diệp”.

Diệp Tri Ngã vừa xấu hổ vừa bối rối, gơ tay phải ra bắt tay với ông Kiều Giám An một cách lịch sự nho nhã, còn tay trái của cô đã bị giữ chặt trong lòng bàn tay phải của Kiều Thận Ngôn, suốt cả quãng đường bàn tay của cô không thể cử động được, không thể nhúc nhích được. Kiều Thận Ngôn nhìn con trai mình rồi lại nhìn bác sỹ Diệp: “Chúng tôi chuẩn bị quay trở về thành phố Nam Kinh rồi, cháu đến đây... Có việc gì không vậy?”

Một khuôn mặt xinh đẹp dài các ngón ra từ phía đằng sau ông Kiều Giám An, chính là người con gái mỉm cười chào Diệp Tri Ngã lúc này. Cô quay sang nhìn Kiều Thận Ngôn chớp chớp hai hàng mi và nói: “Anh chẳng phải đã nói là không đi cùng chúng tôi về thành phố Nam Kinh cơ mà? Sao thế, bây giờ lại đổi chủ ý rồi đấy hả?”

Kiều Thận Ngôn đưa bàn tay trái của Diệp Tri Ngã đến bàn tay trái của mình, cánh tay phải gơ lên ôm sát bờ vai của cô, giọng nói nhẹ nhàng và rõ ràng: “Ba, con chính thức giới thiệu cho ba biết, đây là người yêu của con, Diệp Tri Ngã”.

“Ai? Người yêu của ai hả?”

Mặt Diệp Tri Ngã đỏ lên như quả cà chua, khuôn mặt nóng bừng không tài nào ngẩng đầu lên được, cô lấy hết sức mình ấn mạnh vào bàn tay Kiều Thận Ngôn, sức cô yếu ớt như đứa trẻ thơ đòi giằng tay anh ra: “Anh, anh, anh... Anh nói hồ đồ gì chứ!”

Kiều Thận Ngôn chớp chớp mắt, còn Diệp Tri Ngã thở một hơi rất mạnh lườm anh một cái rõ lâu, mỉm cười gượng gạo nói với ông Kiều Giám An và cô gái xinh đẹp đang đứng cạnh cánh cửa của gian phòng đôi này đang trợn tròn vì bất ngờ không hiểu: “Không có chuyện đó đâu ạ... Không thể có chuyện đó đâu ạ, đừng nghe lời anh ấy nói như thế, cháu cháu...”

Cô vừa nói vừa bước lùi về phía sau, quả thật cô cảm thấy vô cùng bối rối không biết nên tiếp tục như thế nào nữa, liền vội vàng chạy ra khỏi chốn này, chạy đi thật xa. Kiều Thận Ngôn không chạy đuổi theo cô ngay lập tức. Anh nhìn bóng dáng chạy vội vã của Diệp Tri Ngã, rồi lại chuyển hướng nhìn vào người ông Kiều Giám An đang đứng trước mặt anh.

Người con gái xinh đẹp đặt tay lên vai ông Kiều Giám An, thốt lên giọng nhỏ nhẹ: “Anh Giám An...”

Ông Kiều Giám An với vẻ mặt nghiêm nghị nhìn người con trai có dáng hình còn cao to vạm vỡ hơn cả mình, nhìn vào trong đôi mắt của con trai hiện rõ vẻ vừa xúc động lại vừa trầm tư mông lung, rồi cuối cùng cũng cười thành tiếng. Ông vừa cười vừa vỗ vỗ vào vai cậu con trai: “Tùy con, tùy con đấy, chỉ cần con có đủ bản lĩnh theo đuổi đến cùng là được rồi”.

Kiều Thận Ngôn mỉm cười đầy ý nhị sâu xa, nháy nháy mắt trái với ba, rồi quay người chạy đuổi theo bóng dáng vừa khuất xa của Diệp Tri Ngã.

13. Chương 13

Chương 13: Đó là giọt lệ đọng trên khóe mắt sao?

Diệp Tri Ngã bước đi thật nhanh trong tâm trạng tức giận vô cùng không cần biết đó có phải là trò chơi hay không, chỉ biết rằng cách làm của Kiều Thận Ngôn rõ ràng là quá đáng không thể chịu đựng nổi! Cô có thể chấp nhận sự áp đặt và gia trưởng của anh, thế nhưng không thể chấp nhận được sự thiếu tôn trọng của anh đối với cô như thế. Đây được coi là cái gì vậy? Có phải vì anh ta đang thiếu một cô người yêu để bù lấp chỗ trống nên đã coi cô như thứ trò chơi muốn làm gì thì làm chẳng?

Hải Thành là một thành phố nhỏ, con đường không trải rộng như trong thành phố Nam Kinh, hai hàng cây ngân hạnh trải dài tít tắp hai bên đường giờ đã chuyển sang màu vàng kim, những chiếc lá bay lất phất bị gió thổi đưa trong không trung bao la, từng chiếc từng chiếc từ trên cây bay nhẹ nhàng rơi đầy xuống lòng giếng lên trên. Tay của Diệp Tri Ngã bị nắm chặt trong lòng bàn tay của Kiều Thận Ngôn, cơ thể cô cũng bị kéo ngược lại về phía anh. Giữa con đường này, giữa thanh thiên bạch nhật chốn công cộng này, Diệp Tri Ngã không muốn làm ầm ĩ lên một cách khó xử, mặt cô dài ra nguyền hai hàm răng lại và nói: “Đủ rồi đấy Kiều tiên sinh ạ, việc gì cũng dừng nên làm quá đáng lên như thế chứ!”

Bộ dạng Kiều Thận Ngôn tỏ ra vô cùng bình thản và vui vẻ: “Anh quá đáng sao? Khi nào vậy nhỉ!”

Diệp Tri Ngã nhắm nghiền mắt lại thở một hơi thật dài: “Kiều tiên sinh, tôi không chửi người khác không có nghĩa là tôi không biết chửi đâu đấy, anh bỏ ngay tay ra, đừng có mà ép tôi văng ra lời chửi tục ngay giữa đường như vậy”.

“Em cứ văng ra đi, anh đang nghe em mà”.

“Kiều Thận Ngôn!”. Diệp Tri Ngã từ bé đến giờ, hơn hai mươi mấy năm liền thì đây mới là lần đầu tiên cô gặp phải tình huống trở trêu như thế này. Cô cau mày nhăn trán, rứt mạnh tay ra khỏi tay anh nhưng không thành công, “Kiều Thận Ngôn, anh rốt cuộc là muốn như thế nào đây hả?”

Kiều Thận Ngôn hơi nhăn mày lên, mỉm cười một cách đầy ẩn ý: “Có lẽ em vẫn chưa hiểu rõ con người của anh lắm, việc anh muốn làm chính là việc anh đang làm đây, em có tìm cách quanh co, lẩn trốn hay còn có cách nào đi chẳng nữa cũng không qua nổi mắt anh được đâu”.

Diệp Tri Ngã tức giận đến đỉnh điểm: “Bỏ tôi ra ngay lập tức!”

Kiều Thận Ngôn phá lên cười giòn giã: “Em tức giận thật rồi đấy hả?”

Diệp Tri Ngã giận dữ cười lạnh: “Anh mà không bỏ tay ra thì tôi sẽ gào to gọi người bây giờ đấy”.

Kiều Thận Ngôn mỉm cười lắc lắc đầu: “Đỗ Vân Vi là dì họ của anh, cũng là người yêu bây giờ của ba anh, sợi dây chuyền đó là của cô ấy, em đừng có mà hiểu lầm”.

“Tôi mà có ý hiểu lầm thì tôi là con ngốc con điên, tôi không quan tâm đến dì họ dì bảy dì tám của anh làm cái quái gì, anh bỏ tay ra ngay!”

“Anh nghĩ rằng nên giải thích căn nguyên cho rõ ràng đầy đủ với em, anh không muốn chúng ta mới bắt đầu mà đã có hiểu lầm để gây ra đáng tiếc làm gì, cũng không hy vọng cho đến lúc này đây em vẫn ngộ nhận rằng anh đang mang em ra làm trò chơi”. Kiều Thận Ngôn không còn mỉm cười với cô như lúc nãy nữa, anh bỗng nhiên nhăn trán nói, “Diệp Tri Ngã, anh thích em lắm”.

“Anh thích thì anh về tự chui vào phòng anh mà thích đi, tôi không thích anh, tôi ghét anh!”

Kiều Thận Ngôn không hề tức giận vì lời nói của cô vừa thốt ra, mà chỉ mỉm cười nói: “Xem ra không khuất phục được không đành lòng cam chịu đây, từ trước tới nay câu nói này đều là do anh nói với người khác, bây giờ thì lại đến lượt anh bị người khác đối xử y như vậy”.

Diệp Tri Ngã giơ tay lên đâm vào ngực của anh, nhưng hai tay của cô lại bị nắm chặt lấy. Cô giương to đôi mắt lên giận dữ nhìn vào anh, một người đàn ông đẹp trai như thế này mà lại có thể giả trò lưu manh ngay giữa đường phố như vậy được sao. Thế giới đúng là đã thay đổi mất rồi! “Người họ Kiều kia, tôi gào gọi người lên thật đấy! Anh không muốn vào đồn cảnh sát thì bỏ ngay tay tôi ra!”

Kiều Thận Ngôn nhún nhún hai vai: “Chỉ cầm nhẹ vào tay thì làm sao phải vào đồn cảnh sát cơ chứ, mà nếu em thật sự muốn anh đi vào trong đó, thì chắc anh vẫn phải tiếp tục cố gắng thêm nữa thôi”.

Anh nói xong mỉm cười thật tươi và áp mặt xuống đầu Diệp Tri Ngã, hơi thở của người đàn ông áp sát vào khuôn mặt của cô, khiến cho cô cảm thấy sợ hãi, sắc mặt trở nên trắng bệch và tái nhợt. Thế nhưng mọi sự chống cự của cô đều bị hai cánh tay của Kiều Thận Ngôn khống chế cho vô hiệu. Cô bị ép chặt cơ thể vào trong lòng anh, chỉ còn đầu đang lắc lư chống cự lại, sự trốn tránh thân mật âu yếm như thật như giả đối với mình.

Kiều Thận Ngôn chỉ có ý dọa và đùa giỡn với Diệp Tri Ngã mà thôi, cho nên cô càng chống cự đòi thoát ra ngoài thì anh lại càng cảm thấy hứng thú buồn cười, anh lấy sức kéo đầu cô xuống thấp hơn, áp vào lòng của anh, đôi môi của anh càng gần vầng trán của cô hơn, vầng trán trên khuôn mặt trắng bệch chỉ còn duy nhất làn môi là đỏ hồng mà thôi.

Chỉ trong một khoảnh khắc, cơn gió lạnh đầu đông kéo về khiến cho người ta buốt tái, sự lạnh lẽo xuyên qua da thịt và ngấm vào trong xương cốt cơ thể. Toàn thân Diệp Tri Ngã đều nằm gọn trong vòng tay ôm chặt của Kiều Thận Ngôn, đầu cô cũng không còn lắc lư động đậy thêm được nữa rồi. Anh thật sự không phải là muốn hôn cô nhưng môi anh lại đặt nhầm xuống bờ môi đang lạnh lẽo run lên vì gió, sát gần với đôi mắt đen láy đang nhìn ngược lên của cô, hai hàng mi dài không ngừng chớp chớp. Lúc này Diệp Tri Ngã còn chống cự lại mạnh mẽ như thế cơ mà, chỉ trong giây lát đã mềm yếu khê khàng, e ấp giống như đứa trẻ vừa làm sai vậy, bị bao bọc bởi hơi thở của anh, vòng tay ôm chặt của anh, bị nụ hôn này trừng phạt theo.

Kiều Thận Ngôn không thể nhớ chính xác được là anh đã từng hôn bao nhiêu người con gái rồi, có những nụ hôn là tình cảm thật sự không thể kiềm chế được, nhưng cũng có những nụ hôn chỉ là thoáng qua đùa giỡn giống như tham gia một trò chơi mà thôi, và có những nụ hôn như lời chúc phúc không liên quan gì đến tình yêu cả. Thế nhưng nụ hôn bất ngờ xảy ra ngay tại lúc này khiến cho anh có một thứ cảm giác vô cùng lạ lẫm, vô cùng khác lạ, nụ hôn nằm ngoài dự đoán, phải nói dường như là vui mừng kinh ngạc thì đúng hơn, giống như ngày sinh nhật ấy tưởng rằng tất cả mọi người đã quên bằng đi rồi, mở cửa bước vào gian phòng tối om như mực, ánh đèn điện đột nhiên chiếu sáng rực rỡ, một phòng đầy người đứng dậy vang lên những lời chúc tụng mừng sinh nhật vui vẻ, những sợi tơ hồng lấp lánh rơi đầy xuống như mưa, một hộp bánh ga tô sinh nhật được bưng lên, khắp miệng khắp tâm hồn đều ngập tràn vị ngọt ngào êm ái.

Anh bản thân đứng sững người ra, ngoài sự tiếp xúc nhẹ nhàng âu yếm này ra, anh không biết tiếp theo sau đó nên làm như thế nào nữa, phải hôn như thế nào cho đúng cách, cho đúng kỹ thuật, cho đủ để hấp dẫn được đối phương, lúc này đây anh dường như đã quên hết sạch, chỉ biết cúi đầu xuống nhìn thật lâu vào mắt cô, rồi lo lắng hoang tưởng nghĩ rằng nếu như anh còn tiếp tục như thế nữa thì sẽ có thể tận hưởng được hương vị ngọt ngào nào nữa đây.

Những chiếc lá ngân hạnh màu vàng kim xoáy tròn giữa không trung và rơi xuống lòng đường mỗi lúc một nhiều hơn, người đàn ông cao to vạm vỡ đang ôm ghì người con gái anh yêu vào trong lòng, từng tia nắng chiếu rọi qua cố gắng tìm kẻ hở để len lỏi vào giữa khoảng cách của hai người đang ôm sát lấy nhau. Kiều Thận Ngôn hôn cô thấm thiết, hôn rất lâu. Nụ cười hạnh phúc đọng trong mắt anh như muốn rơi bật ra ngoài, cánh tay anh ôm eo cô kéo vào lòng mình chặt hơn, gần sát hơn, hóa ra tay của Kiều Thận Ngôn. Cô không muốn lộ ra thần sắc khác thường nào trước mắt Phí Văn Kiệt và Kiều Mẫn Hàng cả, bên cạnh cô, cánh tay thừa lại duy nhất là của Kiều Thận Ngôn, cánh tay ấm áp chắc nịch.

Kiều Thận Ngôn không che giấu sự không hài lòng của mình đối với cô em gái: “Lắm bằm cái gì nữa hả, không chịu ngoan ngoãn ngồi trong nhà mà chạy loăng quăng đến nơi này làm gì, em đã quên hết lời dặn dò của bác sỹ rồi sao?”

Kiều Mẫn Hàng tỏ dáng vẻ cau có xấu xí như ma chê quỷ hờn trả lời anh: “Anh Phí Văn Kiệt đã hỏi qua bác sỹ rồi mới đưa em đến nơi này chứ bộ! Xem anh nói giống như anh đang trách em đã chặn ngang công việc tốt lành của anh rồi thì phải, được rồi, được rồi, được rồi chúng em không làm phiền anh nữa là được chứ gì. Anh muốn tiếp tục như thế nào nữa thì cứ thần nhiên tiếp tục đi nhé, em đi tìm ba đây, xì!”

Cô nói xong liền quay người đi, dắt tay Phí Văn Kiệt bước đến khách sạn cách đó chỉ vài bước chân. Kiều Thận Ngôn đã kịp phản ứng luôn, buông bàn tay Diệp Tri Ngã ra, chạy tới nắm vai cô em gái bé nhỏ và nói: “Nói với cô hai câu mà cô đã bắt đầu giận dỗi rồi hả cô tiểu thư kia. Ba đang bận giải quyết việc trong

tập đoàn, em đừng có đến làm phiền ba lúc này nữa. Đi nào, anh còn chưa đi ăn sáng, tìm nơi nào đó cùng ăn sáng nhé?”

Kiều Mẫn Hàng ương bướng không thềm nghe theo anh: “Không thềm đi ăn với hai người, em đã ăn xong rồi. Em không đến làm phiền ba nữa, thế thì em đến khách sạn đặt một phòng không được hay sao chứ? Em sẽ ở lại đây chơi hai ngày với anh Phí Văn Kiệt”.

Kiều Thận Ngôn nén chặt sự tức giận vào trong lòng, cười một cách gượng gạo và nói: “Phòng thì nhiều vô kể, em vội vàng làm gì. Em ở đây đợi anh một chút, anh đi lấy xe cái đã”.

Kiều Mẫn Hàng vẫn không ngừng thốt lên những tiếng giận dỗi nũng nịu làm khó anh. Kiều Thận Ngôn đã nắm lấy tay Diệp Tri Ngã và kéo cô bước nhanh đến phía sân của khách sạn. Mở cánh cửa xe và ngồi vào bên trong, anh thở một hơi thật dài thật mạnh, giọng nói cứng rắn và thẳng thừng với cô: “Chuyện của dì họ anh ở Hải Thành này, đừng nói cho Tiểu Mẫn biết đấy”.

Diệp Tri Ngã nhìn chằm chằm vào anh, gật đầu đồng ý. Anh khởi động cho xe chạy đi, rồi giống như cần giải thích như cần giải thích thêm điều gì đó, anh nói tiếp với cô: “Mẹ anh đã ra đi từ rất sớm, một mình dì luôn luôn quan tâm chăm sóc cho ba và bốn anh, chỉ có điều là... Chỉ có điều là Tiểu Mẫn không đồng ý chuyện của ba và dì ấy. Anh sợ Tiểu Mẫn mà biết thì bệnh tim của em ấy lại tái phát thì sẽ nguy hiểm vô cùng”.

Diệp Tri Ngã nuốt nước bọt vào trong họng, nhẹ nhàng thốt lên tiếng vâng trả lời anh.

Kiều Thận Ngôn còn gọi điện cho ông Kiều Giám An đang ở trong khách sạn, sau đó mới lái xe ra khỏi đây, đi đón cô em gái và Phí Văn Kiệt đang đứng đợi ven đường, rồi chậm chậm lượn vài vòng trên đường phố, tìm một nhà hàng trông có vẻ không đến nỗi nào lắm dừng lại ăn sáng. Anh gọi cả một bàn tràn ngập thức ăn với những màu sắc hương vị đầy đủ cả, thế nhưng không một ai trong họ có cảm hứng ăn ngon lành. Diệp Tri Ngã lặng lẽ ngồi trên chiếc ghế của mình, tay cầm một chiếc bánh bao nhân đậu đỏ, nhân đậu vừa mềm vừa có vị rất thơm ngon, thế nhưng khi vào trong miệng của cô thì sao lại trở nên đắng ngắt như vậy cơ chứ.

Hai người đàn ông dần dần lấy lại được bình tĩnh. Mỗi người một câu thảo luận về vấn đề thu hồi đất đai của tập đoàn gia công vật liệu tại Hải Thành này, trong ngôn ngữ và khẩu khí của hai người không hề lộ ra một chút gì gọi là bất mãn về nhau hay thái độ khó chịu cả, cả hai đều tỏ ra nhã nhặn ôn hòa đến giả tạo.

Kiều Mẫn Hàng tự nhiên chỉ còn biết cách lôi Diệp Tri Ngã tham gia vào cuộc nói chuyện của mình, rằng Hải Thành có những nơi gì hay ho để vui chơi? Có những món đặc sản gì? Rằng chị dâu vì sao lại đột nhiên từ chức bỏ thành phố Nam Kinh để quay về Hải Thành làm gì? Đã sống ở đâu rồi? Đã tìm được công việc mới nào chưa? Một loạt câu hỏi Kiều Mẫn Hàng tỏ ý quan tâm lo lắng cho Diệp Tri Ngã. Cô nhẹ nhàng trả lời từng câu hỏi của Kiều Mẫn Hàng, nhưng đến khi Kiều Mẫn Hàng hỏi cô hiện đang sống ở đâu rồi, bàn tay Phí Văn Kiệt đang chăm chú nói chuyện với Kiều Thận Ngôn bỗng nhiên run lên bần bật, khiến cho ly nước trà đang cầm trong tay anh bị lắc lư chòng chành rơi một ít xuống nền nhà.

“Thế thì chúng em đến nhà chị chơi chị nhé, em thích nhất là được đến nhà người khác chơi chị ạ!”, Kiều Mẫn Hàng vừa nói vừa tủm tỉm cười. Diệp Tri Ngã cười: “Chị vừa mới chuyển đến thôi, nhà bây giờ vẫn còn bừa bộn lắm, đang dọn dẹp sửa sang lại. Đợi khi nào chị dọn dẹp xong xuôi rồi nhất định sẽ mời em đến nhà chị chơi một hôm nhé”.

Kiều Mẫn Hàng nhăn trán cau mày: “Nhưng mà bây giờ chị về Hải Thành sống rồi, chị và anh trai em, hai người định tính như thế nào vậy? Không thể cứ cách xa nhau ở hai nơi như thế này mãi được”.

Kiều Thận Ngôn mặt dài ra nói với cô: “Việc này cần đến em phải lo lắng cho anh hay sao? Em tự lo cho bản thân làm sao được nghĩ ngơi tĩnh dưỡng cho khỏe mạnh thôi là đủ lắm rồi”.

Kiều Mẫn Hàng nghiêng hai hàm răng lại và nói: “Anh nói cứ như chỉ muốn chờ chực để đâm vào tai người khác thì đúng hơn?”

Phí Văn Kiệt mỉm cười giúp Kiều Mẫn Hàng lấy một bát cháo trắng ra: “Lúc này chẳng phải em nói là khát nước hay sao, thế thì mau uống bát cháo này vào đi”.

Khóa xe ô tô lại, Phí Văn Kiệt và Kiều Mẫn Hàng bước về phía khách sạn, bước nhanh và đều không dừng lại một chút nào cả, và cũng không hề quay đầu lại nhìn thêm một lần nào nữa. Diệp Tri Ngã thở ra một hơi dài, đưa mắt nhìn khung cảnh bên ngoài ô cửa xe: “Ăn sáng thì cũng đã ăn xong rồi, em phải về nhà thôi, cảm ơn”.

Kiều Thận Ngôn ngồi trong ghế lái xe, động tác vô cùng chậm chạp cho khởi động xe.

Diệp Tri Ngã lại ngồi yên lặng như thế một lúc nữa, rồi đưa tay đóng cánh cửa kính ngay bên cạnh cô xuống.

Tiếng cánh cửa xe đột nhiên đứng sững lại, chìa khóa cửa xe cũng khóa lại ngay lập tức. Cô quay đầu lại than thở với Kiều Thận Ngôn: “Anh lại còn muốn làm gì nữa đây Kiều Thận Ngôn, anh vẫn còn cảm thấy chưa đủ hay sao?”

Lòng bàn tay của cánh tay trái bị nắm chặt lại, đồng thời cơ thể của cô cũng bị kéo sát vào cơ thể của anh. Làn ôm này không nhẹ nhàng bởi hồi do dự nữa, mà chính xác phải gọi là một cái ôm dững mẫn cái ôm muốn khuất phục. Không gian trong xe chật hẹp. Cô bị anh ôm trong tư thế hoàn toàn không thoải mái một chút nào cả, cả eo cả chân đều bị ép lại khiến cô có cảm giác hơi đau, cả khuôn mặt của cô bị ép sát dính chặt vào khuôn mặt của anh, và anh dành cho cô một nụ hôn thật nồng nàn, thật sự thấm thiết, thật sự lâu dài.

Diệp Tri Ngã có muốn hét lên hay gào lên cũng đều bị làn môi của anh khống chế lại. Một người đàn ông mạnh mẽ thì tất cả mọi bộ phận trên cơ thể anh cũng đều rất mạnh mẽ, ngay đến làn môi mềm mại nhất tưởng như vô hại nhất nhưng Diệp Tri Ngã cũng đành bất lực không thể nào giãy thoát ra được. Mất cô như hoa hết lên, mái tóc cũng bị tay anh nắm lấy nhói đau, lúc đầu là bị đàn áp khống chế nhưng sau đó là cảm giác được cho, được cảm nhận, được thưởng thức. Hai cơ thể của hai con người hòa quyện ôm ấp và quấn chặt vào nhau. Và cũng không biết từ lúc nào và làm thế nào, cô đã ngồi trên đùi của anh, một cánh tay chắc khỏe ghì sát vào đằng sau đầu cô, để ôm hôn cô càng mãnh liệt hơn.

Cả một quá trình ấy Kiều Thận Ngôn đều mở to đôi mắt lên ngược nhìn cô, lạnh lẽo nhìn cô, chỉ cho đến khi đầu lưỡi cảm nhận được nước mắt cay đắng lăn dài xuống, anh mới chịu buông đôi môi của cô ra. Diệp Tri Ngã không thể bỏ cánh tay của anh ra được, đôi mắt trân trối, hơi thở gấp gáp đầy vẻ giận dữ nhìn anh: “Kiều Thận Ngôn, anh là đồ khốn!”

Ngực của Kiều Thận Ngôn cũng đập lên rộn ràng. Diệp Tri Ngã không thoát ra nổi khỏi người anh, chỉ biết thốt ra những lời chửi thề cho hả giận: “Anh là đồ điên! Anh là đồ nham hiểm! Anh mau đi chết luôn đi!”

Kiều Thận Ngôn hơi cau mày lên một chút, làm bộ như không nghe thấy những lời cô vừa trù dập anh: “Là vì anh ta có phải không? Em đang lừa dối anh hay là đang lợi dụng chính anh vậy... Tại sao khi anh ta đến thì em không còn trốn tránh đi nữa, em coi anh là thứ gì cơ chứ? Em coi anh là công cụ để khêu gợi hấp dẫn lòng dục của đàn ông hay sao?”

“Anh là đồ thần kinh, đồ thần kinh! Anh dựa vào cái gì để đối xử với tôi như vậy chứ...”

Đôi môi hét to gào to bị bàn tay anh che kín lại.

Kiều Thận Ngôn cau mày nhăn trán, cặp mắt hơi khép hờ lại nhìn vào mắt Diệp Tri Ngã, môi anh mím lại một hồi rất lâu, giọng trầm tư thốt lên với cô: “Nói sự thực, nếu không thì hãy ngâm mồm vào đi!”

Diệp Tri Ngã thở hồng hộc vào lòng bàn tay anh đang chặn đứng miệng mình lại. Kiều Thận Ngôn tức giận nghiêng răng nghiêng lợi vào, buông tay ra để cô trở lại vị trí trên ghế ngồi như lúc này, còn anh tự tay mở cánh cửa xe ra rồi bước xuống, đi những bước thật nhanh thật dài khuất xa tầm nhìn cho phép của cô.

Hơn một tháng đã trôi qua, mãi cho đến khi năm mới giao thừa chuẩn bị đến rồi, trước mắt Diệp Tri Ngã không còn xuất hiện bóng dáng mà cô không muốn nhìn muốn gặp ấy nữa. Giữa thời gian đó cô có quay trở về thành phố Nam Kinh một lần, để giải quyết cho gọn gàng dứt điểm vấn đề xin từ chức của cô tại đó. Ngôi nhà cô ở đây cũng là giao tất cho chủ nhân mới rồi. Trong cái đêm trước khi cô trở về Hải Thành, Đỗ Quân có mời cô ăn cùng với anh một bữa cơm. Cả buổi tối hôm ấy hai người đã nói chuyện rất lâu, Diệp Tri Ngã bày tỏ lòng cảm ơn chân thành và có cảm giác vô cùng ngại ngùng trước sự giúp đỡ tận tình của Đỗ Quân, sự nhiệt tình mà cô không có cách nào và không thể nào đón nhận được.

Thế giới bao la rộng lớn vô ngần này bỗng nhiên im phăng phắc, một sự im lặng đến ghê người. Cô cả ngày ngoài ăn uống thì lại lẫn ra ngủ, rảnh rỗi đến mức không nghĩ ra được nên làm gì cả, và khi cô cảm thấy rảnh rỗi nhất thì cũng đúng là lúc mùa đông tuyết rơi. Trận tuyết rơi đầu tiên của mùa đông năm nay, tuy vậy tuyết rơi không hề nhỏ chút nào cả. Diệp Tri Ngã đứng ngoài ban công nhìn ra khung cảnh phía xa xăm kia một hồi lâu, rất lâu. Cô mặc chiếc áo lông, quàng khăn ấm và đội cả mũ dày lên đầu, trông bộ dạng như đã được trang bị vũ khí đầy đủ ấm áp, dạo bước thảnh thơi rảnh rỗi không một chút lo âu phiền muộn trên con đường tuyết rơi dày đặc, tuyết tích tụ thành từng mảng từng mảng đông ngổn ngang.

Liệu có bao nhiêu người cũng đang dạo bước trên đường trong thời tiết lạnh lẽo như thế này được nữa? Diệp Tri Ngã vừa chậm chậm bước vừa ngó nghiêng tứ phía quan sát dò tìm, dường như ngoại trừ cô ra thì không hề còn ai nữa. Mỗi người đều trong bộ dạng quần áo dày cộm chống chọi lại với cái rét như cắt da cắt thịt và bận rộn tới tấp để được mau mau chóng chóng trở về nhà, chỉ có một mình lặng lẽ thảnh thơi vừa bước đi vừa đùa nghịch với tuyết. Nhìn thấy đông tuyết nào nhấp nhô trên mặt đất là chạy đến giẫm thật mạnh cho in dấu chân lên trên đó mới chịu thôi. Mặc dù là rất lạnh nhưng lại vô cùng thú vị và hấp dẫn, cô vừa vui đùa vừa cười khành khách bước về phía trước, bước chân đi trong vô định không có chủ đích, đi đến đâu thì đến vậy thôi.

Con đường cô đi qua nằm gần một công xưởng trong thành phố, trên bức tường vôi sát cạnh ven đường đó có dán một bảng quảng cáo rất lớn rất bắt mắt khiến ai đi qua cũng không thể không ngoái nhìn, Diệp Tri Ngã đứng trên con đường ngập tràn những tuyết là tuyết và nhìn vào đó một hồi rất lâu, rồi cô rẽ vào văn phòng nhà đất của một lối đi khác hướng vào trong công xưởng này, mở cánh cửa bị chắn đầy tuyết bước vào bên trong.

Nơi này bán khu nhà ngoài mặt đường mới vừa được xây dựng xong dùng để phục vụ mục đích như làm cửa hàng hay kinh doanh. Vì tuyết rơi dày đặc phủ kín khắp thành phố nên cô là vị khách đầu tiên bước vào đây ngày hôm nay của văn phòng nhà đất đó. Hai nhân viên thuyết minh đi theo cô và giảng giải rất cụ thể kỹ lưỡng về các vấn đề liên quan tại đây, sau đó còn dẫn cô tận mắt đi xem công xưởng đang thi công xây dựng. Thế nhưng giá cả mà Diệp Tri Ngã có thể chấp nhận được không cao, hơn nữa hiện tại lúc này cô còn đang sống trong tình cảnh thất nghiệp, vay ngân hàng cũng chẳng thể được. Trong những biện pháp mà cô có thể chọn lựa được, cô quyết định lấy một căn hộ nhỏ trông cũng không đến nỗi nào có vị trí thuộc tầng một nằm phía đầu thành phố, diện tích hơn hai mươi mét vuông một chút, vừa đúng khu vực ngã ba, hai hướng nhà đều nằm sát đường lớn, nhìn tổng quát còn có vẻ rộng hơn hẳn những ngôi nhà diện tích lớn hơn hẳn ba bốn mươi mét vuông, nên sau này có tính toán đến việc kinh doanh buôn bán gì đó cũng rất thuận lợi.

Diệp Tri Ngã cũng thuộc tuýp khách hàng nhìn thấy đồ ưng ý là liền tay mua luôn. Cô mở ví tiền lấy thẻ tín dụng ra và đặt cọc tiền mua nhà. Khi đi về trên tay xách một đồng giấy tờ thủ tục về hợp đồng mua nhà, bản đồ căn nhà, quảng cáo tuyên truyền, rồi lại một mình bước đi trong trời tuyết lạnh lẽo bao la. Nếu trả tất cả bằng tiền mặt thì có thể giảm giá còn chín mươi bảy phần trăm, thế nên khi về đến phòng là cô ngay lập tức tìm tất cả thẻ ngân hàng và sổ tiết kiệm ngân hàng ra kiểm tra. Cô đã chạy khắp vài ngân hàng, gộp tiền thành một gói tập trung, chỉ cần đợi đến kỳ trả tiền lần thứ hai theo quy định trong nội dung hợp đồng mua nhà là có thể nhẹ nhàng đưa cho văn phòng nhà đất là xong xuôi tất cả.

Khi mọi người bắt đầu quan tâm đến thị trường bất động sản cũng đồng nghĩa với việc cùng một vị trí cùng một diện tích căn hộ giống nhau nhưng thời gian khác nhau và vì thế giá cả các cửa hàng này đều rất cao. Diệp Tri Ngã càng quan tâm tính toán càng cảm thấy thích thú, mừng thầm mình đã quyết định rất đúng đắn và quả quyết. Thế nhưng tất cả số tiền cô dành dụm được đều đầu tư vào việc mua căn hộ này rồi, nếu cô còn tiếp tục ăn không ngồi rồi nữa thì chẳng khác nào cô nằm nhà chờ con đường chết. Và cô nghĩ chẳng bằng thử xem xét suy ngẫm xem thế nào, vấn đề đi tìm việc làm không thể nào tiếp tục kéo dài mãi mãi được nữa rồi.

Diệp Tri Ngã cho gửi đi vài bộ hồ sơ xin việc, rồi lại lên mạng đăng ký kỳ thi do hai đơn vị tổ chức tuyển dụng viên chức. Cô đi tìm mua một bộ sách chuyên dùng để ôn thi và cầm cúi chăm chỉ miệt mài học bài. Vài ngày sau đó, cô nhận được cú điện thoại của Đỗ Quân gọi đến, thông báo cho cô mang sơ yếu lý lịch và tất cả các giấy tờ hồ sơ có liên quan, cũng như bao gồm các bằng khen giải thưởng đến một bệnh viện cao cấp loại hai của Hải Thành. Một tuần sau phía bên bệnh viện đó liền gọi điện thông báo cho cô sau tết là có thể bắt đầu đi làm được rồi. Thời gian thử việc dành cho cô là sáu tháng, tiền lương thì không thể so

sánh được so với khi cô còn làm ở thành phố Nam Kinh, thế nhưng một thành phố nhỏ kiểu như Hải Thành như thế này đối với cô cũng mãn nguyện lắm rồi.

Diệp Tri Ngã thật sự không biết nên bày tỏ niềm cảm kích và lòng biết ơn Đỗ Quân như nào cho đúng. Ngày thứ hai sau khi nhận được thông báo gọi đến của bệnh viện, cô liền gọi điện nhờ u Dương Dương mua giúp cô một chiếc dao cạo râu dành tặng cho anh. u Dương Dương hồi âm lại rằng Đỗ Quân sau khi nhận được món quà cô tặng đã biểu lộ tâm trạng vô cùng xúc động khiến cho cô không thốt ra được lời nào, cười lại càng không thể, cảm giác ân huệ xen lẫn vào nhau.

Công tác nghiệp vụ đã không còn làm trong vài tháng liền, Diệp Tri Ngã tận dụng mọi thời gian còn lại để ôn luyện các tài liệu sách vở cô đem về nơi ở mới này. Thời gian mới vào làm tại một đơn vị mới là vô cùng quan trọng, cô tự nhủ nhất định phải làm việc với trạng thái tốt nhất và biểu hiện năng lực xuất sắc nhất trong khả năng có thể mới được.

Thời gian trôi qua nhanh như chớp, tết năm mới thế là lại chuẩn bị đến nữa rồi.

Năm mới là ngày tết mà người Trung Quốc coi trọng nhất trong tất cả các ngày lễ tết, nhưng đối với Diệp Tri Ngã mà nói thì nó cũng chỉ bình thường, nếu không nói là vô vị và không chút hứng thú gì cả. Ngày tết hay ngày thường chẳng khác nhau là bao đối với cô, ngày thường như thế và có tết đến đi chẳng nữa thì cũng vẫn chỉ là vậy, vẫn một mình lẻ loi, vẫn gói mì ăn liền là bữa ăn chủ đạo, không thì lấy bánh mì là đồ ăn thay thế thứ hai đứng sau mì ăn liền, thỉnh thoảng lắm mới mua đồ ngon lành xuống bếp ga bật nóng để nấu ăn. Hoặc nhiều nhất thì cũng chỉ là xào xào rang rang vài ba món ăn đi kèm một chai rượu vang trong ngày tết để cô có thể an ủi cho chính mình.

Nhưng năm nay thì cô không còn cảm hứng gì nữa. Diệp Tri Ngã chán nản đến mức bữa ăn ngày tất niên cũng chẳng có đến vài món rau như mọi năm nữa. Cô chỉ mua ít vàng hương và một bó hoa tươi đến thấp nén nhang cho mộ của ba mẹ, rồi trở về nhà lại nấu mì ăn liền cùng một quả trứng, ăn xong cuộn tròn người trên chiếc sofa vừa xem ti vi vừa cắn hạt hướng dương. Chương trình đón tết tất niên phát trên ti vi vô vị quá mức cô có thể tượng tượng so với lúc ban đầu. Cô cũng không biết mình đã thiếp ngủ đi từ lúc nào nữa, chỉ đến khi tiếng đồng hồ báo điểm giao thừa bắt đầu, nhà nhà tiếng pháo vang lên giòn giã thì cô mới bị giật mình choàng tỉnh giấc.

Cô mèo lười ngồi ngay dậy, bò ra khung cửa ngoài ban công ngắm nhìn pháo hoa bay lên rực rỡ một lúc lâu, sau đó tắt ti vi và vào phòng ngủ. Trong tiếng pháo ròn rã ấy thì tiếng điện thoại bất chợt vang lên: “Mặt trời đang nhô lên cao, bông hoa nhìn em mỉm cười, chú chim hót chào - chào - chào buổi mới, tại sao chú lại đeo cặp có chất nổ hả chú?”

Diệp Tri Ngã vẫn chưa thay nhạc chuông di động, cô nhấc điện thoại lên và nhìn thấy một số lạ gọi đến. Số gọi từ thành phố Nam Kinh. Là ai gọi đến được cơ chứ? Cô nhấn vào nút nghe, nhưng nghe mãi vẫn không có tiếng người từ đầu dây bên kia phản hồi. Diệp Tri Ngã thốt ra liên tục những tiếng a lô: “A lô, xin hỏi tìm ai ạ?”

Thế nhưng vẫn không có ai nói chuyện, tiếng pháo vang lên lại quá to, cô lơ mơ nghe thấy tiếng thở dài từ phía đầu dây bên đó, nhưng nghe loáng thoáng và không chắc chắn cho lắm, rồi tiếp tục hỏi thêm một lần nữa: “Tìm ai ạ?”

Cô nhú mày nhăn trán, bỏ di động ra khỏi tai, trước khi tắt máy vẫn còn do dự một hồi, rồi lại đưa di động ghé sát vào tai hỏi: “Ai vậy? Là... Là ai vậy hả?”

Trầm ngâm, lặng thinh nhưng không phải là không có ai. Diệp Tri Ngã cảm thấy cổ họng cô lúc này như bị chặn nghẹn lại, cô gắng hết sức mình nuốt nước bọt vào trong họng, giọng nói thốt ra càng nhỏ nhẹ càng khê khàng từng câu từng chữ một: “Là ai... Là anh sao, phải không anh Văn Kiệt...”

Một giọng cười gượng gạo bất lực vang lên, Kiều Thận Ngôn thậm thì thốt lên từ phía đầu dây bên kia: “Là anh”. Rồi sau đó gác máy ngay lập tức.

Kiều Mẫn Hàng cầm trong tay đồ ăn vặt của dì Cát nấu cho anh, vừa ăn vừa bước lên tầng hai. Tài nấu ăn của dì Cát thì không có gì phải chê bai hay phàn nàn cả, bên trong có một chút hạt vừng, rắc lên khiến cho món ăn vừa nhuyễn vừa thơm lừng, hương vị thì khỏi bàn, Kiều Mẫn Hàng từ bé đến lớn đều vô cùng thích ăn những món ăn do tay dì tự nấu.

Một luồng gió lạnh thổi vào hành lang của tầng thứ hai trong tòa nhà, Kiều Mẫn Hàng ngẩng đầu lên nhìn vào phía cuối của dãy hành lang, khu đó có ban công và hình như cánh cửa mở ra ban công đó vẫn chưa được đóng cẩn thận thì phải, thảo nào mà gió lại lùa vào lạnh đến thế. Cô cho nốt miếng còn lại vào mồm nhai, hai tay xoa xoa cho sạch hết những vụn nhỏ bám trên tay rồi đi về phía ban công đóng cửa chặt lại.

Ngoài cánh cửa khu ban công nửa đóng nửa khép hờ này hiện ra một bóng đen cao to vạm vỡ. Hai tay Kiều Thận Ngôn lặng lẽ đút vào trong túi quần, mặt thần thơ nhìn xuống công viên dưới sân, đang hút một điếu thuốc lá. Từng làn khói thuốc lá bay dày đặc khiến đôi mắt anh hơi nheo lại cay cay, mí mắt nhắm lại hiện rõ dấu tích vài nếp nhăn. Anh đang phân tâm tư tưởng, không hề nghe thấy tiếng bước chân đi đến của Kiều Mẫn Hàng. Đến khi anh bị cô em gái cứng ôm choàng vào eo mới tỉnh táo định thần lại. Anh cười nhẹ và vỗ vào đầu Kiều Mẫn Hàng nói: “Bên ngoài trời lạnh lắm, em mau đi vào trong nhà đi”.

“Anh chỉ toàn biết nói em, còn anh thì không sợ lạnh hay sao chứ?”. Kiều Mẫn Hàng sờ nhẹ vào chiếc áo phông mỏng tanh màu đen làm bằng cotton của anh trai đang mặc, “Lại phát điên vì chuyện gì đấy hả anh, ở ngoài này gió thổi to lắm anh à!”

“Anh hút thuốc thôi, hút xong anh sẽ vào trong nhà”.

“Đồ nghiện thuốc!”. Kiều Mẫn Hàng lấy điếu thuốc đang hút dang dở từ trong miệng anh trai ra, với tay vắt ra phía ngoài ban công đằng kia, “Anh hút ít đi một chút có được không, em đã nói với anh biết bao nhiêu lần rồi cơ mà”.

Kiều Thận Ngôn cười xòa: “Em đã dám động tay động chân với anh rồi đấy hả, con bé ngốc nghếch này!”

Kiều Mẫn Hàng bám chặt vào cánh tay của anh, nhăn trán chau mày tò mò hỏi: “Em muốn nói điều này với anh, anh cả của em ạ, em có thể hỏi anh một câu hỏi hơi riêng tư có được không anh?”

Kiều Thận Ngôn nhú mày lại đáp: “Không thể”.

“Đáng chết!”. Kiều Mẫn Hàng véo vào eo anh trai, “Này, em nói anh và bác sỹ Diệp rất cuộc là mối quan hệ như thế nào vậy à? Khi còn ở Hải Thành anh đã xin lên xin xuống với ba, đòi xin ba cho bằng được, và khi ba đồng ý cho anh và chị ấy yêu nhau rồi, thì quan hệ giữa hai người lại biến thành kiểu như thế này đây, chẳng đâu ra đâu cả là sao? Anh rất cuộc là đang làm những gì thế hả?”

Kiều Thận Ngôn cúi đầu nhìn vào mắt cô em gái, nhếch môi lên đáp: “Chẳng làm cái gì cả”.

Kiều Mẫn Hàng chớp chớp hai hàng mi cười khúc khích đầy ẩn ý: “Anh cả, hai anh chị, anh và bác sỹ Diệp, hai người bao nhiêu lâu mới hẹn hò nhau một lần thế? Thường hẹn nhau ở đâu vậy ạ? Mỗi lần đó thì anh đến chỗ chị ấy hay chị ấy đến chỗ anh vậy?”

“Không có hẹn hò gì cả”.

“Anh đừng có giả bộ với em nữa làm gì, anh cứ nghĩ là em không biết tí gì sao, chị Gia Linh kể hết cho em nghe rồi đó. Những người đàn ông đang tuổi thanh niên sức vóc cường tráng khỏe mạnh, tâm hồn lại phơi phới đầy nhiệt huyết như anh, cái đó à, đều rất nhiệt tình đấy tham vọng”.

Kiều Thận Ngôn gõ nhẹ vào vầng trán của cô em gái: “Lại tìm lý do nữa rồi đấy hả”.

“Em chỉ là quan tâm đến anh thôi mà, hi hi, coi như tiện thể giúp ba moi móc một tí tin tức từ anh nữa. Ba đã đồng ý mua cho em một chiếc xe ô tô mới rồi, điều kiện là bảo em đến dò hỏi anh, xem anh và chị dâu đã suy xét đến vấn đề kết hôn chưa vậy? Nếu như đã bàn tới chuyện này rồi thì xem dự định ngày nào đi đăng ký kết hôn vậy anh”.

“Ba không thèm dò hỏi những thông tin lá cải vô vị như thế này làm gì”.

“Đúng là ba đã hỏi em thật mà, ba còn nói nữa là, anh cả mà chưa lấy vợ thì em gái cũng chưa được phép lấy chồng đâu. Em nói anh này, anh hành động thì phải hành động cho nhanh một chút đi, tuổi em không còn nhỏ nữa rồi, anh định hại cho em biến thành bà cô mới chịu hay sao chứ!”

Kiều Thận Ngôn lắc đầu than thở: “Em nói như vậy mà được sao chứ, con gái lớn là y như rằng sẽ có ngày bay đi mất ngay, đúng là người xưa nói chẳng hề sai chút nào cả”.

Hai anh em vừa nói vừa cười khoác tay nhau bước vào trong nhà, họ đi xuống tầng dưới nói chuyện cùng ba. Ông Kiều Giám An suy ngẫm đến vấn đề sức khỏe của cô con gái cưng không được khỏe mạnh như người thường, không thể để cô thức quá khuya nên vội giục hai anh em mau về phòng của mình đi ngủ sớm. Kiều Thận Ngôn quay trở vào căn phòng riêng của anh ngồi ngẫm nghĩ một hồi rất lâu, lại lấy thuốc ra hút, tâm trạng chán chường khó chịu vô cùng, không chịu đựng nổi nữa anh đành thay đồ rồi đi ra ngoài tìm một nơi có thể vui chơi cho khuây khỏa tinh thần.

Khi đi ngang qua phòng của Kiều Mẫn Hàng, anh loáng thoáng nghe thấy tiếng âm nhạc phát ra từ trong căn phòng nhỏ của cô, tiếng âm nhạc du dương réo rắt. Anh gõ cửa phòng rồi mở cửa ngó vào trong: “Em đang làm gì thế hả, không mau đi ngủ đi!”

Kiều Mẫn Hàng lúc này đã mặc bộ quần áo ngủ, ôm chiếc gối ôm và ngồi lọt thỏm trên nền nhà cạnh giường. Cô đang chú tâm lắng nghe giai điệu bản nhạc phát ra từ trong chiếc hộp âm nhạc đó: “Có hay không anh, bản nhạc Hồ thiên nga đấy anh ạ”.

“Lại bắt đầu tâm hồn treo ngược cành cây gì nữa hả? Làm sao lại bỗng nhiên nghe thứ nghệ thuật như thế này cơ chứ”.

“Anh Phí Văn Kiệt tặng cho em đó”. Kiều Mẫn Hàng cười thỏ thẻ, “Ngày nào em cũng phải nghe một lúc rồi mới đi ngủ được anh à”.

Kiều Thận Ngôn không hề muốn nghe đến con người này, nên liền quay đầu định đi ra luôn. Kiều Mẫn Hàng đột nhiên cười nhỏ nhẹ, khẽ khàng thốt ra: “Kỳ thực thì, anh ấy mua về cũng chẳng phải là để tặng cho em đâu”.

Câu nói này thốt ra từ miệng cô em gái có vẻ không được tự nhiên cho lắm, Kiều Thận Ngôn đi về phía cô em gái đang ngồi trong phòng và hỏi han: “Sao thế cô bé ngốc nghếch này”.

Kiều Mẫn Hàng vỗ vỗ vào tấm thảm đang được trải sẵn xuống đất ra hiệu cho anh trai ngồi xuống đó. Kiều Thận Ngôn nhẹ nhàng bước đến và ngồi xuống. Cô mỉm cười đập chiếc gối ôm vào vai anh trai và hỏi: “Không có gì cả đâu. Anh ơi, em có thể hỏi anh một câu hỏi mang tính riêng tư một chút được không anh?”

“Hôm nay em đã ăn nhầm phải cái gì thế?”, Kiều Thận Ngôn lườm yêu cô một cái, “Hỏi thì hỏi đi, em muốn hỏi cái gì nào”.

“Anh à, em lấy một ví dụ so sánh nhé, nếu như có một người con gái, anh rất thích người con gái đó, đặc biệt thích, là đặc biệt thích đấy nhé. Nhưng mà cô ấy lại không thích anh, thế thì... Thế thì trong lòng anh liệu lúc nào cũng nghĩ cũng nhớ thương cô ấy hay không hả anh?”

Kiều Thận Ngôn cúi đầu nhìn xuống chiếc hộp âm nhạc đó và nói với cô: “Cái này thì làm sao có thể gọi là vấn đề riêng tư cá nhân được chứ, em rảnh rồi nhàn hạ quá không biết làm gì nên cứ ngồi viễn vông suy nghĩ mông lung như thế này sao”.

“Em hỏi thật lòng mà... Anh này, bình thường khi người đàn ông gặp phải tình huống như thế này, có phải anh ta sẽ luôn luôn nhớ thương đến người con gái đó phải không ạ? Có qua đi nhiều năm sau thì anh ta cũng vẫn sẽ mãi nhớ thương tới người con gái đó như ngày xưa ấy đúng không anh?”

Kiều Thận Ngôn chau mày lại hỏi vặn cô: “Em làm sao thế? Tiểu Mẫn? Tại sao tự nhiên lại nghĩ đến vấn đề này mà hỏi cơ chứ?”

Kiều Mẫn Hàng lắc đầu nói: “Không có gì đâu ạ, em chỉ... Em chỉ đang ngẫm nghĩ, sau đó, giả sử như, chẳng may nếu em có bị làm sao đó, anh Văn Kiệt vẫn còn có thể tìm lại được người con gái mà ngày xưa anh ấy đã từng thích đó, nếu được như vậy thì tốt quá còn gì nữa...”

“Phí Văn Kiệt? Anh ta làm cái quái gì thế hả?”

Kiều Mẫn Hàng mỉm cười vỗ vào lưng anh trai: “Anh đừng có mà xúc động lên như thế chứ, anh ấy chẳng làm gì cả đâu anh, anh Văn Kiệt đã kể cho em nghe về câu chuyện tình yêu đơn phương của anh ấy với một cô gái, em chẳng qua cũng chỉ là cảm động về câu chuyện tình ấy mà thôi anh ạ”.

Kiều Thận Ngôn nắm chặt bàn tay lại trong vô thức: “Anh ta sao? Anh ta yêu đơn phương ai cơ chứ?”

Kiều Mẫn Hàng nhún nhún hai hàng vai: “Em không biết được ạ. Anh ấy kể đó là kỷ niệm ngày xưa còn thơ bé của anh ấy, có một người con gái học múa ballet, nhưng không may mắn đã bị gãy đùi trong một vụ tai nạn khi đi cùng anh ấy. Chính vì thế cô ấy bắt buộc phải nghỉ học múa môn ballet, và rồi anh Phí Văn Kiệt đã thầm thương trộm nhớ cô ấy. Người con gái đó thích những cô thiên nga nhất, thế là anh Phí Văn Kiệt đã mua chiếc hộp âm nhạc này để dành tặng cho người con gái anh ấy thích”.

Kiều Thận Ngôn nhìn chăm chăm vào cô thiên nga đang xoay đều đều chậm chậm trên chiếc hộp âm nhạc này, lắng nghe tiếng nhạc du dương trầm bổng thanh thoát vang lên bên tai mình.

Buổi tối hôm đó, cô đã mở cửa phòng ra, tiếng âm nhạc vang lên từ bên trong phòng hình như cũng giống hệt tiếng nhạc của giai điệu này. Một thứ âm thanh du dương thanh thoát, như tiếng suối thánh thót trong màn đêm huyền ảo lung linh, tiếng suối ấy cứ miệt mài chảy như mãi mãi chẳng hề quan tâm sẽ chảy về đâu, về chốn nào, và cũng chẳng cần biết sẽ đi vào lòng ai đây.

Tết năm mới vừa đi qua liền có tin vui báo đến, đoàn múa ballet Mariinsky đến từ Nga nổi tiếng khắp năm châu bốn bể chuẩn bị đến thành phố Nam Kinh biểu diễn, trong những tiết mục đoàn sẽ biểu diễn tại đây đương nhiên là sẽ có tác phẩm Hồ thiên nga mà cô tương tự đã từ lâu lắm rồi, chỉ có điều là khi cô được biết tới chương trình biểu diễn này thì đã quá muộn. Tuy đoàn múa ballet này chưa kết thúc chương trình biểu diễn nhưng tác phẩm Hồ thiên nga đã được biểu diễn thành công vào đêm hôm qua mất rồi, hơn nữa đoàn múa Mariinsky này lại chỉ biểu diễn Hồ thiên nga duy nhất một lần tại thành phố này mà thôi.

Thật sự quá đáng tiếc đối với cô. Diệp Tri Ngã buồn bã chán nản đến nỗi khi cô biết được thông tin không còn xem kịp nữa khiến cho cả đêm hôm đó cô mất ăn mất ngủ. Cứ nghĩ đến nó thì lòng lại thấy tiếc nuối vô bờ, để mà đợi đến lần sau lại được xem một đoàn múa nổi tiếng biểu diễn xuất sắc như thế này nữa thì không biết sẽ phải đợi đến bao giờ đây. Ngày thứ hai vừa thức dậy là cô liền vội vàng phóng xe đến thành phố Nam Kinh, chạy đến phòng mua vé nhà hát kịch ở đó để mua vé xem, không còn tác phẩm Hồ thiên nga nữa rồi, thôi thì đành xem một tiết mục khác cũng được vậy. Thế nhưng cô không hề biết rằng múa ballet bây giờ lại trở nên thịnh hành và được chào đón nồng nhiệt đến dường vậy, tất cả phòng bán vé đều đã hết vé sạch sẽ. Diệp Tri Ngã vất vả dò hỏi mua vé cả ngày liền, vậy mà ngay cả đến tay môi giới bán vé cũng không tài nào lòng cho ra một tấm vé thậm chí đến nửa tấm cũng không có nốt.

Cô không đành lòng bước đi, đứng sừng sững trước tấm biển quảng cáo đăng hình đoàn múa ballet trong những tư thế hấp dẫn đến mê hoặc người xem, mỗi tấm hình quảng cáo ấy cô đều ngắm rất kỹ lưỡng, trong đầu từ từ tưởng tượng ra những động tác sống động cuốn hút lòng người, cô đang tưởng tượng tác phẩm ấy do chính đôi chân của mình biểu diễn, tưởng tượng chính bản thân mình cũng đang đứng trước sân khấu chói lòa ánh hào quang kia.

Vừa quay đầu lại, Diệp Tri Ngã bản thân hết cả người, không ngờ lại có thể gặp Kiều Thận Ngôn ngay nơi này.

Anh điềm đạm bình tĩnh gật gật đầu với cô, rồi bước đến nơi cô đang đứng, cúi đầu nhìn những tấm biển quảng cáo mà cô đã chăm chú xem lúc nãy: “Em cũng đến đây để xem múa ballet hay sao?”

Diệp Tri Ngã cười nhẹ trả lời anh: “Em không mua được vé”.

Kiều Thận Ngôn cười xòa, nhấc di động lên gọi một cú điện thoại, nói một hồi rồi nhăn trán cau mày: “Gì mà nhanh đến thế cơ chứ? Một tấm vé mà cũng không mua được hay sao?”

Diệp Tri Ngã vừa nghe đến đó tâm hồn như muốn rụng rời khỏi chân tay luôn, cô khe khẽ thở dài một tiếng, đút hai tay vào trong găng tay ấm áp: “Không làm phiền anh nữa, cảm ơn anh”.

Cô nói xong liền rút lui, nhưng tiếng nói của Kiều Thận Ngôn đã chặn đứng bước chân của cô lại: “Em thật sự muốn xem phải không?”

Diệp Tri Ngã mỉm cười trả lời: “Không có gì ạ, sau này vẫn còn cơ hội để xem nữa mà, em đi trước nhé, tạm biệt anh”.

“Diệp Tri Ngã!”

Cô quay đầu lại hỏi anh: “Gì vậy ạ?”

Kiều Thận Ngôn nhìn chăm chăm vào ánh mắt của cô, nhìn rất lâu rất lâu rồi trầm ngâm thốt lên: “Em muốn xem thì đi cùng với anh”.

Diệp Tri Ngã nháy nháy hai hàng mi, cảm giác vừa do dự vừa thoáng đôi chút hy vọng: “Đi đâu ạ?”

14. Chương 14

Chương 14: Giác mộng trong lòng anh đó sao?

Diệp Tri Ngã hiểu rõ ý nghĩa của hai từ cuồng nhiệt, thế nhưng cô không biết khi mình cũng nằm trong trạng thái của cái gọi là cuồng nhiệt đó thì mới cảm nhận được rõ tâm trạng ấy thật là thoải mái, thật vui sướng làm sao. Khi cô ngồi trong máy bay, nhìn ra những đám mây xanh xanh trắng trắng bên ngoài khung cửa sổ kia, biết rằng mục đích của mình là hướng về thành phố của một đất nước khác lạ ở một nơi xa xăm cách trở, trước đó cô không hề có cảm giác mãnh liệt đến dường vậy, thứ cảm giác dữ dội mạnh mẽ ôm chặt bao trùm lấy con người cô. Giống như cô không phải đang ngồi trong máy bay bay về phía chân trời trước mặt mà là ngồi trong chính chiếc đèn thần của Aladdin trong câu chuyện cổ tích thần tiên kia, được tự do du ngoạn háo hức đi khắp thế giới và tìm hiểu biết bao sự đẹp đẽ kỳ diệu của thế giới mênh mông bát ngát ấy.

Cô hiểu rằng mình không nên đồng ý lời đề xuất của Kiều Thận Ngôn, cô hiểu rằng mình nên trốn tránh anh, rời khỏi anh thật xa thật xa, thế nhưng ai có thể kìm nén được thứ cảm giác đang cuộn chảy mãnh liệt tha thiết như thế này được chứ?

Đoàn múa ballet Mariinsky đến từ nước Nga là đoàn múa nổi tiếng với diễn xuất đạt tiêu chuẩn cao nhất trên toàn thế giới này. Trong năm 1776, Nữ hoàng Catherine để xây dựng nhà hát cổ xưa này đã tìm đến và chọn nơi sân khấu bí ẩn nhất, mờ ảo và mê hoặc lòng người nhất mà Pavlovich Pavlova, Ulanova, Makinsmova đã từng biểu diễn, để diễn xuất từ đầu đến cuối một tác phẩm mang tính chất thuần khiết nhất, cổ xưa nhất từ thời kỳ Tchaikovsky đến nay, tác phẩm Hồ thiên nga.

Đây là một giấc mơ còn đẹp hơn tất cả những giấc mơ đã có. Diệp Tri Ngã đã từng tưởng tượng qua không chỉ một lần, nhưng mà cô lại không thể tưởng tượng được giấc mơ đẹp đẽ ấy, kỳ diệu ấy khi nào mới có thể trở thành hiện thực được nữa. Cô làm thế nào để xem được buổi biểu diễn này cơ chứ? Khi đã xem rồi thì cô nhất định, nhất định không được khóc, cô phải cố gắng không được thể hiện ra rằng mình yếu đuối như thế. Cô phải tỉ mỉ nắm rõ các chi tiết và nhớ thật kỹ chúng trong đầu mình. Cô phải xem với cảm giác đang tôn thờ, như đang sùng bái mới xứng đáng. Cô phải toàn tâm toàn ý để được hòa quyện được đắm mình trong niềm hạnh phúc miên man sung sướng ấy.

Diệp Tri Ngã xúc động tưởng tượng miên man, rồi trong sự miên man ấy cô nghe thấy một âm thanh vang lên, tiếng một đồ vật nào đó rơi ngay dưới chân cô. Cô cúi xuống nhặt lên, là quyển sách Kiều Thận Ngôn đã đọc khi ngồi trong máy bay. Diệp Tri Ngã quay đầu nhìn về phía anh rồi mỉm cười lắc đầu, anh đã ngủ say từ lúc nào mất rồi?

Kiều Thận Ngôn những lúc bình thường trông có vẻ rất dữ dằn, nhưng khi ngủ thiếp đi, trong anh giống như một đứa trẻ đang say sưa trong giấc mộng mị ngon lành. Đầu anh nghiêng về một bên, trán hơi nhăn lại, hơi thở mạnh và to. Hai mắt đang nhắm nghiền của anh lộ ra hai hàng mi vừa đen vừa dài, bị ánh đèn chiếu rọi vào lộ rõ hai vệt đen dưới vàng mắt thâm quầng lại, lộ rõ một cảm giác trông rất mệt mỏi. Diệp Tri Ngã quay đầu sang hướng khác, cúi đầu xuống chớp chớp hai hàng mi cong, cầm quyển sách đó thì bất giác không tài nào nhịn được cười.

Tại sao lại có thể là quyển sách mang tên “Giấc mộng đã qua về chiếc cầu”, chủ đề này không phù hợp với tính cách cũng như tuổi tác như thế này của anh. Diệp Tri Ngã mở ra một trang bất kỳ trong quyển sách đó. “Robert Kincaid vừa từ trong chiếc xe tải nhỏ hiệu Chervolet bước chân xuống đất, đứng trên con đường đất trước một nông trại, nhìn về phía Francesca hỏi thăm tin tức về chiếc cầu có tên gọi là Rothman”. Đây đã từng là quyển sách mà Diệp Tri Ngã rất thích đọc. Cô đọc vô cùng tỉ mỉ và say sưa, đọc miệt mài liên tục một hồi lâu mới hết được một trang sách, khi đọc hết một trang rồi vẫn tiếc nuối ngó nghiêng lại chưa muốn giở tiếng sang trang sau. “Trở lại căn nhà của Francesca, cô nhìn từ trên tầng hai của căn nhà nhìn

xuống và thất Kincaid đang bơm nước rửa mặt mũi chân tay, ... Đối với dáng người của anh ấy mà nói, bờ vai của anh ấy rất săn chắc, cái bụng anh ấy bằng phẳng hết lưỡi dao”.

Lưỡi dao? Tại sao lại bằng phẳng như lưỡi dao được chứ nhỉ? Để hình dung một người đàn ông có thân hình đẹp thì nên miêu tả như bờ ngực nhô lên tám múi căng phồng mới đúng chứ? Cơ bụng vạm vỡ và lưỡi dao thì có liên quan gì đến nhau được chứ? Diệp Tri Ngã cắn nhẹ vào môi mình, cô nghĩ một hồi rất lâu về sự so sánh này, một sự so sánh quá ư là khập khiễng. Thế nhưng vô tình lại khiến cho người đã đọc qua không thể không có cảm giác ấn tượng về nó. Mỗi lần đọc đến đoạn này, cô đều hình dung ra tướng mạo của một người đàn ông dáng vẻ mảnh mai nhưng lại có những cơ thịt cuộn chắc vào nhau, để khi những cơ thịt chắc chắn ấy co vào hay giang rộng ra đều lộ rõ sự khỏe mạnh cường tráng đầy chất đàn ông ấy.

Cũng giống như ngày hôm đó, trong chiếc xe ô tô ấy, Kiều Thận Ngôn đã lộ rõ sự khỏe mạnh cường tráng đầy chất đàn ông như thế.

Diệp Tri Ngã gấp quyển sách lại, nhìn ra khung cảnh bên ngoài máy bay, bỏ hết những muộn phiền buồn bã vừa chợt hiện lên trong tâm trí cô lúc này. Mặc dù thời gian trôi qua được hơn một tháng rồi, mặc dù cô có thể biểu hiện như chưa từng xảy ra chuyện gì cả, thế nhưng làm sao có thể quên được nụ hôn đó chứ? Nói không tức giận thì đang lừa dối lòng mình, nhưng mà ngoài cảm giác tức giận ấy ra thì trong thâm sâu tâm hồn cô vẫn còn dư âm da diết của một thứ cảm giác khác nữa, một thứ cảm giác mơ hồ mà cô không biết nên gọi tên là gì.

Thứ cảm giác đó rốt cuộc là gì cơ chứ? Trong quyển sách “Giấc mộng đã qua về chiếc cầu” có một câu viết về những lời Kincaid dành cho Francesca: Giấc mơ đã qua là những giấc mơ đẹp, nó không phải là hiện thực, nhưng tôi cảm thấy rất vui vì tôi đã được mơ những giấc mơ như thế. Đến bây giờ ngẫm nghĩ lại những điều đó, cô bắt đầu hiểu sâu hơn một chút triết lý ẩn sâu trong câu nói này, và cô dần dần ngẫm hiểu ra được rằng Phí Văn Kiệt có thể cũng chỉ là một giấc mơ đã đi qua của cô mà thôi, giấc mơ ấy đã ở bên cạnh cô suốt cả một đêm dài bất tận, thế nhưng khi trời sáng rồi, khi đã tỉnh giấc mộng rồi thì dù có tiếc nuối như thế nào chẳng nữa, tất cả cũng phải trở về với thực tại cuộc sống. Nếu như không phải vì nụ hôn của Kiều Thận Ngôn, cô có thể vẫn chưa nhận được ra ánh mắt lạnh nhạt vô vị của Phí Văn Kiệt dành cho cô, và khi ấy cô vẫn còn chìm đắm trong giấc mộng phù du, vẫn chưa thể nào tỉnh dậy với hiện thực cuộc sống này được. Đây có phải là sự tiếc nuối của cái đã sai hay không? Diệp Tri Ngã cười một cách khổ sở, lắc đầu với chính bản thân mình.

Cô tiếp viên hàng không lấy một chiếc chăn đắp lên người Kiều Thận Ngôn, Diệp Tri Ngã bỏ quyển sách xuống cẩn thận đắp lại cho anh. Kiều Thận Ngôn đang ngủ rất nhẹ nhàng, rất say sưa bỗng chốc tỉnh dậy: “Anh đã ngủ say rồi phải không?”

Diệp Tri Ngã vẫy vẫy quyển sách lên trước mặt anh và nói: “Quyển sách hay như thế này, sao anh lại có thể ngủ ngon được đến như thế cơ chứ”.

Kiều Thận Ngôn cảm ơn cô tiếp viên hàng không, bảo cô mang chiếc chăn đó đi và mang đến một cốc cafe cho anh: “Anh đã bận rộn suốt từ tối hôm qua đến trước lúc lên máy bay mới xong xuôi được một chút, bây giờ thật sự không chịu đựng được nữa rồi, nếu không có cafe thì anh thật sự không chống chọi lại nổi nữa”.

“Tại sao anh bỗng nhiên lại nghĩ đến quyển sách này mà đọc cơ chứ?”

Kiều Thận Ngôn mỉm cười trả lời cô: “Một người anh em của anh thời gian gần đây bị bà xã nổi cơn tam bành đòi đám đơn xin ly hôn, nói là vì đã đọc quyển sách này mà dẫn tới chuyện ly hôn ấy. Anh rất tò mò, phải đọc xem trong đó đã viết những gì vậy, tại sao lại có động lực mạnh mẽ đến dường vậy cơ chứ. ”

“Động lực mạnh mẽ thì không dám bàn tới, nhưng mà quyển sách này có nội dung vô cùng cảm động anh ạ, và thực sự cũng dễ khiến cho người đọc mất niềm tin vào hôn nhân”

“Mất niềm tin sao? Có phải lại là vì khẩu hiệu tôn trọng phụ nữ, còn những người đàn ông kỳ thực đều là một đồng hèn nhát núp sau cái bóng của phụ nữ, có đúng như thế không?”

Diệp Tri Ngã tỏ ra không hiểu ý của anh: “Anh nói ai vậy?”

“Còn có ai ở đây nữa chứ? Nhà nhiếp ảnh trong quyển sách đó chứ còn ai”.

“Sao anh lại có thể nói ra được những câu như thế cơ chứ! Ông ấy đã bị biến thành hèn nhát núp sau cái bóng của phụ nữ từ khi nào cơ chứ!”

Kiều Thận Ngôn nhìn vào mắt cô dò hỏi: “Nếu không như thế thì sao hả? Em nghĩ ông ta là người đàn ông như thế nào?”

Diệp Tri Ngã nhăn trán lên hỏi vặn: “Ông ấy và nữ nhân vật chính đã vì gia đình đó mà bỏ ra biết bao công sức khó nhọc, chấp nhận hy sinh cả đời, vất vả chịu đựng cả đời chỉ để nuôi một hy vọng duy nhất là không làm tổn hại đến người khác, thế này vẫn còn chưa đủ cảm động người đọc hay sao?”

Kiều Thận Ngôn hít một hơi thật dài và nói: “Em vẫn chưa hiểu rõ lắm về tình cảm của người đàn ông đầu Diệp Tri Ngã ạ, sự quan sát và hiểu biết của em vẫn còn hạn chế ở ngưỡng cửa những câu chuyện tiểu thuyết và những bộ phim truyền hình trên tivi mà thôi. Người đàn ông thực sự không thể làm cho anh ta bị đau khổ bị giày vò bởi người phụ nữ đâu, lại càng không thể phó mặc tình cảm của mình cho một người đàn bà đã từng kết hôn trong trường hợp không thể có tương lai, không thể tìm ra được một tí hy vọng dù là mỏng manh trong sự giả thiết ấy. Nếu anh ta không thể khống chế được tình cảm của chính mình, thế thì anh ta chắc chắn sẽ phải chuẩn bị mọi tâm lý sẵn sàng quyết định trước khi diễn ra sự việc ấy. Giấu cọt chơì bởi sau lưng chồng của người khác trong vài ngày, để rồi sau đó hoặc là bỏ đi hoặc là giữ lại và bắt người phụ nữ phải đi theo hướng mà anh ta đã lựa chọn cho chính bản thân mình. Diệp Tri Ngã, anh không hiểu sao em lại có thể nghĩ rằng câu chuyện này rất cảm động?”

Diệp Tri Ngã lặng thinh một hồi, cô tiếp viên hàng không bưng đến một tách cafe. Kiều Thận Ngôn nhâm nhi hương vị cafe rồi vừa cười vừa nói tiếp với cô: “Chỉ vì quyển sách này mà quyết định ly hôn với người chồng của mình, loại vợ như thế không có cũng chẳng sao, sau khi về rồi anh sẽ gọi điện cho người anh em đó của anh, và nói với anh ấy rằng hãy mau mau làm thủ tục ly hôn đi”.

“Ý nghĩ của anh thật là kỳ cục anh có biết không?” Diệp Tri Ngã chau mày lại nói, “Em chưa bao giờ nghe thấy ai có thể thốt ra được những lời như anh, thế nếu làm theo lời anh nói như vậy, thì chẳng khác nào nói nữ diễn viên chính bỏ trốn cùng người đàn ông ấy cho xong, để mặc người chồng và đàn con thơ côi cút ở lại không người chăm sóc yêu thương, để mặc cho người chồng đó muốn sống thế nào muốn chết thế nào cũng được hay sao, ý anh phải là như vậy thì mới gọi là đúng phải không?”

“Một người đàn ông không có cách nào để cho người vợ ngày đêm đầu gối tay ấp với mình an phận một lòng một dạ ở bên cạnh mình, để cho người đàn bà đó bỏ đi theo tình nhân thì gã đàn ông đó cũng đáng đời mà thôi”.

Diệp Tri Ngã lắc đầu quây quây phản đối kịch liệt: “Tôi cũng đã hiểu ra rồi Kiều tiên sinh ạ, anh từ đầu đến chân, hoàn toàn là một người phong kiến gia trưởng và cổ hủ, anh luôn đứng trên lập trường của người đàn ông để nhìn nhận và suy xét mọi vấn đề mà thôi”.

Kiều Thận Ngôn nhún vai trả lời: “Thì anh vốn là một người đàn ông, mà đàn ông thì chỉ biết đứng trên góc độ và lập trường của người đàn ông để nhìn nhận và đánh giá vấn đề”.

Diệp Tri Ngã nhỏ giọng lầu bầu: “Cho nên mới bá đạo gia trưởng như thế mà...”

Kiều Thận Ngôn cười trừ nói lại: “Bá đạo bây giờ dường như là một lời tốt, ý em là đang khen anh đó sao?”

Diệp Tri Ngã vừa cười vừa đẩy quyển sách vào trong tay anh nói: “Anh tiếp tục xem sách của anh đi, xem để thấy còn có thêm lý do nào nữa để lại khuyên người anh em của anh nhanh chóng là thủ tục ly hôn cho xong”.

Kiều Thận Ngôn đỡ lấy quyển sách và vút xuống một bên: “Lý do ly hôn thì dù trước kia hay bây giờ cũng chỉ đều có một lý do duy nhất mà thôi, không cần thiết phải tìm thêm nữa làm gì”.

“Đó là lý do gì vậy anh?”

“Anh đã từng nói với người anh em của anh rằng, nếu không còn thích cô ấy nữa thì hãy mở đường cho cô ấy đi đi. Nếu trong tim anh còn có cô ấy, thì dù có dùng cách nào đi chăng nữa cũng phải khiến cô ấy ở lại bằng được, chỉ khi cô ấy ở bên cạnh anh thì mới có thể gọi là của anh được. Cầu toàn, hy sinh, đau khổ, đó đều là do anh tự làm tự chịu, không đáng để người khác cảm thấy đồng cảm với anh, không đáng để thương hại anh mà là coi thường anh mới đúng”.

Diệp Tri Ngã thất vọng trả lời: “Lập luận vô lý của anh đúng thật là vô lý đến không thể tưởng tượng được!”

“Đây không phải là lập luận vô lý mà là triết lý sống của anh”. Kiều Thận Ngôn giọng trầm ngâm thốt lên với cô, “Những thứ anh yêu thích thì đều phải thuộc về anh”.

Diệp Tri Ngã chớp chớp hai hàng mi, như nhận thức được điều gì tiếp theo đó nên cô liền quay mặt ra khung cửa ngoài bầu trời kia, chuyển ngay chủ đề nhạy cảm này. Nhưng bàn tay cô bị bàn tay nóng ấm êm ái của Kiều Thận Ngôn nắm chặt lại. Những ngón tay anh đan xen vào từng ngón tay của cô khiến cho cô không còn cách nào gỡ ra được, anh ngoan cố kiên định nhìn thẳng vào mắt cô và nói: “Từ trước đến nay, triết lý sống này của anh chỉ bị lay động duy nhất một lần thôi, thế nhưng đến lúc này đây anh quyết định quay trở lại chính là anh, anh không thể dễ dàng bị em làm cho thay đổi như thế nữa đâu”.

Diệp Tri Ngã cao giọng phản biện lại câu nói của anh: “Kiều tiên sinh ạ, anh có cảm thấy đời sống tinh thần của anh không được lành mạnh cho lắm không vậy? Anh có những triết lý sống như thế nào không ai ép anh cả, thế nhưng anh cũng phải suy ngẫm đến cảm giác của người khác một chút nữa chứ!”

“Anh không biết suy ngẫm đến cảm giác của người khác như thế nào cả, cũng không để cho người khác có quyền tự lựa chọn được. Anh chỉ biết rằng việc gì anh đã nhắm chuẩn rồi thì phải làm cho bằng được mới thôi. Bởi vì không ai có thể tiên đoán được một giây một phút sau việc gì sẽ xảy ra tiếp theo. Có những lúc chỉ cần sao nhãng một chút xíu thôi là có thể có những cơ hội vĩnh viễn cả đời này cũng không thể nào nắm bắt kịp thời nữa, đến lúc đó rồi có hối hận cũng chẳng còn tác dụng gì nữa đâu. ”

Hãng hàng không Nga đến Moscow với chuyến bay đầu tiên trong ngày, hạng VIP có phòng riêng đặc biệt thiết kế phong cách chỗ ngồi như một nửa gian phòng nhỏ, ngồi trong vị trí này sẽ không nhìn thấy những người khác đang ngồi, kể cả các tiếp viên hàng không đi đi lại lại. m thanh phát ra của động cơ máy bay và tiếng âm nhạc du dương ở phía đầu buồng máy được tách biệt hẳn với những tiếng xì xào to nhỏ khác. Vị trí này giống như một không gian riêng chỉ để dành cho hai người vậy. Thế nên ánh mắt nhìn đắm đuối của Kiều Thận Ngôn khiến cho Diệp Tri Ngã đầy vẻ bối rối thẹn thùng, giống như cảm giác cô đang đứng giữa một chốn hoang vắng cô đơn và không có sự trợ giúp của bất cứ một ai đó vậy. Cô cười nhẹ, giọng thỏ thẻ như đang thì thầm với anh: “Kiều tiên sinh, anh ép buộc người ta thành thói quen mất rồi, nhưng những điều anh coi là nên đó đều chỉ chứng minh rằng bản chất của anh vô cùng hiếu thắng, sỹ diện. Anh không thể biết được điều gì gọi là thực sự hối hận cả đâu”.

Kiều Thận Ngôn nhếch môi lên cãi lại: “Thế còn em thì sao nào, em thì biết thế nào là thật sự hối hận hay sao chứ?”

Diệp Tri Ngã cười không thành tiếng: “Em...”

Bàn tay anh càng nắm chặt vào bàn tay của cô hơn, khiến cho toàn cơ thể cô như có luồng điện chạy lướt qua, chân tay như đang run lên như đang nhảy múa, hai hàng lông mày vừa cong lên tạo thành những nếp nhỏ nhăn nhúm lại: “Bệnh của Tiểu Mẫn đã từng có cơ hội chữa trị được. Khi đó nó chỉ mới sáu tuổi thôi, vẫn còn thuộc độ tuổi chữa bệnh tốt nhất. Công việc làm ăn của ba mẹ anh lúc đó đang được gọi là bắt đầu khởi nghiệp, thua lỗ rất nặng, lại còn vô số những khoản nợ chẳng biết bao giờ mới có cơ hội hoàn trả hết được. Đến cuối năm đó thật không dễ dàng gì khi tích lũy được một số tiền nho nhỏ, bảo anh quay về thành phố Nam Kinh để nộp cho bệnh viện, vẫn còn một số khoản nợ của bệnh viện lúc đó, rồi sau đó tiếp tục nộp thêm phần tiền còn thiếu nợ thêm nữa. Thời kỳ đó vẫn chưa thịnh hành trả tiền qua thẻ tín dụng, anh đã cầm bốn trăm ngàn tệ trong người để rồi trên đường cao tốc đi về đã bị tên trộm lưu manh móc hết sạch”.

“Á?”, Diệp Tri Ngã không ngờ lại được nghe những lời như vậy.

Kiều Thận Ngôn buồn bã bất lực cười gượng gạo: “Vấn đề khám bệnh của Tiểu Mẫn không thể kéo dài lâu được. Ba mẹ anh đã cố sống cố chết vay tiếp một số tiền nợ nữa, không đến một vạn tệ thì phải, mẹ anh đã cầm số tiền đó tự tay lái xe đến Thượng Hải đưa cho. Tâm trạng của mẹ lúc đó lo lắng vô cùng, trời thì lại mưa to nên rất trơn, mẹ vất vả chạy ngược chạy xuôi đã bao ngày liền rồi, mà chiếc xe mẹ lái thì chỉ là một chiếc xe cà tàng cũ kỹ, rất không chắc chắn, thế là trên đường quay trở về thì bị tai nạn, đâm vào một chiếc xe tải to, và ngay lúc đó mẹ đã...”

Diệp Tri Ngã sợ hãi lạnh tím cả người, cô nắm tay anh thật chặt, “Kiều Thận Ngôn...”

“Và rồi sau đó lại kéo dài đến tận hai năm nữa, mãi cho đến khi nhà anh đủ khả năng để chi trả cho ca chữa trị đó rồi, thì bệnh tim của Tiểu Mẫn đã phát triển nhanh đến mức không còn có thể tiến hành phẫu thuật được nữa. Anh lúc nào cũng nghĩ rằng, nếu như lúc đó anh cẩn thận hơn một chút, nếu như lúc đó anh không làm mất tiền, thì tất cả những điều đã xảy ra sau đó sẽ không có khả năng biến thành sự thực. Khi đó mẹ anh vẫn còn trên cõi đời này, rồi bệnh tình của Tiểu Mẫn cũng sẽ có thể chữa trị được... Anh không biết điều này có được coi là hối hận hay không nữa”.

Diệp Tri Ngã cúi xuống thật thấp: “Em xin lỗi, em không biết là anh...”

Kiều Thận Ngôn chỉ cười mà không nói thêm một lời nào nữa, nhìn xuống hai bàn tay đang nắm chặt đan xen từng ngón vào nhau, bỗng nhiên một cánh tay mạnh mẽ nhắc bổng Diệp Tri Ngã từ vị trí cô đang ngồi lên trên đùi của anh. Diệp Tri Ngã đẩy cơ thể mình ra khỏi bờ ngực đang ép sát cơ thể cô của anh: “Kiều Thận Ngôn”.

Anh ôm chặt lấy eo của cô, hai mắt nhắm nghiền lại, ngả đầu lên hai bờ vai cô: “Anh rất buồn...”

Diệp Tri Ngã cúi đầu thấp xuống, hai má cô chạm vào mái tóc vừa ngắn vừa cứng của anh, một người đàn ông trước nay luôn tỏ ra ương ngạnh không bao giờ biết nhận sai về mình bỗng nhiên lại có thể yếu đuối đến mức khiến cho người ta giật mình như thế. Diệp Tri Ngã khó xử không biết nên làm thế nào để có thể thoát ra khỏi lòng anh được, nên đành để như vậy, hai người nhẹ nhàng ôm chặt lấy nhau một hồi rất lâu. Cơ thể cô lúc đầu còn thoáng khó chịu ngại ngùng, sau đó chuyển sang một thứ cảm giác thoải mái rồi êm ái ấm áp, thứ cảm giác như kéo dài ra đến mệnh mạng bất tận. Chỉ có phía cổ là bị hơi thở của anh phủ vào, hơi ngứa ngáy. Cô muốn gãi nhưng lại sợ làm động đến anh, nên chỉ biết gãi gượng, co mình lại, rồi chuyển động cơ thể, rồi lại nhẹ nhàng ngồi yên. Khi cúi xuống bất chợt cô nhìn thấy nụ cười hiện lên trên khóe miệng của anh.

“Được đấy! Anh...”, cô la lên rồi đẩy người anh ra định bật dậy nhưng bị Kiều Thận Ngôn ôm chặt lại, khiến mái tóc của cô càng bị ép chặt xuống bờ ngực của anh, giọng trầm tư nhỏ nhẹ của anh áp vào vai cô, vừa như vui cười vừa như thoáng nét mệt mỏi rã rời: “Anh thật sự thấy khó chịu... Ôm em như thế này sẽ thoải mái lên rất nhiều... Để cho anh được ôm em thêm một chút nữa đi nhé...”

Diệp Tri Ngã bần thần cả người, cô nhẹ nhàng nuốt nước bọt vào trong họng, rồi một lúc sau mới nhắc được tay phải lên, đặt lên trên bờ vai của anh.

Người tiếp viên hàng không đi đến để rót thêm cafe cho khách hàng nhìn thấy một đôi thanh niên đang ôm chặt lấy nhau trên ghế, khẽ cười rồi đi ra ngoài, dành lại không gian riêng tư ấm áp ngăn ngủ trên chuyến bay cho hai người ấy.

Chuyến bay hạ cánh tại sân bay quốc tế Moscow Sheremetyevo, đi cùng trên chuyến bay này có không ít khách du lịch là người trong nước. Nga miễn thị thực cho các nhóm đi theo tour du lịch từ Trung Quốc đến đây, Kiều Thận Ngôn và Diệp Tri Ngã cũng nằm trong nhóm du lịch tham gia trong chuyến bay này, cho nên mới có thể đến Moscow ngay phút chốc như thế. Thế nhưng sau khi xuống sân bay và làm thủ tục xong xuôi thì hai người lại tách ra khỏi tour du lịch đó tự do đi chơi, ngồi vào chiếc xe đã được chuẩn bị sẵn đi thẳng đến khách sạn đã được đặt từ trước đó.

Diệp Tri Ngã không muốn đi bất cứ đâu cả, trong lòng cô chỉ có một lòng muốn đến ngay nhà hát kịch lớn của Moscow mà thôi. Trước khi xuất phát bay đến đây, cô đã đặt biệt mua sẵn một tấm vé một chiều quay về Trung Quốc, và còn cầm theo hai chiếc thẻ SD có dung lượng lớn nhất mua ở cửa hàng, còn có cả chiếc máy chụp ảnh cô mua từ năm trước. Tất cả các đồ vật này đều nằm trong trạng thái tốt nhất đến mức có thể, để có thể sẵn sàng ghi chép lại tất cả quá trình cô đang và sẽ du lịch tại nơi đây.

Khách sạn nơi Kiều Thận Ngôn và Diệp Tri Ngã đặt cách nhà hát kịch không xa lắm, cũng đều nằm trong trung tâm Moscow, là một khu kiến trúc cổ với hơn hai trăm năm lịch sử, từ ngoài vào trong đều mang đậm dấu ấn của thời Nga hoàng xa xưa. Khi Kiều Thận Ngôn đi làm thủ tục nghỉ trong khách sạn, Diệp Tri Ngã đứng giữa phòng tiếp khách rộng lớn ngó nghiêng quan sát tứ phía. Cô nhìn lên chiếc đèn chùm pha lê khổng lồ được làm bằng thủy tinh trong suốt đặt dưới trần nhà, chiếu rọi thứ ánh sáng rực rỡ xuống nền đá cẩm thạch, và còn cả hành lang dẫn lên tầng hai vừa rộng lớn vừa trang hoàng vô cùng sang trọng, một

đội ngũ nhân viên mặc đồng phục đẹp dễ thái độ lịch sự hòa nhã đứng ngay bên cạnh, tất cả những cảnh vật này khiến cô ngỡ ngàng trầm trồ thán phục, cảm giác cô lúc này giống như lạc vào trong cõi mộng mơ thần tiên vậy. Khi còn rất bé cô đã được đọc tác phẩm Chiến tranh và hòa bình của Liên Xô cũ, viết năm 1968. Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ như in khung cảnh nàng Natasha mặc chiếc váy trắng quuyền rũ khiêu vũ trong cung điện nguy nga tráng lệ, và đương nhiên càng không thể quên hình ảnh anh chàng Tikhonoc đẹp trai tuấn tú hấp dẫn đến mê hồn. Diệp Tri Ngã đã đọc từ đầu đến cuối đầy đủ tác phẩm dài vô cùng này, tất nhiên là vì quá dài khiến cho cô cảm thấy rất mệt mỏi, từ sự mệt mỏi đọc chăm chỉ này đến sự mệt mỏi vì quá chú tâm suýt nữa lấy đi một nửa tính mạng của cô cũng nên.

Thế nhưng lúc này đây khi cô đang đứng trong phòng lễ tân rộng lớn của khách sạn này, cô lại có cảm giác xúc động như muốn đọc lại thêm một lần nữa tác phẩm đó, trở về giống như hồi ức khi xưa, cái ngày xưa cô đã từng bồi hồi da diết khi cầm tác phẩm đó trên tay. Hơn một hai trăm năm trước, nhất định cũng có một anh chàng đẹp trai mặc đồng phục quân sự của Nga tuyệt đẹp như thế, chiếc cổ dài bị cổ áo nẹp cứng bên ngoài hiện lên vẻ đẹp sang trọng đầy tự hào, đeo huy chương trước ngực, hai bên vai đeo ribbon, trong tay cầm chiếc găng tay trắng muốt vừa được tháo ra cẩn thận, chậm chậm bước từ trên cầu thang đi xuống phía dưới, vẻ mặt vô cùng sắc lạnh mà lịch sự tôn nghiêm, chỉ một ánh mắt lướt qua là có thể làm điều đứng tâm hồn của tất cả chị em phụ nữ tại nơi đây.

Diệp Tri Ngã biết rằng về mặt sắc thái của cô lúc này đây trông rất không ra làm sao cả, thế nhưng cô không có cách gì khác. Nếu như nói rằng mỗi một con người trong suốt cuộc đời họ thế nào cũng phải có vài mốc lịch sử đáng ấn tượng và đáng ghi nhớ nhất, thì cảm giác về sự tò mò và quuyền rũ, cũng như nét thiêng liêng huyền bí của cô đối với nước Nga trong thời kỳ Sa Hoàng có thể được coi là một trong những mốc đáng ghi nhớ nhất đó của cô. Đó cũng là nguyên nhân của việc cô theo học múa ballet. Trên thế giới bao la rộng lớn này không có bất cứ một nước nào lại yêu thích cuồng mê múa ballet giống như nước Nga này, mỗi một người công dân Nga không có ai là không say sưa về môn nghệ thuật đứng bằng đầu mũi chân này cả, và tất cả họ đều hâm mộ nghiêng ngả trước vẻ đẹp mỹ lệ của các nữ diễn viên múa ballet đó. Và rồi trong cả cuộc đời của Sa hoàng Nicholas II, vị hoàng đế trị vì cuối cùng của nước Nga chỉ yêu nhất và dành trọn tình yêu thiêng liêng của mình cho một nữ diễn viên múa ballet và cũng là minh tinh nổi tiếng khắp đất nước thời bấy giờ, thế nhưng cuộc đời trở trêu thay, nữ diễn viên mà ông yêu thương nhất ấy cuối cùng lại kết hôn với đại công tước Vladimir Pavlovic.

Diệp Tri Ngã đắm mình trong ảo tưởng và ảo mộng kỳ diệu như cõi vĩnh hằng đầy hư hư thực thực, đầy huyền ảo mộng mị này, cô mang theo tâm trạng phấn khích và mộng tưởng ấy theo Kiều Thận Ngôn bước vào thang máy, rồi lại như cái bóng leo theo anh đi tiếp vào một căn phòng đôi trên tầng ba của khách sạn đó.

Nhờ ra phải mặc một chiếc váy được làm từ các mảnh xương cá voi ghép lại, phải với thái độ ngẩng cao đầu khi bước vào một căn phòng như thế này mới đúng.

Bộ dạng của Diệp Tri Ngã lúc này giống như đứa trẻ đang mang trộm đôi giày cao gót của mẹ vậy, cô nhìn hai cánh cửa được làm bằng gỗ đang từ từ mở ra hướng về phía mình với tâm trạng đầy phấn khích, phấn khích như không thể khống chế được cảm xúc đang dạt dào tuông trào được nữa, những đồ vật đằng sau cánh cửa kia nguy nga tráng lệ đến độ cô không biết nên dùng những lời như thế nào để có thể mô tả hết được vẻ đẹp của chúng. Mỗi loại đồ vật đó đều có thể trực tiếp mang đến phục vụ cho công chúa Sissi đóng phim, mà những thứ ấy không chỉ đơn giản như đem ra so sánh giá cả tiền bạc, mà hơn nữa, đó còn là biểu hiện của nét đẹp thiên nhiên thuần khiết hiện ra giữa lịch sử hàng ngàn năm lâu dài huyền bí. Chỉ có những con người sống giữa đất trời với thiên nhiên thuần khiết như thế mới có thể hiểu được nguyên lý về một bó hoa hồng đỏ thắm và một bức tượng nhỏ vẽ bằng tay thì nên đặt trong tư thế và góc cạnh như thế nào mới có thể tạo ra được bối cảnh đẹp nhất và đạt được hiệu suất nghệ thuật cao nhất.

Chiếc bàn tròn to với chất liệu được làm bằng gỗ hồ đào đen nhánh, bên ngoài phủ một lớp khăn kim tuyến mỏng manh trắng muốt giống như một chiếc áo khoác dài lung linh rủ xuống thì đúng hơn, không tầm thường như loại váy cực ngắn, màu kim, màu đỏ, màu xanh lá cây, màu xanh da trời, màu trắng, màu vàng, vô số những màu rực rỡ làm thế nào để có thể xen kẽ hòa quuyền được với nhau, để tạo ra hiệu quả không quá hào nhoáng chói lòa nhưng cũng chẳng quá nhạt nhòa ảm đạm, để nhìn từ bất cứ góc độ nào cũng đều mang lại cho người thưởng thức một thứ cảm giác êm dịu với một khung cảnh hài hòa nhất, mỹ lệ nhất.

Sau khi nhân viên phục vụ lịch sự nho nhã đi ra khỏi căn phòng, Diệp Tri Ngã cuối cùng cũng có thể thoát ra những lời trầm trồ thán phục: “Ồ đây đẹp quá anh à!”

Kiều Thận Ngôn vừa mỉm cười vừa bước tới ô cửa sổ dẫn thẳng đến ban công bên ngoài, anh vén rèm kim tuyến trắng muốt sang một bên và nhìn ra khung cảnh phía bên ngoài: “Hóa ra em cũng lãng mạn như thế này sao, anh cứ tưởng bác sỹ thì đều giống hệt nhau, chỉ thích độc nhất phong cách giản dị hoặc là giống như phong cách Địa Trung Hải vậy”.

“Phong cách Địa Trung Hải thì như thế nào hả anh? Diệp Tri Ngã cũng bước tới nhìn ra khung cảnh phía bên ngoài cửa sổ. Bản tính tự nhiên vui vẻ của dân tộc Nga, căn phòng, quảng trường, điêu khắc, tất cả mọi thứ họ đều yêu thích sự to lớn. Từ trong cửa sổ nhìn ra quảng trường bên ngoài kia, so với những quảng trường của các nước châu u bé nhỏ khác mà nói thì quảng trường nơi đây rõ ràng là to lớn và rộng rãi đến kinh ngạc. Thành phố Nam Kinh và Hải Thành đã sắp đến đầu mùa xuân rồi, nhưng nơi đây vẫn còn chìm trong mùa đông dài băng giá, một trận tuyết rơi vào đêm hôm qua đã phủ trắng cả khu quảng trường rộng lớn này, để khi ánh đèn điện chiếu lên khiến cho khung cảnh càng như trải dài mênh mang đến bất ngát vô tận.

Diệp Tri Ngã trầm trồ thán phục và hâm mộ, rồi cô quay đầu nhìn sang phía những nhân viên phục vụ vừa đặt hai chiếc va li trước cửa phòng: “Tại sao va li của anh cũng đặt ở đây vậy?”

Khi Diệp Tri Ngã cất lời hỏi xong cũng là lúc cô chợt hiểu ra điều gì đó rồi chớp chớp hai hàng mi dài, rồi nhướn mày lên, nhanh mắt ngó nghiêng sang hai bên, nhìn ra căn phòng đôi có hai phòng ngủ nhỏ, lúc đó cô mới thở dài nhẹ nhõm cả người.

Kiều Thận Ngôn buồn cười giơ điều thuốc lá ra châm lửa hút, anh hút một hơi dài, mắt khép hờ lại nhìn cô và nói: “Em chọn phòng ngủ trước đi”.

Diệp Tri Ngã mỉm cười đáp lại: “Em thế nào cũng được ạ, phòng nào cũng đẹp hết cả, hay là anh chọn trước đi ạ”.

Kiều Thận Ngôn gật gật đầu: “Thế cũng được, anh sẽ lấy phòng này vậy”. Anh nói xong liền tình cờ mở cánh cửa của một gian phòng ngủ bất kỳ. Diệp Tri Ngã với tư thế khép nép kéo va li của mình vào trong căn phòng ngủ còn lại, khi cánh cửa phòng ngủ cô chọn vừa mở ra, vật hiện ra trước mắt cô chính là chiếc váy màu đỏ được đặt cẩn thận trên giường lớn.

Đó chính là chiếc váy mà cô đã từng mặc khi cấp cứu cho Kiều Mẫn Hàng vào đêm dạ tiệc hôm ấy, một chiếc váy màu đỏ do Tôn Gia Linh tự tay thiết kế lấy. Thế nhưng chiếc váy này nhê ra phải đang được treo trong tủ quần áo ở nhà cô mới đúng, tại sao bỗng nhiên lại được đặt trong khách sạn ở Moscow như thế này cơ chứ? Đây, đây là...

Khi cô quay đầu lại thì Kiều Thận Ngôn đã đứng ngay sau cánh cửa: “Anh đã đến tìm Tôn Gia Linh và mua lại một chiếc khác, em ấy chẳng hề giảm giá tí nào cho anh cả đâu, lại còn thu thêm của anh hai mươi phần trăm phí vận chuyển gấp nữa chứ”.

“Tại sao anh lại...”, Diệp Tri Ngã vừa cười vừa than thở, “Tại sao anh lại nghĩ đến việc mua chiếc váy này cơ chứ?”

Kiều Thận Ngôn nhướn mày lên, thở ra một làn khói thuốc và nói: “Những người con gái anh quen rất ít người nhà quê kiểu như em thế này, chỉ có mỗi chiếc váy này em mặc vào là anh thấy có vẻ tạm ổn một chút thôi”.

Diệp Tri Ngã trợn mắt nhìn anh và cười: “Có anh mới là đồ nhà quê”.

Kiều Thận Ngôn nhắc điều thuốc lá trong miệng ra, nhìn chăm chăm vào Diệp Tri Ngã, rồi bỗng nhiên anh nhỏ giọng lại nói: “Ngày hôm đó anh đứng ngay đằng sau em thôi mà”.

Diệp Tri Ngã chau mày lại hỏi anh: “Ngày hôm đó? Ngày nào hả anh?”

Anh vừa cười vừa lắc đầu, rồi bước những bước thật dài đi ra ngoài. Ba giây sau, bác sỹ Diệp mặt đỏ bừng bừng mím môi thật chặt, hai gò má của cô cũng đỏ bừng như màu chiếc váy đỏ kia vậy.

Máy bay dừng ở sân bay Moscow khoảng sáu giờ tối giờ địa phương, buổi biểu diễn ballet ở rạp hát kịch vào buổi tối tám giờ ngày mai, từ lúc này đợi cho đến buổi biểu diễn đó bắt đầu phải đến hơn hai mươi tiếng nữa, đối với Diệp Tri Ngã mà nói là vô cùng dài. Ngay sau khi đến nơi, cô kéo Kiều Thận Ngôn đi cùng mình đến tham quan nhà hát kịch tại Moscow này. Rồi buổi trưa ngày hôm sau hai người lại tiếp tục đến tham quan thêm một lần nữa, mọi góc độ mọi bối cảnh trong rạp hát kịch đó đều được cô chụp lại một cách cẩn thận kỹ lưỡng.

Đến giây phút thực sự phải mặc chiếc váy màu đỏ xinh xắn đó lên người, Diệp Tri Ngã cảm thấy hồi hộp đến mức có vẻ căng thẳng thì đúng hơn. Trong tiết trời âm hơn hai mươi độ cởi bỏ tất cả quần áo khoác dày ra chỉ để mặc chiếc váy mỏng manh này lên người, cơ thể cô như có cảm giác nhẹ nhõm hẳn đi, thế nhưng tâm trạng thì lại vô cùng lo âu thấp thỏm. Lò sưởi trong phòng rất đầy đủ, ấm áp, lòng bàn tay của cô thì mồ hôi nhễ nhại. Cô đứng trong phòng vệ sinh nhìn vào tấm gương nhỏ nhẹ nhàng chải tóc. Chiếc lược trơn và mềm đến mức cô dường như không thể nào cầm chắc được trong tay. Trong gương hiện lên một người con gái với mái tóc đen nhánh xõa xuống thướt tha và gương mặt đã được trang điểm nhẹ nhàng, gò má ửng đỏ, bờ môi hồng hồng che đi làn da trắng muốt của cô. Diệp Tri Ngã nhìn chằm chằm vào đôi mắt mình, trong đôi mắt ấy có hai vòng lửa tròn nhỏ đang bùng cháy tràn đầy sức sống. Mười hai tuổi năm đó khi cô rời khỏi ngôi trường học múa ballet ấy, cô đã không bao giờ còn nhìn thấy ngọn lửa tròn nhỏ đang bùng cháy tràn đầy sức sống như thế trong đôi mắt mình nữa.

Nếu so sánh trong cả thế giới rộng lớn này, thì mỗi con người hiện ra dường như càng nhỏ bé hơn, yếu ớt hơn, dường như càng trở nên lực bất tòng tâm. Thế nhưng con người không thể học được cách không mưu cầu không tiến thủ, cho nên đành phải than ngán thở dài, đành phải học cách chống chọi lại nhau, chỉ còn biết cách cào xé từng vết thương ra, rồi lại lần lượt hàn gắn từng vết thương đó lại. Nếu gặp may thì sẽ không lưu lại vết tích gì trên da, còn nếu không may sẽ in rõ nét những dấu vết đó, như vậy e rằng làn da sẽ không còn lành lặn là bao. Mười đầu ngón chân của cô động đậy trong hai chiếc giày nhỏ. Cô hồi tưởng lại những tháng ngày xa xưa khi mà cô vẫn còn đi chiếc giày chuyên dành cho môn múa ballet này, khi mà mười đầu ngón chân của cô luôn trong trạng thái đứng thẳng và vững, khi mà cô cảm thấy thật đau khổ. Giống hệt nhau phải không nhỉ, khi mà người ta vẻ ngoài tỏ ra xinh đẹp và hạnh phúc, nhưng những ngón chân thẳng đứng bên trong đôi giày kia lại đang rơi những giọt lệ vì đau nhức vì mệt mỏi, và điều này chỉ có bản thân người đó mới cảm nhận được thôi. Diệp Tri Ngã đặt chiếc lược xuống nhìn lại bản thân lần cuối cùng, nở nụ cười trên môi và quay đầu bước ra khỏi phòng ngủ.

Kiều Thận Ngôn cũng đã thay xong bộ âu phục trang trọng lịch sự cà đang ngồi đợi cô. Người đàn ông cao to vạm vỡ nở một nụ cười rất tươi trên môi và gập cánh tay xuống. Cô gái mặc chiếc váy màu đỏ rực rỡ đi đến cạnh bên anh và vòng tay vào ôm lấy cánh tay của anh. Họ cùng nhau bước ra khỏi hành lang và phòng tiếp tân của khách sạn cổ lệ này để bắt xe đi thẳng đến nhà hát kịch Moscow được trang hoàng với những ánh đèn điện sáng lóa. Cuối cùng thì có thể đến được nơi này rồi. Cuối cùng thì cũng có thể biến nơi này thành thiên đường riêng của chính mình, dành trọn vẹn cho mình trong buổi tối ngày hôm nay rồi.

Con đường dẫn tới đây vô cùng hẹp, và cũng dài miên man. Bàn tay của Diệp Tri Ngã luôn ôm chặt lấy cánh tay của Kiều Thận Ngôn. Cô đứng ở hai bên hành lang cao ngất ngưỡng của phòng bao trong rạp hát kịch này nhìn xuống sân khấu trống lẽ nguy nga mà cô đã mong ước được đến từ rất lâu rồi, rèm sân khấu màu tím đỏ nổi bật từ trên vòm rạp cao rủ xuống sát mép sân khấu, trên bức rèm có thêu những nét hoa văn mỹ lệ và thần bí huyền ảo bằng những sợi tơ vàng và tơ bạc xinh đẹp. Mỗi nét thêu đều sắc sảo thẳng tắp và khéo léo vô cùng, hiện ra đầy mê hoặc hấp dẫn, lôi cuốn và lay động bất cứ mỗi tâm hồn đã đi qua.

Diệp Tri Ngã ngẩng cao đầu và thẳng lưng kiêu ngạo bước cùng anh, giống như hồi cô vẫn còn học trong trường đào tạo nghệ sỹ múa ballet vậy, hai đùi khấp sát vào nhau và hai chân cũng phân thành hình chữ T, hai cánh tay cuộn tròn hình vòng cung, tư thế sẵn sàng như chỉ chờ âm nhạc vang lên là sẽ bắt đầu hòa mình vào thế giới âm nhạc bất tận đó. Và tiếp theo sẽ mở rộng vòng tay ra nhắc cao đùi lên, toàn thân uyển chuyển nhẹ nhàng, hai tay giang rộng chuyển động thướt tha như cô thiên nga.

Khi âm nhạc vang lên, toàn sân khấu hiện lên một thứ ánh sáng mờ mờ ảo ảo. Tất cả khán giả lặng thính ngồi yên trong vị trí ghế của mình, chỉ có Diệp Tri Ngã ương ngạnh vẫn đứng đó, tâm hồn cô lúc này phải nói là xúc động bởi hồi không sao kể xiết, một thứ cảm giác rất mãnh liệt như dòng điện chạy qua hệ thần kinh khiến cô nhức nhối vui sướng. Cô dùng đôi mắt ngấn nước ngắm nhìn rèm sân khấu rực rỡ trong sắc màu đỏ tím đang được kéo dần ra. Tiết mục đầu tiên là một chú hề xuất hiện ngay giữa sân khấu rộng lớn

múa tay mú chân nhảy nhót vui vẻ ngộ nghĩnh, anh ta vừa nhảy vừa nhìn vào những nhà quý tộc giàu có với những bộ quần áo sang trọng đắt tiền, đứng xung quanh một chàng hoàng tử Siegfried trẻ trung khôi ngô tuấn tú. Chàng hoàng tử ấy cô đơn một mình chạy nhảy đuổi theo những cô thiên nga xinh đẹp đáng yêu đang bay lượn trên không trung bao la chuẩn bị hạ cánh xuống một hồ nước. Và sau đó anh nhìn thấy một nàng thiên nga đội một chiếc vòng vàng trên đầu.

Nước mắt cô cứ thế lăn xuống hai gò má, mặc dù cô đã cố gắng lòng dặn lòng kiềm chế cảm xúc của bản thân.

Đôi bàn tay ấm áp vòng chặt qua ôm lấy eo của Diệp Tri Ngã, bờ ngực vạm vỡ săn chắc ôm ghì lưng cô. Kiều Thận Ngôn đứng từ phía đằng sau ôm gọn cô vào trong lòng anh, nhẹ nhàng cúi thấp đầu xuống, trong tiếng nhạc du dương anh ghé sát miệng bên tai cô thì thầm: “Họ cuối cùng cũng đã về bên nhau rồi, câu chuyện này có một kết cục rất hậu, em còn khóc gì cơ chứ?”

Diệp Tri Ngã mím môi lại cố gắng cười, những giọt nước mắt theo đà lăn xuống hai gò má. Cô lấy tay gạt nước mắt đang ướt nhoe trên khắp khuôn mặt mình rồi gật đầu nói: “Vâng ạ, đó là một kết thúc có hậu...”

Bàn tay anh ôm ghì vào eo cô khiến cho cô có cảm giác thật ấm áp mềm mại. Diệp Tri Ngã hít mũi và đưa bàn tay mình nắm lấy mu bàn tay của Kiều Thận Ngôn, sau đó liền bị anh nắm chặt hơn nữa. Giọt nước mắt nóng hổi khi ghì sát vào cơ thể anh khiến cho chúng càng trở nên ấm hơn, nóng hơn, nước mắt đọng trên hai má khô quạnh lại khiến làn da cô trở nên căng cứng hằn lên. Kiều Thận Ngôn không nói gì với cô nữa cả, lặng lẽ nhẹ nhàng ôm chặt cơ thể của cô và dõi theo tiết mục múa trên sân khấu. Lắng nghe tiết tấu lúc nhanh, lúc chậm, lúc thanh thoát, lúc trầm bổng cảm động hoặc đến khi cao trào với những động tác nghệ thuật chuẩn đẹp liền vỗ tay rất mạnh tán thưởng theo. Diệp Tri Ngã hoàn toàn thuộc về thế giới nhỏ bé trong vòng tay ôm ấp của anh, cô không còn tâm tư suy nghĩ mông lung gì nữa, toàn bộ tâm trí cô lúc này tập trung dồn hết vào trong những tiết mục múa ballet. Cô quan sát cô cùng kỹ lưỡng, ghi nhớ vô cùng cẩn thận, khắc sâu những động tác này trong trí não mình.

Đến phân đoạn hai diễn viên múa cảnh thiên nga đen, nữ nhân vật chính đã biểu diễn hết sức hoàn mỹ và thành công, đến nỗi những tràng pháo tay động viên khích lệ giòn giã vang lên đến hồi thứ bảy vẫn còn chưa ngớt. Hai tay Diệp Tri Ngã đã vỗ đến độ đỏ bừng hết lên, cảm xúc nghẹn ngào không thốt lên được bất cứ một lời nào cả. Hai tiếng đồng hồ cứ thế trôi qua trong nháy mắt. Khi tất cả diễn viên tham gia tiết mục múa vừa rồi đứng trên sân khấu chào khán giả một lần cuối, Diệp Tri Ngã đã phấn khích vô cùng, cô cứ đứng ngẩn người ra, bất động tiếc nuối khi sắp phải rời khỏi nơi đây. Màn rèm sân khấu màu đỏ tím đã bắt đầu khép kín toàn bộ cảnh vật, khán giả đến xem chương trình cũng đã ra về gần hết rồi, nhưng cô vẫn cứ đứng ngây người một vị trí đó, lặng lẽ bồi hồi tưởng tượng lại tất cả dư vị ngọt ngào đã được chứng kiến trong tiết mục sống động này.

“Anh sẵn sàng đứng cùng em cả một buổi tối ở đây cũng được, thế nhưng một tí nữa thôi thì nhân viên quét dọn sẽ đến đây để dọn dẹp sạch sẽ khán đài rồi”. Kiều Thận Ngôn cười và nói với cô, lúc này Diệp Tri Ngã mới hồi tỉnh quay trở lại hiện thực cuộc sống, cô than thở tiếc nuối không ngớt: “Nhanh thật đấy anh ạ, vượt ngàn dặm xa xôi cách trở đến đây, thế mà trong phút chốc đã chấm dứt hết cả rồi”.

Kiều Thận Ngôn chau mày lên, học cách than thở tiếc nuối của cô và than thở theo giọng hệt: “Đúng đấy em ạ, đến anh cũng thấy say mê rồi đấy, chỉ tiếc rằng tác phẩm Hồ thiên nga này phải đợi một thời gian nữa mới có thể tiếp tục biểu diễn cơ. Chương trình tối ngày mai chiếu tiếp là tác phẩm Raymonda, không biết là có hấp dẫn hay không nhỉ”.

Diệp Tri Ngã mở to mắt tròn miệng thốt lên thật to: “Kiều Thận Ngôn, là thật hay là giả vậy anh?”

“Bây giờ thì anh không chắc chắn cho lắm, anh phải về khách sạn để hỏi người đã đặt vé cho anh thì lúc đó anh mới biết được em ạ”.

“Thế thì mình mau quay về đi anh!”. Diệp Tri Ngã vội vàng kéo Kiều Thận Ngôn bước nhanh ra khỏi phòng bao của rạp hát kịch, “Nhanh lên đi, nhanh lên đi anh!”

Kiều Thận Ngôn cười nhẹ dùng tay kéo cô lại, anh nhẹ nhàng ép cô vào sát bờ tường, cúi đầu ngắm nhìn cô một giây ngắn ngủi rồi không suy tư xem xét điều gì cả, anh hôn cô liền sau đó. Có thể ngay từ những giây phút đầu anh đã muốn quay đầu sang hôn cô, cũng giống như hoàng tử Siegfried vậy, ngay từ giây phút khi

cô thiên nga đầu đội một chiếc vòng kim nhỏ xinh đẹp biến thành một thiếu nữ mặc bộ đồ trắng muốt mỹ lệ thì anh biết rằng chính giây phút ấy anh đã đem lòng yêu nàng mất rồi. Câu chuyện khơi dậy đúng mạch cảm xúc của Kiều Thận Ngôn, lời nhân vật muốn nói thay cho lời anh muốn bày tỏ, và cứ thế, anh đã hôn cô thắm thiết.

15. Chương 15

Chương 15: Hóa ra; Đúng vậy; Đã từng; Từng yêu

Nụ hôn này không giống với nụ hôn đã diễn ra trong chiếc xe của anh vào ngày hôm đó, Diệp Tri Ngã cảm nhận được thật nhiều một thứ cảm giác gì đó như là yêu thương bảo vệ và được nương tựa vào anh. Hai bàn tay của cô bám chặt vào bờ ngực vạm vỡ của Kiều Thận Ngôn, khoảng cách của hai người đang ôm hôn nhau lúc này quá gần kề và cô không còn muốn thoát chạy khỏi anh nữa. Cô hơi lùi xuống đằng sau một chút, sát mình là bức tường mềm mại. Hơi thở của người đàn ông này quá mạnh mẽ quá mãnh liệt, tỏa ra từ khắp đỉnh đầu đến kẽ chân. Trong thời điểm này, trong rạp hát kịch cổ điển lặng im như tờ này, Diệp Tri Ngã đã đắm đuối không thoát ra được.

Hai đùi của cô có vẻ hơi mệt mỏi, cô đã đứng suốt hai tiếng đồng hồ rồi còn gì nữa, lại còn mang cả một đôi giày cao gót. Bỗng nhiên cảm giác đau chân đến vô cùng nhức nhối trong trí óc cô. Cô không chống chịu được với cái nhói đau này thêm một giây phút nào được nữa và từ từ cúi thấp xuống. Nụ cười của Kiều Thận Ngôn hiện ra trên khóe môi của anh, anh gơ tay ra, đỡ chặt lấy cả thân hình của Diệp Tri Ngã, lồng ngực săn chắc vạm vỡ của anh ép sát vào bờ ngực mềm mại của cô, khoảng cách của hai người lúc này sát chặt vào nhau đến độ không còn bất cứ một kẽ hở nào có thể lọt qua được nữa. Cái còn lại lúc này đây chỉ là những tiếng thở mạnh gấp gáp cùng với ánh mắt nồng cháy cuồng nhiệt say đắm của hai con người đang nhìn vào nhau.

Diệp Tri Ngã cố gắng quay đầu ra chỗ khác, mái tóc của cô bị lưng ép vào mép tường, kéo ngọn tóc chặt lại làm cô đau nhói, thế nhưng cũng đủ để cô trở về với thực tại này: “Anh Kiều... Anh đừng... Như thế mà...”

“Đừng có như nào chứ?”. Kiều Thận Ngôn lấy tay đẩy khuôn mặt của cô quay thẳng lại vào mặt anh, môi anh hôn lên đỉnh mũi cô, nhẹ nhàng mỉm cười và nói tiếp, “Không muốn như thế thì em muốn như thế nào vậy?”

Diệp Tri Ngã nuốt mạnh nước bọt vào trong cổ họng, lấy hết sức mình cúi thật thấp đầu xuống: “Anh có muốn đi lên thì anh cũng đừng phát điên ở nước ngoài chứ... Anh mà làm như thế, em sẽ hối hận vì đã đồng ý đi với anh đến thành phố Moscow này đây...”

“Diệp Tri Ngã...”. Khi anh gọi tên cô, ba từ với ba âm điệu to nhỏ khác hẳn nhau, hơi thở lúc dồn dập lúc nhẹ nhàng sâu lắng cứ thế thổi vào cổ của cô, mỗi âm tiết về tên gọi của cô mà anh thốt lên rất chú tâm dường như chỉ để dành riêng cho cô vậy, dường như ba từ đó nếu không dùng để ghép thành họ tên của cô thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa cả. Diệp là Diệp của Diệp Tri Ngã, Tri là Tri của Diệp Tri Ngã và Ngã cũng là Ngã của Diệp Tri Ngã. Ba từ ấy chỉ vì ghép thành tên của cô mà tồn tại, mà có ý nghĩa thực sự. Và cũng chỉ để anh dùng, để anh gọi tên cô mà tồn tại, mà có ý nghĩa thực sự.

Kiều Thận Ngôn dừng lại một cách do dự và đầy thận trọng, ánh đèn điện trong rạp hát kịch mờ mờ ảo ảo. Anh nhìn vào mái tóc dài đen nhánh óng mượt của Diệp Tri Ngã, thốt lên với bản chất đầy kiêu ngạo tự hào vốn có của mình, trả lại giọng điệu buồn lắng lo âu như trước đó và nói với cô rằng: “Diệp Tri Ngã, nếu cho đến bây giờ mà em vẫn còn nghi ngờ không tin tưởng ở anh, thế thì anh cũng cảm thấy thật hối hận vì đã đưa em tới Moscow này...”

Diệp Tri Ngã thở dài và trả lời: “Em không phải là... Em không phải là nghi ngờ, không tin tưởng anh...”

“Không nghi ngờ, thế thì sẽ là tin tưởng!”

“Kiều Thận Ngôn, anh...”, Diệp Tri Ngã ngẩng đầu lên nhìn vào mắt anh, rồi lại cụp hai hàng mi cong lại, “Anh đừng có như vậy nữa được không anh? Hai chúng ta từ trước tới nay hầu như chưa bao giờ biết gì về nhau cả, em chẳng biết một chút gì về anh, anh mà cứ như vậy... Sau này nếu có gặp lại nhau nữa thì e rằng sẽ ngại ngùng lắm anh ạ...”

Kiều Thận Ngôn cười phá lên thành tiếng: “Em muốn tìm hiểu về anh thì chẳng có gì là khó khăn cả đâu, anh đang đứng ở đây, em muốn tìm hiểu anh như thế nào thì cứ tùy em, hoặc là chúng ta quay trở về khách sạn để tìm hiểu nhau cũng đều được hết, càng hiểu rõ nhau hơn, nhiều hơn!”

Diệp Tri Ngã than vãn: “Ngày xưa sao em lại có thể nghĩ anh là một người không biết cười đùa một chút nào nhỉ?”

“Nếu không biết cười đùa thì khi cười sẽ phải mệt mỏi lắm đấy, giống như em vậy, lúc nào cũng cố gắng tạo ra vỏ bọc kiên cường sắc lạnh bên ngoài để làm gì, mệt lắm”. Kiều Thận Ngôn nhìn vào đôi mắt đang ngược lên không ngừng chớp chớp của Diệp Tri Ngã, giọng anh nhỏ nhẹ khẽ khàng như thì thầm bên tai cô, “Ở Moscow này ngoài anh ra thì chẳng có ai quen biết em nữa cả, cho nên em có thể thể hiện tất cả bản tính của em ra ngoài, và anh cũng vậy, anh cũng có thể muốn thế nào thì muốn, làm như vậy chẳng phải sẽ tốt hơn hẳn hay sao”.

Tài ăn nói của Diệp Tri Ngã từ trước tới nay đều không tốt cho lắm, khi cô bình tĩnh tự tại thường không biết nên nói năng hay biểu đạt như thế nào. Lúc này đây cô lại càng không biết nói năng hay biểu đạt những gì. Cô chỉ cảm thấy rằng đây là ý kiến rất hay, nhưng lại có vẻ như nếu thể hiện hết bản tính ra thì sẽ lúng túng ngại ngùng biết bao. Kiều Thận Ngôn vừa cười vừa dang rộng cánh tay ra, dắt Diệp Tri Ngã đang trong tâm trạng thốn thức bần thần đi ra khỏi nhà hát kịch đó.

Khán giả đến xem chương trình biểu diễn của ngày hôm nay hầu như đã về hết rồi, hành lang và cầu thang của nhà hát kịch lúc này rất thưa thớt vắng vẻ. Tiếng bước chân của anh và cô bỗng vì thế mà trở nên vang vọng rất to. Khi hai người đi ra khỏi nhà hát kịch và ngồi vào trong xe đi về, Diệp Tri Ngã vẫn còn ngoái cổ lại nhìn thêm một lần nữa, cô kéo tay áo của Kiều Thận Ngôn và giọng nhỏ nhẹ nói thật khẽ khàng: “Cảm ơn anh nhiều lắm”.

Kiều Thận Ngôn nhú mày nhăn trán hỏi lại cô: “Gì hả em?”

“Cảm ơn anh đã đưa em đến nơi này”.

Đại thiếu gia họ Kiều cười vui vẻ nói: “Chỉ... chỉ nói mỗi một câu cảm ơn thôi sao em?”

Diệp Tri Ngã cũng cười theo anh: “Thế thì, ngàn lần cảm ơn anh ạ!”

“Làm nghề bác sĩ như em toàn chỉ biết nói không biết làm như thế phải không?”

“Anh Kiều Thận Ngôn!”

“Gì chứ?”

Diệp Tri Ngã cười một cách gượng gạo nói tiếp: “Em cầu mong anh hãy giữ nguyên hình tượng một người đàn ông sắc lạnh như bản chất vốn đã thế đi, anh bỗng nhiên thay đổi thế này khiến em tiêu hóa không kịp đâu anh ạ!”

Kiều Thận Ngôn phá lên cười lớn, anh vừa cười vừa quay sang nhìn thẳng vào mắt Diệp Tri Ngã đang ngồi ngay sát bên anh, nắm thật chặt bàn tay của cô và nói: “Diệp Tri Ngã, anh quên không nói với em điều này nữa, buổi tối hôm nay em đẹp lắm”.

“Em cảm ơn anh, cảm ơn anh”.

Nụ cười trên môi anh càng nở to hơn nữa: “Anh đã tốn biết bao công sức để khen em như thế, em phải đi cùng anh uống một cốc mới được, đến đất nước Nga này mà không đi uống rượu Vodka, thì các đồng chí Lê Nin, rồi đồng chí Stalin sẽ không đồng ý đâu!”

Sau khi quay trở về khách sạn thay bộ quần áo áp áp khác, anh và cô đi đến một quầy bar nằm gần khách sạn nơi hai người ở. Kiều Thận Ngôn tuy không biết tiếng Nga nhưng gần như anh lại vô cùng am hiểu con đường và địa lý ở đây, anh ngồi cùng cô trên một hàng ghế cao, lắng nghe tiếng nhạc và rót rượu vào ly. Loại rượu uống với nồng độ mạnh như thế này khiến cho Diệp Tri Ngã không thể chống chịu lại được, chỉ cần mới ngửi một chút hương vị thôi là có thể ngà ngà say mất rồi. Cô nhâm nhi chút rượu trên miệng nhưng vị cay nồng của loại rượu đó đã xông thẳng lên hệ thần kinh của cô: “Loại rượu này sao lại cay như thế hả anh!”

Kiều Thận Ngôn uống sạch một ly rượu, hít một hơi dài thật sảng khoái vui vẻ: “Em nên uống như thế này, rượu Vodka không được nhấp nháp như thế được đâu, em phải một hơi uống hết rượu này vào trong miệng. Em thử đi, uống một mạch hết luôn đấy nhé!”

Diệp Tri Ngã cười trừ lắc tay: “Em mà uống một mạch hết ly rượu này thì có mà gục luôn xuống gầm bàn này cho xong, một mình em ở đây thì biết làm thế nào!”

“Có anh ở bên cạnh rồi còn gì nữa, anh nhất định sẽ đỡ bằng được em về đến khách sạn mà”.

Vừa nói vừa cười, anh uống một lúc hết luôn vài ly rượu. Diệp Tri Ngã không dám uống chút nào cả, cô chỉ uống một cốc nước ngọt và lắng nghe giai điệu bài hát. Trong tiếng ồn ào của bản nhạc, cô dường như nghe thấy một thứ âm thanh khác vang lên nữa, cô liền dõi tai hướng về phía âm thanh đó vang ra, rồi chỉ vào trong túi áo Kiều Thận Ngôn nói: “Hình như anh có điện thoại gọi đến đây, phải không anh?”

Kiều Thận Ngôn nhắc di động ra xem, là cuộc gọi đến từ thành phố Nam Kinh. Anh nhấn vào nút nghe, chưa kịp nói lời nào tiếp theo thì âm nhạc trên sân khấu đã rộn rã vang lên. Một tay anh bịt tay lại và một tay cầm chiếc di động đi ra ngoài quầy bar nói chuyện, một lúc sau anh trở lại với gương mặt vô cùng nghiêm nghị. Diệp Tri Ngã vừa nhìn thấy sắc mặt của anh thay đổi bất ngờ liền nhảy ngay xuống ghế hỏi han anh: “Sao thế hả anh? Có phải em gái anh...”

Kiều Thận Ngôn gật đầu đáp lại: “Bệnh tình của Tiểu Mẫn lại tái phát mất rồi, anh phải quay trở về ngay lập tức em ạ”.

Diệp Tri Ngã gật đầu lia lịa nói: “Thế thì mau đi đặt vé đi anh!”

“Đã đặt rồi... Thế nhưng còn buổi biểu diễn ngày mai nữa thì sao đây...”

“Sau này tha hồ còn có cơ hội để đến đây xem tiếp nữa mà”. Diệp Tri Ngã chủ động nắm chặt lấy bàn tay của anh, “Anh đừng lo lắng quá, đừng có lo lắng quá anh nhé, sẽ không có việc gì đâu, ngày mai chúng ta đã về tới nơi rồi mà anh”.

Không ai ngờ rằng lại có thể xảy ra chuyện như thế này được, tâm trạng vui vẻ lúc này giờ đã không còn nữa. Về đến khách sạn, Diệp Tri Ngã ngồi cạnh bên anh một lúc lâu rồi mới bị anh bắt đi vào phòng ngủ nghỉ ngơi dưỡng sức. Cô đi tắm, gội đầu sạch sẽ rồi dùng máy sấy tóc sấy khô mái tóc, sau đó nhẹ nhàng đi ra mở hờ cánh cửa phòng. Căn phòng khách ngay sát căn phòng của cô giờ đã tắt đèn hết rồi. Cô do dự suy ngẫm một lúc và không gõ cửa phòng ngủ nằm ngay đối diện căn phòng cô của anh nữa.

Chuyến bay quay trở về Trung Quốc sẽ khởi hành vào lúc chín giờ tối, tức là sẽ phải đợi thêm cả một ngày nữa mới tới giờ máy bay cất cánh, thật là lâu lắm sao.

Diệp Tri Ngã vừa cảm thấy phấn khích vừa lại lo lắng ưu tư. Cả một buổi tối hôm qua cô không hề ngon giấc. Rồi sáng sớm ngày thứ hai cô đã bừng tỉnh dậy. Kiều Thận Ngôn đã thu dọn xong hết hành lý và ngồi chờ sẵn trên ghế sofa của phòng khách. Ăn không được thì cũng vẫn phải ăn cho xong bữa. Diệp Tri Ngã cố gắng tìm những lời nói vui vẻ thoải mái để không khí giữa hai người bớt phần căng thẳng. Nhưng lúc này, Kiều Thận Ngôn đã thực sự trở lại bản chất người đàn ông sắc lạnh khó gần của anh. Lòng mày anh nhíu lại, vầng trán nhăn lên liên tục, trông bộ dạng anh hiện rõ vẻ lo lắng sốt ruột đầy khổ sở.

Thật không dễ dàng gì để qua được cả một ngày dài đằng đẳng như thế, hai người vội vàng vàng ăn một chút rồi lại hốt hơ hốt hải chạy đến sân bay, sau khi đổi vé làm thủ tục xong liền ra phòng chờ để chờ đợi chuyến bay cất cánh. Kiều Thận Ngôn vẫn cứ lặng thinh không nói được lời nào tạo cho người nhìn anh một thứ cảm giác hơi sợ hãi, hơi khó gần. Diệp Tri Ngã biết rằng anh đang trong tâm trạng lo lắng rồi bởi cho cô em gái cưng Kiều Mẫn Hằng. Những người mắc bệnh tim như cô ấy bất cứ lúc nào phát bệnh là sẽ có thể đứng ngay sát mép cánh cửa tử thần, chỉ cần một bước đi qua cánh cửa ấy là sẽ mãi mãi không bao giờ còn cơ hội quay đầu trở lại nữa. Hơn nữa, bệnh tình của Kiều Mẫn Hằng lúc này đã trở nên rất nặng, cô sống được đến tận ngày hôm nay có thể nói là một điều kỳ diệu lắm rồi. Cho nên những lời khuyên vô nghĩa có thốt ra cũng chẳng thể đem lại tác dụng gì cả. Việc cô có thể làm lúc này chỉ là ngồi bên cạnh Kiều Thận Ngôn, bất cứ khi nào anh cần là cô sẽ cố gắng nở một nụ cười dành cho anh, thế thôi.

Máy bay cất cánh đúng vào chín giờ tối. Những hành khách bay xa đều đã bắt đầu nghỉ ngơi dưỡng sức. Thế nhưng Kiều Thận Ngôn vẫn cứ ngồi thẳng lưng trên ghế, cứ cách mười lăm phút là anh lại gơ tay lên

xem đồng hồ một lần, sau khi phát hiện ra thời gian chỉ trôi qua vô cùng chậm chạp và ngẩn ngủ như thế, khuôn mặt anh càng lộ rõ vẻ bần thần khó chịu, mặt anh xanh xám hết lại. Đến khi anh giơ tay lên xem đồng hồ đến lần thứ mười, Diệp Tri Ngã chặn cánh tay của anh lại và an ủi: “Hay là anh ngủ tạm một lúc đi anh, khi tỉnh dậy thì sẽ đến nơi luôn thôi mà”.

Trên môi Kiều Thận Ngôn nở một nụ cười đầy đau khổ: “Anh không ngủ được, em cứ ngủ đi”.

“Em đã nói với anh rồi, em gái anh sẽ không xảy ra việc gì cả đâu, anh nên có niềm tin vào bác sỹ và bệnh viện của chúng em chứ, nói không chừng sau khi chúng ta xuống máy bay rồi, em gái anh lại nhảy múa từng bừng mà trở về nhà ấy chứ”.

“Em Em”.

Kiều Thận Ngôn đột ngột gọi tên gọi riêng của Diệp Tri Ngã, khiến cho cô bất ngờ phản ánh không kịp và chớp hai hàng mi: “Gì cơ a?”

Kiều Thận Ngôn giơ tay lên áp mạnh vào vầng trán của cô, giọng nói lúc này thản thốt như chẳng thể thốt ra thành câu: “Anh không nói cho em biết rằng... bệnh viện đã ra thông báo hết cách chữa tiếp được nữa rồi...”

Diệp Tri Ngã bần thần hết cả người, phải đợi một hồi rất lâu sau cô mới thốt ra được thành tiếng với anh: “Bệnh viện đã đến mức này rồi, em biết mà, chỉ cần có một chút không tốt là y như rằng sẽ ra thông báo khẩn cấp như vậy luôn, bệnh viện chẳng qua chỉ sợ người nhà bệnh nhân gây khó khăn cho mình sau đó thôi, chứ kỳ thực không có vấn đề gì to tát cả đâu, anh đừng có mà nghĩ ngợi vẩn vơ mông lung như thế nữa...”

Kiều Thận Ngôn nhắm nghiền hai mắt lại nói: “Anh biết làm như thế nào nữa đây. Em Em... nhìn Tiểu Mẫn bị hành hạ khốn khổ như thế này, mà anh thì chẳng có đến bất cứ một giải pháp nào hơn cả...”

Diệp Tri Ngã ôm chặt bờ vai của anh: “Tiểu Mẫn biết mà anh, em ấy rất là thông minh, tình cảm của anh dành cho em ấy tất nhiên là em ấy đều cảm nhận được hết cả. Anh là người anh trai tốt nhất trên đời này mà, em nói rất thật đấy”.

Kiều Thận Ngôn nhẹ nhàng lắc đầu, nắm chặt bàn tay của Diệp Tri Ngã và đặt nhẹ nhàng lên môi của anh, cứ như thế miệng anh hôn vào tay cô rất lâu, rất lâu. Cứ như thế, bộ râu cứng của anh cắm vào làn da mềm mại của cô. Diệp Tri Ngã giống như đang an ủi chăm sóc cho một đứa bé thì đúng hơn. Bàn tay còn lại của cô nhẹ nhàng vuốt lên mái tóc của anh. Ghế thuộc vị trí hàng một trên máy bay trong không gian đèn mờ không chút ánh sáng chiếu vào. Chỉ duy nhất một bóng điện nhỏ heo hắt được đặt phía trên cao nơi anh và cô đang ngồi. Máy bay bay lướt qua giữa tầng khí quyển bao la, màn đêm thanh vắng tĩnh lặng đến quạnh hiu.

Chiếc xe đưa đón của tập đoàn gang sắt Ninh Huy đã đến và chờ sẵn tại sân bay Phố Đông Thượng Hải. Khi Kiều Thận Ngôn và Diệp Tri Ngã vừa xuống sân bay đã vội vàng ngồi vào trong xe và đi đến trung tâm điều trị bệnh tim mạch mới được thành lập chưa lâu của bệnh viện Nhân dân Ninh Huy. Trong tòa nhà dưỡng bệnh mới xây và được trang hoàng hiện đại sang trọng này, Kiều Mẫn Hàng đang trong quá trình phát huy tác dụng của thuốc nên ngủ một cách rất say sưa.

Diệp Tri Ngã đứng bên cạnh chiếc giường nơi Kiều Mẫn Hàng đang nằm ngủ và nhìn cô, đôi môi tím tái xanh nhợt và các mạch máu trên cơ thể tím đen xám xịt lại, rồi Diệp Tri Ngã lại nhìn vào bàn tay đặt bên ngoài chiếc gối ôm trên giường, các ngón tay và các đầu móng tay cũng đã bắt đầu chuyển sang màu tím tái rõ rệt rồi. Tâm trạng của Diệp Tri Ngã lúc này bỗng trở nên bàng hoàng, sắc màu tái nhợt hiện lên trên cơ thể Kiều Mẫn Hàng đã đến mức độ nghiêm trọng như thế này rồi sao. Bệnh tình của cô lúc này không còn tia hy vọng lạc quan được nữa rồi.

Đỗ Quân chính là bác sỹ chủ đạo điều trị bệnh cho Kiều Mẫn Hàng. Anh bước đến bên giường vỗ vỗ vào vai Diệp Tri Ngã, rồi hai người nhẹ nhàng đi ra khỏi căn phòng Kiều Mẫn Hàng đang ngủ say đó, để dành lại không gian riêng cho người nhà bệnh nhân.

Bỏ chiếc khẩu trang chuyên dùng trong bệnh viện ra, Diệp Tri Ngã hít một hơi rất mạnh và nói: “Em ấy mấy hôm trước vẫn trong trạng thái tốt lắm mà anh, tại sao đột nhiên tình trạng lại xấu hẳn đi như thế”

này cơ chứ?”

Đỗ Quân lắc lắc đầu nói: “Loại bệnh này thì làm sao có khả năng đột nhiên hay không đột nhiên hả em. Tất cả từ trước đến nay đều là do tác dụng phụ của thuốc mà duy trì được thôi, rồi cũng đến một ngày nào đó thuốc cũng bó tay chẳng thể phát huy được tác dụng gì nữa, khi đó thì cũng là lúc bệnh tình tái phát. Tiểu Diệp ạ, anh em mình nói chuyện chẳng cần phải quanh co dài dòng nữa làm gì. Tốt nhất em nên nói rõ ràng với người nhà bệnh nhân đi, nên chuẩn bị tốt tâm lý ngay từ lúc này, giờ thì sẽ có khả năng xảy ra bất cứ lúc nào rồi đấy”.

Diệp Tri Ngã cúi đầu xuống hít mạnh mũi, rồi nhẹ nhàng gật đầu đồng ý: “Em hiểu mà”.

Đỗ Quân do dự một lúc rồi cố gắng kiềm chế bản thân không hỏi thêm một loạt câu hỏi mà anh đã giấu từ lâu trong lòng mình nữa. Anh cười ân cần đưa Diệp Tri Ngã đi vào văn phòng làm việc của mình, rót cho cô một tách trà, dẫn cô yên tĩnh nghỉ ngơi một lúc. u Dương Dương nghe nói Diệp Tri Ngã đến bệnh viện vội vàng từ trong phòng bệnh nhân chạy đến, nhìn thấy bộ dạng Diệp Tri Ngã giống như đã thao thức suốt cả một đêm dài mất ngủ, cô quay về văn phòng của mình lôi một đồng hồ ăn vặt trong ngăn kéo ra và đem đến cho Diệp Tri Ngã: “Đây này, bánh quy hình ngón tay, em vừa mới mua thôi đấy”.

Diệp Tri Ngã cười gượng gạo và nói: “Ồi tốt quá rồi, chị đang đói run hết người lên đây này!”. Cô vừa nói vừa gạt tách trà sang một bên, “Em còn cafe nữa không vậy? Trà sữa thì càng tốt, chị không quen uống loại này, đắng quá!”

Cô đồng nghiệp u Dương Dương tròn tròn đôi mắt nhìn rồi lại tắt tả chạy về văn phòng của mình pha một cốc trà sữa cho Diệp Tri Ngã, sau khi đã dùng thìa khuấy đều liền mang ngay đến cho cô. Anh Đỗ Quân có thể không chế được cảm xúc của bản thân nhưng u Dương Dương thì lại không có được đức tính nhẫn nại tốt như thế được. Khi cô ngồi bên cạnh Diệp Tri Ngã liền dồn dập hỏi cô ngay lập tức: “Quan hệ giữa chị và anh Kiều Thận Ngôn rốt cuộc là như thế nào vậy hả? Hai người đã đi cùng nhau, ngủ cùng nhau rồi phải không vậy? Chị mau nói cho em biết đi mà!”

Diệp Tri Ngã vừa nhai hạt hồ đào trong miệng vừa cười nói giọng không rõ ràng: “Làm gì có chuyện đó cơ chứ, chỉ là cùng nhau đi nước ngoài chơi hai ngày thôi mà...”

“Ồi mẹ ơi, thế mà chị lại còn bảo là không có chuyện gì là sao chứ. Chị muốn như thế nào mới được gọi là có nữa đây hả?”. u Dương Dương lo lắng lườm nguýt anh Đỗ Quân, “Có nói như thế nào thì cũng là đại thiếu gia Kiều Thận Ngôn đã chiếm được người đẹp trong tay mất rồi đấy, đúng là lanh lợi thật, ra tay nhanh thật đấy!”

Diệp Tri Ngã cất cao giọng đáp lại cô: “Em bị làm sao thế hả? Thế còn chuyện của em và anh chàng họ Duệ kia cũng chuẩn bị có tin vui rồi đấy phải không nào. ”

“Bọn em đã giải tán lâu rồi. ”

“Hả, cái gì kia chứ?”. Diệp Tri Ngã nuốt gọn đồng bánh đang nhai dở dang trong miệng, “Tại sao lại giải tán cơ chứ?”

“Không – hợp – nhau – được – nữa!” u Dương Dương lắc lắc tay, “Thôi không nói về chuyện này nữa đi. Đúng rồi, em có một tin đồn nho nhỏ, chị có muốn nghe không vậy? Liên quan đến Kiều Mẫn Hàng đấy. ”

Diệp Tri Ngã nhíu mày hỏi vặn: “Tin đồn gì thế hả em?”

“Tối hôm qua khi em chuẩn bị tan ca, em đang đi từ đầu phòng bệnh nhân trong bệnh viện này đến thì nhìn thấy ông Kiều Giám An và một cô gái đẹp đứng bên cạnh nhau, cô gái rất đẹp. Em ngại ngại không chú ý lắng nghe họ nói gì cả, chỉ là đi lướt qua và tình cờ nghe được vài câu họ nói chuyện với nhau mà thôi, ông Kiều Giám An đã nói những gì với cô gái đẹp đó, em đứng lên trên đó nữa làm gì, Tiểu Mẫn phát bệnh lần này đều là vì chuyện của chúng ta mới ra nông nổi như vậy đấy... Em nghe không rõ ràng cho lắm, hình như hàm ý nói là do chuyện của hai người đó cho nên Kiều Mẫn Hàng mới phát bệnh thành ra nông nổi như thế này. Chị thử nói xem có phải là tin đồn hay không hả chị. Cô gái đó là ai vậy? Liệu có phải bà hai chăng? Cô ấy sao lại có thể khiến cho Kiều Mẫn Hàng tức tối đến mức phát bệnh như thế cơ chứ?”

“Họ còn nói gì thêm nữa không em?”

“Những cái khác thì em thật sự nghe không rõ cho lắm, hình như còn nhắc đến bảng danh sách gì đó nữa thì phải. Chị đừng có toàn hỏi em như thế chứ, chị phải nói cho em biết trước đi, người con gái đó là ai vậy?”. Diệp Tri Ngã nhấp một ngụm cafe và cười gượng gạo trả lời câu hỏi của u Dương Dương: “Chị làm sao mà biết được?”

Mọi người đều đang bận rộn làm việc, Diệp Tri Ngã không làm phiền đến thời gian của mọi người nữa. Cô uống xong cafe liền quay trở lại phòng bệnh của Kiều Mẫn Hàng đang nằm. Khi cô vào thì cũng là lúc Kiều Thận Ngôn vừa bước ra, thần sắc không được tốt cho lắm. Hóa ra Kiều Mẫn Hàng phát bệnh lần này là do chuyện của cô dì Đỗ Văn Vi và ba mình, hóa ra ông Kiều Giám An đã đưa tên của dì này trong bảng danh sách khách mời đến dự, điều này khiến cho Kiều Mẫn Hàng cảm thấy tức giận vô cùng, cô chỉ mới tranh cãi với ba chưa được vài câu liền bị hôn mê bất tỉnh ngã lăn xuống đất và sau đó ngay lập tức được đưa vào bệnh viện chữa trị.

Kiều Thận Ngôn ngồi trên ghế đặt dọc hành lang trong bệnh viện, lặng lẽ thở dài: “Con bé Tiểu Mẫn này... đúng là ương bướng quá!”

“Tiểu Mẫn vì sao lại có thái độ khó chịu với dì của anh như vậy hả anh? Em thấy tính cách của cô ấy tốt mà, anh chẳng phải đã kể rằng cô ấy đã chăm sóc cho hai anh em nhà anh bao nhiêu năm rồi sao. ”

Sắc mặt của Kiều Thận Ngôn bỗng dưng nghiêm nghị lại và trả lời: “Tiểu Mẫn biết là mẹ của anh đã vì mình mà phải chết, em ấy không quan tâm đến bất cứ thứ gì trên đời này cả, ngoài một điều là không ai có thể thay thế vị trí người mẹ trong ngôi nhà của bọn anh mà thôi. ”

Diệp Tri Ngã thở dài: “Đã thế còn làm bảng danh sách làm gì nữa cơ chứ? Không biết là em ấy không thể bị tức giận không thể bị kích động như thế này hay sao chứ?”

Kiều Thận Ngôn ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Diệp Tri Ngã, sắc mặt bỗng nhiên tỏ vẻ kỳ quái bất thường: “Là bảng danh sách liệt kê khách mời đến tham dự hôn lễ, ba anh chỉ hy vọng là tranh thủ cơ hội tốt này để hàn gắn quan hệ của hai dì cháu lại gần hơn một chút thôi mà. ”

Diệp Tri Ngã tỏ ra ngờ vực bị Kiều Thận Ngôn chặn ngang suy nghĩ lại: “Hôn lễ sao? Hôn lễ... hôn lễ gì vậy?”

“Thì là hôn lễ sắp diễn ra của Tiểu Mẫn mà. Em ấy với Phí Văn Kiệt đã dự định kết hôn với nhau rồi. ”

Diệp Tri Ngã lặng người, rồi lập tức đứng thẳng người lên. Cô vẫn không thể giấu nổi cảm xúc ngạc nhiên đến bất ngờ của bản thân trước sự việc vừa được nghe này, rồi ngay sau đó tiếng bước chân chạy vội vã ở ngoài hành lang vang lên tới tấp. Cô quay đầu ra phía ngoài đó nhìn, Phí Văn Kiệt đang cầm túi truyền nước biển trên tay, rồi dừng ngay lại trước mặt cô và Kiều Thận Ngôn.

Bởi vì được điều trị tức thời nên nhịp tim của Kiều Mẫn Hàng đã được khôi phục trở lại, rốt cuộc thì cũng đã không xảy ra kết cục kia, cái kết cục mà không một ai mong muốn. Diệp Tri Ngã trút một hơi dài thở phào nhẹ nhõm. Tinh thần gắng sức chống cự suốt hai ngày dài đằng đẳng vừa qua giờ thì cuối cùng đã trở nên nhẹ nhõm được rất nhiều rồi. Nhưng khi tâm trạng nhẹ nhõm thảnh thơi thì cô bỗng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, mệt không thể chịu đựng thêm được nữa. Cô được Kiều Thận Ngôn kéo đến khách sạn nghỉ ngơi dưỡng sức cả một buổi tối dài sau bao thời gian kiệt sức vì vất vả lo lắng cho Kiều Mẫn Hàng. Đến buổi sáng sớm ngày thứ hai cô liền vội vã chạy ngay đến bệnh viện, muốn thay anh chăm sóc cho Kiều Mẫn Hàng để Kiều Thận Ngôn có thể quay về nhà nghỉ ngơi.

Ông Kiều Giám An và Phí Văn Kiệt cũng có mặt tại đây, không khí trong căn phòng bệnh lúc này vô cùng ảm đạm, thê lương. Ba người đàn ông cùng đứng vây quanh chiếc giường nơi Kiều Mẫn Hàng đang nằm, mỗi người đều trong một bộ dạng và lộ ra những sắc mặt không giống nhau. Kiều Mẫn Hàng nhìn thấy Diệp Tri Ngã đang đứng trước cánh cửa phòng bệnh bần khoản không biết nên vào hay lùi ra, đột nhiên giơ tay lên chỉ theo hướng của cô nói: “Nếu muốn kết hôn thì bảo anh trai và bác sỹ Diệp kết hôn, nói chung là con không kết hôn nữa. ”

Mọi người đang trong trạng thái như thế nào đây? Diệp Tri Ngã cười gượng gạo đứng lui về phía đằng sau: “Cháu, một lúc nữa sẽ quay lại ạ...”

“Chị dâu!” Kiều Mẫn Hàng mỉm cười có ý muốn giữ cô lại, “Chị dâu đừng ra khỏi đây nhé, ba người bọn họ liền kết lại để răn dạy em đây, chị mau đến đây nói đỡ giúp cho em đi chị. ”

Diệp Tri Ngã nhìn vào mắt Kiều Thận Ngôn, rồi cười nhẹ và nói: “Chị đi ra tìm bác sỹ Đỗ đã nhé, hỏi anh ấy xem khi nào thì em có thể xuất viện được. ”

“Không cần gấp đâu, chị dâu mau vào đây với em đi. ”

Sắc mặt của Kiều Thận Ngôn lúc này rất khó coi, anh bước những bước dài tiến đến phía Diệp Tri Ngã đang đứng, kéo cô đi ra khỏi phòng và cùng xuống cầu thang. Diệp Tri Ngã không hiểu chuyện gì đang xảy ra với họ liền hỏi luôn: “Đã xảy ra chuyện gì vậy anh? Em gái anh, em ấy lại làm sao thế a?”

“Ai mà biết nó làm sao cơ chứ!”. Kiều Thận Ngôn lấy sức nhấn vào nút trong cầu thang máy, thời một tràng dài hơi, “Ba anh hôm nay đi đến bệnh viện và nói với nó về việc đã đặt xong khách sạn rồi, thế rồi nó tự nhiên đòi không tiến hành kết hôn nữa. ”

“Đòi không cho tiến hành kết hôn nữa là sao chứ? Tại sao vậy hả anh?”

“Anh làm sao mà biết được, ba anh mê tín lắm, nói rằng bây giờ mà kết hôn là đã thông báo rộng rãi cho mọi người biết được rồi, thiệp mời dự lễ cưới cũng đã được phát đi hết cả rồi, thế mà lúc này nó lại không chịu kết hôn nữa chứ. ”

Diệp Tri Ngã cảm nhận rất rõ ràng thứ cảm giác này, trong những năm làm việc ở bệnh viện này, cô đã gặp rất nhiều người nhà bệnh nhân vì lo lắng hấp tấp cho bệnh nhân mà vội vã đâm đơn kiện cáo bệnh viện, không quan tâm là đông y hay tây y, không cần biết là thần tiên hay ma quỷ gì cả, chỉ cần có một tia hy vọng dù là rất nhỏ nhoi dù là hiếm hoi thì họ cũng nhất quyết không thể bỏ qua được. Diệp Tri Ngã nắm lấy cánh tay của Kiều Thận Ngôn và nói: “Hay là để em đi nói chuyện với em ấy xem sao, có thể có những chuyện em ấy không tiện nói cho mọi người biết, em cảm thấy em và em gái anh nói chuyện rất hợp với nhau. ”

Kiều Thận Ngôn nhìn vào mắt cô, lực bắt tông tâm gật đầu đồng ý: “Thế cũng tốt, làm phiền em nhiều quá rồi. ”

Diệp Tri Ngã mỉm cười: “Anh hãy về nhà nghỉ ngơi trước đi nhé, tắm rửa thay quần áo sạch sẽ đi, ngửi mùi thuốc lá nồng nặc bốc lên từ người anh thật không thể chịu đựng thêm được, khiếp quá. ”

Kiều Thận Ngôn cười và đi vào trong thang máy, vẫy vẫy tay chào tạm biệt Diệp Tri Ngã.

Diệp Tri Ngã dứt hai tay vào túi áo khoác cô đang mặc trên người, nghĩ đến việc Phí Văn Kiệt vẫn còn đang đứng trong phòng bệnh này nên cô đi ra tìm Đỗ Quân trước. Đỗ Quân giờ đang giữ chức vụ phó chủ nhiệm trung tâm điều trị bệnh tim mạch. Ngoài việc xem xét các sổ sách lưu giữ thông tin theo dõi tình hình bệnh nhân và phụ trách đảm nhiệm các hạng mục nghiên cứu khoa học ra thì anh còn thêm cả công việc mới nữa là điều hành quản lý trung tâm này. Khi Diệp Tri Ngã bước vào văn phòng làm việc của anh, nhìn thấy anh đang bận rộn gọi điện điều hành trực tiếp một tọa đàm nghiên cứu khoa học. Cô nhìn anh và mỉm cười, đợi cho đến khi anh nói chuyện điện thoại xong xuôi mới giơ ngón tay cái lên ra hiệu: “Trông anh ngày càng có tác phong của một nhà lãnh đạo chuyên nghiệp rồi đó!”

“Lãnh đạo ma quý gì ở đây cơ chứ!”, Đỗ Quân cười rồi ngồi vào trong ghế, hai người nói chuyện băng quơ vài câu xã giao rồi anh quan tâm ân cần hỏi han cô: “Anh giới thiệu cho em đến bệnh viện đó đi làm, em cảm thấy thế nào vậy?”

“Rất tốt anh ạ, ở đó môi trường tốt, trang thiết bị máy móc đều mới, bệnh nhân cũng không đông đúc lắm, nói chung là tốt lắm anh ạ!”

“Tiểu Diệp”, Đỗ Quân tháo chiếc kính mắt ra, đáng vẻ mặt mỗi lần lấy tay vuốt dọc sống mũi, “Em phải ở nơi như thế anh lấy làm tiếc cho em lắm, em à”.

Diệp Tri Ngã mỉm cười trả lời anh: “Ôi, anh đừng nghĩ em giỏi giang cao siêu như thế chứ, khả năng của em như thế nào em hiểu rất rõ anh ạ. Anh Đỗ Quân, em hỏi anh một chút nhé, anh định khi nào cho phép Kiều Mẫn Hàng xuất viện hả anh”.

“Bây giờ thì vẫn chưa được đâu em à, cho cô ấy ở bệnh viện khoảng một tuần nữa để quan sát cho kỹ lưỡng, em có vấn đề gì sao?”

“Cô ấy chuẩn bị kết hôn rồi anh à”.

“Kết hôn sao?”, Đỗ Quân chau mày nhăn trán hỏi, “Sức khỏe của cô ấy như thế này mà...”

Diệp Tri Ngã cười đầy vẻ gượng gạo giải thích tiếp cho anh nghe: “Cho dù có nói như thế nào đi chăng nữa thì cũng phải để cô ấy thỏa mong ước này, tình cảm của cô ấy và người yêu tốt lắm anh à”.

“Thế họ dự định tổ chức khi nào?”

“Thời gian cụ thể thì em không hỏi kỹ lắm, hình như là sắp đến rồi thì phải ạ”.

Đỗ Quân gật đầu nói: “Anh hiểu rồi, để khi nào anh kiểm tra lại sức khỏe cho cô ấy xem thế nào, rồi thì thương lượng lại sau”.

Diệp Tri Ngã nói quanh co dăm ba câu chuyện thêm một lúc nữa rồi đi tìm u Dương Dương tán gẫu, thật không dễ dàng gì mới qua được một tiếng rưỡi, rồi sau đó Diệp Tri Ngã lẳng lặng quay về phòng bệnh của Kiều Mẫn Hàng nơi cô đang nghỉ ngơi. May quá, ông Kiều Giám An và Phí Văn Kiệt đều đã đi về rồi, chỉ còn lại duy nhất một mình Kiều Mẫn Hàng đang mở to thao láo hai mắt nằm bất động trên giường.

Nhìn thấy Diệp Tri Ngã, Kiều Mẫn Hàng liền trút một hơi thật dài, mỉm cười và vẫy tay gọi cô: “Em biết ngay chị dâu của em sẽ không để em một mình đơn côi ở chốn này đâu mà, ha ha ha, chỉ có chị là đối xử với em tốt nhất thôi!”

Diệp Tri Ngã vừa cười vừa bước đến ngồi trên chiếc ghế bên cạnh giường của Kiều Mẫn Hàng, giúp cô đắp gọn gàng lại chiếc chăn lên người. Bệnh của cô đã được khống chế tốt, sắc tím tái lạnh ngắt của Kiều Mẫn Hàng lúc này cũng tốt hơn so với khi cô mê man bất tỉnh rất nhiều, không để lại cho người nhìn cảm giác sợ hãi lo lắng như tối hôm qua nữa. Thế nhưng trên khuôn mặt cô vẫn còn lộ rõ nét mệt mỏi yếu của người đang mang bệnh trong mình. Diệp Tri Ngã nói chuyện vài câu không đầu không đuôi với Kiều Mẫn Hàng, cô hỏi một cách dò xét thận trọng: “Lúc này đã xảy ra chuyện gì vậy hả em? Chị nghe anh trai em nói rằng em không muốn kết hôn nữa, tại sao lại như thế?”

Kiều Mẫn Hàng không còn nở nụ cười tươi vui như lúc nãy nữa, cô trả lời đầy tâm trạng: “Chẳng vì sao cả, chỉ là không còn muốn kết hôn nữa mà thôi”.

Diệp Tri Ngã hơi nhướn lông mày lên gắng hỏi Kiều Mẫn Hàng: “Đó là vì... Người yêu của em phải không?”

“Không liên quan gì đến anh ấy cả đâu, chỉ là em không còn muốn kết hôn nữa mà thôi”. Kiều Mẫn Hàng dịch chuyển cơ thể ra khỏi gối, cô hỏi lại Diệp Tri Ngã một cách tò mò: “Chị và anh trai em hai ngày hôm nay đã mất tích ở chốn nào đấy hả chị? Em hỏi anh ấy mà anh ấy chẳng thèm trả lời em”.

“Tiểu Mẫn”, Diệp Tri Ngã phân vân không biết nên trả lời câu hỏi của Kiều Mẫn Hàng như thế nào, “Cũng phải nói một lý do nào đó mới được chứ, người nhà của em đã giúp em chuẩn bị đầy đủ mọi thứ để có thể tiến hành hôn lễ được rồi. Nhưng bây giờ em lại nói không muốn kết hôn nữa, mà lại không nói rõ nguyên nhân của em ra, em sẽ khiến cho mọi người cảm thấy thật đau khổ đấy. Rốt cuộc đã vì lý do gì vậy em? Không tiện để nói ra cho chị nghe sao?”

Kiều Mẫn Hàng cắn chặt vào môi hỏi lại cô: “Là anh trai em đã bảo chị đến đây để hỏi sao?”

“Anh trai em không muốn chị đến đây để hỏi đâu, nhưng chị muốn hỏi em cho rõ vấn đề, kết hôn là một việc tốt lành mà, tâm lý em thoải mái rồi thì bệnh tim của em cũng sẽ nhờ đó mà tốt lên theo, em nói xem như vậy có phải là đúng hay không?”

Kiều Mẫn Hàng mỉm cười khép hờ đôi mắt lại: “Bây giờ thì vui vẻ đấy, nhưng sau này thì sẽ ra sao chứ?”

“Sau này?” Diệp Tri Ngã ngờ ngợ như đã hiểu ra một vấn đề nào đó, “Tiểu Mẫn, em...”

Kiều Mẫn Hàng kéo chăn lên đắp kín mặt: “Trời ơi, nói chung không kết hôn thì là không kết hôn nữa có thể thôi. Chị đi nói cho anh trai em biết rằng, có hỏi cũng chẳng có tác dụng gì cả đâu, em là em không muốn kết hôn nữa!”

Chiến chần màu xanh lá cây nhạt được đắp kính lên khắp cơ thể của Kiều Mẫn Hàng, chỉ còn hở ra đúng đôi bàn tay gầy nhỏ, trên hai mu bàn tay vẫn còn lộ rõ những vết tiêm chưa lành sẹo, lòng bàn tay mỏng manh đến đáng thương, những gò xương nhô cao lên, làn da trắng nhợt nhạt. Bộ dạng của Kiều Mẫn Hàng lúc này thảm thương đến mức độ không ai nhìn cô mà không có cảm giác thương hại lo lắng cả. Diệp Tri Ngã nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay cô, kéo chiếc chăn để lộ khuôn mặt ra: “Có phải em làm như thế là vì anh Phí Văn Kiệt, đúng không vậy?”

Kiều Mẫn Hàng cúi gầm mặt xuống, không nói thêm một lời nào nữa.

Trái tim Diệp Tri Ngã như đang co thắt lại rất chặt rất đau, cô cố gắng gượng cười, sắc mặt không hề tự nhiên một chút nào cả: “Có phải em đang nghĩ cho tương lai sau này của người yêu em đúng không, có phải là...”

Kiều Mẫn Hàng không ngừng chớp liên tục hai hàng mi, khóe mắt đã bắt đầu ướt ươn ướt. Cô gắng sức nuốt mạnh nước bọt vào trong cổ họng của mình và nói: “Trong gia đình em có một người thảm thương bất hạnh như em là đủ lắm rồi, em không muốn... em không muốn sau này khi anh ấy tìm được một đối tượng khác... Người ta có thể vì điều này mà sẽ chê anh ấy mất...”

Trái tim và tâm trí của Diệp Tri Ngã bỗng trở nên đau đớn vô cùng, cô bước vội về phía khung cửa sổ để cố gắng không lộ ra tình cảm trên khuôn mặt mình lúc này. Và cô lấy tay áo gạt nước mắt đi.

Khung cửa sổ treo một mảnh rèm bằng tơ lụa để che những tia nắng chói chang rực rỡ bên ngoài hắt vào. Diệp Tri Ngã đưa tay lên vén mảnh rèm hơi khép vào một chút, chạm tay vào cánh cửa thủy tinh lạnh buốt và nói tiếp với Kiều Mẫn Hàng: “Thế nhưng em đã từng nghĩ qua cho chính người yêu em chưa vậy? Anh ấy đã ở bên em biết bao năm rồi, anh ấy cũng chỉ có một tâm nguyện là sẽ có một ngày nào đó được lấy em làm vợ, để anh ấy được trở thành người chồng của em. Tiểu Mẫn à, chị không phải nói những lời sáo rỗng để an ủi em đâu. Tương lai sau này liệu hai người có đi cùng nhau đến hết cuộc đời này hay không thì chị không biết. Nhưng em có thể để lại cho anh ấy một kỷ ức về em, dù thời gian có ngắn ngủi đến đâu cũng không hề gì mà, dù cho những kỷ ức ấy có đau khổ đi chăng nữa cũng có làm sao chứ. Bởi vì đó là những gì đã trải qua và chân thật nhất của chính em và anh ấy, để sau này mỗi khi anh ấy hồi nhớ lại những kỷ niệm đã qua về em sẽ không còn phải cảm thấy tiếc nuối gì cả... Tiếc nuối là một việc vô cùng khốc liệt, nó khiến cho người ta mang nặng trong mình thứ cảm giác hối hận thật đáng sợ, hối hận suốt cả cuộc đời này, hối hận đến mức không thể tha thứ cho chính mình được nữa... Tiểu Mẫn à, chị nghĩ em cũng không muốn để cho anh Phí Văn Kiệt ôm cả nỗi hối hận này ám ảnh suốt cả cuộc đời anh ấy như thế đâu đúng không em, có phải là...”

Kiều Mẫn Hàng trầm lặng khắc khổ thốt không thành tiếng: “Em chỉ muốn được sống thêm vài năm nữa thôi... Dù là một năm cũng được mà...”

Diệp Tri Ngã vừa cười vừa bước đến nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Kiều Mẫn Hàng, cô nói: “Em nói những lời ngốc nghếch gì thế hả? Ai đã bảo với em là em sẽ ra đi ngay lập tức chứ? Những người đã từng mắc bệnh giống em ở bệnh viện chị nhiều vô số kể, có rất nhiều người vẫn sống khỏe mạnh đến bốn mươi năm mươi tuổi, hay sáu mươi bảy mươi tuổi đấy thôi. Mà những trường hợp gia đình có điều kiện kinh tế sẵn sàng không tiếc tiền để có thể trị liệu bệnh tình giống như trường hợp của em thế này đâu phải là nhiều đâu, liệu có được bao nhiêu người cơ chứ? Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời bác sỹ dặn dò, chăm chỉ uống thuốc đúng giờ và chữa trị đúng cách, nói không chừng có khi chính em lại làm nên một kỳ tích thì sao. Khi mắc bệnh rồi, người bệnh lại sợ chính bản thân mình đấy, Kiều Mẫn Hàng à, em không thấy là em đã quá ủy mị yếu đuối đấy chính em vào trong vô vọng rồi sao?”

Kiều Mẫn Hàng nhìn vào đôi mắt của Diệp Tri Ngã đầy vẻ ngộ nghĩnh như đứa trẻ thơ bướng bỉnh hỏi vặn lại cô: “Có thật như thế không hả chị? Thế thì em ngày đó... Em ngày đó nghe thấy sắp bị chết rồi mà, không phải là nói về em phải không hả chị?”

Diệp Tri Ngã gõ gõ vào vầng trán của Kiều Mẫn Hàng và nói: “Chị đã đích thân đi hỏi chủ nhiệm Đỗ rồi mà, anh ấy bảo em chuẩn bị đồ đi, để bất cứ lúc nào em cũng đều có thể xuất viện được rồi, bây giờ giường bệnh trong đây hiếm hoi lắm, không thể để cho em một mình chiếm hết nơi này được đâu”.

Lừa dối đứa trẻ con ngây thơ ngộ nghĩnh bao giờ ít nhiều cũng có cảm giác tội lỗi, khó xử. Thế nhưng khi nhìn vào đôi mắt ánh lên niềm tin, niềm hy vọng ấp ủ trong lòng Kiều Mẫn Hàng, Diệp Tri Ngã cũng cảm

thấy thoải mái hơn với chính bản thân mình, cô điều chỉnh cho đầu giường hướng cao lên, ngồi đối diện với Kiều Mẫn Hàng và chuyện trò vui vẻ với cô.

Trạng thái tinh thần và khát vọng sống mãnh liệt đối với bệnh nhân mà nói là vô cùng quan trọng. Kiều Mẫn Hàng mới lúc này đây thôi vẫn còn khóc tức tưởi khóc không ngớt, thế mà chỉ trong tích tắc đã cười rất tươi tỉnh và còn mời Diệp Tri Ngã làm phù dâu cho cô nữa chứ: “Hai người phù dâu, một người là chị và một người nữa là chị Gia Linh, em đã nhìn thấy mẫu váy phù dâu mà chị Gia Linh thiết kế rồi chị ạ, đẹp vô cùng, chị mà mặc nó vào người chị cũng sẽ đẹp vô cùng, chị dâu à”.

Diệp Tri Ngã cúi đầu xuống gọt hoa quả cho Kiều Mẫn Hàng ăn: “Là chị sao? Thôi cho chị xin nghỉ đi, chị làm phù dâu rồi để bị vẻ đẹp của em làm cho lu mờ, thế thì thật là không tốt chút nào cả”.

Kiều Mẫn Hàng cười hì hì thích thú và nói lại: “Tại sao mọi người đều nói vậy với em cơ chứ? Ngoại hình của em thật sự hấp dẫn mê hoặc đến mức đó sao chị? Để khiến cho một người, hai người bị em làm cho lu mờ hay đi sao?”

Diệp Tri Ngã đưa miếng táo vừa gọt xong cho Kiều Mẫn Hàng, cô với tay đỡ lấy miếng và nhai một miếng: “Hai người phù rể đều là những anh chàng siêu đẹp trai chị ạ, chị không muốn nhìn bộ dạng ghen tị của anh trai em trông như thế nào hay sao? Ha ha ha!”

“Có thể đẹp trai đến mức nào cơ chứ?”

“Ôi ôi, đẹp trai lắm nhé, trời long đất lở, sông cạn đá mòn, gà mái gáy vang, gà trống đẻ trứng”.

Diệp Tri Ngã cười trừ: “Có ai đi khen người khác giống như em thế này không cơ chứ?”

Kiều Mẫn Hàng tròn mắt lên một cách rất nghiêm trọng và nhìn chằm chằm vào Diệp Tri Ngã hỏi vặn lại: “Những lời khốc liệt như thế này em làm sao mà biết nói cơ chứ, đây chẳng qua là câu bình luận kinh điển một thời được đăng trên diễn đàn luận đàm của tập đoàn bất động sản Kim Thành thôi. Hai mỹ nam nổi bật nhất được mọi người bình bầu trong số mười mỹ nam của tập đoàn bất động sản này, đều là hai anh trai của chị Gia Linh. Chị chỉ cần nhìn ngoại hình của chị Tôn Gia Linh là y như rằng sẽ biết được hai người anh ấy sẽ đẹp trai hấp dẫn đến mức nào”.

“Hai người anh trai là sao? Tại sao chị từ trước đến nay chỉ nghe thấy cô ấy chỉ có duy nhất một người anh trai thôi chứ nhỉ”.

Kiều Mẫn Hàng bật mồm vào vì cười phá lên không nhịn được: “Chết, nói nhanh quá bị lộ mất rồi còn đâu. Ôi giới, em nói cho chị dâu biết thì cũng có làm sao đâu cơ chứ. Có một người anh trai cùng cha khác mẹ, anh ấy lấy họ của mẹ đẻ, không phải họ Tôn, chị đã hiểu chưa ạ. Chị phải giữ bí mật, giữ bí mật cho em đấy nhé!”

Diệp Tri Ngã gật đầu đồng ý: “Nghe em nói chị cũng bắt đầu cảm thấy động lòng rồi đấy nhé”.

Kiều Mẫn Hàng mỉm cười nói đầy vẻ xin xỏ cô: “Nói như thế đấy nhé, chị phải đồng ý với em đấy, em chẳng có bạn bè gì đâu, chị mà không đồng ý với em là em chẳng còn ai để chơi nữa đâu chị ạ!”

“Thế thì em phải đồng ý với chị là không được suy nghĩ cực đoan vẫn vợ nữa nhé! Em cần phải chú tâm bồi dưỡng sức khỏe cho thật tốt vào, để có thể là một cô dâu xinh đẹp quyến rũ đấy!”

Kiều Mẫn Hàng nháy hai mắt lại, gơ hai ngón tay hình chữ V ra hiệu đồng ý.

Những người mắc bệnh tim thường phải nghỉ ngơi dưỡng sức khỏe nhiều hơn bình thường. Cô y tá cứ chốc chốc vài phút lại đi vào nhắc nhở Diệp Tri Ngã, rồi lại truyền cho Kiều Mẫn Hàng một bình nước biển. Diệp Tri Ngã đứng lên kéo rèm cửa khép kín lại, tắt hết đèn điện để cho cô được ngủ ngon. Thế nhưng lúc này, Kiều Mẫn Hàng đang vui sướng phấn khích quá độ không hề có ý muốn đi ngủ, cứ vùi Diệp Tri Ngã tiếp tục ngồi lại nói chuyện với cô thêm lúc nữa: “À đúng rồi chị dâu ạ, chị lúc này còn chưa nói cho em biết đâu đấy nhé, chị và anh trai em đã trốn đi đâu suốt hai ngày hôm nay rồi, có phải đã trở về Hải Thành phải không chị?”

“Không phải, bọn chị đã đi Moscow hai hôm nay đấy!”

“Moscow sao?”. Kiều Mẫn Hàng nghiêng hai hàm răng lại, “Hai người đều quen em mất rồi hay sao, tại sao lại không cho em đi cùng với chứ! Moscow có vui không hả chị? Quảng trường Đỏ, rồi thì cung điện Kremlin? Ha ha, chị đã được nhìn thấy ông Putin chưa chị?”

“Bọn chị vẫn chưa đi đến những thắng cảnh du lịch, chỉ mới xem biểu diễn múa ballet ở nhà hát kịch mà thôi”.

“Múa ballet sao?”, Kiều Mẫn Hàng không ngừng chớp hai hàng mi dài, “Đi đến tận đó chỉ để xem múa ballet ở nhà hát kịch thôi sao? Chị xem tiết mục biểu diễn gì thế? Có hay không hả chị?”

“Chị đã xem biểu diễn Hồ thiên nga”.

Kiều Mẫn Hàng dừng lại một hồi rất lâu, đôi mắt to tròn của cô lóe lên một vài tia sáng trong ánh nhìn mập mờ đen tối không rõ ràng: “Tiết mục Hồ thiên nga à? Tại sao... Tại sao bỗng dưng nghĩ đến việc đi xem tiết mục này cơ chứ?”

Diệp Tri Ngã vô tư vừa cười vừa kể cho Kiều Mẫn Hàng nghe câu chuyện của mình: “Kỳ thực, hồi còn nhỏ chị cũng đã từng học qua vài năm môn múa ballet này rồi, cho nên đến tận bây giờ chị vẫn còn thích môn này lắm em ạ, có thể đặt chân đến nước Nga để tận mắt xem tác phẩm Hồ thiên nga là ước mơ từ rất lâu, từ những ngày còn thơ bé của chị đấy”.

“Vậy à...” Kiều Mẫn Hàng ôm gọn chiếc gối vào trong lòng nằm bất động, làm môi trở nên khô cứng héo hon, “Thế, thế chị dâu sau đó sao lại không tiếp tục đi học múa ballet nữa vậy chị?”

Diệp Tri Ngã giúp cô sắp xếp ngay ngắn chiếc chăn đang đắp trên người: “Bởi vì đã xảy ra một vụ tai nạn, sau khi băng bó vết thương trên người thì hai chân của chị bị dị tật, một chân bị co lại ngắn hơn so với hồi đầu còn khỏe mạnh. Thế nhưng nếu mà chị không nói ra thì mọi người sẽ không thể nào phát hiện ra khuyết tật này của chị được đâu. Ha ha ha. Nhưng thực ra như thế cũng rất tốt mà. Chị nói cho em biết, chị đã được cấp giấy phép chứng minh là người tàn tật rồi đấy nhé, cho nên chị mà vào phòng vệ sinh công cộng hay ngồi xe buýt thì đều được miễn tiền hết đó, hi hi hi”.

Kiều Mẫn Hàng im lặng một hồi rất lâu mới cất tiếng cười khê khàng: “Thế sao... Thật vậy ạ, thế thì tốt rồi...”

16. Chương 16

Chương 16: Chỉ mượn em duy nhất một đêm nay thôi

Từ “hôn” trong cụm từ hôn nhân đã phản ánh rõ nét và sâu sắc sự kết tinh trí tuệ của những đức tính siêng năng cần cù và lòng dũng cảm của mỗi một người dân lao động Trung Quốc trong thời kỳ cổ đại ngày xưa, kết hôn một ngày nhưng lại bận tới mất tới mũi đến cả ngàn lần. Có biết bao nhiêu chuyện dù là vấn đề to tát hay chỉ một sự việc lật vật linh tinh thôi cũng đều phải được chuẩn bị kỹ lưỡng, sắm sửa chu đáo cẩn thận. Mặc dù đã phó thác cho công ty chuyên phụ trách trang bị tiệc cưới, thế nhưng mọi thứ vẫn còn ngổn ngang bề bộn chưa đâu vào đâu cả. Chỉ vừa mới ngồi xuống thôi, trong đầu đã lóe thêm bao nhiêu công việc đang chờ đợi được giải quyết.

Lễ kết hôn được đặt vào một tháng sau. Một ngày đẹp trời giữa tháng ba trong năm, khi ấy thời tiết cũng bắt đầu ấm áp dễ chịu hơn rất nhiều. Kiều Mẫn Hàng cũng có đủ thời gian để chuẩn bị cho một trạng thái tốt nhất, sung sức nhất khi xuất hiện giữa lễ kết hôn mà cô đóng vai nhân vật chính này.

Diệp Tri Ngã cảm thấy thật không thoải mái, một cảm giác vô cùng kỳ lạ. Thế nhưng lúc này đây cô dường như đã trở thành một thành viên không thể thiếu trong nhà họ Kiều này rồi. Kiều Mẫn Hàng ngày ngày bám theo không cho cô đành lòng thoát ra được. Kiều Thận Ngôn đương nhiên cũng phó thác mọi vấn đề trong chuỗi kế hoạch cưới của cô em gái cho Diệp Tri Ngã chuẩn bị. Lại còn đến cả người cha Kiều Giám An cũng ân cần tận tình hết mực khi dặn dò dì Cát nấu nướng những món ngon miệng để bồi bổ cho cô, ông vẫn bảo rằng cô gầy quá nên trông hơi yếu ớt xanh xao.

Sau khi ở khách sạn được hai ngày thì cô trả lại phòng, mọi đồ đạc được đem hết ra và chuẩn bị cho chuyển vào chung cư nơi Kiều Thận Ngôn đang sống. Diệp Tri Ngã từ chối phải ngót đến cả trăm lần nhưng đại

thiếu gia họ Kiều dứt khoát không cho, anh còn lấy tờ hóa đơn thanh toán tiền giờ ra trước mặt cô và chỉ rằng: “Phòng VIP trong khách sạn Hoàng Gia, sau khi giảm giá khuyến mãi xong hết hai ngàn ba trăm tệ một đêm, em mà muốn ở nữa thì tự trả tiền phòng đấy nhé”.

Diệp Tri Ngã ghét nhất khuôn mặt độc đoán gia trưởng như thế này, cô nói với anh: “Không ở được khách sạn hai ngàn ba trăm tệ một đêm thì chẳng lẽ em không thể ở được nhà trọ hai trăm ba mươi tệ một đêm hay sao chứ? Mà bản thân em không phải là không có nhà để ở đâu, em sẽ về Hải Thành để ngủ đấy”.

Kiều Thận Ngôn mỉm cười và chặn đường cô lại: “Đã biết em là người yêu của anh hết rồi, anh mà còn để cho em ngủ ở khách sạn nữa, người khác nhìn vào chẳng phải sẽ cười vào mặt anh sao”.

“Em đã trở thành người yêu của anh từ lúc nào thế nhỉ?”

“Thế sao Tiểu Mẫn gọi em là chị dâu thì em lại đáp lại một cách đầy vui vẻ như thế chứ”.

Diệp Tri Ngã cứng lưỡi lại không biết đáp trả câu nói của anh như thế nào cả: “Em, em vẫn chưa là...”

“Vẫn chưa là gì cơ chứ?”

Diệp Tri Ngã đẩy mạnh tay anh: “Em, em, em... Em thật sự sẽ quay trở về Hải Thành đây, thật không dễ dàng gì mới tìm được công việc mới như thế này. Em không thể chưa đi làm ngày nào đã đòi viết giấy xin nghỉ phép được đâu”.

Kiều Thận Ngôn không cho cô bỏ tay mình ra: “Để hôn lễ của Tiểu Mẫn tiến hành xong xuôi rồi em hãy đi có được không em, chỉ có một tháng thôi mà, em hãy ở bên cạnh anh nhé, được không?”

“Nhưng mà em vẫn còn phải đi làm nữa mà anh...”

“Anh đã bàn bạc với ba và có cả Phí Văn Kiệt nữa rồi, kết hôn xong sẽ để cho Tiểu Mẫn và Phí Văn Kiệt đến Mỹ sống, sang bên đó tìm xem có trái tim nào thích hợp để tiến hành phẫu thuật cấy ghép tim cho Tiểu Mẫn được không”.

Diệp Tri Ngã nhăn trán lại, tiếp tục lắng nghe và gật đầu lia lịa, cô nói: “Đây là phương pháp điều trị duy nhất đấy anh ạ, bệnh tình của Tiểu Mẫn không thể kéo dài được lâu hơn nữa đâu”.

“Hồi trước mọi người luôn trong tâm trạng thấp thỏm lo lắng, sợ tiến hành những ca phẫu thuật như thế này thường không thể đạt đến 100% thành công được, sau khi làm phẫu thuật xong giả dụ xảy ra di chứng gì nào thì một chút hy vọng cũng chẳng còn nữa. Thế nhưng bây giờ...”, Kiều Thận Ngôn cúi thấp đầu xuống đất, sát gần bên cạnh Diệp Tri Ngã, “Dù có phải trả giá như thế nào đi chăng nữa thì cũng phải cố gắng đến cùng, nhất định phải tổ chức cho Tiểu Mẫn một buổi tiệc tốt đẹp nhất, đẹp nhất có thể. Chỉ còn một tháng nữa là đến rồi mà, em hãy ở bên cạnh anh đi, Em Em...”

Diệp Tri Ngã nghiêng hai hàm răng lại: “Lần nào cũng lại dùng có mỗi một độc chiêu này thôi sao, anh thừa biết là lòng từ bi của em bao la rộng lớn vô ngần đến như thế nào!”

Kiều Thận Ngôn phá lên cười lớn: “Không phải là lòng từ bi của em bao la rộng lớn vô ngần, mà phải nói là lương thiện”.

Diệp Tri Ngã giật mình, cô gắng sức đẩy anh ra ngoài, khóa chiếc túi xách lên vai và định bước ra khỏi khách sạn: “Em muốn được trợ cấp tiền lỡ việc, chẳng may đến lúc đó công việc không còn được làm nữa rồi, thì anh ngồi đợi mà trả tiền bồi thường cho em đấy nhé”.

Cũng may vì Kiều Thận Ngôn chưa nói năng đến mức độ cộc cằn thô lỗ vượt qua ngưỡng cho phép mà cô có thể chịu đựng được. Anh chủ động nhường lại phòng ngủ cho cô, còn bản thân thì ngủ trong phòng khách. Chung cư anh ở cũng thật là thoải mái và dễ chịu vô cùng. Chỉ là khi phải đối diện với ánh mắt và nụ cười đầy hàm ý của dì Cát, Diệp Tri Ngã mới cảm thấy thoáng chút ngượng ngùng và bẽn lèn. Bà dì ngày đầu tiên đến dọn dẹp căn phòng của Kiều Thận Ngôn nhìn thấy cô và anh đi ra từ hai phòng khác nhau, vẻ mặt ngạc nhiên lạ lẫm của bà khi nhìn Diệp Tri Ngã khiến cho cô cảm thấy xấu hổ chỉ muốn tìm ngay một khe hở dưới đất để nhanh chóng chui xuống trốn tránh cho xong. Tiếp theo những ngày sau đó, dì Cát tranh thủ tận dụng mọi cơ hội tiếp xúc với cô, tranh thủ mọi nơi mọi lúc để truyền đạt tư tưởng “con dâu mới về nhà chồng” cho cô, giới thiệu và phê bình mọi tính khí không tốt không ai chịu đựng được của Kiều Thận Ngôn cho cô hiểu rõ hơn, sau đó bà còn không quên nhắc nhở cô đừng để ý và kỳ kèo những thói hư tật xấu

của anh. Bà nói công việc trong gia đình cũng như trên tập đoàn của anh đã quá vất vả rồi, nên nhường nhịn được thì cô hãy cố gắng coi như giúp anh ấy một chút.

Tôn Gia Linh cũng gạt tất cả công việc trong công ty của mình sang một bên, chuyên tâm cần mẫn chuẩn bị mọi thứ giúp cho Kiều Mẫn Hàng có được một lễ cưới thật mãn nguyện. Thế nên trong trung tâm điều trị bệnh tim mạch này lúc nào cũng có ba người con gái ngồi cùng nhau, họ cùng xem tất cả các kiểu ảnh, các kiểu hình vẽ, các kiểu khung. Từ điểm tổ chức tiệc cho đến thiệp mời viết như thế nào. Bất cứ một chi tiết nhỏ nào cũng đều được các cô ngẫm nghĩ và chọn lựa vô cùng cẩn thận. Và bộ váy cưới cũng là vấn đề quan trọng trên cả mức quan trọng cần phải thảo luận đến. Tôn Gia Linh đã biến căn phòng chuyên dành cho bệnh nhân điều dưỡng trong bệnh viện này thành một văn phòng làm việc tạm thời của mọi người. Cô vác đến một đồng công cụ chuyên ngành vẽ vẽ đo đạc đường như đã trần trọc suy ngẫm từ bao ngày trước, và cuối cùng cô mang đến một chiếc va li làm bằng da nặng trĩu trĩu.

Khi mở khóa chiếc va li da đó, một mùi hương thoang thoảng bay ra, Kiều Mẫn Hàng hít lấy hít để thốt lên: “Chị đã mang đến loại nước hoa cao cấp gì thế ạ? Sao mà thơm thế cơ chứ”.

Tôn Gia Linh với khuôn mặt huyền bí vén màn vải mềm mại đắp ngoài lớp trên cùng trong chiếc va li ra, bên dưới đó vẫn còn được bọc một lớp bông mỏng nhẹ, bên dưới tiếp theo lại là mảnh vải mềm nữa. Kiều Mẫn Hàng và Diệp Tri Ngã đều chăm chú ngó đầu xuống chiếc va li và giương to mắt lên nhìn chăm chăm theo hành động của Tôn Gia Linh, tính tò mò của hai người đã bị cuốn hút đến mức cao độ: “Cái gì thế, cái gì thế chứ, váy cưới gì mà đã làm xong nhanh đến như vậy rồi à? Chị mau mở cho em xem với, em hồi hộp muốn chết luôn rồi đây này”.

Tôn Gia Linh nhẹ nhàng cẩn thận nhấc vai áo từ trong va li lên, trước mặt mọi người lúc này là một bộ váy cưới màu sữa, trên váy có đính vô số hạt pha lê đẹp tuyệt trần, mỗi tầng váy uốn cong bồng bềnh trông như những áng mây trắng muốt bay lượn, không thể dùng từ ngữ nào để diễn tả hết sự thanh nhã sang trọng và đẹp đến mê hồn của bộ váy ấy. Kiều Mẫn Hàng vui mừng không sao kể xiết, cô thốt lên ngỡ ngàng: “Chị Gia Linh, chị rõ ràng là... Rõ ràng là...”

Diệp Tri Ngã cũng lắc đầu tấm tắc khen: “Đúng là đẹp quá, đẹp vô cùng!”. Tôn Gia Linh vui sướng cười tít cả mắt lại nói: “Đây là hàng hiệu hãng Mainbocher, được làm vào năm 1949, là bí quyết gia truyền được lưu giữ lại của bà nội em đó”.

“Á?”, Kiều Mẫn Hàng càng tỏ ra không tin vào tai mình nữa, “Trong dòng họ gia đình chị lại còn có cả bảo bối tuyệt vời như thế này nữa sao? Em chẳng cần chị phải nghĩ cách này cách kia để thiết kế váy cưới cho em nữa đâu chị ạ, chị chỉ cần làm cho em một chiếc y hệt như thế này là em mãn nguyện lắm rồi chị à!”

Tôn Gia Linh ướm chiếc váy cưới lên người Kiều Mẫn Hàng và ngấm ngĩa không chớp mắt: “Ồngốc nghếch, chị mang đến là để dành tặng cho riêng em mà! Nếu không thế thì chị mang đến đây nặng nề như thế này để làm gì cơ chứ!”

Kiều Mẫn Hàng nhảy cẫng lên, chân tay múa loạn xạ vì sung sướng tột độ: “Làm sao như thế được cơ chứ, bộ đồ đắt tiền như thế này làm sao em dám nhận của chị cơ chứ, hi hi hi! Nhưng mà nếu chị cứ ép em phải nhận lấy bằng được mới chịu, thì thôi em đành lòng nhận tạm vậy.”

Tôn Gia Linh gõ vào vầng trán của Kiều Mẫn Hàng: “Bà nội chị đã sống thọ chín mươi tuổi, sống cuộc sống hạnh phúc yêu thương với ông nội của chị đã hơn sáu mươi năm rồi. Bộ váy này được làm bằng những hạnh phúc và tràn ngập may mắn đẩy em ạ. Em có biết là để giữ gìn tốt bộ váy này thật tình không dễ dàng chút nào đâu nhé! Chị béo quá không thể mặc nổi nó nữa rồi, nhưng nếu mà đem đi sửa lại thì sẽ tiếc không đành lòng được. Nhìn em gầy gò chỉ độc xương bọc vào da như thế này vừa vặn hợp với em đây, chị đành phải tặng lại cho em thôi”.

Kiều Mẫn Hàng gạt đầu lia lịa đồng ý: “Vâng vâng vâng, được ạ, được ạ, được ạ!”

Diệp Tri Ngã nhắc bộ váy cho đến tận bây giờ vẫn còn mềm mại như nhung trên tay, mỉm cười và cất lời chiêm ngưỡng: “Hơn bảy mươi năm rồi, phải được coi là đồ cổ mới chính xác”.

“Đúng thế đấy ạ! Khi mang ra giặt em đã lo lắng mất ngủ cả đêm qua luôn đấy. Đến đây mau đi Tiểu Mẫn, em thử mặc vào người cho chị nhìn xem nào. Chị đã đo đạc đầy đủ các số đo rồi, chắc là sẽ không có vấn đề gì cả đâu”

Sợ làm cho chiếc váy bị bẩn, Kiều Mẫn Hàng liền lấy ga trải giường đặt dưới nền nhà, hân hoan vui sướng để hai người bạn tốt giúp cô mặc lên người. Kiều Mẫn Hàng không ngờ rằng số đo lại hoàn toàn vừa khít với mình như thế, kể cả có đem đi đặt may thì cũng chưa chắc đã vừa vặn được đến vậy. Tôn Gia Linh thích thú nhấn nhẹ vào ngực bộ váy đang mặc trên người của Kiều Mẫn Hàng và nói: “Chị còn nói là không cần sửa đâu, nhưng mà trông thế này thì xem ra vẫn phải thêm một lớp đệm mút vào trong ngực chiếc váy này thôi. Cái của em mà lại như thế này hả, đây là cốc gì cơ chứ? Chắc là phải dùng đến cốc trà chuyên dùng để luyện võ công mới nâng to lên được thôi, đúng là một cái cốc trong đồng cốc chén này!”

Đã từng có người nói rằng, một hình phạt trừng trị cao nhất đối với một người con gái là vứt cô ta vào trong một gian phòng đầy ngập những bộ váy áo xinh đẹp đến quỵên rũ mê hoặc, nhưng lại giấu hết tất cả gương soi trong phòng đó. Kiều Mẫn Hàng không còn thời gian đâu để chống cự lại lời trêu đùa của Tôn Gia Linh nữa, một mình cô sốt sắn nhấc vạt váy lên và quay một vòng tròn: “Nhanh nhanh nhanh, lấy đi động ra chụp ngay cho em một tấm để cho em được ngắm với nào chị”

Diệp Tri Ngã mỉm cười và lấy tay chụp lia lịa cho Kiều Mẫn Hàng vài bức hình, cô ngắm nghía bức ảnh của mình xong, cảm giác hạnh phúc dâng trào trong lòng, một thứ cảm giác tràn ngập tâm hồn cô khiến cho cô như đang quay cuồng mờ ảo, đã mặc bộ váy này vào người rồi làm sao đành lòng cởi ra được nữa chứ.

Tôn Gia Linh không có chút hối hận nào khi mang bộ váy đó đến cho Kiều Mẫn Hàng cả, cô nói: “Bà chị khi còn nhỏ, hoàn cảnh gia đình vô cùng khó khăn, ba mẹ chị lại sống ở nông thôn nữa, mùa hè nông thôn thì muỗi nhiều đến vô kể, bị muỗi cắn vào người cho đau quá nên bà nội chị đành phải lấy chiếc khăn tơ lụa choàng đầu cô dâu ra cắt làm một chiếc màn nhỏ để chống muỗi. Bà nội ngày trước còn nói với chị rằng, khăn trùm đầu ngày xưa của bà dài lắm cơ, ngót đến hai ba mét gì đấy. Mấy ngày hôm nay chị chạy bôn ba khắp nơi để lùng sục cho bằng được đây, thật không dễ dàng gì mới tìm ra được một chiếc khăn trùm đầu giống với màu của chiếc váy này đâu”.

Kiều Mẫn Hàng càng tỏ ra tiếc nuối hơn. Thế nhưng khi cô mặc chiếc váy này vào người, tâm trạng phần khích còn chưa kịp nguôi xuống chút nào cả, cô mãi mê ngắm nghía những bức hình chụp mình trong di động của Diệp Tri Ngã, vừa nhấn từng bức hình vừa mím miệng cười vô cùng tươi tắn. Rồi cô đưa lại di động cho Diệp Tri Ngã và nói: “Em vừa gửi những tấm hình đó cho anh Văn Kiệt rồi chị, cho anh ấy cùng ngắm nhìn”.

Diệp Tri Ngã cười khê và đưa tay với lấy chiếc di động lại, cầm gọn di động trong lòng bàn tay mình và nói tiếp với Kiều Mẫn Hàng: “Anh ấy mà xem sẽ khen em không ngót cho xem. Chị chưa bao giờ được nhìn thấy bộ váy cưới đẹp lộng lẫy đến như vậy đâu em à”.

Thời gian tiếp theo, ba người con gái lại tiếp tục bàn bạc về bộ váy đón khách trong lễ cưới. Nếu căn cứ vào dự định tổ chức trong ngày cưới, lễ kết hôn sẽ được diễn ra trong một câu lạc bộ golf nằm ở ngoại thành phía Đông thành phố. Phòng tiếp khách trong câu lạc bộ golf này có sân khấu được thiết kế theo phong cách lộ thiên, diện tích rất rộng rãi thoáng mát và phong cảnh cũng vô cùng đẹp đẽ. Tháng ba mà tổ chức tiệc cưới theo phong cách bán lộ thiên như thế này cũng không cần thiết phải lo lắng gì về thời tiết lạnh hay không lạnh cả. Cận câu lạc bộ này còn có một hồ nước, buổi tối có thể tổ chức bắn pháo hoa ngay tại đây thì không còn điều gì tuyệt vời hơn thế nữa.

Bận rộn cả một ngày liền, sắp đến giờ tan ca rồi, Diệp Tri Ngã và Tôn Gia Linh mới rời khỏi bệnh viện. Cô quay trở về căn phòng của Kiều Thận Ngôn, anh vẫn chưa về nhà, bữa cơm tối dì Cát đã nấu và sắp xếp ngay ngắn trên bàn và ngay bên cạnh lò vi sóng, chỉ cần hâm nóng lên một chút là có thể ăn ngay được rồi. Diệp Tri Ngã thay một bộ đồ rộng rãi thoải mái hơn, bật ti vi lên vừa xem vừa chờ đợi anh về.

Chuyên mục chiếc cối xay gió lớn phát trên kênh CCTV thật là đáng yêu hết chỗ nói, Diệp Tri Ngã đứng bật dậy vừa xem chương trình này vừa nhún nhảy hát vang theo nhịp điệu của những nhân vật thần tiên như trái cây đo đỏ, bóng bọt xanh xanh: “Xe ô tô ơi là xe ô tô, hãy mau mau chạy đi nhanh. Chú cún con đang gọi phục vụ trên đường, đi ngoại thành là đi ngoại thành, chúng ta hãy xuất phát thôi nào”.

Đồng hồ đã điểm bảy giờ tối, Kiều Thận Ngôn gọi điện báo rằng anh đã rời khỏi tập đoàn rồi, nhưng phải đến bệnh viện thăm cô em gái cưng trước đã, một lúc nữa anh mới về nhà với cô được. Cô đồng ý làm theo lời anh là tắt ngay ti vi và đi tắm rửa sạch sẽ. Kiều Thận Ngôn và ba cùng đi một xe đến trung tâm điều trị bệnh tim mạch của bệnh viện Nhân dân, lúc này Kiều Mẫn Hàng vừa được tiêm thuốc xong, đã ngủ say

sửa rồi. Hai cha con lặng lẽ ngồi bên cạnh giường ngủ của cô và ngắm nhìn một hồi lâu, sau đó mới nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng bệnh.

Về đến khu chung cư mở cửa bước vào, nhìn thấy chiếc túi xách và chùm chìa khóa của Diệp Tri Ngã đang đặt trước cánh cửa ra vào, Kiều Thận Ngôn không kiềm chế được lòng nở một nụ cười rất tươi vui, rồi anh hít lấy hít để mùi thơm của các món ăn đang tỏa ra, khiến cho dạ dày của anh sôi sùng sục lên phản ứng ngay lập tức. Khi anh vừa ngồi lên ghế sofa thì nghe thấy âm thanh từ chiếc điện thoại của Diệp Tri Ngã đặt trên kệ đựng cốc chén gọi vang lên. Kiều Thận Ngôn cao giọng gọi cô một tiếng rồi vô tình nhìn vào màn hình được bật sáng lên trong di động của cô, rồi bất ngờ nhìn thấy số điện thoại lạ gọi đến, một số điện thoại quen thuộc vô cùng. Đây là... Đây rõ ràng là số điện thoại của Phí Văn Kiệt mà!

Anh không một chút tần ngần hay do dự gì cả, nhấn ngay di động lên và nhấn vào nút nghe. Giọng Phí Văn Kiệt từ đầu điện thoại bên kia vang lên một cách tự nhiên, giọng nói như đang gọi cho một người anh em đồng nghiệp thì đúng hơn: “Tiểu Từ đấy hả? Bức ảnh này là anh truyền cho tôi đấy phải không?”

Kiều Thận Ngôn nhàu mày nhăn trán lên hỏi vặn lại: “Là tôi, Kiều Thận Ngôn”.

“Tổng giám đốc Kiều sao?”, Phí Văn Kiệt rõ ràng là đang trong trạng thái vô cùng bồn thần, “Anh đã đổi số di động rồi sao?”

“Không phải, di động này là của Diệp Tri Ngã”.

Phí Văn Kiệt im lặng đến vài giây sau mới tiếp tục cất lời lên nói tiếp với Kiều Thận Ngôn: “Thì ra là vậy à... Di động của tôi lúc này có nhận được một bức hình, nhưng tôi chưa lập chế độ xem hình trong điện thoại được, tôi lại cứ tưởng là tập đoàn gửi đến bức hình không chế màn hình chứ”.

Kiều Thận Ngôn mím chặt môi, vầng trán của anh nhăn lại thành nhiều nếp gấp, cố gắng nói với giọng có thể giữ được trạng thái bình tĩnh nhất: “Em Em đang đi tắm, đợi tắm xong tôi sẽ bảo cô ấy gọi điện lại cho anh vậy”.

Phí Văn Kiệt mỉm cười, nụ cười có thể nghe ra vô cùng giả tạo và gượng gạo, anh nói: “Vâng”

“Thế nhé, tắt máy luôn đây”.

Anh gấp di động lại, lúc này căn phòng vẫn còn tràn ngập hương vị thơm lừng của các món ăn tỏa lên ngào ngạt, nhưng sau khi anh nghe điện thoại xong thì chẳng còn bất cứ một thứ cảm giác hay một thứ hương vị gì nữa cả. Kiều Thận Ngôn rút một điếu thuốc ra hút, bàn tay phải châm lửa đến lần thứ hai, lần thứ ba thì mới châm được vào thuốc lá. Anh vừa hút thuốc vừa bước đến phía ban công bên ngoài, ngắm nhìn khung cảnh thành phố Nam Kinh vào buổi tối huyền ảo.

Diệp Tri Ngã bước từ trong phòng tắm đi ra và đang dùng khăn lau mái tóc vừa được gội sạch sẽ xong: “Có phải có điện thoại gọi đến cho em đúng không anh? Ai gọi đến cho em vậy?”

Kiều Thận Ngôn không quay đầu lại, hút điếu thuốc trong miệng rồi thở ra một hơi thật dài: “Là Phí Văn Kiệt”.

Kiều Thận Ngôn không cần nhìn thì cũng có thể đoán được trạng thái và động tác của Diệp Tri Ngã lúc này như thế nào, chắc chắn là sẽ bồn thần hết người ra. Anh nhắm hờ mắt lại, nghe thấy tiếng cô cất lên hỏi lại đầy trấn tĩnh như không có bất cứ thứ cảm giác gì cả: “Vậy sao anh, anh ấy có nói là có chuyện gì không hả anh?”

“Nói là có một bức hình gửi vào trong di động”.

Diệp Tri Ngã lặng lẽ thở dài, tại sao lại biến thành tình cảnh khó xử như thế này cơ chứ. Cô bồn thần ngẫm nghĩ một chút, và cũng bước đến ban công mà Kiều Thận Ngôn đang đứng ở đó.

“Anh Kiều Thận Ngôn”.

Kiều Thận Ngôn chỉ ừ lên một tiếng khe khẽ: “Gì vậy?”

Diệp Tri Ngã để xoa mái tóc vẫn còn ướt xuống vai, áp người vào lan can ngay bên cạnh chỗ anh đang đứng, cô hít một hơi thật sâu thưởng thức bầu không khí của buổi tối: “Khi anh đi tìm chú luật sư họ Hoàng, chú ấy có nói cho anh biết về mối quan hệ giữa em và anh Phí Văn Kiệt hồi đó không vậy?”

Kiều Thận Ngôn nhìn vào trong mắt cô và trả lời: “Đại khái có nói qua vài câu thôi”.

“Có phải chú ấy đã nói với anh rằng, ba của Phí Văn Kiệt đã tham ô và bị phát hiện ra, sau đó thì lại làm liên lụy đến cho cả ba em nữa, họ là những chú kiến đã bò trên dây rồi, là đồng bọn, tông phạm cùng tham ô như thế phải không vậy”.

“Gần như thế đấy”.

“Kỳ thực thì không phải vậy đâu anh ạ...”, Diệp Tri Ngã mỉm cười lắc đầu nói tiếp với anh, “Nếu chỉ đơn giản như thế không thôi thì Phí Văn Kiệt chẳng cần thiết phải hận thù em đến tận bây giờ làm gì”.

“Diệp Tri Ngã, em...”

“Chuyện này em chưa từng kể cho bất cứ ai nghe cả. Em không dám nói ra. Nếu như em nói ra rồi, người nào biết thì họ nhất định sẽ coi thường em, nhất định sẽ khinh rẻ em mà thôi. Anh Kiều Thận Ngôn, anh có muốn biết chuyện này không? Nếu anh thật sự muốn biết thì em sẽ kể hết cho anh nghe”.

Kiều Thận Ngôn nhìn chăm chăm vào ánh mắt của cô, vút điều thuốc đang còn hút dang dở xuống nền nhà, dang rộng vòng tay ra và ôm chặt từ đằng sau Diệp Tri Ngã vào lòng mình. Anh ôm cô giống hệt cái ngày anh đã làm như vậy ở Moscow, dùng cánh tay và bờ ngực của mình ghì chặt cô vào trong lòng: “Anh không muốn nghe”.

Diệp Tri Ngã ôm lấy cánh tay của anh, cô quay người lại áp cơ thể vào lòng anh và nói: “Em không biết có phải là em đang thích anh nữa không, nhưng mà em không muốn lừa dối anh, em không tốt đẹp như anh đã nghĩ đâu, thật đấy”.

“Đã nói là không muốn nghe rồi cơ mà! Ngày xưa em như thế nào anh chẳng muốn thêm quan tâm làm gì!”

Diệp Tri Ngã nhắm nghiền mắt lại và lắc đầu: “Anh Kiều Thận Ngôn, hãy coi như anh cho em một cơ hội đi, em sẽ kể cho anh nghe toàn bộ câu chuyện, nếu như anh vẫn còn tiếp tục thích em nữa... Em sẽ ở bên cạnh anh và không đi đâu nữa...”

“Gia đình của em và gia đình của anh Phí Văn Kiệt đã quen biết nhau từ lâu lắm rồi. Nhà em hồi còn kinh tế rất thiếu thốn. Học phí của ba em từ bé đến lớn thì phải có đến hơn một nửa là do ba của anh Phí Văn Kiệt trợ giúp cho. Ba em và chú Phí đã là đồng môn với nhau từ hồi còn học tiểu học, rồi lên trung học, rồi lại cùng nhau vào đại học, và họ cũng là những người bạn tốt nhất của nhau”.

“Ba em sau khi tốt nghiệp đại học thì được phân công đến một miền đất rất hoang sơ hẻo lánh của Hải Thành làm nghề bảo trì công trình đường bộ ở nơi đó. Còn chú Phí thì được phân công đến một cơ quan phụ trách về giao thông vận tải được coi là tương đối tốt so với thời kỳ lúc bấy giờ. Thế nhưng chú ấy làm chẳng bao lâu thì xin từ chức để tự mình lập ra một tập đoàn riêng, tập đoàn bắt đầu từ những hạng mục công trình giao thông cơ sở sơ sài thất, nhỏ nhất mà làm dần lên cao hơn, nào là đèn đường, biển đường v. v... đều có hết cả, rồi sau đó dần phát triển lên thành những công trình liên quan đến kỹ thuật đường cao tốc và còn nhiều thứ hơn thế nữa. Vào thời điểm đó, chú Phí được tôn vinh là người Ninh Hải đầu tiên bắt đầu sự nghiệp riêng của mình trong số tất cả những người công tác tại cơ quan phụ trách về giao thông vận tải đó. Tập đoàn làm việc rất có tiến triển, chỉ trong vài năm đã phát tài lớn. Rồi chú ấy lại nghĩ cách thông qua các mối quan hệ giúp ba em để có thể điều được từ nghề bảo trì công trình đường bộ chuyển sang sống trong thành phố này, rồi tiến vào cơ quan của sở giao thông vận tải.

Có sự giúp đỡ của chú Phí và ba của chú ấy nữa, con đường tiến triển của ba em tại sở giao thông này rất thuận lợi. Mà ba em thực sự cũng là một người rất có năng lực và bản lĩnh. Tập đoàn của chú Phí càng kinh doanh càng thu được lợi nhuận nhiều, và khi ấy chức vụ của ba em cũng rất cao. Quan hệ của hai gia đình rất tốt, giống như người trong một nhà vậy, cuộc sống của hai gia đình thì ngày một sung túc và hạnh phúc hơn”.

“Khi em vừa được sinh ra thì giống như là có đến hai người cha, hai người mẹ yêu thương chăm sóc lo lắng cho từng ly từng tí vậy. Ba mẹ công việc đều bận rộn vô cùng. Cuộc sống của em luôn diễn ra trong cảnh ở nhà một mình đến vài ngày là chuyện rất bình thường, rồi lại tiếp tục chuyển đến sống trong nhà họ Phí vài ngày nữa. Sau khi mẹ em mất thì thời gian em sống trong gia đình chú Phí ngày một nhiều hơn. Đối với em mà nói hai ngôi nhà ấy đều là nhà của em, đem lại cho em thứ cảm giác vô cùng gần gũi thân quen.

Từ nhỏ em đã coi anh Phí Văn Kiệt như là anh ruột của em vậy. Đến khi lớn được mười mấy tuổi cũng là cái tuổi biết thương thầm nhớ trộm, và khi ấy em đã thích anh ấy luôn. Và anh ấy cũng thích em nữa. Hai bên gia đình khi biết em và anh ấy yêu sớm như vậy không những không hề phản đối mà ngược lại còn vô cùng đồng tình và vui vẻ. Khi em mười sáu mười bảy tuổi lúc nào cũng mong mình sẽ mau chóng lớn thật nhanh, để có thể lấy ngay được anh Phí Văn Kiệt”.

“Vào năm em thi đỗ đại học, đầu tiên là có người đăng tin chú Phí trước, nói rằng có rất nhiều hạng mục công trình trong quá trình làm ăn kinh doanh tại tập đoàn của chú vốn dĩ thành công là đều do đi đút lót chạy chọt cho các quan chức trong thành phố. Ba em lúc đó đang giữ chức vụ phó thị trưởng thành phố, mà lại phụ trách về mảng giao thông vận tải nữa chứ. Khi mới có người đăng tin ấy, chú Phí dường như không coi trọng lắm về vấn đề này đâu, kỳ thực điều hành một tập đoàn quy mô lớn như vậy đâu phải lúc nào cũng đường đường chính chính mà làm ăn được chứ, mà cũng đâu phải lúc nào cũng đi theo dõi quan sát được cho bằng hết các thông tin rò rỉ từ bên ngoài như thế được. Nhưng từ trước cho tới thời điểm đó, chú Phí luôn biết cách khống chế tình hình, năng lực kiểm soát của chú rất tốt, cũng chẳng bao giờ để sót lại bất cứ một manh mối nào ra ngoài cả. Hơn nữa lại có thêm sự trợ giúp lấp kín mọi khe hở của ba em vào nữa, cho nên cùng lắm có kiểm tra gì thì cũng chỉ gọi là làm cho có lệ, cho có thủ tục trong một thời gian nào đó mà thôi rồi cũng mau chóng kết thúc”.

“Thế nhưng vụ này càng kiểm tra lại càng đi sâu càng ngóc ngách nhiều. Trước tiên là kiểm tra sổ sách của một năm, rồi sau đó tiếp tục là sổ sách của ba năm, tiếp luôn năm năm. Rồi đến mức độ phong tỏa toàn bộ hồ sơ sổ sách giấy tờ từ ngày tập đoàn được thành lập cho đến tận thời điểm đó để tiến hành điều tra triệt để. Tội danh thì dần chuyển từ tội hối lộ sang âm mưu cấu kết tham ô tài sản nhà nước. Trước thời gian tòa án chính thức định tội thì chỉ có luật sư mới có quyền gặp mặt được chú Phí mà thôi. Mọi người trong gia đình đều lo lắng bất an như kiến bò trên chảo lửa vậy. Ba em luôn cố gắng hết sức để tìm mọi cách giúp cho chú Phí được giải thoát. Nhưng mà cũng không thể làm một cách quá lộ liễu được. Đối với quan chức nhà nước mà nói, nếu liên quan đến phạm nhân đang bị quy vào tội tham ô tài sản nhà nước thì sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều đến công danh và tiền đồ của mình”.

“Hai bên gia đình đều sống trong trạng thái bất an, lo lắng đến tột cùng. Em học đại học ở Hải Thành cũng luôn trong tình trạng bất ổn. Anh Phí Văn Kiệt lúc đó đang là sinh viên năm thứ tư học tại Bắc Kinh. Mẹ anh ấy và ba của em đã thống nhất với nhau là không nói cho anh ấy biết chuyện này, cho đến lúc ba anh ấy bị giam giữ rồi nhưng vẫn cố gắng không nói bất cứ một lời nào. Bản án đã điều tra như thế nào em cũng không nắm rõ quá trình lắm. Em chỉ biết rằng sau đó không lâu thì chú Phí chính thức bị bắt giam vào tù”.

“Lúc ấy anh Phí Văn Kiệt đã nhận được giấy mời thông báo đến nhập học chương trình dành cho nghiên cứu sinh thạc sỹ ở một trường đại học của Mỹ rồi. Anh ấy gọi điện thoại về nhà để chia vui với mọi người, khi nói chuyện điện thoại với mẹ, anh ấy nghe ra điều gì đó bất thường từ giọng nói của mẹ. Sau khi gắng hỏi một hồi mới vỡ lẽ tình hình lúc đó của chú Phí. Ngay trong đêm đó anh ấy đã vội vàng bắt xe trở về Hải Thành, rồi chạy khắp nơi tìm mọi mối quan hệ để cầu cứu, thế nhưng tìm mãi chạy mãi cũng chẳng có bất cứ một người nào tình nguyện ra tay giúp đỡ nhà anh ấy được cả. Mẹ anh ấy sức khỏe vốn đã không được tốt rồi, sau chuyện này đã đổ bệnh luôn, bệnh nặng đến độ phải điều trị trực tiếp ngay trong bệnh viện không về nhà được. ”

“Mẹ anh Phí Văn Kiệt vừa đổ bệnh thì em cũng xin nghỉ để về Hải Thành một chuyến. Anh Phí Văn Kiệt lúc ấy vẫn không nản chí, vẫn gắng sức đi khắp nơi tìm mọi người để cầu cứu, còn em thì ở trong bệnh viện chăm sóc cho mẹ anh ấy. Rồi một hôm, mẹ anh Văn Kiệt vốn vẫn nằm hôn mê bất tỉnh bao ngày qua bỗng nhiên chợt tỉnh giấc, cô nói với em rằng cô chợt nhớ ra một việc, là một ngày trước khi chú Phí bị tòa án phán quyết và áp giải vào trại giam, chú ấy đã từng nói với cô về vấn đề liên quan đến hòm bảo quản ngân hàng đã đặt một số đồ gì đó ở bên trong. Gia đình nhà chú Phí thuộc tầng lớp rất có tiền, trong hòm bảo quản ngân hàng có để vô số trang sức đắt tiền và các loại ngân phiếu. Khi ấy, mẹ anh Văn Kiệt không để ý gì cho lắm, để đến khi chú ấy đã bị bắt giam rồi mới chợt nhớ lại những điều chú đã nói với cô như vậy, khiến tâm trạng cô bỗng nhiên kỳ quái khác thường, còn nói cụ thể rõ ràng đó là những hòm bảo quản nào trong những ngân hàng nào nữa”.

“Chú Phí làm thủ tục đăng ký hòm bảo quản trong ngân hàng đều dùng tên hai vợ chồng cô chú hết. Khi anh Phí Văn Kiệt đến thành phố Nam Kinh tìm người để bác mối quan hệ, muốn nhờ chú Phí rút các hòm bảo quản trong những ngân hàng đó ra để chờ ngày thẩm duyệt phán quyết. Khi ấy mẹ anh Văn Kiệt vô

cùng lo lắng, cô vội vội vàng vàng viết một lá thư ủy quyền cho em, bảo em đi lấy số chứng minh thư của hai cô cháu đến ngân hàng rút hòm bảo quản ra, để xem chú Phí rốt cuộc đã đặt những thứ gì bên trong đó. Em đã cầm theo những giấy tờ hồ sơ theo lời cô chỉ dẫn đến thẳng ngân hàng, sau khi mở những hòm bảo hiểm này, thì nhìn thấy bên trong ngoài một số vàng bạc đá quý ra thì còn có một túi đựng hồ sơ bí mật nữa”.

“Em đã cầm túi đựng hồ sơ đó quay trở lại bệnh viện, để cùng mẹ anh Văn Kiệt xem cụ thể như thế nào. Những giấy tờ nguyên gốc và cả giấy tờ phô tô bên trong túi đựng hồ sơ đó bao gồm các loại hợp đồng ký kết, bản đối chiếu sổ sách ngân hàng, cổ phiếu, giấy thanh toán của khách hàng, v. v... ngoài ra còn có thêm một số giấy tờ khác của tài chính công quỹ nữa. Em và cô xem nhưng đều chẳng hiểu gì cả. Nhưng em nghĩ chú Phí đã cất giữ những loại giấy tờ này trong hòm bảo quản ngân hàng thì chắc chắn là sẽ vô cùng quan trọng. Khi ấy em chỉ gọi điện cho anh Phí Văn Kiệt thông báo chuyện đã diễn ra như thế, như thế. Anh ấy bảo em giúp anh ấy cất giấu những tài liệu đó cho cẩn thận, đợi anh ấy quay trở về rồi tính tiếp. Để cho sự việc được an toàn đảm bảo hơn, mẹ anh Văn Kiệt cũng đã gọi điện thoại thông báo cho ba em biết. Ba em hình như đã rất bất ngờ và ngạc nhiên. Ba bảo em mang hồ sơ đó đến cho ba kiểm tra xem thế nào, thế là em đã mang những giấy tờ đó đến văn phòng nơi ba em làm việc”.

“Ba em sau khi đã xem cẩn thận những giấy tờ và cả những bản phô tô trong đó nữa, sắc mặt của ba không hề biểu lộ ra rõ ràng là ông đang phẫn nộ hay là vui mừng gì cả. Ông đã hỏi đi hỏi lại em không biết bao nhiêu lần rằng còn có thêm hồ sơ nào nữa hay không, có phải là chỉ có những thứ này thôi không. Lúc đó em cảm thấy không được bình thường cho lắm, thế nhưng em cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều cả, em nói là vẫn còn nhưng mẹ anh Văn Kiệt đã cất giữ hết rồi. Em hỏi ba là những loại giấy tờ này có giúp ích được gì cho vụ kiện của ba anh Văn Kiệt hay không, ông chỉ mỉm cười nhẹ, rồi dặn em quay lại lấy tất cả toàn bộ các giấy tờ đó mang đến cho ông. Nếu có đầy đủ rồi thì chú Phí có thể sẽ có thêm một chút hy vọng gì đó. Thế là em vui mừng vô cùng, chạy đi thật nhanh về bệnh viện và nói với mẹ anh Văn Kiệt. Cô ấy nghe xong cũng cảm thấy vô cùng phấn khích, bảo em đưa hết tất cả số liệu còn lại mang đi cho ba em luôn”.

Diệp Tri Ngã nói đến đây thì đột nhiên đứng sững lại, không nói thêm gì được nữa. Cô mím chặt môi lại một lúc rất lâu, cố gắng lấy lại tâm trạng cho thật bình tĩnh. Kiều Thận Ngôn ôm chặt cô vào lòng, nhẹ nhàng nói một cách rất thản nhiên: “Anh hiểu rồi. Những tài liệu trong tập hồ sơ đó kỳ thực là không hề có lợi gì cho ba em cả, có đúng là như vậy không em?”

Diệp Tri Ngã gật đầu, hít thật mạnh mũi và nói tiếp: “Sau khi đưa hết những giấy tờ tài liệu cho ba thì em rời khỏi văn phòng nơi ba làm việc, nhưng mà lại cảm thấy điều gì đó không được bình thường cho lắm. Nhưng đó chỉ là cảm giác mà thôi, em không thể nói rõ ràng chỗ nào bất thường được cả. Đi được vài bước rồi em lại quyết định quay trở vào văn phòng của ba, mở cửa ra thì nhìn thấy ba em đang đốt hết sạch những thứ đang cầm trong tay này”.

“Em đã giật mạnh số tài liệu còn thừa lại trên tay ba và chạy thật nhanh ra ngoài, các cô chú trong văn phòng đều biết em là con gái của phó thị trưởng nên lúc đó không ai ngăn cản em cả. Em lúc đó như người đã mất trí vậy, ôm khư khư đồng tài liệu đó như đang ôm quả lựu đạn nguy hiểm trên tay, không thể hiểu được ba em đang làm gì với những thứ này nữa. Sau đó em tìm một nơi khuất vắng không có người qua lại để trốn cho thật kỹ, vừa gọi điện cho anh Văn Kiệt vừa khóc lóc kể lại chuyện đã xảy ra. Anh ấy cũng sợ, bảo em cứ đợi ở đấy, anh ấy sẽ quay trở về bên em ngay lập tức”.

“Ba em không tìm thấy em đâu cả, đã gọi liên tục vào di động của em. Em lúc đầu không chịu nghe nhưng sau đó không thể kiên nhẫn thêm giây phút nào được nữa, em rất muốn hỏi ba cho ra lẽ, nên đã chịu nghe điện thoại của ông. Trong điện thoại, ba đã kể hết cho em mọi sự thật, nếu như những tập tài liệu đó thực sự được lan truyền ra ngoài thì chính ba sẽ không còn con đường sống nào nữa. Nếu như em không muốn mất đi một người cha thì hãy đem số tài liệu em đã cướp đi mang về cho ba. Em đã hỏi ba rằng thế thì chú Phí sẽ phải làm sao đây, ba đã hỏi vặn lại em luôn là em đã bao giờ từng nghĩ qua vì sao chú Phí lại lưu giữ những thứ hồ sơ này chưa. Em thật sự không biết nên trả lời như thế nào cho đúng cả. Trong đầu em lúc đó loạn hết cả lên, em chỉ còn biết khóc và khóc thôi. Nghe thấy tiếng em khóc, lúc đó ba em cũng đã khóc theo. Ba nói rằng tất cả những việc ba làm chỉ đều mong đạt được một ước nguyện duy nhất là có thể lo được cho em đầy đủ sung túc. Ba từ tấm bé đã khổ đã nghèo lắm rồi. Trong trí nhớ của ba, từ ăn đến mặc đến cả việc học hành tất cả đều là nhờ sự ban ơn, nhờ lòng thương hại của người khác mà có được. Thứ cảm giác đó đã bám theo ba đằng đẳng suốt cả cuộc đời này mất rồi. Ba đã không thể đem lại cuộc sống

hạnh phúc cho mẹ em, nên ba chỉ ước nguyện bù đắp lại hết cho em mà thôi. Ba muốn đem lại cho em một cuộc sống tương lai sung túc nhất, không bao giờ phải lo nghĩ khổ sở vì điều kiện vật chất như ngày xưa ba đã từng phải khổ sở lo lắng ngày đêm nữa”.

“Em từ bé đến lớn chưa bao giờ nhìn thấy ba khóc cả, kể cả trong cái ngày mẹ em mất đi, ba cũng chẳng đến một lần rơi nước mắt trước mặt em. Ba đã khóc, và em cũng khóc nữa, cả hai ba con đều khóc thật thảm thiết. Tâm trạng em lúc đó hoảng loạn hết lên, thật sự đã không nghĩ nhiều đến những lời ba đã nói với em. Nếu như những giấy tờ này là chứng cứ chứng minh ba em đã phạm tội, thế thì làm sao mà cứu được chú Phí nữa cơ chứ. Nếu như chúng thực sự có thể làm bằng chứng để cứu giúp cho chú Phí được, thì tại sao lại đẩy ba em vào con đường chết cơ chứ”.

Kiều Thận Ngôn cau mày một cách lạnh lợi, ngay lập tức hiểu được ý mà Diệp Tri Ngã đang muốn nói: “Ý của em là muốn nói, ba của Phí Văn Kiệt bị giam giữ trong ngục... là có liên quan đến ba của em có đúng không?”

Diệp Tri Ngã cười một cách khổ sở và bất lực: “Anh và anh Văn Kiệt đều thật là thông minh. Ngày hôm đó anh ấy đã vội vàng quay trở lại Hải Thành, biết những giấy tờ ấy đang nằm trong tay của ba em nên trực tiếp đến tìm ba em để đòi lấy lại, kết quả là... Anh ấy lúc đó cũng đã hiểu ra được chân tướng của sự việc rồi. Thế nhưng anh ấy vẫn còn nuôi một chút hy vọng, cầu xin em hãy tìm cách lấy lại những giấy tờ trong tay ba em lúc đó, thế mà em thì lại... Nhưng em thật sự không còn biện pháp nào cả. Em không muốn chứng kiến cảnh ba em và chú Phí đều phải ngồi trong tù giống nhau như thế được”.

“Sau đó em đã băn khoăn suy nghĩ nhiều lắm anh ạ, chú Phí và luật sư đã gặp nhau bao nhiêu lần như thế đều chưa nhắc gì đến tập hồ sơ đó cả. Có thể chú ấy sợ rằng nếu để lộ thông tin này ra sẽ khiến cho ba em biết luôn. Có thể chú ấy muốn tự tay cầm tập tài liệu đó, nếu có bị tuyên án rồi thì những ngày tháng sau đó cũng có thể có cơ hội để lật ngược lại tình thế được. Chú ấy biết ba em chắc chắn sẽ phải tìm mọi cách để có được những loại tài liệu này, chú chỉ không ngờ rằng người đến ngân hàng rút hòm bảo quản ra lại chính là em, không ngờ rằng sự việc lại có thể trùng hợp đến mức như vậy, chứng cứ phản lại ba em thì cuối cùng lại nằm gọn trong tay ba em rồi”.

Kiều Thận Ngôn trầm ngâm hỏi lại: “Và em đã đưa hết chứng cứ cho ba em rồi phải không?”

Diệp Tri Ngã gật đầu đáp lại: “Em đã đưa toàn bộ cho ba rồi... Làm sao lại không thể đưa được, ba là người thân duy nhất còn lại đối với em thôi mà...”

“Thế còn ba của Phí Văn Kiệt thì sao?”

“Số tiền liên quan đến vụ kiện vô cùng lớn, chú Phí đã bị tuyên án tù giam mười hai năm nhưng không bị tịch thu lại tài sản, tất cả tài sản hiện có của gia đình, bao gồm nhà cửa, tiền của đều bị bán hết đi để góp lại trả tiền bồi thường cho nhà nước. Tiền nợ của tập đoàn cũng chẳng đòi lại được bao nhiêu, mà tiền tập đoàn nợ thì lại bị các chủ nợ ngày ngày lần lượt kéo nhau đến đòi, họ bao vây mẹ và anh Phí Văn Kiệt thúc ép họ chỉ trả cho bằng được. Để đạt được mục đích của mình, các chủ nợ đã dùng mọi biện pháp và không kể những lời lăng mạ chửi bới xấu xa nhất dành cho hai mẹ con anh ấy. Mẹ anh Văn Kiệt đã không chịu nổi sức ép đau đớn này và đã vô cùng sợ hãi, cô luôn sống trong cảnh nơm nớp lo sợ, để rồi đã bị tái phát bệnh cũ và chẳng được đến hơn hai tháng sau đó thì qua đời. Chú Phí trong tù biết được thông tin này, bệnh tim vốn đã mắc từ rất lâu trước đó liền tái phát tiếp và thế là cũng đã... Chỉ còn lại một mình anh Phí Văn Kiệt đơn côi trên cõi trần thế này mà thôi. Khi ba mẹ anh ấy mất đi thì cũng là lúc anh ấy không còn bất cứ một thứ gì trong tay cả, dù tập đoàn hay là nhà ở, hay là ba, mẹ nữa...”

Giọng của Kiều Thận Ngôn càng trở nên khê khàng hơn: “Cho nên theo như em nói thì Phí Văn Kiệt hận thù em đúng không?”

Diệp Tri Ngã cười một cách gượng gạo: “Cho đến tận ngày hôm nay, anh Phí Văn Kiệt vẫn chưa nguôi ngoai một chút nào lòng hận thù em cả. Anh ấy vẫn luôn cho rằng ba em và ba anh ấy đều là tông phạm như nhau, hành vi ba em hủy bỏ các bằng chứng liên quan đó hoàn toàn xuất phát từ lợi ích cá nhân của ba em, là tự bảo vệ cho riêng bản thân mình mà thôi. Cho nên anh ấy không thể tha thứ cho ba em được, thế nhưng dù sao thì cũng có thể hiểu và thông cảm được”.

“Sau khi tổ chức tang lễ của chú Phí không được bao lâu, ba em cũng bị nhân viên bên Viện Kiểm Sát truy

xét và bắt đi rồi, đại khái tầm nửa tháng sau đó thôi. Có người gửi cho em một bức thư, là do tự tay ba em viết cho em, khi em mở nó ra thì mới biết đó chính là di chúc”.

“Em Em!”, Kiều Thận Ngôn chủ động ôm cô một cách âu yếm và chặt hơn. Diệp Tri Ngã cúi thấp đầu xuống, tựa hẳn người vào bờ ngực của anh và nói tiếp: “Khi em mở bức thư ra thì ba em đã tự sát trước đó bốn ngày mất rồi, trong thư ba đã nói rõ ràng tất cả mọi chuyện về ba, và tất nhiên cũng trình bày rất rõ ràng những tội mà ba đã phạm phải, cũng có nói đến cả chú Phí nữa. Đến lúc đó em mới biết rằng hóa ra chú Phí hoàn toàn là do ba em... bị ba em cài sẵn bẫy... Người thực sự là tông phạm với ba em chính là giám đốc phòng tài vụ trong tập đoàn của chú Phí cơ. Họ đã lợi dụng chức tước của các quan chức và các công trình giao thông vận tải để tham ô một lượng tiền lớn vô kể, tạo giả một bộ phận giấy tờ thủ tục trong tập đoàn và đưa đẩy trách nhiệm vào đầu chú Phí. Người cùng bị tuyên án với chú Phí trong vụ án đó còn có cả một vị Thứ trưởng của sở giao thông vận tải nữa. Ba em vẫn cứ tưởng rằng có vai vế của những ông quan chức lớn như thế này sẽ có thể núp vào trong bóng của họ để bảo hộ cho mình được, thế nhưng ông không ngờ rằng cuối cùng ông vẫn không thể thoát khỏi vòng pháp luật, thoát khỏi lưới trời lồng lộng được”.

“Phí Văn Kiệt lúc đó cũng biết chân tướng ngọn ngành sự việc phải không em?”

Diệp Tri Ngã gật đầu và trả lời anh: “Vâng ạ, đương nhiên là anh ấy có biết mà, nhà nước đã trả lại số tiền mà nhà anh ấy bồi thường trước đó, nhưng mà số tiền đó chẳng thể thấm vào đâu so với số tiền tập đoàn đang mắc nợ lúc bấy giờ anh ạ”.

“Lần cuối cùng em và anh Phí Văn Kiệt gặp nhau là ở mộ an táng của ba em, trong lễ niệm tang chỉ có duy nhất một mình em bên cạnh ba và cũng là người đưa tiễn ba về nơi cuối cùng mà thôi... Anh Văn Kiệt lúc đó đã từ cổng nghĩa trang đi đến mộ của ba em, anh ấy đi một vòng tròn xung quanh ngôi mộ, rồi đi đến trước mặt em... Ánh mắt mà anh Văn Kiệt nhìn em lúc đó cả đời này em cũng chẳng thể nào quên được. Anh ấy từ trước chưa bao giờ nhìn em kiểu như vậy, cảm giác của em lúc đó, em chỉ biết rằng lạnh nhạt vô cùng, em đã sợ vô cùng... Anh ấy nói với em rằng, anh hận em... Anh ấy chỉ nói đúng ba từ đó ra thôi, rồi quay người bỏ đi, để rồi mãi về sau này... mãi về sau này không bao giờ quay lại dù chỉ một lần...”

Có thể vì nước mắt đã ướt khuôn mặt, khiến cho bầu trời đằng sau đôi mắt ấy trở nên mờ mờ ảo ảo hơn. Diệp Tri Ngã quay đầu lại, ép người sát vào bờ ngực của Kiều Thận Ngôn, hít một hơi thật sâu bầu không khí của buổi tối trong lành, trong bầu không khí trước mặt cô có cả hơi thở phảng phất của anh. Cô để mặc cho những giọt lệ rơi xuống ướt đẫm bờ ngực anh. Mặc dù rất xúc động nhưng cuối cùng cô cũng đã tâm sự hết những cảm xúc ưu tư thầm kín dồn nén bấy lâu trong lòng mình. Cô có thể nói hết ra cho một người biết lắng nghe và sẵn sàng lắng nghe cô nói, cảm giác được nói ra nỗi lòng và được người hiểu mình lắng nghe, thứ cảm giác nhẹ nhõm và trút ra gánh nặng thật khó dùng từ ngữ nào để diễn tả cho chính xác được. Kiều Thận Ngôn lắng nghe suốt từ đầu đến cuối câu chuyện cô kể với anh và luôn dùng tay vỗ nhẹ nhàng vào vai cô. Diệp Tri Ngã nhắm mắt lại, từ từ cảm nhận sức mạnh và tình yêu thương của một người đàn ông dành cho cô. Đột nhiên cô cảm nhận rằng cứ ôm anh như thế mãi và được anh ôm lại, thứ cảm giác cho đi và được nhận lại mới là điều hạnh phúc biết nhường nào.

Cơn gió nhẹ thổi qua, hai người đứng sát bên nhau thật trầm tư lặng lẽ. Diệp Tri Ngã có thể nghe thấy khi Kiều Thận Ngôn an ủi vỗ về cô, mỗi một động tác mỗi một âm thanh phát ra, tai cô dính chặt vào bộ áo anh đang mặc, các lớp áo dính vào nhau tạo ra ma sát kêu sột soạt không ngừng. Và còn cả tiếng thở của anh nữa chứ, rồi còn nhịp tim đập đều đều phát ra dưới lồng ngực của anh. Tất cả mọi tiếng động trên cơ thể anh vang lên hòa trộn đan xen vào nhau, giống như đang góp thành những tia nắng mềm mại uyển chuyển mà nhẹ nhàng êm ái của mặt trời vậy, những tia nắng ấm áp ấy cứ bao quanh lấy mọi động tác chuyển động của cô, bám sát lấy cơ thể của cô cũng tương tự như nàng công chúa đã bị bùa mê của bà phù thủy già vậy, để rồi đến khi màn đêm buông xuống thì mới chấm dứt được mọi sự việc, để có thể lặng lẽ ngồi bên cạnh hồ nước yên ả cho đôi cánh nghỉ ngơi sau những hành trình dài đằng đẵng của cả một ngày mải miết.

Cô lắc lư chiếc cổ dài trắng muốt, ôm chặt eo của anh, nói trong trạng thái mê mê tỉnh tỉnh, không biết mình đang trong cõi thực hay cõi hư vô: “Anh Kiều Thận Ngôn, em đã nói xong rồi đây... Nếu như anh muốn em buông tay anh ra, thì xin anh hãy nói nhanh một chút cho em biết luôn đi, nếu không đợi lâu thêm chút nữa... đợi lâu thêm chút nữa em sợ rằng mình sẽ không nỡ rời xa anh được đâu...”

Kiều Thận Ngôn trả lời câu hỏi của cô bằng một nụ hôn nồng cháy, một nụ hôn thấm thiết yêu thương.

Anh cúi xuống nâng chiếc cằm nhỏ nhắn của người con gái đang e ấp trong lòng anh lúc này đây và đưa làn môi của mình áp sát vào làn môi mềm mại của cô. Buổi đêm tĩnh lặng thanh vắng thỉnh thoảng một ánh đèn điện lóe sáng lên rồi trở lại cho bóng đêm sự huyền ảo hiu hắt theo bản chất vốn có của nó. Phía khung cảnh xa xăm kia được ánh đèn chiếu sáng rọi đến cả một nửa khung trời, những tia sáng lấp lánh lung linh đến thần kỳ huyền ảo, chiếu sâu vào trong đôi mắt cô, lấp lánh những giọt lệ trong sáng.

Diệp Tri Ngã ngẩng cao đầu lên, lần đầu tiên cô chủ động đón nhận tình yêu nồng cháy cuồng nhiệt của Kiều Thận Ngôn dành cho cô. Lần đầu tiên anh không thích dùng hành động của mình để áp đặt lên cho người khác để bắt họ phải phục tùng hay miễn cưỡng chấp nhận. Và đây cũng là lần đầu tiên cô vội vàng mong anh thể hiện cuồng nhiệt hơn, bỏng cháy hơn, mãnh liệt hơn nữa. Chỉ một chiếc hôn nhanh như chớp mắt thôi không thể bù đắp lại sự khuyết thiếu vô ngần đã từ lâu tồn tại trong tâm hồn của Diệp Tri Ngã, cô vẫn còn muốn được anh chứng minh cho cô biết nhiều hơn thế nữa, chứng minh rằng sự lựa chọn của cô về anh là đúng đắn, chứng minh người đàn ông này đáng để cho cô yêu thương cho cô được đặt niềm tin vào anh.

Kiều Thận Ngôn vừa hôn cô vừa bế thốc cô đi vào trong phòng, đến trước cánh cửa thì anh dừng lại, đưa hai tay ôm ấp trọn khuôn mặt của Diệp Tri Ngã, anh nhìn cô với ánh mắt vừa lo lắng lại vừa kiên quyết dứt khoát, giọng trầm nhẹ khẽ khàng bên tai cô: “Bây giờ em vẫn còn một cơ hội cuối cùng để nói không với anh...”

Diệp Tri Ngã đang trong trạng thái phân vân suy nghĩ và cúi thấp hai hàng mi xuống. Nhịp tim của Kiều Thận Ngôn càng đập lên nhanh và dữ dội hơn, anh ngay lập tức ôm chặt cô vào lòng mình, đẩy thật mạnh cánh cửa đang khép hờ trước mặt ra và đi nhanh vào trong căn phòng đó, anh vội vàng bế cô lên và ép cô nằm trên giường ngay bên cạnh, dùng thân hình cao to vạm vỡ và săn chắc khỏe mạnh đè lên cơ thể của cô: “Em có nói không thì anh cũng không bỏ qua cho em nữa đâu!”

Diệp Tri Ngã nhìn khuôn mặt người đàn ông khôi ngô tuấn tú với sắc thái đầy phần nộ đang nằm trên cơ thể của mình liền khẽ mỉm cười với anh. Cô giơ tay lên áp vào sát tai của anh, xòe năm ngón tay nhẹ vuốt từ tai đi vào trong kẽ tóc bên cạnh tai, rồi luồn tay vào trong từng kẽ tóc trên mái đầu của anh, cứ thế từng động tác vuốt ve mơn trớn, từng động tác vô cùng nhẹ nhàng uyển chuyển, mái tóc cứng và ngắn của anh nằm gọn trong lòng bàn tay của Diệp Tri Ngã, để rồi cô hôn lại anh giống như anh đã từng hôn cô, một nụ hôn nồng nàn thấm thiết khiến cho hai người e dè lẫn say đắm.

Thế nhưng cảm giác e dè lẫn say đắm ấy lại chính là một thứ hương thơm dù nhàn nhạt nhưng lại có thể khiến cho lòng người phải ngây ngất vì nó. Trong sâu thẳm đôi mắt anh chứa đựng một sự huyền bí, một sự hấp dẫn khiến cho người khác nhìn không thể kiềm chế được cảm xúc của bản thân, khiến cho người nhìn anh rất muốn thưởng thức, thưởng thức xong rồi lại muốn làm cho nó hòa quyện vào nhau và tan ra.

Hành trình từ một thế giới xa xôi cách trở để đến bên Kiều Thận Ngôn khiến cho Diệp Tri Ngã đã cảm thấy vô cùng mệt mỏi rồi, quãng đường xa xôi như thế, xa tít tắp như thế để rồi cuối cùng cô cũng đã tìm đến được cái đích trong hành trình mỏi miết đi tìm của mình, được đến bên anh và ở bên cạnh anh. Cô không biết cái đích cô đã đặt chân tới lúc này đây liệu có phải là bờ vực thẳm sâu nguy hiểm để chỉ cần trượt chân ngã xuống thôi, một tích tắc sau đó bản thân cô sẽ bị biến tan thành tro bụi? Chỉ qua một đêm thôi là có thể đứng trên một vị trí tốt hơn hẳn so với con đường bằng phẳng lặng lẽ này để được nhìn thấy ánh bình minh rực rỡ sáng rực đẹp đẽ vô ngần dành riêng cho cô.

Cô dùng sức nhấn mạnh đầu Kiều Thận Ngôn xuống cơ thể của mình, đôi môi rung lên khẽ khàng âu yếm với anh: “Ồ cùng với em... đêm nay, được không anh...?”

Đại thiếu gia họ Kiều sắc mặt từ phần nộ chuyển sang trạng thái thoải mái dễ chịu rồi dần nở một nụ cười trên khóe môi. Anh gục đầu vào cơ thể của Diệp Tri Ngã và trả lời cô nồng nàn say đắm: “Cả đêm...”

17. Chương 17

Chương 17: Đắm chìm vào nơi sâu thẳm nhất trong đôi mắt anh

Cả đêm!

Hai từ này nói ra với đầy hàm ý sâu xa, mỗi người không giống nhau thì cũng sẽ nghe và hiểu theo những cách không giống nhau. Diệp Tri Ngã cũng phải đợi đến khi những tia sáng của ánh đèn bên ngoài đường hắt vào leo lắt bên trong căn phòng qua căn cửa sổ kia, thì lúc ấy cô mới hiểu ra hàm ý của Kiều Thận Ngôn trong hai chữ “cả đêm” này là như thế nào.

Kiều Thận Ngôn nằm ngủ ngon lành bên cạnh Diệp Tri Ngã, cánh tay không mặc áo của anh lộ ra ngoài chiếc chăn đang đắp, ôm gọn vào vòng eo của cô. Cô chỉ hơi động đẩy quay ra một chút thôi là y như rằng anh sẽ ho lên vài tiếng ra hiệu không mãn nguyện, rồi anh lấy sức mạnh của mình nhấn vào eo của cô như để được ôm cô chặt hơn nữa. anh sẽ thì thầm nhắc nhở cô phải nằm ngoan ngoãn một chút, không được quay người ngược phía anh nữa, sau đó lại nhắc chân của mình lên đè vào chân của Diệp Tri Ngã, đè một cách áp bức như đang bóc lột cô, như đang trấn áp Diệp Tri Ngã khiến cho cô không còn cự quấy được nữa mới chịu để cho cô yên.

Cho nên tuy cô cảm thấy mệt nhưng lại không thể ngủ ngon được, cơ thể đã tự do hơn hai mươi năm nay dường như chưa thể thích nghi ngay được với sự gọi là đè nén từ bên ngoài vào người. Thế nhưng như thế này cũng không đến nỗi tồi tệ cho lắm. Từ đêm tối khuya khoắt cho đến tận bình minh sáng sớm hôm sau, cứ mỗi lúc ánh đèn huyền huyền ảo ảo len vào trong căn phòng là cô có thể được tận mắt ngắm nhìn khuôn mặt anh lúc mờ lúc rõ, rồi lại rõ đến mức không còn gì để có thể rõ hơn được nữa. Sau khi kết thúc một đêm cuồng nhiệt mê say, cảm giác này cũng tạm được coi là sự thu hoạch mới mẻ liền sau đó.

Một con người cho dù cứng rắn khó gần như thế nào đi chăng nữa, thì khi đã ngủ say các cơ thịt sẽ giãn nở ra và trở nên mềm mại hơn hẳn. Giây phút này đây trông Kiều Thận Ngôn nhẹ nhàng ôn hòa biết bao nhiêu. Nhưng mà cũng thật là kỳ quái, Diệp Tri Ngã lại thấy rằng sắc mặt này của anh lại không đẹp trai bằng lúc anh giương to đôi mắt nghiêm nghị thoáng đôi chút dữ dằn sắc lạnh. Cô đang nghĩ về điều đó và chợt thốt lên cười khê. Hai hàng lông mày được cơn gió nhẹ thoang thoang bay vào như muốn chuẩn bị bay bổng lên cao. Kiều Thận Ngôn mở to đôi mắt trong tiếng cười còn chưa dứt của Diệp Tri Ngã, rồi anh biến nụ cười của cô thành khát vọng bùng cháy sáng lóe lên niềm đam mê không thể nào dập tắt được.

Kiều Thận Ngôn đột ngột chuyển người lên và nằm đè xuống cơ thể của Diệp Tri Ngã, khiến cho cô phải thẳng thốt cất giọng: “Anh muốn làm gì?”

Kiều Thận Ngôn cũng cười theo cô, đôi lông mày nhướn lên hỏi vặn lại câu hỏi của cô: “Em nói xem anh muốn làm gì nào?”

“Sáng sớm như thế này rồi cơ mà ...”

“Có câu nói cổ của người xưa truyền lại như thế nào đấy nhỉ, canh ba thắp đèn canh năm gà cất tiếng gáy, chính là lúc người đàn ông bắt đầu công việc của mình đấy em ạ!”

Diệp Tri Ngã cười bẽn lẽn: “Đồ lưu manh!”

Kiều Thận Ngôn thả lỏng cơ thể mình lại, chỉ còn nằm đè lên cơ thể của Diệp Tri Ngã, không tiếp tục làm những động tác sau đó nữa. Anh cúi thấp xuống, gục đầu vào mái tóc dài đen nhánh mượt mà bên trên chiếc cổ mềm mại của cô, rồi hít một hơi thật mạnh: “Lưu manh cũng cần phải được hưởng niềm đam mê của tuổi thanh xuân chứ. Anh bây giờ đã thuộc về thế hệ chỉ biết giảng giải lý thuyết dài dằng dặc còn xét trên phương diện thực hành thì chẳng được là bao rồi”.

Diệp Tri Ngã cười hiền dưới cơ thể đang nằm sắp lên người mình của anh: “Anh đè nặng em chết mất, xuống mau!”

Kiều Thận Ngôn ngoan ngoãn nghe theo lời cô lật người xuống nằm lại vị trí lúc đầu của anh. Nhưng cánh tay săn chắc của anh vừa chỉ kéo cơ thể cô lên thôi, thì ngay lập tức cả thân hình của cô đã nằm gọn lên trên cơ thể của anh. Cả hai người đều không mặc bất cứ một bộ quần áo nào cả. Tư thế như này được ánh sáng chiếu rọi vào và đương nhiên là sẽ lộ ra có thể nhìn thấy thật rõ ràng, điều này khiến cho Diệp Tri Ngã xấu hổ đỏ bừng mặt lên. Cô ngả cả mái đầu xuống lồng ngực của anh, để che mắt của anh đi, cho anh không còn nhìn thấy cô được nữa. Hơi thở của anh nhẹ nhàng và thật mạnh mẽ, mỗi lần anh thở thì lồng ngực lại nhô lên phập phồng. Diệp Tri Ngã giống như đang nằm sắp trên một chiếc thuyền đang bơi giữa mặt hồ xao động, khi sóng nước nhô lên thì cô cũng được đẩy nhô cao lên theo y như vậy. Được một người đàn ông dùng toàn bộ thân hình của mình để dao bọc cô, che chở cho cô thứ cảm giác này thật là thoải mái

và dễ chịu vô cùng. Diệp Tri Ngã nhắm hai mắt lại thưởng thức và thở đều thở đều, làn môi của cô hướng lên trên và mở miệng ra.

Kiều Thận Ngôn nghe tiếng thở hắt ra của Diệp Tri Ngã liền ngẩng đầu lên hôn nhẹ vào mái tóc của cô. Anh cọ quây người một chút và mỉm cười nói với cô: “Sao em lại nặng như thế này nhỉ, anh cũng bị em đè nặng muốn chết rồi đấy, xuống mau xuống mau đi nào!”

Diệp Tri Ngã ôm chặt lấy hai cánh tay ở hai bên người của Kiều Thận Ngôn, không chịu nằm xuống giường: “Cho em nằm đè lên một chút đi mà...”

Bộ dạng lười biếng nũng nịu của cô khiến cho Kiều Thận Ngôn phá lên cười to. Anh xòe rộng năm ngón tay ra, áp chặt lên bờ lưng trắng muốt không một mảnh áo đắp lên của cô, rồi vuốt nhẹ dọc theo cột sống từ lưng trải dài xuống phía dưới nữa, khiến cho Diệp Tri Ngã cảm thấy hơi ngứa ngáy, nổi cả gai ốc lên. Kiều Thận Ngôn tưởng tượng lại cảm giác của anh trong đêm hôm qua khi anh hôn thắm thiết, hôn đầy đam mê vào vị trí của nơi mà có hình thù giống như hai cánh bướm nhỏ ấy. Nghĩ đến đây làn môi của anh bỗng nhiên trở nên khô cứng lại, đầu lưỡi bắt đầu nhớt nhưng làn da của Diệp Tri Ngã, anh ham muốn được lặp lại một lần nữa hành động ấy để cảm nhận hương vị cảm giác đã trải qua vào đêm hôm qua của hai người.

Khi Diệp Tri Ngã cảm nhận được cơ thể của anh đang sung sức lên, lúc này cô có muốn trốn chạy thì cũng chẳng kịp để hành động được nữa rồi. Cô cứ thế duy trì tư thế nằm sấp lên cơ thể anh. Hai đùi của cô bao bọc lại thân hình của Kiều Thận Ngôn rồi anh nhướn mày lên, thẳng lưng hướng về phía trước. Khi hai tay anh nhấc cơ thể của cô lên cao thì cũng là lúc đã đặt vào sâu bên trong cơ thể của cô rồi. Cả một đêm dài ngây ngất và cuồng dại trong men tình với Kiều Thận Ngôn khiến cho nơi ấy của Diệp Tri Ngã hơi khô và thoáng chút đau nhói. Cô mím chặt môi mình lại và thốt ra âm thanh qua mũi, thứ âm thanh khe khẽ nhịp nhàng. Rồi cô chủ động hướng cơ thể về phía trước hông co mình trốn tránh. Nhưng hai bàn tay của anh đã gờ ra ôm chặt lấy bờ eo thon nhỏ mảnh mai của cô, rồi anh dùng lực đẩy cô xuống với anh.

Đột nhiên được đặt khít vào trong khiến cho không thể hở thừa ra dù chỉ là một khe nhỏ nào nữa, tiếng thở đều đều được biến thành những tiếng rên khe khẽ. Hai bờ vai của Diệp Tri Ngã nhô lên cao, đầu lại được thấp xuống dưới. Mái tóc dài rối bởi xỏa xuống người cô, cứ thế chuyển động trước ngực Kiều Thận Ngôn theo tiết tấu của những động tác nhịp nhàng uyển chuyển của anh đối với cô.

Ánh lửa trong buổi sớm bình minh càng chiếu rọi càng bùng cháy da diết. Niềm đam mê và sự ham muốn của tuổi trẻ chính là nhiên liệu tốt nhất cho sự bùng cháy mãnh liệt ấy. Trên hai cơ thể đang hòa quyện vào nhau nồng nàn cháy bỏng trong giây phút này, Kiều Thận Ngôn dán mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đáng yêu vô cùng của Diệp Tri Ngã. Anh không ngừng cùng cô khám phá và thưởng thức, lên tận trên đỉnh cao ngây ngất để cùng nhau hưởng vị dư âm ngọt ngào. Anh dùng ánh mắt chăm chú quan sát khi nhìn Diệp Tri Ngã để cho cô bớt thẹn thùng vì xấu hổ. Nếu bị một người đàn ông cứ nhìn chăm chăm như đang rất sùng bái mình thì người con gái đó sẽ như nụ hoa càng sẵn sàng cam tâm tình nguyện nở ra chào đón người đàn ông đó đến với mình.

Không biết tự khi nào, tiếng rên xiết của Diệp Tri Ngã đã biến thành những tiếng thở gấp và dồn dập. Hai gò má của cô trở nên ửng đỏ đến hấp dẫn vô cùng. Hai bờ môi cũng đỏ tươi đầy sức quyến rũ mời chào. Cô bám chặt lấy hai vai của anh và theo nhịp chuyển động xoay vòng cơ thể. Khi cả hai người đều đã đạt đến đỉnh điểm của những giai đoạn cuối cùng rồi, bên tai liền vang lên âm thanh mở khóa ở cánh cửa bên ngoài của căn phòng.

Dì Cát thay đôi dép lê bước chậm chậm đi vào bên trong ngôi nhà, nhìn thấy cánh cửa căn phòng ngủ hơi khép hờ, cửa phòng sách cũng đã được mở sẵn ra liền mang hết rau quả và đồ ăn vừa mua ở bên ngoài về đem vào trong gian phòng bếp. Dì vừa nói vừa cười nhẹ: “Đều đã dậy hết rồi đấy à, đi đi làm đồ ăn sáng đây”.

Diệp Tri Ngã quặp hai đùi vào trong đùi của Kiều Thận Ngôn. Hai người ôm chặt lấy nhau và cùng mở to đôi mắt nhìn thẳng vào nhau, không nhịn được phá lên cười. Kiều Thận Ngôn buông cơ thể Diệp Tri Ngã ra và bước xuống giường trước. Cô vội vàng ngồi dậy ngó nghiêng lục lọi đồng quần áo không biết đã vất ở xó nào rồi. Thế nhưng đại thiếu gia Kiều không phải xuống giường mặc quần áo vào người, mà anh đi ra đóng chặt cánh cửa phòng ngủ, rồi liền quay người lại bước thật nhanh lên giường, ôm chặt lấy cơ thể đang định trốn chạy của Diệp Tri Ngã, đẩy sâu vào bên trong bộ phận của cô một cách khốc liệt, và lúc này

anh cử động với những tiết tấu còn mãnh liệt hơn, mạnh mẽ hơn cả lúc này.

Sức của Diệp Tri Ngã không tài nào vượt qua nổi sức mạnh của anh. Cô chỉ còn biết nhỏ giọng thì thầm với anh: “Dì Cát đang đứng ở bên ngoài anh à ... Dì sẽ nghe thấy đấy...” Kiều Thận Ngôn không quan tâm tới những điều đó nữa, cơ thể cường tráng vạm vỡ không mặc chút quần áo nào của anh lộ hết ra dưới ánh mặt trời của buổi sáng sớm chiếu vào. Anh đẩy mạnh cơ thể lên, ôm áp vào vạt rồi hòa quyện vào cơ thể đang trong trạng thái ngưng ngừng khó xử của Diệp Tri Ngã. Chỉ cho đến khi cảm giác ham muốn say mê đến ngậy ngất tâm hồn lại một lần nữa tích đọng lại, rồi được bùng cháy mãnh liệt như pháo hoa tỏa sáng trên bầu trời. Khoái vị trong hai con người dâng lên tuôn trào như điên cuồng, như đang muốn vỡ tung ra, cứ thế cứ thế kéo dài suốt giây phút tiếp sau đó. Trước mắt tất cả chỉ là một màu đen huyền bí.

Khi Diệp Tri Ngã định thần quay trở về với thực tại thì cô đã kiệt sức vô cùng rồi. Cô nằm gọn trong lòng của Kiều Thận Ngôn và bình thần nghỉ ngơi. Cô lắng nghe thanh âm thì thầm bên tai của anh, chỉ dùng có một giây là đã không biết trời đất là gì nữa rồi. Kiều Thận Ngôn chưa nói xong một câu hài hước cho cô nghe, liền cúi đầu xuống nhìn và thấy Diệp Tri Ngã đã ngủ một cách say sưa từ bao giờ rồi. Đã lẫn lộn cả một đêm rồi còn gì nữa, hai quầng mắt của cô như tối sạm lại hơn, khuôn mặt màu hồng như khi thủy triều rút xuống, mệt mỏi khiến cho hơi thở của cô bỗng trở nên nặng và mạnh hơn.

Anh cười phá lên, cúi đầu xuống và hôn âu yếm lên vàng trán của cô, rồi anh bước chầm chậm xuống giường, đi tắm rửa sạch sẽ rồi với tinh thần sảng khoái, vô cùng phấn khích vui vẻ mở cánh cửa phòng ngủ bước ra bên ngoài.

Dì Cát nhìn thấy anh đi ra liền chủ động bước đến phía bên anh, đương nhiên là dì nghe rất rõ âm thanh lúc này trong căn phòng chỉ cách nơi dì đứng một bức tường này mà thôi. Dì tự giác trốn vào trong phòng bếp, rồi còn cẩn thận đóng cả cánh cửa bếp lại cho thật kín đáo. Kiều Thận Ngôn đi vào bên trong gian phòng bếp, hít lấy hít để và trầm trồ khen ngợi: “Dì nướng đồ gì mà trông hấp dẫn thế hả dì Cát, thơm quá đi!”

“Cháo thịt bò nhé”.

“Ôi thế thì ngon tuyệt vời rồi còn gì, cháu thích nhất là món cháo thịt bò đấy”. Kiều Thận Ngôn ngoảnh đầu sang hướng khác ngó nghiêng, “Thế bữa trưa thì sao hả dì? Bữa trưa dì cũng nấu vài món thật ngon vào nhé, cháu và Em Em đều ăn trưa ở nhà”.

Dì Cát quay đầu nhìn anh và mỉm cười rất tươi: “Tôi tây xào nhân tôm nhé, dì sẽ chạy ra ngoài mua luôn về”.

“Có mỗi món này thôi sao dì?”

Dì Cát nở một nụ cười thật hàm ý trên môi và nói tiếp: “Món này là tốt nhất đấy, để bồi bổ cho cháu nữa”.

“Bổ? Bồi bổ gì ạ?”

Dì Cát cười híp hết cả mắt lại, hệt như sợi chỉ dài mỏng tanh vậy: “Thế cháu nghĩ là bồi bổ gì nào?”

Kiều Thận Ngôn phá lên cười vui vẻ và đến ôm bà dì Cát, người đã chăm sóc nấu nướng cho anh ăn từ những ngày anh còn bé tí.

Diệp Tri Ngã đã ngủ một mạch cho đến tận hơn một giờ chiều, cô thay quần áo và tắm gội sạch sẽ. Rồi ngại ngần đi đi lại lại trong phòng ngủ một hồi lâu mới dám ngó cổ bước ra khỏi phòng, cô chào dì Cát đang cười rất tươi vui ở bên ngoài. CƠM canh đã nấu xong hết được sắp xếp gọn gàng chỉ chờ cô ngủ dậy là ăn cùng nhau. Kiều Thận Ngôn đang bận rộn làm việc trong phòng sách, nghe thấy tiếng Diệp Tri Ngã liền vội vàng xoa xoa bụng bước ra ngay: “Cuối cùng em cũng đã dậy rồi đấy, anh đói muốn chết rồi đây này”.

Tay nghề của dì Cát trong lĩnh vực nấu ẨM thực này phải được gọi là vô biên, đến Diệp Tri Ngã cũng phải ăn đến hai bát liền. Sau khi ăn cơm xong hai người ra khỏi nhà. Kiều Thận Ngôn đến tập đoàn làm việc còn Diệp Tri Ngã đến bệnh viện thăm Kiều Mẫn Hàng.

Tôn Gia Linh sáng hôm nay cũng không đến bệnh viện thăm Kiều Mẫn Hàng, để cho cô một mình lặng lẽ trong phòng bệnh rảnh rỗi đến độ chẳng biết phải làm gì, khi vừa nhìn thấy Diệp Tri Ngã bước chân đến liền mở miệng trách cứ luôn: “Chị đã quên luôn em rồi đấy hả, cả một buổi sáng chẳng hề thấy bóng dáng

ma quỷ nào xuất hiện ở đây cả”. Diệp Tri Ngã đưa cho Kiều Mẫn Hàng gói hạt dẻ xào đường ngọt vừa mua ở cổng bệnh viện trước khi bước vào đây, khi ấy mới có thể dùng đồ ăn để lấp đầy miệng không cho Kiều Mẫn Hàng còn than trách gì được nữa.

Căn cứ vào dự định đã được bố trí xong xuôi bài bản, ngày hôm nay sẽ quyết định cách sắp xếp khung cảnh cho sân khấu nơi sẽ diễn ra lễ cưới của Kiều Mẫn Hàng. Tôn Gia Linh đã giúp cô liên lạc với công ty chuyên phụ trách các vấn đề về tổ chức tiệc cưới, đó là một công ty có kinh nghiệm nhất đồng thời cũng thuộc hạng sang trọng cao cấp nhất trong cả thành phố Nam Kinh này. Để phục vụ cho địa điểm tổ chức tiệc cưới, bên công ty này đã đưa ra vài phương án với những phong cách khác nhau để có thể giúp cho khách hàng có sự lựa chọn nhiều hơn và dễ dàng tìm ra phương án yêu thích của mình hơn. Nhà thiết kế hoa nghệ thuật còn đặc biệt chuẩn bị sẵn vài bó hoa được tết độc đáo không giống nhau và các loại đồ trang sức khác nhau nữa, họ đều đã chụp hình cẩn thận lại và còn chụp lưu lại những phong cách tổ chức địa điểm đã từng thiết kế trước đây để mang đến cho mọi người tham khảo.

Những phương án này thì cái nào cũng đẹp hết. Diệp Tri Ngã và Kiều Mẫn Hàng lần lượt ngắm nhìn chăm chú từng phương án nhưng đều không đành lòng bỏ đi bất cứ một thứ nào. Ngắm đi ngắm lại, chọn mãi chọn hoài. Cuối cùng thì cả hai cùng tập trung vào hai phương án, một phương án có phong cách thiết kế với hai màu xanh lá cây và trắng làm tông nền chủ đạo, kiểu dáng nho nhã sang trọng và đầy nét tươi mới sáng tạo. Còn phương án kia có màu hồng phớt làm tông nền chủ đạo với phong cách thiết kế đáng yêu và mỹ lệ.

Kiều Mẫn Hàng gãi đầu do dự: “Chị dâu, chị nói xem rốt cuộc nên chọn phương án nào thì đẹp nhất ạ?”

Diệp Tri Ngã giơ cao bức ảnh của hai phương án lên hai tay ngắm nghía, mắt đảo quanh liên tục: “Hay là làm luôn hai phương án đi, mỗi bên ta làm một phương án vậy, nửa bên trái sẽ là phong cách với tông nền xanh trắng chủ đạo, nửa bên phải còn lại là phong cách với tông nền hồng chủ đạo”.

Kiều Mẫn Hàng cười hi hi rồi nói: “Hay là như thế này đi, em kết hôn thì dùng một phương án, còn phương án còn lại sẽ để dành cho chị khi kết hôn. Cả hai phương án này đều đẹp quá, mình mà không dùng phương án nào trong số này thì sẽ đáng tiếc biết bao chị à!”

Diệp Tri Ngã suy nghĩ mông lung: “Hay là em chọn bộ hồng phớt này đi, nó giống hệt như em vậy, vô cùng đáng yêu, nhí nhảnh, mà phong cách lại phù hợp với em và với cả màu của chiếc váy cưới của em nữa chứ”.

Mới nhắc đến bộ váy cưới thì y như rằng Tôn Gia Linh đã có mặt ngay lập tức. Cô mang đến công trình cả một buổi sáng bận rộn chạy khắp chốn mới làm xong được của mình. Cô đã tìm đến một người đồng nghiệp cùng làm về ngành nghề thiết kế thời trang như mình để tìm tòi, để moi móc cho bằng được một số bí quyết của họ và cũng như những đồ quý giá trân trọng cất giữ bao lâu của họ, đó là chiếc khăn che đầu đã cổ có màu sắc và chất liệu được làm giống hệt với chiếc váy cô tặng cho Kiều Mẫn Hàng, đã cắt vừa khít với số đo của chiếc váy cưới, rồi dùng nhiệt độ cao ép tỉ mỉ từng hạt kim cương lên chiếc khăn trùm đầu này, những hạt kim cương đó được đính giống hệt với bức hình thù được thêu trên ngực của bộ váy. Cô xem lại từng phương án thiết kế sân khấu cho lễ cưới và cũng đồng tình chọn bộ màu hồng phớt đó, và tiếp theo hai bộ váy dành cho hai phù dâu mặc cũng được căn cứ theo phong cách thiết kế sân khấu này để tạo ra.

Ba người con gái cùng chung tay chuẩn bị cho lễ cưới của Kiều Mẫn Hàng. Tâm trạng của cô ngày hôm nay vô cùng tốt, những nụ cười tươi rói không ngừng nở trên môi. Rồi Diệp Tri Ngã chạy đến văn phòng làm việc của Đỗ Quân để hỏi thăm về tình hình sức khỏe của Kiều Mẫn Hàng, sau đó quay về báo cáo cho Kiều Mẫn Hàng rằng chủ nhiệm Đỗ đã đồng ý cho cô hai ngày sau được xuất viện về nhà.

Kiều Mẫn Hàng vui mừng không kể xiết, khi nhìn thấy Phí Văn Kiệt mở cửa bước vào phòng thăm cô, liền cười thật tươi, một nụ cười tràn ngập vui vẻ và hạnh phúc: “Anh Phí Văn Kiệt, sao hôm nay anh đến thăm em sớm thế vậy! Em kể cho anh nghe một chuyện tốt vô cùng nhé, chỉ hai ngày nữa thôi là em có thể được xuất viện về nhà rồi anh à!”

Diệp Tri Ngã ngồi sắp xếp một đồng hình ảnh đang nằm ngổn ngang tại căn phòng của Kiều Mẫn Hàng, cô bước thật nhẹ thật khẽ khàng như không chút động tĩnh nào đi về phía khung cửa, nơi cách Phí Văn Kiệt và Kiều Mẫn Hàng hơi xa một chút, để lại những bức hình liên quan đến lễ cưới đã được thống nhất chọn xong, những thứ còn lại cho hết vào chiếc túi to đựng các giấy tờ khác của công ty chuyên phụ trách chuẩn bị lễ cưới đó. Kiều Mẫn Hàng thăm thẳm thì thì nói chuyện với Phí Văn Kiệt, cô nói về việc đã thương

lượng với chị Tôn Gia Linh chuẩn bị cả trang phục cưới cho Phí Văn Kiệt, rằng anh nên mặc bộ âu phục màu đen hay là màu trắng, rằng nên phối với chiếc cà vạt nào để phù hợp với bộ âu phục đó, hay chọn loại cà vạt đã được thắt sẵn rồi, không biết nên chọn thế nào cho anh được đẹp nhất trong ngày cưới.

Kiều Mẫn Hàng nói chuyện một hồi mà không nghe thấy tiếng của Diệp Tri Ngã đâu cả cô liền cười to và cất giọng gọi với sang Diệp Tri Ngã: “Chị dâu à, chị nói xem thế nào đi ạ, rốt cuộc nên chọn loại nào thì đẹp hả chị?”

Diệp Tri Ngã ngẩng đầu lên cười và đáp lại: “Đều đẹp cả em à”.

Tôn Gia Linh cũng cười theo và nói: “Anh Phí Văn Kiệt nhà em thì mặc loại nào mà không đẹp cơ chứ, em hãy lo cho chính bản thân em đi Kiều Mẫn Hàng ạ, đừng để đến lúc đấy lại bị người ta nói rằng một bông hoa nhài cắm ngay vào bãi cứt trâu đấy nhá!”

Kiều Mẫn Hàng nhảy cẫng lên đánh đùa Tôn Gia Linh vài cái, còn Phí Văn Kiệt thì ngồi yên bên cạnh và nhìn hai cô gái đang say sưa trêu đùa nhau, anh không hề đưa mắt nhìn sang phía bên Diệp Tri Ngã một chút nào cả. Diệp Tri Ngã ngồi một bên thoảng chút ngại ngùng, cô bật ti vi lên xem, lúc này đồng hồ cũng đã điểm năm giờ chiều rồi, cô liền đứng dậy và chào tạm biệt Kiều Mẫn Hàng. Kiều Mẫn Hàng không để tâm và nũng nịu trách móc Diệp Tri Ngã bắt cô ngày mai phải đến sớm một chút rồi lại quay sang nói với Phí Văn Kiệt đang ngồi bất động một chỗ bên cạnh mình: “Anh Văn Kiệt, anh cũng đừng có ngồi im lìm ở đây như thế nữa chứ, em và chị Tôn Gia Linh có chút chuyện bí mật muốn nói riêng với nhau đã, chị dâu hôm nay cũng không có lái xe đến đây thăm em đâu, hay là anh đi về luôn rồi cho chị ấy quá giang cùng anh nhé”.

“Không cần đâu em à, chị gọi taxi đến là về được ngay ấy mà”. Diệp Tri Ngã nghe thấy lời dăn dò của Kiều Mẫn Hàng liền vội vàng từ chối ngay. Nhưng Kiều Mẫn Hàng đã gạt: “Về được ngay gì cơ chứ, ở cổng bệnh viện là khó gọi taxi nhất còn gì nữa chị, mà bây giờ lại đúng là giờ tan ca, cho nên chị có đợi đến nửa tiếng cũng chưa chắc đã gọi được taxi về đâu. Anh Văn Kiệt đưa chị dâu về nhà đi, cũng chẳng phải là chuyện gì to tát mà chị”.

Tôn Gia Linh cũng gật gù đồng ý lời của Kiều Mẫn Hàng: “Đúng đấy chị à, giờ này mà đứng ở cổng bệnh viện thì tìm đâu ra một chiếc taxi trống cơ chứ. Cũng chỉ còn vài ngày nữa thôi là thành em rể rồi còn gì nữa, chị Diệp không cần phải khách sáo như thế với anh Văn Kiệt đâu chị ạ”.

Phí Văn Kiệt lúc này mới đưa mắt nhìn Diệp Tri Ngã một lần, anh đang ngồi trên ghế liền bật dậy và nói: “Thế thì anh đi trước em nhé, sáng mai ở công xưởng không có việc gì bận rộn cả, anh sẽ đến đây ngồi với em”.

Sau khi rời khỏi phòng bệnh của Kiều Mẫn Hàng đang điều trị, thì cũng là lúc nụ cười trên môi của Diệp Tri Ngã và Phí Văn Kiệt đã biến mất. Hai người cùng bước ra nhưng người trước kẻ sau lần lượt đi ra phía cầu thang máy. Thời gian này người chờ đợi để đi thang máy đông vô cùng, mỗi tầng đều hiển thị có người đang đi và dừng lại. Khi thang máy chỉ còn cách nơi anh và cô đang đứng chờ thì đột nhiên chiếc xe lăn chuyên dành cho bệnh nhân cấp cứu vội vàng chạy từ bên ngoài đến. Tất cả những người đi trong chuyến này đều phải đứng một cách chật chội, bó hẹp trong một chiếc thang máy nhỏ mà có đến biết bao nhiêu người ở đây. Ngay đằng sau Diệp Tri Ngã là ngực Phí Văn Kiệt kề sát. Cô cảm thấy ngại ngùng quay đầu sang một bên và cúi xuống, đầu ấn của nụ hôn thăm thiết phía dưới bên phải cổ vẫn còn dư âm vô cùng mạnh mẽ và mãnh liệt, vẫn còn hiện rõ và kích thích.

Hai người chỉ là đứng sát nhau nhưng Diệp Tri Ngã có cảm giác thật kỳ lạ, cô như cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ cơ thể của Phí Văn Kiệt, đến hơi thở của anh lúc này dường như cũng mạnh và gấp hơn so với bình thường. Thật không dễ dàng gì mới xuống được tầng một. Khi những người cùng đứng với Diệp Tri Ngã và Phí Văn Kiệt đã đi ra gần hết rồi, đám người còn lại bên trong liền ào ào xô ra. Diệp Tri Ngã cũng phải theo đà vội vàng bước ra thật nhanh. Thế rồi bàn tay của Phí Văn Kiệt từ đằng sau kéo mạnh cô lại, rồi tay kia của anh che chắn cho cô không để cô bị những người xung quanh va chạm vào. Anh từ từ nắm tay cô giúp cô đi ra khỏi đám đông một cách an toàn.

Mùi thuốc sát trùng lan tỏa khắp bệnh viện. Diệp Tri Ngã e lệ cúi đầu xuống và nói lời cảm ơn Phí Văn Kiệt, thế nhưng cô lại nhìn thấy rất rõ ánh mắt giận giữ của anh lướt qua cô. Rồi ánh mắt ấy bất ngờ biến mất ngay trong tích tắc, để lại hai hàng mi dài lẳng lẳng khép xuống. Phí Văn Kiệt bước qua Diệp Tri Ngã,

những bước chân của anh thật dài và cũng thật nhanh, lướt qua người cô và hướng ra phía ngoài, ra khỏi tòa nhà dành cho bệnh nhân này.

“Anh Văn Kiệt!”

Phí Văn Kiệt dừng chân lại. Diệp Tri Ngã liền mỉm cười và nói với anh: “Thật sự không cần phải làm phiền đến anh nữa đâu ạ, em về một mình cũng được rồi, tiện đường còn có thể đi dạo bộ ngắm đường phố nữa anh ạ”.

Phí Văn Kiệt không quay đầu lại, nhưng anh cũng không bước đi tiếp nữa. Những người ra ra vào vào ở tòa nhà dành cho bệnh nhân nằm viện điều trị này rất đông, họ mãi miết lướt qua nơi có hai con người đang đứng lặng thinh, họ dường như chẳng hề đoái hoài gì đến sự có mặt của hai người ấy, cũng giống như thời gian vậy, giống như vận mệnh của mỗi người vậy, và cũng giống như không có bất cứ một cách nào khác để có thể lặp lại những điều đã từng xảy ra như lần đầu tiên.

Diệp Tri Ngã đi ra khỏi cổng bệnh viện không được bao lâu thì liền nhận được điện thoại gọi đến của Kiều Thận Ngôn. Anh vẫn đang ở trong tập đoàn, trong tay có biết bao công văn giấy tờ đang chờ anh giải quyết. Kiều Thận Ngôn nói rằng anh không thể trở về nhà ngay lập tức được, và cũng không thể ăn cơm tối cùng cô hôm nay được. Anh còn dặn rằng nếu về quá muộn thì cô phải ngoan ngoãn đi ngủ một mình trước, không được chờ anh.

Tập đoàn của Kiều Thận Ngôn cách bệnh viện nơi Kiều Mẫn Hàng nằm điều trị không xa lắm. Diệp Tri Ngã cầm điện thoại trong tay và đứng sững lại trên đường một lúc rất lâu. Cô liền bước vào một quán ăn nhỏ đang bốc hương thơm nghi ngút, mua hai phần cơm thịt nướng loại ngon và nước súp thịt sườn nóng hổi rồi ngồi xe buýt đến tập đoàn của Kiều Thận Ngôn đang làm.

Đây là lần đầu tiên Diệp Tri Ngã đến tập đoàn của Kiều Thận Ngôn. Cô đứng dưới chân cổng tập đoàn ngẩng đầu lên cao nhìn dõi theo phía khung cửa sổ với ánh đèn chập chờn lúc sáng lúc tối, mờ mờ ảo ảo. Tim cô lúc này bỗng dưng đập thình thịch. Ngày hôm qua vẫn còn như thế cơ mà, hôm nay liền hấp tấp chạy ngay đến tìm anh, giống như là cô đang bám theo anh thì đúng hơn. Thế nhưng lúc này nếu cô không đi lên thì những đồ ăn đồ uống này biết phải giải quyết ra sao đây? Cô nghĩ đi nghĩ lại một hồi rất lâu, rồi lại suy ngẫm liên tiếp không ngừng. Rồi Diệp Tri Ngã vẫn chưa tìm cho ra được lý do mà cô thấy có thể thuyết phục được bản thân mình cả. Thế rồi cô cười một cách gượng gạo lặng lẽ quay đầu bước ra, đi theo ánh đèn điện của đêm tối bước về phía ngôi nhà đang chờ đợi cô ở phía ấy.

Cô đi chưa được một trăm mét thì di động liền vang lên tiếng nhạc. Vẫn là Kiều Thận Ngôn gọi cho cô: “Em đang ở đâu vậy hả? Tại sao em vẫn chưa chịu về nhà thế?”

Diệp Tri Ngã đặt túi cơm hộp trên chiếc ghế dài ở bên đường, cô ngồi xuống nói chuyện với anh: “Em đang ở trên đường anh ạ”.

“Đang trên đường sao? Vẫn chưa bắt được taxi sao?”

“Dạ, em ngồi xe buýt anh ạ”.

“Còn bao lâu nữa em mới về đến nhà thế?”

“Tầm khoảng...”, Diệp Tri Ngã ngó nghiêng ra xung quanh. Nếu như cô đi bộ về nhà thì e rằng phải mất đến một lúc lâu nữa, “Tầm khoảng nửa tiếng hoặc bốn mươi phút nữa anh ạ”.

“Sao lâu thế cơ chứ! Em đang ở đâu rồi hả? Anh đến đón em luôn nhé”.

Diệp Tri Ngã bần thần phải đến một lúc mới trả lời anh: “Anh đang ở đâu thế ạ? Anh không ở tập đoàn nữa sao anh?”

Kiều Thận Ngôn thoáng chút ngập ngừng rồi mới trả lời cô: “Anh có chút việc... Em đang ở đâu rồi? Đừng có đi xe buýt nữa em, đợi anh một chút anh sẽ đi đón em ngay”.

“Em đang ở, em đang ở...”, Diệp Tri Ngã với vẻ mặt hơi ngại ngần không dám nói ra, phải ngập ngừng đến một hồi mới trả lời câu hỏi của anh, “Em đang ở dưới tòa nhà tập đoàn của anh thôi...”

Kiều Thận ngôn không ngờ đến câu trả lời như thế này của Diệp Tri Ngã, anh nói luôn: “Em... đã nhớ anh đến như thế rồi sao, hả em?”

“Anh thì có”. Diệp Tri Ngã nghe thấy tiếng cười thật tự nhiên thật thoải mái của Kiều Thận Ngôn, cảm giác do dự và ngại ngùng bỗng dường như mất tăm ngay sau đó, “Anh đã ăn cơm tối chưa ạ? Em đã mua cơm thịt nướng rất là ngon đến đây để cho anh ăn này”.

Kiều Thận Ngôn ngập ngừng một hồi lâu rồi mới mỉm cười đáp lại cô: “Đợi anh một chút nhé, anh sẽ đến chỗ em ngay đây”.

Mười mấy phút sau đó, Kiều Thận Ngôn nhìn thấy Diệp Tri Ngã đang ngồi ở băng ghế dài trên vỉa hè chờ anh. Thế nhưng vì sợ phần cơm mua về sẽ bị lạnh nên cô đặt cả hộp cơm lên trên đùi mình, và còn dùng khăn quàng cổ quấn quanh lại cho giữ được hơi ấm không bị tỏa ra vì tiết trời lạnh lúc này. Con đường này không cho phép dừng xe ở đây, khi cô vừa nhìn thấy xe anh tiến đến phía mình liền chạy thật nhanh đến phía anh và ngồi tốt vào trong xe, giọng vui vẻ nói chuyện với anh: “Anh đến nhanh thật đấy”. Vừa ngồi trong xe, Diệp Tri Ngã liền ngửi thấy ngay mùi cơm bốc lên thơm nghi ngút, thật là hấp dẫn và ngon lành, cô hít lấy hít để như đang tranh thủ thưởng thức mùi thức ăn thơm nồng này: “Mùi gì đấy hả anh?”

Kiều Thận Ngôn đã không đưa cô về nhà mà lái xe trực tiếp đến nhà để xe ở dưới hầm của tập đoàn nơi anh làm việc. Sau khi anh xuống xe liền mở một chiếc túi đựng đằng sau cốp xe ra và nói với cô: “Thư ký Vương đã làm cơm kali mang đến cho anh đấy, anh định mang về cho em ăn cùng nữa...”

Hai người đứng cùng nhau trong nhà để xe, một người đứng bên cạnh cánh cửa sát ngoài chiếc ghế ngồi phụ trước xe, còn người kia đứng bên dưới đối diện với ghế lái chính, khoảng cách giữa hai người cách nhau phải đến chiều dài của cả một chiếc xe, và mỗi người thì cầm trên tay một chiếc túi đựng thức ăn đã nấu sẵn. Không còn nhớ ở đâu đó đã từng có người đã nói một câu như thế này, đại ý là một cộng miếng một bát cơm thôi nhưng sẽ khiến cho lòng người ấm áp mãi mãi và không thể dùng được lời nào hay ngôn ngữ nào để miêu tả cho chính xác được tâm trạng của cô, rốt cuộc gọi đó là cảm động hay là buồn cười thì cô cũng chẳng biết được nữa. Cô nở một nụ cười rất tươi nhìn thẳng vào Kiều Thận Ngôn, nụ cười như muốn khiêu khích cái dạ dày đang đói cồn cào muốn sôi tung lên của anh. Trong nhà để xe toàn mùi xe hơi và khói bụi thật là khó chịu như thế này, hương thơm của đồ ăn bốc lên ngào ngạt khiến cho người ngồi phải xiêu lòng.

Kiều Thận Ngôn cầm chùy chìa khóa ra, mở cánh cửa xe mà mới đó thôi anh vừa khóa cẩn thận lại, sau hai tiếng tít của còi chống trộm trong xe, anh liền kéo ngay Diệp Tri Ngã đi xuống cánh cửa phía ghế đằng sau xe, rồi đẩy nhanh cô vào bên trong đó. Diệp Tri Ngã mỉm cười và hỏi anh: “Anh làm gì thế, anh làm gì thế hả?”

Đại thiếu gia cũng vội vàng ngồi luôn vào trong xe với cô, anh không thể chờ đợi được lâu hơn thế nữa, ôm chặt lấy cô và hôn tới tấp: “Anh không kiên nhẫn để lên tầng được nữa rồi em...”

Diệp Tri Ngã cười nghiêng ngả như muốn rơi cả nước mắt. Lúc này cô cũng có cảm giác giống như anh, thứ cảm giác không thể chờ đợi lâu hơn được nữa. Không gian ở hàng ghế đằng sau xe không được rộng và thoải mái cho lắm. Cô bị anh hôn liên tiếp, hôn nồng nàn đến mức khiến cho cô như muốn điên cuồng hét người lên, tinh thần đắm đuối cảm giác ham muốn đến tột độ. Và cô cũng phải mất một thời gian khá lâu mới gỡ cho bằng được cánh tay săn chắc của anh đang sở soạn vào cơ thể cô ở bên trong lớp váy mỏng manh này. Kiều Thận Ngôn dùng trán của mình chạm nhẹ vào vầng trán của Diệp Tri Ngã rồi lắc đầu than vãn với cô: “Tại sao anh lại bị em mê hoặc đến mức điên cuồng như thế này, em đúng là một cô yêu tinh, hồ ly tinh...”

Đôi mắt long lanh của Diệp Tri Ngã cứ thế nhìn anh và cười không ngớt. Kiều Thận Ngôn ho vài tiếng lấy lại giọng, rồi đẩy cô một cách thô lỗ sang vị trí ghế ngồi ngay bên cạnh. Anh chỉnh lại quần áo cho ngay ngắn rồi kéo cánh cửa xe ra, bước ra ngoài một cách chớp nhoáng và nói với cô: “Việc chính đều đã bị em làm cho anh lú lẫn hết cả rồi đấy, mau cùng anh đi lên tầng ăn tối, đi nào em”.

Hai người tay trong tay cùng nhau đi đến tầng nơi có cầu thang máy của tập đoàn, vừa mở cánh cửa thang máy ra, Kiều Thận Ngôn đã rất nhanh lấy lại tinh thần và trở về với trạng thái và phong độ của một ông tổng giám đốc. Anh đi những bước đi trịnh trọng phía đằng trước còn cô cúi đầu lèo đèo bước theo phía sau anh. Mặc dù bây giờ đã qua thời gian làm việc từ lâu rồi, thế nhưng vẫn còn không ít những ánh mắt dõi theo đầy vẻ tò mò tọc mạch. Bởi họ nhìn thấy đây là lần đầu tiên ông tổng giám đốc đưa một người con gái đi vào trong văn phòng làm việc của riêng mình.

Mối quan hệ giữa thư ký Vương và gia đình dòng họ Kiều không giống như những mối quan hệ bình thường một chút nào. Cô đã nghe nói về Diệp Tri Ngã từ lâu rồi, nên khi thấy Diệp Tri Ngã bước đến liền tỏ ra vô cùng niềm nở và nhiệt tình, chủ động đi đến phía hai người và chào hỏi Diệp Tri Ngã, cô còn giúp hai người mang hộp cơm đi hâm nóng trong lò vi sóng. Diệp Tri Ngã thoáng chút ngượng ngùng không tự nhiên cho lắm, mãi cho đến khi cánh cửa văn phòng làm việc của Kiều Thận Ngôn được khép lại thì cô mới như vừa được trút một hơi thật thoải mái, rồi cùng anh đi vào gian phòng đôi bên trong đó. Họ cùng ngồi trên ghế sofa và cùng nhau ăn cơm tối.

Tốc độ ăn cơm của Kiều Thận Ngôn nhanh vô cùng. Chỉ sau ba đến năm phút thôi là trận chiến của anh đã được giải quyết một cách gọn gàng sạch sẽ. Sau khi ăn xong anh liền đi ra ngoài tiếp tục làm công việc của mình. Kiều Thận Ngôn là một người có tinh thần và thái độ làm việc rất nghiêm túc, yêu cầu của anh đối với những người cấp dưới cũng rất cao, và hơn thế nữa yêu cầu đối với chính bản thân anh thì lại còn cao hơn nhiều lần nữa. Từ ngày anh nối nghiệp ba tiếp quản công việc này, nhờ năng lực của anh đã giúp cho tập đoàn Ninh Huy xuất khẩu được lượng gang sắt ra nước ngoài cao đến vài trăm phần trăm so với thời kỳ ông Kiều Giám An vẫn còn đảm nhiệm, đồng thời tập đoàn cũng nhập về ngày càng nhiều trang thiết bị máy móc mới và hiện đại. Thời gian này tập đoàn của anh đang đấu thầu để xây dựng một cây cầu dây văng vượt qua lòng biển lớn ở khu vực Tây Á, nếu như công trình này có thể được đấu thầu thành công không chỉ có thể chứng minh được thực lực mạnh mẽ của tập đoàn mà còn có khả năng mở thêm một thị trường mới với tiềm năng vô hạn. Chính vì vậy mà Kiều Thận Ngôn vô cùng vô cùng quan tâm đến công trình này. Buổi tối bảy giờ rưỡi anh đã hẹn sẵn những người tham gia phụ trách đảm nhiệm công trình đó và có cả sự tham gia của những người đã được phân công công tác tại khu vực Tây Á trước đó để cùng tổ chức một cuộc họp thảo luận bàn bạc chung thông qua internet.

Diệp Tri Ngã ăn cơm tối xong liền dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ trên bàn rồi nghiêng người trên ghế sofa xem chương trình chiếu trên tivi. Cô xem được một lúc thì đến quảng cáo và sau đó không còn hơi sức để chuyển từ kênh phát quảng cáo sang một kênh bất kỳ nào muốn xem nữa rồi. Cô liền tắt luôn tivi đi mà mở máy tính ra. Trong căn phòng đôi của Kiều Thận Ngôn cũng có một dàn máy tính, thế nhưng có thể do từ trước tới nay bộ máy tính đó chưa được sử dụng qua bao giờ cho nên bên trong máy tính hoàn toàn trống rỗng, không được lắp đặt bất cứ một phần mềm nào cả. Cô cũng lười biếng không muốn phải tải về từng phần mềm một, nên đành chuyển sang chức năng chơi trò chơi ngẫu nhiên ở trong máy. Cô chơi trò gọi là đón rồng vào nơi hoang vắng. Thế nhưng trò chơi này có chơi mãi miết thì cũng chỉ tầm khoảng nửa tiếng là xong hết, nếu có tiếp tục chơi nữa thì sẽ khiến cho người chơi cảm thấy phát ngán. Cô nhìn chăm chăm vào những lá phiếu bằng giấy bay qua lượn lại liên hồi trong màn hình máy vi tính, đôi mắt đã bắt đầu cảm thấy đau nhức, hơi tê tê cay cay và mỏi mệt. Rồi như không chịu đựng được nữa, cô đứng bật dậy đi ra phía khung cửa ngoài kia vươn vai duỗi người.

Có thể là do liên quan đến độ tuổi mà Kiều Thận Ngôn rất thích cảm giác đứng từ trên cao nhìn xuống khung cảnh phía dưới. Không kể là nhà ở hay văn phòng trong tập đoàn, thì anh cũng đều chọn ở tầng cao nhất. Không khí của buổi đêm mới thanh vắng và thoáng đãng làm sao. Phía ngoài ô cửa kia là cả một không gian rộng lớn bát ngát với những ánh điện nhấp nháy lung linh, thật là rực rỡ. Cho nên cô không sao nhìn nổi những vì sao xa xăm nằm trên bầu trời cao vời vợi kia được.

Cũng không biết giờ đã là mấy giờ rồi nữa. Cánh cửa văn phòng nơi mà Kiều Thận Ngôn làm việc lúc mở ra lúc lại khép chặt vào. Có thể sắp đến giờ tan họp rồi cũng nên. Diệp Tri Ngã lại cố gắng đợi thêm một lúc nữa, cô nhẹ nhàng kéo cánh cửa văn phòng ra một chút xíu rồi nghiêng người nhìn qua khe cửa nhỏ này nhìn vào bên trong. Kiều Thận Ngôn đang sắp xếp chỉnh lý lại một số hồ sơ, nhìn thấy Diệp Tri Ngã liền mỉm cười giơ ngón tay ra chỉ trỏ ám hiệu cho cô: “Em vào đây đi”.

“Anh làm xong rồi phải không ạ?”. Diệp Tri Ngã bước đến bên anh. Kiều Thận Ngôn gật gù đầu, lấy chiếc điện thoại chuyên dùng để gọi nội bộ trong tập đoàn và nhấn vào nút bên thư ký Vương, dặn cô tan ca và về nhà trước. Diệp Tri Ngã lắc đầu nói, “Giờ mới biết rằng mọi người kiếm tiền thật là không hề dễ dàng chút nào cả anh ạ”.

Kiều Thận Ngôn mỉm cười với cô rồi kéo cô vào sát người anh, hôn cô một cái, rồi lại tiếp tục đi ra phía máy tính bận rộn tiếp công việc của mình: “Pha cho anh một cốc cafe nhé, đặc một chút đấy”. Diệp Tri Ngã ngoan ngoãn vâng lời ra ngoài văn phòng làm theo yêu cầu của anh. Lúc này thư ký Vương đang chuẩn bị đi về nhà, cô liền pha sẵn cafe và đưa cho Diệp Tri Ngã bưng vào bên trong, đặt ở nơi mà Kiều Thận

Ngôn chỉ cần giơ tay ra là có thể lấy ngay được tách cafe lên để uống. Sau đó Diệp Tri Ngã ngồi vào trong chiếc ghế da đặt ngay phía đối diện bàn làm việc của anh, tò mò ngắm nhìn anh trong bộ dạng chăm chú cần mẫn làm việc.

Một người đàn ông khi làm những công việc khác nhau sẽ hiện ra những vẻ mặt và tướng mạo không hề giống nhau. Lúc này đây, Diệp Tri Ngã không hề nhận ra biểu hiện cố chấp gia trưởng hay sắc thái luôn muốn bắt ép người khác phải phục tùng cho mình đâu nữa. Anh hơi chau mày và nhăn trán. Đôi mắt bị ánh sáng của màn hình máy tính chiếu rọi vào trở nên lấp lánh sáng rực. Làn môi mím chặt vào nhau một cách vô thức, nếp nhăn ở hai khóe môi ẩn hiện. Anh đang rất chuyên tâm và tập trung cao độ vào công việc nên không thể biết rằng mình đang bị ánh mắt của một người con gái dõi nhìn theo. Bận chừng khoảng hai mươi phút thì lúc đó Kiều Thận Ngôn mới dừng lại với tay lấy tách cafe đã trở nên nguội lạnh từ bao giờ đưa lên môi và nhấp một ngụm nhỏ.

“Đi lấy cho anh một số đồ”, Kiều Thận Ngôn nói với Diệp Tri Ngã giống như đang ra lệnh một cách cứng nhắc cho thư ký Vương vậy, “Ồ ngăn kéo thứ hai bên phải bàn sách trong phòng”.

Kiều Thận Ngôn không nói thêm câu gì cả, bàn phím máy tính lại liên tục vang lên tiếng gõ đều đều. Diệp Tri Ngã bước đến bên cạnh bàn sách và cúi người mở chiếc ngăn kéo trong đó ra, cô bất ngờ vui mừng hét lên một tiếng, rồi ngay lập tức lấy tay bịt mồm của mình lại.

Trong ngăn kéo bàn chỉ đặt một hộp kính trong suốt, bên ngoài hộp có thắt chiếc ruy băng màu hồng phớt đáng yêu, bên trong thì xếp đầy những nhụy hoa màu hồng nhẹ, nhụy hoa nằm ở giữa. Một đôi giày chuyên dành cho luyện múa ballet màu trắng muốt được đặt cẩn thận ở bên trong, dây giày được thắt hình cánh bướm thật xinh đẹp và hấp dẫn. Bên trong đế giày có thêu hình hoa màu vàng, khắc tên hãng Grishko, đây là hãng giày múa ballet nổi tiếng nhất thế giới này.

Diệp Tri Ngã thốt lên không ngừng vì quá ngạc nhiên và vui sướng, mà cô không hề nghe thấy tiếng bước chân đi tới của Kiều Thận Ngôn đang hướng về phía mình. Anh nhấc chiếc hộp lên, đặt vào trong lòng bàn tay của Diệp Tri Ngã, nhìn điệu bộ của cô đang nhảy cẫng lên vì thích thú giống như đứa trẻ sung sướng vì nhận được phong bao lì xì trong ngày đầu năm vậy, thật là buồn cười quá.

“Đôi giày hơn ba trăm, chiếc hộp thì hơn năm trăm, đây là món quà với giá tiền rẻ nhất mà anh đã tặng cho con gái từ trước đến nay đấy, em thật sự dễ bị đánh lừa quá nhỉ!”. Kiều Thận Ngôn cười khoái chí vuốt nhẹ chiếc cằm nhỏ của Diệp Tri Ngã, “Em đã thích nó như thế thì nên suy nghĩ xem phải cảm ơn anh như thế nào chứ nhỉ?”

Diệp Tri Ngã mừng quýnh lên, đôi giày này không đắt như anh nói, cho nên cô càng cảm thấy thích thú hơn nữa, sự thích thú khiến cho cô như muốn điên cuồng và muốn dùng một hình thức nào đó thật cuồng say để trả công lại cho người đã mang tặng sự quyến rũ hấp dẫn đến tột độ đó cho cô. Diệp Tri Ngã cứ thế ôm chầm lấy chiếc hộp đựng đôi giày, rồi quay sang nhìn Kiều Thận Ngôn, và tiếp theo đương nhiên là lại quay xuống nhìn đôi giày thân yêu này. Ngoài việc chỉ biết thở một hơi thật dài thì cô cũng chỉ còn biết duy một cách biểu đạt tình cảm của mình là tiếp tục thở dài nữa mà thôi.

Con người thật dễ dàng bị ảnh hưởng bởi cảm giác thực trong cuộc sống. Kiều Thận Ngôn cũng cảm thấy tâm trạng của mình bỗng nhiên vui vẻ phấn khích hẳn lên. Hóa ra một món quà mang đi tặng cho đúng người đúng hoàn cảnh lại có thể đem lại tác dụng và sự hấp dẫn đến vô cùng như vậy sao. Đại thiếu gia họ Kiều tròn tròn đôi mắt lắc lắc đầu nhìn Diệp Tri Ngã, rồi anh ôm gọn cả cô và chiếc hộp đang cầm trên tay vào lòng mình rồi âu yếm nói với cô: “Thật cứ như không biết còn có thứ gì tốt hơn trên đời này nữa không vậy đấy, thế mà cũng vui sướng đến ngần này cơ à?”

Diệp Tri Ngã kiễng chân lên cẩn nhẹ vào làn môi của anh, rồi khoái chí cười phá lên sung sướng. Kiều Thận Ngôn hơi khép hai hàng mi lại, mím môi cười và đầu hơi cúi thấp dần xuống phía khuôn mặt của cô: “Lần này thì rõ ràng là em có ý với anh trước đó nha...”.

Diệp Tri Ngã cười tươi như hoa nở, rồi lại tiếp tục hôn vào môi của Kiều Thận Ngôn. Lần này thì cô chủ động hôn anh rất lâu, từ từ cảm nhận hương vị cafe còn đọng lại trên làn môi của anh. Cô với không tới khuôn mặt của anh nên liền giơ một tay ra vòng qua cổ và kéo anh xuống thấp với mình hơn. Mắt cô nhìn thẳng vào mắt anh, dùng đầu lưỡi mút nhẹ lần lượt từng khóe môi của anh. Động tác trông có vẻ đơn giản dễ dàng nhưng kỳ thực lại đòi hỏi một kỹ năng vô cùng cao. Kiều Thận Ngôn nhàu mày và quay mặt

đi, tay anh lau lau vào bờ miệng của mình và nói: “Em có biết không đây, sao mà nhiều nước bọt đến thế cơ chứ!”

Diệp Tri Ngã cười phá lên thích thú, cô nhấp nháy hai hàng mi và mỉm cười nói giọng vô cùng nhẹ nhàng âu yếm với anh: “Thế thì anh dạy cho em biết đi...” Cô nói xong thì mỉm hai bờ môi như hai cánh hoa nhỏ lại, ngẩng cao đầu lên trong động tác như đã sẵn sàng và đang chờ đợi anh.

Kiều Thận Ngôn nhìn chăm chăm vào đôi mắt của cô, trong đôi mắt sâu thẳm lấp lánh rực rỡ ấy đang chứa đựng biết bao niềm vui và sự thoải mái. Chỉ sau một giây sau đó chiếc hộp đựng món quà Kiều Thận Ngôn dành tặng cho Diệp Tri Ngã được đặt lên bàn ngay tức khắc. Cả thân hình của Diệp Tri Ngã bị anh bế thốc lên, anh bế cô lượn quay một vòng trong khắp căn phòng này, rồi từ từ hạ xuống chiếc giường mềm mại êm ái bên kia.

Sau khi ham muốn dồn dập khiến cho người trong cuộc như muốn thở không ra hơi kết thúc thì cũng đã là hơn một giờ sáng, khi cả hai rời khỏi văn phòng làm việc và cùng nhau trở về chung cư. Kiều Thận Ngôn và Diệp Tri Ngã đã ôm nhau thắm thiết và ngủ một giấc thật ngon lành cho đến tận sáng tinh mơ. Diệp Tri Ngã vẫn còn đang ngủ say sưa, đến nỗi Kiều Thận Ngôn tỉnh dậy khi nào và đi làm lúc mấy giờ cô cũng chẳng hề biết một chút gì cả. Cô tỉnh dậy và đánh răng rửa mặt xong thì đồng hồ hiện lên là chín rưỡi. Đi ra bàn ăn và ngồi đối diện với dì Cát, cô chỉ biết mỉm cười thẹn thùng xấu hổ, không dám ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt của dì nữa.

Dì Cát đưa phần trứng rán ốp lếp lộ rõ lòng đỏ ngon lành cho Diệp Tri Ngã. Cô rưới một chút dầu ăn lên trên, đưa vào miệng ăn, cảm giác thật là thơm và ngọt. Cô tấm tắc khen tài nấu ăn khéo léo của dì: “Dì Cát à, dì đã học như thế nào mới có thể nấu được những món ăn ngon như thế này vậy dì? Đến rán trứng ốp lếp thôi cũng ngon và hấp dẫn hơn hẳn người khác rồi dì à”.

Dì Cát ngồi trên chiếc ghế đối diện với hàng ghế mà Diệp Tri Ngã đang ngồi, bà cười đầy vẻ đôn hậu: “Đều đã lớn hết cả rồi, Tiểu Ngôn nhà mình cũng đã biết yêu thương người khác rồi đấy”.

Diệp Tri Ngã cúi thấp đầu xuống: “Dì Cát...”

Bà dì vừa cười vừa nói giọng khê khàng: “Diệp tiểu thư à, dì nói với cháu một chuyện này nhé, cháu đừng có chê bà dì này già rồi phiền nhiễu lắm chuyện nhé cháu”.

“Dì cứ nói đi đi ạ”.

“Chuyện này, khi nào hai cháu cũng phải đến nhà Kiều tiên sinh để hỏi thăm và chơi với bác ấy nữa, đều đã chính thức yêu nhau rồi cơ mà. Nói chung cuối cùng thế nào thì cũng phải đi gặp mặt ba mẹ nữa mà. Kiều tiên sinh đã gọi điện cho dì không biết bao nhiêu lần để hỏi thăm tình hình của hai đứa đây”.

“Chuyện này, chuyện này...”

“Cháu đừng có xấu hổ như thế nhé. Tính cách của Kiều tiên sinh hòa nhã thân thiện lắm cháu ạ. Cháu cứ xem cách đối xử của ông ấy với dì là sẽ biết ngay mà. Con người ông ấy cũng thân thiện lắm, cổ phiếu thì vô vàn thế nhưng lại cô đơn lắm cháu à. Hai cháu mà có thời gian rảnh rồi thì hãy cùng nhau đến thăm ông ấy một chút, dù chỉ là ăn một bữa cơm đơn giản thôi cũng tốt mà cháu”.

“Dạ vâng ạ”. Diệp Tri Ngã gật đầu tỏ vẻ đồng ý, “Cháu về sẽ nói với anh Kiều Thận Ngôn một tiếng ạ, đợi thêm hai ngày nữa khi Tiểu Mẫn xuất viện thì chúng cháu sẽ cùng nhau về thăm bác ấy một thể luôn dì ạ”.

“Thế thì tốt quá rồi! Đến lúc đó dì cũng qua nhà thăm ông ấy, rồi nấu cho mọi người ăn một bữa luôn”. Dì Cát vừa cười vừa xách chiếc túi loại bảo vệ môi trường chuyên dành để đi mua đồ ăn rồi đi ra chợ. Diệp Tri Ngã sau khi ăn xong liền đến bệnh viện thăm Kiều Mẫn Hàng, nhưng cô không vào phòng bệnh của Kiều Mẫn Hàng luôn mà ghé đến văn phòng làm việc của Đỗ Quân.

Đỗ Quân đang làm việc trong phòng kiểm tra hồ sơ sổ sách, vẫn chưa về văn phòng của mình. Diệp Tri Ngã đành nói chuyện linh tinh với u Dương Dương một lúc lâu khoảng chừng hơn nửa tiếng. Hai người hẹn nhau đi ăn cơm trưa. Rồi sau đó cô chào tạm biệt u Dương Dương và quay trở lại văn phòng của Đỗ Quân. Lúc này Đỗ Quân vừa gọi điện xong liền nhìn Diệp Tri Ngã và cười nói: “Trông em vui tươi thoải mái lắm đây!”

Diệp Tri Ngã mỉm cười và đưa tay gạt những lọn tóc xõa xuống vén vào sau tai. Cô ngập ngừng một hồi lâu mới nói tiếp với Đỗ Quân: “Hôm qua khi em đến tìm gặp anh, có phải anh có chuyện gì đó không tiện nói ra cùng em, đúng không anh?”

Đỗ Quân mỉm cười than vãn: “Em đã cảm nhận được rồi phải không? Thảo nào mà nói chúng ta là một cặp thầy trò anh em cơ chứ, đúng là giữa chúng ta có thần giao cách cảm đấy”.

“Có chuyện gì xảy ra phải không anh? Phải chăng là đã... Bệnh tình của Kiều Mẫn Hàng không tốt cho lắm đúng không anh?”

Đỗ Quân lặng người đi một lúc, giọng trầm mặc như thì thầm bên tai cô: “Anh đã cùng một số chuyên gia trong lĩnh vực này thảo luận qua rồi em ạ, rồi còn mang cả tiểu sử bệnh tình của Kiều Mẫn Hàng ra nước ngoài, để nhờ các chuyên gia nghiên cứu chuyên phụ trách lĩnh vực này ở bên đấy nghiên cứu xem như thế nào. Thế nhưng đối với trường hợp như của Kiều Mẫn Hàng thì nếu chỉ đơn thuần là làm phẫu thuật cấy ghép tim nhân tạo thì cũng đã quá muộn rồi em ạ”.

Diệp Tri Ngã nắm chặt hai bàn tay vào nhau, giọng khê khàng: “Ý của anh muốn nói là... Phải làm phẫu thuật cấy ghép kết hợp cả tim và phổi nữa sao?”

Đỗ Quân gật đầu một cách nghiêm nghị tỏ vẻ đồng ý: “Nhưng mà độ khó của lần phẫu thuật này thì anh không nói em cũng có thể biết rất rõ rồi đấy. Giả dụ như phẫu thuật có thành công đi chăng nữa, thì thời gian sống của bệnh nhân đó cũng chẳng thể kéo dài được bao lâu cả. Nhẽ ra anh định để cô ấy kết hôn rồi nói hết sự thực cho cô ấy nghe, Tiểu Diệp à, nếu như có thể được thì anh nghĩ em nên báo cho gia đình cô ấy biết sơ qua một chút tình hình trước đi, để họ đừng quá hy vọng trông cậy vào lần phẫu thuật này em ạ”.

18. Chương 18

Chương 18: Điểm rơi của ánh sáng thời gian

Kiều Mẫn Hàng xuất viện đúng vào ngày cuối tuần thứ bảy, hôm đó tiết trời thật dễ chịu, nhiệt độ ngoài trời khoảng mười độ. Không khí của ngày tháng ba chỉ độ se se lạnh, mặc chiếc áo khoác mỏng bên ngoài đã thấy nóng lắm rồi. Hai cha con gia đình họ Kiều, Diệp Tri Ngã, Tôn Gia Linh, tất cả mọi người đều đến bệnh viện đón Kiều Mẫn Hàng về nhà. Phí Văn Kiệt thì khỏi phải nói, lúc nào cũng ở bên cạnh quan tâm chăm sóc cho cô...

Diệp Tri Ngã không nói chuyện mà Đỗ Quân đã dặn cô trước đó cho bất cứ một người nào trong gia đình của Kiều Mẫn Hàng biết cả. Cô đã cố gắng thử vài lần rồi thế nhưng lần nào cũng không thể thốt ra được ý định mà mình muốn nói đến. Càng tiếp xúc với những người sống xung quanh Kiều Mẫn Hàng, Diệp Tri Ngã càng cảm nhận được tình thương yêu và sự quan tâm đặc biệt của họ dành cho Kiều Mẫn Hàng, và chính vì vậy mà cô càng không muốn lời nói của mình biến thành lưỡi dao sắc lạnh đâm vào trái tim, đâm vào tình thương và niềm hy vọng dù chỉ là mong manh yếu ớt của họ dành cho Kiều Mẫn Hàng.

Có ba đến bốn chiếc ô tô đi vào trong khuôn viên biệt thự của dòng tộc họ Kiều nằm ở khu ngoại ô phía Đông của thành phố. Di Cát đã đến đây trước một ngày liền, ăn cần chuẩn bị những món ăn mà Kiều Mẫn Hàng thích nhất, bà cũng dọn dẹp sạch sẽ ngăn nắp các đồ dùng ở trong căn phòng. Khi nhìn thấy di Cát đã chờ sẵn mình từ bao giờ, Kiều Mẫn Hàng liền chạy đến ôm chầm lấy bà và cười đùa nũng nịu như một đứa trẻ thơ quẩn quýt bên người mẹ của mình vậy. Bà cũng mỉm cười rất tươi và cười đùa cùng với cô, cười rồi đùa rồi và nước mắt đã tuôn trào xuống cả khuôn mặt: “Khi con vừa mới sinh ra, lúc đó con chỉ bé đỏ hồng như thế này này, thế mà giờ đã lớn nhanh thế này này, thế mà giờ đã lớn nhanh quá rồi, giờ thì đã chuẩn bị đi lấy chồng mất rồi... Nếu như lúc này đây mẹ con còn được nhìn thấy con thì...”

Một câu nói của di Cát cũng khiến cho đôi mắt của Kiều Mẫn Hàng đỏ hoe. Tôn Gia Linh bước đến tách hai người đang nước mắt ngấn nước mắt dài than thở với nhau này ra, rồi đẩy di Cát vào trong phòng bếp: “Trời ơi trời ơi, cháu muốn ăn hoa quả di ơi, di đi gọt một ít hoa quả cho cháu ăn với di nhé!”

Đặt mọi đồ đạc vừa thu dọn từ bệnh viện về xuống nền nhà, mọi người cùng đi đến phòng tiếp khách và nói chuyện rôm rả, câu chuyện càng trở nên nhộn nhịp sống động hơn khi nhắc đến chủ đề cưới của Kiều Mẫn Hàng. Lên danh sách khách mời tham dự thì do hai cha con họ Kiều đảm nhiệm. Tâm nguyện của Kiều

Thận Ngôn là muốn tổ chức cho cô em gái cưng một lễ cưới thật hoành tráng thật mãn nguyện cho nên anh liệt kê ra một loạt danh sách rất dài, số người tham dự anh dẫn đo suy nghĩ rất kỹ càng. Câu lạc bộ golf nơi diễn ra lễ cưới đã được đặt sẵn sáu mươi đến bảy mươi chiếc bàn rồi, rồi sau đó lại đặt thêm mười chiếc bàn nữa. Bên cạnh đó khách sạn năm sao nằm ngay sát câu lạc bộ Golf này cũng đã được đặt sẵn rất nhiều phòng ở, phục vụ cho những vị khách ở xa tới dự. Người giới thiệu lễ cưới là một ngôi sao hài nổi tiếng, ngoài ra lễ cưới của Kiều Mẫn Hàng cũng sẽ được góp vui bởi sự tham gia của nhiều ngôi sao diễn viên điện ảnh nổi tiếng khác nữa. Và còn một việc không thể thiếu nữa chính là bắn pháo hoa trong tiệc cưới. Công tác chuẩn bị pháo hoa được giao cho một tập đoàn chuyên phụ trách cung ứng pháo hoa với nguồn gốc đảm bảo an toàn tuyệt đối.

Theo như dự định thì Kiều Thận Ngôn đã chuẩn bị sẵn cho cô em gái thân yêu của mình một dàn xe ô tô cưới được sắp xếp bao gồm nhiều loại xe hạng nổi tiếng thuộc hạng sang trọng và quý phái đắt tiền nhất, thế nhưng Kiều Mẫn Hàng thà bị đánh chết chứ nhất quyết không chịu ngồi vào trong dàn xe đắt tiền đó để chu du diễu hành khắp thành phố, cô phản đối kịch liệt với anh: “Sao phải làm như thế, chẳng khác nào gọi em là khỉ hay sao chứ, làm như thế để cho mọi người tò mò nhìn muốn thấy cho bằng được, để họ hả hê cười cho bằng thích hay sao! Nói thế nào đi nữa thì em cũng không ngồi trong xe hoa đâu anh ạ, nếu có phải ngồi thì em muốn ngồi trong chiếc xe của Phí Văn Kiệt cơ, để anh ấy trực tiếp đi đón em từ nhà mình luôn cho tiện anh nhé. Là em kết hôn chứ có phải cái xe kia kết hôn đâu chứ, em không cần đâu anh, nhất quyết không cần đâu anh à!”

Cô dâu mới Kiều Mẫn Hàng không đồng ý nên những người khác cũng đành chiều theo ý muốn của cô, hơn nữa với điều kiện sức khỏe của Kiều Mẫn Hàng vào lúc này đây, thì buổi lễ diễn ra trong ngày hôm ấy nhất định không được để cho cô cảm thấy mệt mỏi hay cảm thấy áp lực quá. Cho nên mọi người quyết định loại trừ bớt công đoạn đưa dâu đón dâu này. Hai giờ chiều xuất phát đi chụp ảnh cưới ngoài trời, sau đó thì sẽ diễn ra tiệc cưới luôn trong buổi tối của ngày hôm đó.

Kiều Thận Ngôn đã nói rõ ràng rồi, nhưng vì kinh nghiệm của đồng chí Diệp Tri Ngã chưa được tích lũy sâu rộng cho lắm nên trong quá trình thảo luận về các món ăn dành cho tiệc cưới đó, cô chỉ yên lặng không phát biểu bất cứ một ý kiến gì cả. Trong ấn tượng của cô thì đó là những món ăn thuộc hạng sang, rất đắt đỏ, có món cô đã từng có cơ hội ăn rồi, và cũng vô số món cô chưa từng một lần được thưởng thức qua. Mọi người thảo luận rôm rả mất cả một buổi sáng. Sau khi ăn cơm trưa xong thì Kiều Mẫn Hàng nghỉ ngơi trong nhà. Còn Diệp Tri Ngã thì được Kiều Thận Ngôn đi cùng đến công ty của Tôn Gia Linh để mặc thử váy, chiếc váy mà Diệp Tri Ngã sẽ mặc với vị trí phù dâu trong ngày cưới của Kiều Mẫn Hàng. Đồng thời cũng nhân tiện thử váy mà cô có thể làm quen biết mặt luôn hai vị phù rể sẽ phối hợp cùng cô và Tôn Gia Linh trong ngày cưới đó.

“Cố đẹp trai bằng anh không chứ?”, Kiều Thận Ngôn cất lời hỏi và nhìn Tôn Gia Linh qua tấm gương chiếu hậu của ô tô, “Em cũng giống y như Tiểu Diệp vậy đó, từ bé đến lớn chẳng biết thế nào là sự thực cầu thị hết cả”.

Tôn Gia Linh nhăn mặt nhăn mũi giả bộ xấu xí như ma chê quỷ hờn để đe dọa phản bác lại anh: “Họ vốn đã đẹp trai lắm rồi mà, chị Diệp, chị mà nhìn chị sẽ biết ngay cho mà xem. Anh Tiểu Kiều và các anh này không thể cùng đứng trong một hàng ngũ được đâu nha”.

Diệp Tri Ngã mỉm cười và trả lời: “Chị nhìn em cũng có thể đoán ngay ra được rồi mà, chắc chắn các anh ấy sẽ đẹp trai lắm đây!”

Tôn Gia Linh là một cô gái sống rất độc lập và mạnh mẽ. Mặc dù gia đình nhà cô thuộc tầng lớp giàu sang phú quý nhưng công ty mà cô tự thuê lại là văn phòng vô cùng bình thường đơn giản nếu không muốn nói là đã trở nên cũ kỹ lắm rồi. Cầu thang máy thì tối om om, mà đèn điện trong công ty làm việc của cô trong thời gian cao điểm lại còn luôn bị sáng nhấp nháy trực trặc liên tục. Trong không gian chật hẹp nhỏ bé có hai chàng trai cao to vạm vỡ khôi ngô tuấn tú đứng bên trong, sự hiện diện của họ trong văn phòng này không khác gì hai chú thiên nga trắng muốt đứng xếp hàng trong một ổ gà, hoặc cũng có thể so sánh giống như hai bông hoa hồng đỏ mọng trên bãi đất hoang vu ẩm thấp vậy.

Ba người đàn ông đó đã quen nhau từ lâu rồi, họ chào hỏi nhau một cách thân mật rồi ngồi cùng nhau trò chuyện rất tự nhiên. Còn Tôn Gia Linh và Diệp Tri Ngã đi vào bên trong văn phòng, lấy hai bộ váy màu hồng phớt đã được chuẩn bị kỹ càng từ trước. Đây là hai bộ váy có màu và được làm bằng chất liệu giống

hệt nhau, kiểu cách chỉ hơi cách điệu khác nhau một chút xíu. Dáng người Diệp Tri Ngã cao và mảnh khảnh nên chiếc váy của cô sẽ được thiết kế dài đến mắt cá chân. Những đường may mềm mại tôn vinh những nét cong chuẩn và đầm thắm trên cơ thể của cô. Còn Tôn Gia Linh thì thấp bé hơn một chút nên chiếc váy cũng sẽ được thiết kế cho thích hợp với vóc dáng của cô, váy dài vừa đến đầu gối, xếp ba tầng xen kẽ so le trông giống như chiếc bánh ga tô nhỏ xinh đẹp, lộ ra những đường nét đáng yêu trẻ trung và duyên dáng.

Diệp Tri Ngã đã thay xong bộ váy lên người, thế nhưng kiểu váy che nửa ngực thế này khiến cho cô có cảm giác thật không được an toàn chút nào cả. Cô vừa đi vừa lấy tay đỡ phần váy phía dưới ngực của mình lên một cách ngượng ngùng e ấp: “Có thể thêm hai dây áo vào đây được không em? Mặc thế này chẳng may bị rớt xuống thì làm sao...”

“Không thể bị rơi xuống được đâu chị ạ, đây là do chị chưa mặc quen những dạng váy như thế này mà thôi, không hề gì đâu, chị cứ nghe theo lời em yên tâm đi ạ!”. Tôn Gia Linh mỉm cười và trả lời cô, rồi lấy chiếc khăn được làm từ những hoa trà màu hồng phớt kết lại vào nhau, rồi tiếp tục ghép vào cổ và trên mu bàn tay của Diệp Tri Ngã. Với kiểu trang trí như thế này sẽ đem lại hiệu quả còn cao hơn cả so với đeo bộ trang sức có sẵn, “Thế nào hả chị, có đẹp không ạ?”

Diệp Tri Ngã nhìn vào trong gương soi, mỉm cười với Tôn Gia Linh và cũng mỉm cười với chính bản thân mình: “Ừ, ừ, đẹp thật đấy em ạ, đẹp quá!”

Tôn Gia Linh vuốt nhẹ vào mái tóc đen nhánh của Diệp Tri Ngã, đột nhiên thốt lên một tiếng, cô cau mày nhăn trán lại một cách khoa trương lên: “Cái anh Tiểu Kiều này thật đúng là, anh ấy chắc họ Tuất thì đúng phải không chị?”

Diệp Tri Ngã quay lưng lại, bên trái phía lưng của cô vẫn còn vết tích màu rất sẫm của Kiều Thận Ngôn đã hôn và cắn yêu ở trên đó. Làn da của cô hơi mẫn cảm, chỉ cần va chạm hơi nhẹ là y như rằng sẽ lộ ra ngay vết tím tái luôn. Hai ngày hôm nay bị Kiều Thận Ngôn làm cho đến độ cô xấu hổ không còn mặt mũi đâu mà đi gặp người khác được nữa rồi. Diệp Tri Ngã đỏ hết mặt mũi lên và vén cho mái tóc dài xõa xuống che bớt vết tích này đi. Trong khi cô chỉnh lại đầu tóc thì Tôn Gia Linh vẫn còn đang nắc nẻ cười vì vết tích của tình yêu này. Rồi sau đó Tôn Gia Linh dắt tay Diệp Tri Ngã bước ra khỏi văn phòng, đi ra ngoài cho mọi người chiêm ngưỡng thành quả của mình.

Hai người con gái xinh đẹp vô cùng. Khi cả hai bước ra thì cũng là lúc những ánh mắt hướng thẳng về phía họ, ngẩn nhìn không ngớt. Diệp Tri Ngã bị Kiều Thận Ngôn nhìn chằm chằm vào khiến cho cô ngượng ngùng bối rối mặt mũi nóng bừng hết lên, cô liền cười và đùa với anh: “Em trông thế nào hả anh? Có đẹp không ạ?”

Kiều Thận Ngôn hít lấy hít để chiếc mũi của mình: “Trông cũng bình thường thôi, tạm được”.

Tôn Gia Linh tức tối lên lườm nguyệt anh vài cái, rồi hướng lên phía trước vài bước: “Anh à, trông có đẹp không hả anh?”

Anh trai của Tôn Gia Linh tên là Tôn Gia Dịch, một người đàn ông điềm đạm và nội tâm. Anh gật gật đầu trả lời cô: “Đẹp lắm em ạ”.

Tôn Gia Linh lườm nguyệt cảnh cáo Kiều Thận Ngôn thêm một lần nữa: “Mất nghệ thuật của anh đi đâu hết cả rồi chứ, anh xem người ta kia kìa”.

Đối với Kiều Thận Ngôn hay Tôn Gia Dịch mà nói thì yêu cầu về trang phục của họ đều rất là cao. Những người như họ không thể nào mặc những bộ trang phục đặt từ những công ty nhỏ hay tiếng tăm bình thường được. Và những bộ âu phục thì yêu cầu lại càng khắt khe hơn nhiều, đó phải là những bộ được đặt may tại những cơ sở thời trang chuyên may đo âu phục thuộc những nhãn hiệu cao cấp và xa xỉ. Cho nên hai bộ âu phục màu đen đều do hai người đàn ông này tự chuẩn bị sẵn. Việc thiết kế cho hai vị phụ rể này chỉ là gắn chút hoa lên cả vạt và trên túi áo là được, miễn làm sao cho màu sắc và kiểu cách phối hợp được với hai nàng phù dâu là xong.

Bốn người dọn dẹp qua loa lại nơi đang đứng, rồi hai người thành một cặp đứng cạnh bên nhau. Nhìn thấy cảnh này, vị đại thiếu gia họ Kiều bỗng dưng cảm thấy sống mũi mình cay cay, anh ngẩng cao cằm lên và nói với Tôn Gia Dịch: “Tôi nói anh kia, anh đứng sát người ta để làm gì thế hả?”

Diệp Tri Ngã nhìn Kiều Thận Ngôn bằng ánh mắt tỏ vẻ kì quái ám hiệu trách móc anh: “Anh nói gì thế!” Tôn Gia Linh vòng tay khoác vào cánh tay anh trai thứ hai của mình tên An Gia Kiệt, cười nắc nẻ đến mức cong người xuống không tài nào lấy sức để đứng thẳng người lên nữa.

Vui đùa thì là vui đùa thôi, Tôn Gia Linh vẫn rất cẩn thận ngắm nghía và tìm ra những lỗi trên váy để sửa lại ngay lập tức. Sau khi thử xong lễ phục thì thời gian lúc này vẫn còn rất sớm. Những người thanh niên này thật hiếm khi có dịp gặp gỡ tụ hội nhau ở đây, họ liền bàn nhau tìm một nơi nào đó để có thể chuyện trò tâm sự. Họ lái xe đến một ngôi biệt thự nhỏ nhỏ khuất kín ở ngoại ô phía Đông thành phố, nơi mà Kiều Thận Ngôn đã từng một lần đưa Diệp Tri Ngã đến đây. Lúc này Diệp Tri Ngã mới biết được rằng hóa ra nơi này cũng chính là một phần bất động sản của gia tộc nhà họ Tôn. Dòng tộc này xây dựng lên khu biệt thự nhỏ đó không phải vì mục đích kinh doanh, mà chỉ để phục vụ cho mọi người trong nhà những lúc rảnh rỗi thư thái muốn tìm đến một nơi thanh vắng yên ả nào đó để thư giãn và được thoải mái tinh thần hơn mà thôi.

Suối nước nóng giàu tài nguyên ở ngoại thành phía Đông thành phố, khi khu biệt thự này được xây lên, họ đã tạo nên một số nguồn nước suối nóng từ trong những khe núi cao, rồi đắp thành những mặt hồ nước nhân tạo với những phong cách và hình thù, diện tích không giống nhau. Ba gian phòng tốt nhất trong khu biệt thự này đều được thiết kế đặt trên một mặt hồ nước riêng biệt. Ba người đàn ông ôm ba bình trà xanh, không biết họ kéo từ đâu ra thêm một vị nữa để cùng ngồi đánh bài với nhau. Tôn Gia Linh thì cùng với vị giám đốc mà cô vô cùng thân thuộc của khu biệt thự này ngồi chọn những món ngon và đồ chơi thích thú. Diệp Tri Ngã một mình yên tĩnh, đơn độc từ trong cánh cửa văn phòng bên trong đó bước ra, cô tìm một nơi cạnh bờ hồ và ngồi xuống.

Cô đưa tay xuống nhẹ nhàng vỗ thử vào mặt nước của hồ, đúng là có hơi ấm thật, thảo nào mà giữa mùa đông lạnh lẽo vẫn có những búp sen nở rộ xinh đẹp như thế. Ở đây không có khách. Người đến đây thì vô cùng ít. Những búp sen nở trên mặt hồ này cũng không bị bất cứ ai quấy nhiễu cả, chúng nở một cách tự nhiên và rực rỡ. Diệp Tri Ngã dùng tay với một búp sen đang hé nụ nhỏ nhỏ có màu tím phớt, cô nhắc cao búp sen đó lên khỏi mặt nước và ngắm nhìn thưởng thức rất lâu, rồi mãi sau đó mới nhẹ nhàng trả lại chúng về chốn cũ.

Tâm trạng của cô lúc này thật không thoải mái chút nào cả. Từ sau ngày Đỗ Quân nói với cô về chuyện liên quan đến bệnh tình của Kiều Mẫn Hàng, cô luôn có cảm giác từng tức ở ngực, một cảm giác thật chua chát luôn nhói đau trong cô. Cô nhìn sang đám người đang vui đùa rôm rả, tinh thần phấn khích trong căn nhà kia, đặc biệt là Kiều Thận Ngôn, rồi cả Phí Văn Kiệt nữa chứ. Diệp Tri Ngã thật sự không thể tưởng tượng được nổi nếu như cô thông báo bệnh tình của Kiều Mẫn Hàng giai đoạn này đã biến ác tính, đã phát triển đến mức không còn gì có thể sợ hơn được nữa rồi, thì liệu sau khi nghe xong họ sẽ khổ sở và đau đớn nhường nào.

Thế nhưng cô còn biết làm sao nữa đây? Ngoài việc đứng sang một bên khoanh tay ngồi nhìn thì chính bản thân cô cũng không còn bất cứ một biện pháp nào nữa cả. Bi kịch của một con người và đối với cả những người xung quanh người ấy sắp sửa xảy ra mất rồi. Thế mà cô, đến một tiếng động viên cũng chẳng thể làm được nữa. Khi con người ta sống trên cõi đời này thì thế nào cũng có những giây phút bất buộc phải đối diện với những tình cảnh khó xử như thế này. Diệp Tri Ngã từ trước tới nay chưa bao giờ có cảm giác mình bất lực, nhỏ bé vô dụng như lúc này, cũng giống như vào năm ấy khi cô đưa các bằng chứng cho ba mình, rồi giương mắt lên nhìn cảnh chú Phí bị kết oan nằm trong tù mà bất động không thể làm được gì hơn, hai thứ cảm giác này thật không khác nhau là bao.

Những người đàn ông đó đã chơi bài chán chê rồi, trời cũng đã tối, vừa đúng lúc là giờ ăn cơm tối, trong phòng bao này lời ra rượu vào, âm thanh ồn ào rôm rả vô cùng. Diệp Tri Ngã cũng vui đùa theo đám đông. Cô cảm thấy khả năng giấu giếm của mình thật là tài tình. Thế nhưng khi cô vừa trở về nhà, khi cánh cửa phòng vừa được khép lại, Kiều Thận Ngôn đã ôm chặt lấy cô vào trong lòng anh. Anh dùng tay gõ gõ nhẹ vào chiếc mũi nhỏ nhắn của cô, giọng trầm ngâm hỏi: “Cả ngày hôm nay em cứ bồn bồn hết người ra như thế là sao? Em đang nghĩ ngợi chuyện gì thế?”

Diệp Tri Ngã chớp hai hàng mi cong: “Em đâu có gì đâu anh!”

“Nhìn bộ dạng tâm hồn treo ngược cành cây của em kia kìa!”. Trong hơi thở của Kiều Thận Ngôn phảng phất mùi rượu, thế nhưng ánh mắt của anh nhìn cô thật kiên định, thật rõ ràng, nhìn như thể muốn xuyên

thấu cả con người cô, “Vì sao thế em? Có phải là đã có chuyện gì mà em muốn nói cho anh biết phải không vậy?”

Diệp Tri Ngã mím môi lại và đẩy anh ra: “Em tốt như thế này, làm gì có chuyện phải nói cho ai biết cơ chứ, anh có vẻ như đã uống hơi nhiều rượu rồi đấy nhé”.

Kiều Thận Ngôn mỉm cười và cúi đầu thấp xuống: “Có phải là đã nhớ anh lắm rồi phải không?”

Diệp Tri Ngã mỉm cười trả lời anh: “Miệng toàn là mùi rượu! Em thật sự là không có chuyện gì cả đâu, anh bỏ em ra đi, mau đi tắm rửa đi anh ạ”.

Kiều Thận Ngôn co hai cánh tay lại, lặng lẽ nhìn cô một hồi rất lâu, nụ cười vừa nở trên môi liền vụt tan đi mất. Hai hàng lông mày của anh bỗng đứng nhứ lại rồi nhăn chặt vào nhau. Giọng nói của anh trở nên trầm mặc và khê khàng hơn bao giờ hết: “Chuyện liên quan đến Tiểu Mẫn phải không em?”

Diệp Tri Ngã bần thần rồi sau đó cười thật to lên như muốn che giấu nỗi niềm của mình lại: “Trời ạ, đã nói là anh mau đi tắm rửa sạch sẽ đi mà”.

“Tiểu Mẫn sao rồi hả em? Có phải là bệnh tim của nó đã ... xảy ra chuyện gì đó rồi phải không em?”

Diệp Tri Ngã cụp hai hàng lông mi xuống, nhưng cô cũng chẳng thể che giấu được cảm xúc đang lộ rõ mòn một trong lòng mình lúc này. Cô mím môi chặt lại rồi do dự lưỡng lự không biết nên làm gì cho tốt. Và cuối cùng thì cũng đành gật đầu đồng ý với anh.

Nhịp thở của Kiều Thận Ngôn cũng trở nên gấp gáp và thẳng thốt hơn: “Phẫu thuật của em ấy... hay là không thể tiến hành được nữa, có phải là...”

“Không phải vậy đâu anh à, phẫu thuật thì có thể tiến hành được, chỉ có điều là... chỉ có điều là phải cấy ghép tổng hợp giữa tim và phổi nữa, những dạng phẫu thuật như thế này khó vô cùng, độ nguy hiểm... Độ nguy hiểm trong ca phẫu thuật này cũng cao vô cùng anh à...”

“Cấy ghép tổng hợp giữa tim và phổi...”

Diệp Tri Ngã cười gượng gạo nói tiếp: “Em đã từng nghe có người làm một ví dụ so sánh như thế này, độ khó của việc tiến hành cấy ghép tổng hợp giữa tim và phổi cũng tương đương với việc leo lên đỉnh Hymalaya vậy đó, thông thường những bệnh nhân cấy ghép thành công thì có thể sống nhiều nhất cũng không quá một trăm ngày nữa đâu... Đều rất ít...”

Về đau khổ trên khuôn mặt của Kiều Thận Ngôn lúc này trông càng rõ hơn, khiến cho người khác nhìn vào có cảm giác vô cùng sợ hãi. Anh nghiêng hai hàm răng lại, nhìn chăm chăm vào đôi mắt sâu thẳm của Diệp Tri Ngã, thế nhưng dù nhìn đi nhìn lại thế nào thì anh vẫn không thể phát hiện ra vẻ gì đó giống như đang trêu đùa anh của cô cả. Anh bất lực thả lỏng hai cánh tay như muốn buông xuôi tất cả mọi thứ, phó mặc cho số phận trêu ngươi. Rồi anh lại lặng lẽ bước vào bên trong gian phòng bên cạnh, đứng sừng sững giữa phòng tiếp khách rồi suy tư đi đi lại lại nhiều vòng. Sau đó anh vội vàng nói với Diệp Tri Ngã với dáng vẻ đầy kiên định nghiêm trang: “Không thể như thế được! Chẳng phải vẫn một mực khẳng định rằng chỉ cần làm phẫu thuật cấy ghép tim nhân tạo là có thể không để lại tàn tích gì sao?”

Diệp Tri Ngã không thốt ra thêm được bất cứ một lời nào cả. Khi còn hành nghề bác sĩ, cô đã từng gặp phải trường hợp như thế này rồi, và phải đối diện với sự thất vọng lo âu của người nhà bệnh nhân, phải an ủi hay có giải thích thêm điều gì đi chăng nữa thì tất cả cũng chỉ là phù du, là bọt biển mà thôi. Việc cô có thể làm duy nhất bây giờ là đi đến bên cạnh Kiều Thận Ngôn, gỡ hai cánh tay của mình ra và ôm chặt lấy cơ thể của anh, áp hai má của mình vào tấm lưng ấm áp của anh, để cho anh dần dần lấy lại trạng thái ổn định hơn, trấn tĩnh hơn. Nhưng lúc này đây, Kiều Thận Ngôn lại cúi đầu thấp xuống, hai bàn tay của anh úp gọn lên mu bàn tay của cô, hơi thở đầy gấp gáp và khốn khổ hơn bao giờ hết. Anh nhẹ nhàng nhắm chặt mắt lại.

“Còn bao lâu nữa hả em?”

Diệp Tri Ngã sợ nhất là phải nhắc đến vấn đề tàn nhẫn như thế này. Cô ôm anh càng chặt, ôm sát hơn, rồi nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Em không biết nữa anh à... Không chắc chắn cho lắm đâu...”

Kiều Thận Ngôn hít một hơi thật mạnh, rồi nuốt nước bọt vào trong miệng, anh thốt lên: “Thế thì là... Không còn biện pháp gì thật nữa hay sao hả em...?”

“Anh đừng có lo lắng như thế đã anh ạ. Nếu như Tiểu Mẫn không tái phát bệnh nữa, có thể, thì có thể...”, Diệp Tri Ngã cắn vào miệng của mình, những câu nói dối như thế này cô không tài nào thốt lên được. Tâm trạng Kiều Thận Ngôn lúc này đang đau đớn vô cùng, anh thở thật mạnh, thở dồn dập và phải khó khăn lắm anh mới lấy lại được nhịp thở đều đặn như bình thường. Giọng nói cũng bởi vì cổ họng ép sâu vào bên trong nên thốt ra thật chặt vật, thật khê khằng: “Em đừng nói với ba anh trước nhé, mọi việc cứ để Tiểu Mẫn kết hôn xong rồi tính tiếp”.

“Em hiểu mà, em sẽ không nói ra đâu anh!”

Kiều Thận Ngôn quay người lại nâng khuôn mặt của Diệp Tri Ngã lên: “Và cũng đừng tỏ ra tâm trạng như ngày hôm nay nữa em nhé, Em Em, em thật sự chẳng biết giấu giếm cảm giác một chút nào cả... Đừng để cho ba anh nhận ra điều đó em nhé, em hiểu ý anh muốn nói không?”

Diệp Tri Ngã gật đầu thật mạnh và trả lời anh: “Em hiểu rồi anh ạ, em nhất định sẽ không để cho ba anh phát hiện ra được đâu!”

Giữa đêm vắng thanh tịnh không một bóng người không một tiếng động nhỏ, hai người đều cũng đã chìm trong giấc ngủ say sưa. Họ ôm nhau thắm thiết và truyền cho nhau hơi ấm của mình. Diệp Tri Ngã không còn gối đầu lên cánh tay anh nữa, mà cô trong tư thế như người mẹ đang rộng đôi tay mà ôm ấp bao bọc đứa con thân yêu bé bỏng của mình hơn, cô đặt đầu anh nằm nhẹ lên ngực mình. Và Kiều Thận Ngôn cũng mang hết suy tư, muộn phiền, mang hết cảm giác tâm trạng của mình lúc này vào trong vòng tay nhỏ bé yêu thương của Diệp Tri Ngã âu yếm dành cho anh. Đêm tối ấy, giây phút ấy, chỉ còn lại hơi thở mạnh ngấp tràn đau thương của anh tỏa lên làn da trần của cô mà thôi. Tất cả mọi hành động, tất cả mọi điều trên cõi đời này đều không thể vượt qua ý nghĩa của chiếc hôn nhẹ nhàng sâu nặng mà Diệp Tri Ngã dành cho anh. Trong bầu không khí ấm áp và mềm mại như hơi thở của mùa xuân này, Kiều Thận Ngôn đã nhắm nghiền mắt lại, và cũng đã chìm sâu vào trong giấc ngủ ngon lành.

Trong sự kỳ vọng mong đợi đã từ rất lâu của tất cả mọi người, thì cuối cùng cái ngày trọng đại ấy cũng đã đến rồi. Ngày cưới của Phí Văn Kiệt và Kiều Mẫn Hằng cuối cùng cũng đã tới. Họ hàng cô dì chú bác, già cả có, thanh niên có và cả cháu chắt cũng hội tụ đầy đủ. Thêm cả những người thân quen có quan hệ mật thiết với tập đoàn của dòng họ Kiều cũng tham gia nhiệt tình đông đảo. Ngoài ra một số nhà báo, phóng viên của các chương trình cũng góp mặt tại đây. Tất cả mọi người đều tập trung tại sảnh đón tiếp nối liền với một sân khấu rộng lớn hoành tráng trong câu lạc bộ golf này rôm rả nói nói cười cười với nhau.

Để tạo ra một bầu không khí vui vẻ nhộn nhịp và sống động cho lễ cưới ngày xuân ấm áp này, khắp nền nhà đã được phủ một lớp cỏ nhân tạo xanh mượt ở giữa có những cánh hoa màu trắng muốt và hồng phớt ghép theo hai hàng dẫn từ bên ngoài trải dài đi dọc lên trên sân khấu. Xung quanh những hàng ghế thẳng đều và chỉnh tề cũng được bố trí màu trắng tinh khiết. Giữa những hàng ghế này được đính những miếng vải tơ lụa xen kẽ hai màu trắng hồng phủ mỏng lên cao, rồi lại được bao bọc bởi hoa tươi, kim cương, nén trang trí và những vòng hoa tết thành hình vòng cung. Tất cả những vật trang trí xinh đẹp ấy đều được bố trí trải dài từ bên ngoài cổng đi vào bên trong phòng rồi ra tận điểm cuối cùng của sân khấu, ở đây lại được ghép thêm những lẵng hoa rực rỡ lấp lánh sắc màu. Nhà thiết kế hoa nghệ thuật đã phải suy tính và mất rất nhiều công sức để tạo nên được tác phẩm cuối cùng công phu như thế này đây. Một tác phẩm đưa tất cả mọi người lạc vào trong thế giới thần thoại, thiên đường của hạnh phúc, của tình yêu và của những giấc mơ không bao giờ có thật.

Dàn nghệ sĩ được mời đến để chuyên phục vụ cho lễ cưới này đang hòa tấu những bản nhạc vô cùng lãng mạn vui vẻ và say đắm lòng người. Phải có bảy tám đứa trẻ tay cầm những chùm bóng bay đang say sưa vui đùa và nô giỡn ở dưới sân khấu, chúng còn tinh nghịch tranh thủ người lớn không để ý vội vàng ngắt những cánh hoa đang tết ở trên những chậu hoa xinh đẹp kia, rồi thi nhau sở những hạt ngọc châu thủy tinh được đặt trên đó, hành động nghịch ngợm đáng yêu của những đứa trẻ ngày thơ trong sáng.

Khi dàn nhạc chuyển sang khúc điệu đánh dấu tiệc cưới chuẩn bị bắt đầu mở màn, tất cả các quan khách đều đã ngồi vào vị trí của mình. Mọi ánh mắt đều dõi theo hướng cánh cửa đang từ từ hé mở ra, và liền sau đó là bốn đứa trẻ hai nam hai nữ mặc những chiếc áo trắng tinh như những tiểu thần tiên trong câu

chuyện cổ tích, trên tay cầm những giỏ hoa cầu vòng bước vào bên trong trước. Rồi liền theo sau là gương mặt nghiêm trang của ông Kiều Giám An. Trong vòng tay ông là cánh tay cô dâu Kiều Mẫn Hàng với chiếc váy cưới nhãn hiệu Mainbocher được thiết kế đẹp như mơ, họ bước vào trong và nhìn theo bóng dáng Phí Văn Kiệt đang đứng lặng yên chờ đợi.

Chiếc váy trắng muốt được gắn vô số những hạt kim cương dưới ánh mặt trời chói chang càng khiến cho chúng trở nên trong suốt hơn, mỹ lệ hơn lên, cái đẹp đến mức độ huyền huyền ảo ảo, giống như không phải là sự thực đang diễn ra vậy. Mọi người nhìn theo bước chân của Kiều Mẫn hàng với những tâm trạng cảm xúc không hề giống nhau, có người òa lên bất ngờ và có người thì lại cảm động không ngớt lời khen ngợi. Đây sẽ là thời khắc quan trọng nhất trong suốt cuộc đời của một người con gái, ngày hôm nay đây sẽ là những phút giây sống mãi, tồn tại mãi mãi và chói lòa mãi mãi.

Thời gian như cánh cửa thần kỳ vậy, có những khi phải cần đến vài năm nhưng có những khi chỉ cần từng phút từng giây từng tích tắc hay thậm chí chỉ là một khoảnh khắc thoáng qua mà thôi, con gái của ông Kiều Giám An ngày nào còn bé thơ giờ đã là một cô gái trưởng thành, có thể chung vai gánh vác cùng nhau đối mặt với những sóng gió cuộc đời với ba mình được rồi. Phí Văn Kiệt như cũng biến thành một quả bóng tròn xoe trong tay của những đứa trẻ tinh nghịch vậy, trong tích tắc quả bóng ấy căng phồng lên những luồng khí mới, sục sôi một bầu sức sống mới. Anh bắt buộc phải nhìn chằm chằm vào cô dâu Kiều Mẫn Hàng, để ánh mắt của cô sẽ không chế được bản thân mình lúc này, có như vậy thì anh mới không bị ảo tưởng như đang đứng từ trên một không trung bao la và quên mất sự tồn tại của mình, và có thể sẽ bị rơi xuống đáy vực bất cứ lúc nào có thể. Tôn Gia Linh đã bắt đầu rơi những giọt lệ cảm động, cô ngồi trên chiếc ghế dành cho người nhà cô dâu, ngồi ngay bên cạnh dì Cát mà nước mắt tuôn trào, cả người cô run lên vì xúc động, vì vui mừng. Diệp Tri Ngã đi bên cạnh Tôn Gia Dịch, cũng cố gắng không chế lòng mình rằng không được khóc vào lúc này, rằng phải vững vàng lên, phải không chế được cảm xúc của bản thân. Cô nhìn thân hình nhỏ bé gầy gò đến tội nghiệp đằng sau của Kiều Mẫn Hàng mà lòng dằn lòng nhất quyết không được bỏ qua giây phút thiêng liêng trong đời của Kiều Mẫn Hàng lúc này.

Mẹ của Kiều Thận Ngôn và Kiều Mẫn Hàng trước khi sinh hai người ra đã theo đạo Thiên Giáo. Cho nên mặc dù hai con sau này của bà không theo tôn giáo gì cả nhưng vẫn mời các phụ giáo đến đây, căn cứ theo nghi lễ tổ chức cưới của đạo thiên giáo để tiến hành đầy đủ. Một vị giáo phụ mặc áo lễ của linh mục đứng nghiêm trang và lịch sự nho nhã, như càng góp phần tôn nghiêm và long trọng cho buổi lễ ngày hôm nay hơn.

Ông Kiều Giám An dắt cô con gái cứng đi chậm chậm tiến vào thảm đỏ dẫn vào sân khấu, nhưng ông không làm theo những động tác đã được tập duyệt trước hôm chuẩn bị cho lễ cưới để đưa cô con gái của mình cho chàng rể, mà đứng lặng tần ngần một hồi rất lâu. Ông ngắm nhìn con gái đang xinh tươi như một thiên thần chuẩn bị đi theo chồng mà nước mắt cảm động tuôn rơi. Những hành động cử chỉ ấy, sắc mặt ấy khiến cho tất cả mọi người tham gia không ai không cảm được nước mắt cả. Diệp Tri Ngã cũng nằm trong số ấy, cô cũng không thể vững vàng được hơn nữa. Những giọt lệ ứa nhòe hai hàng mi cong.

Kiều Mẫn Hàng mỉm cười rất tươi và dành cho ông bố thân yêu của mình một chiếc ôm thật nồng ấm. Khuôn mặt ông Kiều Giám An lúc này cũng đã nở nụ cười trên môi. Ông hôn nhẹ vào vầng trán của cô con gái rồi dắt tay cô, đưa cô lại cho Phí Văn Kiệt đang đứng ở ngay bên cạnh. Phù dâu và phù rể đứng phân thành hai hàng dọc, khúc nhạc dạo chào mừng cho lễ cưới cũng đã ngừng lại. Vị giáo phụ mái tóc đã hoa râm nhìn hai người thanh niên trẻ trung. Cho đến giờ phút này, mặc dù ông chủ trì biết bao nhiêu cuộc hôn lễ rồi, số lần cụ thể là bao nhiêu thì chính ông cũng không sao nhớ cho nổi, thế nhưng mỗi cuộc hôn lễ đều để lại trong ông niềm cảm động vô ngần, không gì có thể so sánh được.

Đã từng có vô số những bộ phim truyền hình hay phim điện ảnh chiếu về những vị giáo phụ chủ trì trong các buổi lễ kết hôn, và cũng đã từng nghe vô số những lời cha xứ sẽ nói trong buổi lễ đó. Hầu hết mọi người đều thuộc lòng và có thể cùng nhắc lại từ đầu đến cuối với cha xứ, thế nhưng trong những câu chuyện hư cấu ấy mãi mãi không bao giờ có thể tìm thấy những tình tiết cảm động lòng người như trong khoảnh khắc đang diễn ra ở hiện tại được. Giọng nói vang lên của cha xứ vừa nhẹ nhàng trầm tư vừa cao thanh. Diệp Tri Ngã tập trung cao độ và toàn tâm toàn ý lắng nghe từng lời một, cô cầu nguyện, cô hy vọng những lời cha xứ vừa nói ra đều sẽ được trở thành hiện thực. Để dưới sự ban ơn của Cha, Con và các Thánh Thần, những người hạnh phúc sẽ mãi mãi được sống trong hạnh phúc ấy.

Sau khi cô dâu và chú rể trao nhẫn cưới và tặng cho nhau một nụ hôn ấm áp, dưới sân khấu vang lên những tràng pháo tay giòn giã chúc mừng. Những cô con gái chưa lấy chồng đứng tụ tập vui vẻ với nhau, chờ mong bó hoa của cô dâu. Tôn Gia Linh cũng ở trong số đó, cô đứng với bộ dạng đã trong tư thế sẵn sàng, chỉ còn chuẩn bị hứng bó hoa của cô dâu, để nhất quyết bó hoa đó phải thuộc về mình cho bằng được. Kiều Mẫn Hàng quay lưng lại với đám người đang hồi hộp chờ đợi này và cười rất tươi vui chuẩn bị động tác ném hoa. Cuối cùng cô quay người lại, đứng thẳng thân lên và ném thật mạnh bó hoa vào trong lòng của Diệp Tri Ngã. Những tiếng tiếc nuối vang lên, Tôn Gia Linh cất lời phản đối liên tiếp: “Không được như thế đâu nhé! Đồ tồi tệ! Đồ chơi gian!”

Kiều Mẫn Hàng mỉm cười và đi đến phía Diệp Tri Ngã đang đứng, nắm chặt lấy bàn tay của cô và nói: “Cảm ơn tất cả những gì chị đã làm cho em”. Câu nói của Kiều Mẫn Hàng khiến cho Diệp Tri Ngã bần thần hết cả người. Rồi Kiều Mẫn Hàng cười phá lên vui vẻ ôm chặt lấy cô, thầm thì với cô một câu vô cùng khó hiểu và lạ lùng: “May quá có chị, chị dâu ạ, nếu không thì em không biết được sau này sẽ làm như thế nào đây!”

Thế nhưng Diệp Tri Ngã lúc này đâu còn thời gian để suy nghĩ đắn đo mông lung nữa. Sau buổi lễ người thân anh em họ hàng rồi bạn bè đồng nghiệp đến chụp ảnh đông nườm nượp. Chú rể và hai phù dâu trở thành tâm điểm thu hút được rất đông sự yêu thích mến mộ của mọi người đặc biệt là những anh chàng còn độc thân. Diệp Tri Ngã và Tôn Gia Linh phải bên lên mỉm cười suốt từ đầu đến cuối buổi, khiến cho 2 người mệt mỏi, môi như muốn đông cứng lại, ấy vậy mà các chàng cùng lớp, các anh đồng nghiệp cứ quần quýt lấy rồi ôm eo, rồi phấn khích làm những động tác thật thân mật với các cô.

Phong cách tổ chức lễ kết hôn được tổ chức theo phong cách của phương Tây nhưng các món ăn trong buổi tiếp khách thì được làm theo phong cách của Trung Quốc. Sau khi nghi lễ kết thúc cho đến thời gian diễn ra bữa tiệc phải còn đến hơn hai giờ nữa. Không ít khách mời trong thời gian chờ đợi đã đến sân tập golf chơi vài ván cho khuây khỏa hoặc thưởng thức những tiết mục vui nhộn của những diễn viên tại đây. Do có rất nhiều các em bé cũng đến tham gia tiệc cưới nên Kiều Thận Ngôn đã ân cần quan tâm đến cả niềm vui của chúng, cho dựng lên một lâu đài cổ bằng hơi căng phồng, để cho những đứa trẻ đến đây có thể tha hồ thỏa sức đùa nghịch với lâu đài nhân tạo này, cũng như giảm được khả năng nghịch ngợm phá hoại của chúng trong bữa tiệc.

Tâm trạng của Kiều Mẫn Hàng vô cùng phấn khích, trên khuôn mặt được đánh phấn hồng giờ đã bị trôi không ít mảng phấn trang điểm xuống, để lộ màu tím tái của làn da thật. Cho nên dự định sẽ đi chụp ảnh ngoài trời ở khung cảnh ngay bên cạnh khu vực tổ chức tiệc cưới này cuối cùng cũng lại bị hoãn lại. Diệp Tri Ngã và Đỗ Quân với tư cách là khách mời đến dự đã đưa Kiều Mẫn Hàng đi vào bên trong phòng nghỉ ngơi. Để cô được ngủ một giấc yên tĩnh lấy lại sức, sau khi được bồi bổ cẩn thận rồi sẽ lại tiếp tục ra chào mời trong tiệc ăn diễn ra vào buổi tối sau đó.

Phí Văn Kiệt ngồi cùng Kiều Mẫn Hàng trong phòng ngủ. Diệp Tri Ngã bước thật nhẹ nhàng ra phía ban công bên cạnh phòng trút một hơi thật dài, đối diện với cô là Đỗ Quân đang lặng lẽ hút thuốc, cô nói với anh: “Đừng nói gì Tiểu Mẫn, đến em còn mệt không thở được thành hơi nữa là cô ấy”.

Đỗ Quân tròn tròn đôi mắt tinh thần tập trung cao độ nhìn Diệp Tri Ngã và hỏi giọng đầy ngỡ ngàng: “Hôm nay em xinh đẹp quá trời khiến anh không còn nhận ra em nữa”.

Diệp Tri Ngã bật cười đánh nhẹ vào người anh phản bác lại: “Thế anh nói em xem ngày nào là không xinh đẹp cơ chứ?”

Đỗ Quân đang hút thuốc và thở một hơi thật dài ra ngoài, mỉm cười vẻ điềm đạm: “Anh thấy tình hình của cô ấy... Không được tốt cho lắm đâu em à...”

Diệp Tri Ngã cắn chặt vào môi mình: “Em biết mà...”.

“Em đã nói với người nhà của cô ấy chưa vậy?”

Diệp Tri Ngã lắc lắc chiếc đầu: “Em đã nói với anh trai của em ấy rồi, còn những người khác thì... Em nghĩ nên đợi cho Kiều Mẫn Hàng kết hôn xong thì sẽ nói sau cho họ biết, thời gian này người nhà em ấy ai cũng tất bật chuẩn bị đám cưới mà...”.

Đỗ Quân than thở: “Lúc này anh đã đến hỏi ba của Kiều Mẫn Hàng rồi, nghe ba cô ấy nói có vẻ như đang đặt niềm tin rất lớn vào lần phẫu thuật tới, và còn có ý định chuẩn bị sau vài ngày nữa là sẽ đưa Kiều Mẫn Hàng sang Mỹ luôn rồi”.

“Anh Đỗ”.

“Gi vậy em”.

Diệp Tri Ngã cúi thấp đầu xuống nói một cách lực bất tòng tâm: “Em biết nói như thế nào đây, cảm giác này thật là tồi tệ, tồi tệ vô cùng. Nhìn bệnh tình của em ấy như thế này mà chúng ta cũng đành khoanh tay ngồi nhìn mà thôi. Thế mà vẫn có những lúc chính chúng ta lại dùng sự thật để làm đòn đả kích những con người ấy nữa chứ”.

“Đả kích ai cơ chứ? Sự thật nào nữa hả?”. Một tiếng nói đột nhiên cất lên từ phía đằng sau Diệp Tri Ngã và Đỗ Quân khiến cho cô giật nảy mình lên, vội vàng quay đầu nhìn lại. Lúc này Phí Văn Kiệt đã từ trong phòng ngủ bước đến ban công cùng cô và Đỗ Quân, anh đang đứng đối diện với hai người. Phí Văn Kiệt nhìn Diệp Tri Ngã chăm chăm rồi một lúc sau lại hướng tia nhìn về phía Đỗ Quân, gặng hỏi liên tiếp: “Hai người có phải là đang nói về bệnh tình của Kiều Mẫn Hàng phải không vậy? Cô ấy làm sao rồi?”

Đỗ Quân cắt ngang câu hỏi đầy tò mò của Phí Văn Kiệt: “Kiều tiểu thư đâu rồi? Vẫn đang say sưa ngủ phải không?”

“Hãy nói cho tôi biết là đã xảy ra chuyện gì vậy hả?”. Phí Văn Kiệt vừa nói vừa bước ra phía bên ngoài ban công, sắc mặt vô cùng nghiêm nghị và hoang mang. Diệp Tri Ngã nhìn chăm chú vào Đỗ Quân như đang cầu mong sự cứu trợ cho cô, cô ngập ngừng do dự một hồi rồi cũng nhẹ nhàng cất lời: “Anh Đỗ, anh... có thể để cho em và anh Phí Văn Kiệt nói chuyện riêng tư một chút được không anh?”

Đỗ Quân gật đầu đồng ý, rồi lịch sự bước ra khỏi căn phòng đó. Trước khi đi anh còn cẩn thận khép nhẹ cánh cửa lại, để không gian yên tĩnh giành riêng cho hai người. Phí Văn Kiệt nhìn chăm chú vào đôi mắt của Diệp Tri Ngã, sắc thái lộ rõ vẻ hốt hoảng và lo lắng. Diệp Tri Ngã bị anh thăm soi quá chừng từ này đến giờ, ngại ngùng quay đầu về phía hành lang ban công, hướng ra phía sân golf được phủ lớp cỏ màu xanh mượt trải dài khắp bề rộng khoảng sân đó.

“Em và anh Đỗ Quân vừa này nói về cuộc phẫu thuật của Tiểu Mẫn sắp tới đây”.

“Phẫu thuật sao? Phẫu thuật thế nào rồi?”

Diệp Tri Ngã cắn thật chặt vào môi không biết nên nói như thế nào cho thích hợp trong hoàn cảnh này: “Anh Văn Kiệt, những điều em sẽ nói ra đây chỉ là phán đoán bước đầu của các bác sĩ về bệnh tình của Tiểu Mẫn, cũng có thể không đến nỗi tồi tệ như thế đâu... Em Tiểu Mẫn, bệnh tình của em ấy, có thể không còn trông cậy gì được vào các cuộc phẫu thuật nữa rồi...”.

Khi vừa nói xong, Diệp Tri Ngã dường như nghe thấy rõ mồn một những tiếng xương, những khớp cơ đang va chạm ma sát vào nhau kêu lên răng rắc. Hai tay anh nắm chặt vào nhau, rồi lại thả lỏng buông lơ xuống, rồi lại nắm chặt thành nắm đấm, rồi tiếp tục buông lơ bất chấp mọi thứ xung quanh đang diễn ra: “Ý em là sao chứ? Thế nào gọi là... không còn trông cậy gì được vào các cuộc phẫu thuật nữa?”

Diệp Tri Ngã thở một hơi dài buồn bã nói tiếp: “Em biết nói những lời như này ra sẽ rất là tàn ác, thế nhưng mà... sự thực thì những ca phẫu thuật cấy ghép không có nghĩa là có thể chữa trị được tất cả các loại bệnh về tim đâu...”

“Chữa trị có được hay không được đi chẳng nữa thì đây cũng là một cơ hội hiếm có trong cả cuộc đời của cô ấy, tôi không thể không làm bất cứ việc gì được, chẳng lẽ chỉ biết giương mắt nhìn và chờ đợi cho cô ấy dần dần chết đi sao hả?”, Phí Văn Kiệt giọng nói lạnh nhạt hít thật mạnh từ trong mũi ra, “Diệp Tri Ngã, ngày trước tôi đã nói sai rồi, thực ra thì cô chẳng hề thay đổi một chút gì so với ngày xưa cả. Cô vẫn giống hệt như thế, vô cùng lạnh nhạt, vô cùng quả quyết”.

“Anh Văn Kiệt...”

“Những lời như thế này từ miệng cô nói ra tôi không bao giờ muốn nghe thêm bất cứ một lần nào nữa. Và tôi nghĩ rằng tất cả mọi người trong gia đình họ Kiều cũng chẳng có ai là tự nguyện muốn nghe những lời

nguyên rửa xấu xa này cả. Nếu như cô vẫn muốn tiếp tục ở bên cạnh Kiều Thận Ngôn, thì hãy cố gắng làm cho tốt cái bộ dạng ngây thơ trong sáng lương thiện như bây giờ đang làm ấy đi”.

Phí Văn Kiệt nói xong thẳng thừng bước ra ngoài, nhưng Diệp Tri Ngã đã nhanh chân chặn đường anh lại, cô vội vã nói: “Anh Văn Kiệt, ý em không phải là...”

Phí Văn Kiệt quay đầu nhìn sang Diệp Tri Ngã một cách lạnh nhạt thờ ơ. Cô nuốt mạnh nước bọt vào trong miệng, bỏ tay xuống rồi nói: “Không phải giống như những gì anh đang nghĩ đâu, anh có thể để cho em nói hết lời muốn nói được không?”

“Còn muốn nói gì nữa chứ!”, Phí Văn Kiệt cười lạnh băng, “Kỳ thực cô không cần làm bộ dạng như thế này trước mặt tôi làm gì đâu. Tôi chẳng có chút âm mưu nào với cô cả, tôi cũng chẳng quan tâm đoán đoán đi phá hoại những việc tốt của cô, càng không có khả năng liên quan đến bất kỳ mâu thuẫn nào về lợi ích kinh tế với cô. Cho nên cô hoàn toàn có thể tỏ ra tự nhiên mà làm”.

“Anh Văn Kiệt. Bệnh tình của Tiểu Mẫn đã chuyển sang giai đoạn ác tính vô cùng nghiêm trọng rồi. Bác sĩ Đỗ đã tìm rất nhiều chuyên gia để chuẩn đoán bệnh cho em ấy. Cho đến lúc này họ đều thống nhất đi đến kết luận là bắt buộc phải tiến hành phẫu thuật cấy ghép nhân tạo tim phổi tổng hợp cho em ấy thì may ra chữa trị kịp thời được. Thế nhưng độ nguy hiểm của ca phẫu thuật này lại vô cùng vô cùng cao. Căn cứ vào tình trạng hiện nay của Tiểu Mẫn, rất có khả năng là điều kiện sức khỏe bây giờ của em ấy quá suy yếu, không thể đáp ứng được yêu cầu tối thiểu của ca phẫu thuật đó. Cho nên em mới nói rằng không còn trông cậy gì được vào các cuộc phẫu thuật nữa rồi. Anh Văn Kiệt, em muốn nhắc lại với anh rằng, em thực sự không phải là người lạnh nhạt quả quyết. Đây hoàn toàn chỉ là phán đoán của người làm ngành. Bác sỹ cần tìm hiểu rõ tiểu sử bệnh tình của bệnh nhân trước khi làm cuộc phẫu thuật quy mô lớn như thế này. Hơn nữa quá trình hồi phục sau khi tiến hành phẫu thuật sau khi làm xong thì chưa chắc đã mang lại hiệu quả tốt so với cách tự nhiên cứ phó mặc cho số phận để tự kéo dài sinh mạng như trước khi làm phẫu thuật đầu anh ạ...”

Phí Văn Kiệt nghiêng mặt nhìn chăm chăm vào mắt của Diệp Tri Ngã. Cách nhìn của anh đối với cô giống như đang muốn nhìn xuyên thấu vào tận xương tủy của cô, muốn đi guốc vào trong bụng cô để tìm hiểu sự thật. Thế nhưng những lớp phấn son trang điểm bên ngoài khuôn mặt của Diệp Tri Ngã lại không thể che giấu được làn da trắng bệch nhợt nhạt đầy vẻ u sầu suy tư của cô. Anh không thể tìm được bất cứ một điểm gì để có thể lấy đó làm lý do hận cô, thù cô hoặc chí ít thì cũng có thể trút hết bực bội vào đó để tức khắc quay đầu lạnh lẽo bước đi được.

“Anh Văn Kiệt, anh có hận em trách móc hay thù oán gì em, em cũng sẵn sàng chấp nhận được tất cả. Thế nhưng em chỉ cầu xin anh đừng hiểu lầm ý nghĩ của em. Em hoàn toàn đứng về hoàn cảnh của Kiều Mẫn Hàng mới nói ra được những lời này với anh! Anh yêu em ấy và em cũng yêu em ấy chẳng khác gì anh cả. Em chỉ hy vọng em ấy có thể khỏe mạnh hạnh phúc. Nhưng mà đối với một người bác sỹ mà nói, em không thể không cảnh giác anh một điều quan trọng như thế này, càng hy vọng mù mờ bao nhiêu thì sự thất vọng trong tương lai sẽ càng đau khổ gấp bấy nhiêu lần”.

Sắc mặt của Phí Văn Kiệt lộ đầy vẻ khổ sở và đau đớn. Anh lặp lại từng từ ngữ trong câu nói của Diệp Tri Ngã, rồi cười thốt lên một cách khắc khoải: “Càng hy vọng bao nhiêu thì... con người cũng chẳng phải vì mù mờ nên mới có thể tạo ra hy vọng được hay sao. Thế nhưng cũng có những khi, nếu như đến một tia hy vọng cũng chẳng thể có nốt nữa, vậy thì sống trên cõi đời này liệu còn ý nghĩa gì nữa...”

Một cơn gió từ sân cỏ phía dưới bay thoảng lên trên cao, mang đến hương thơm thoảng thoảng mới mẻ. Diệp Tri Ngã đang mặc chiếc váy phù dâu, bên ngoài chỉ khoác một lớp áo mỏng manh. Lúc này cơ thể cô đã ngấm lạnh, bắt đầu có triệu chứng hắt xì hơi: “Anh Văn Kiệt, nếu như... Nếu như bây giờ em nói một câu xin lỗi, thì liệu anh có thể...”

“Không thể!”, Phí Văn Kiệt ngắt lời cô luôn, “Mãi mãi không bao giờ có thể được cả!”

Diệp Tri Ngã gạt đầu nhẹ, rồi giơ tay lên nhấn nhấn vào hai khóe mắt. Đợi cho đến khi tâm trạng không còn bị mất bình tĩnh nữa mới khẽ khàng nói tiếp với anh: “Em biết là anh không thể tha thứ được cho em... Nhưng mà em không biết nên nói như thế nào, anh Văn Kiệt, em chỉ hy vọng là anh có thể cho em được có một cơ hội để giải thích với anh rõ ràng, lúc đó là em... Lúc đó em không hề biết sự thực đang diễn ra như

thế nào cả. Em không biết quan hệ giữa hai người ấy, em chỉ còn biết chọn lựa người cha đẻ của mình mà thôi...”.

Phí Văn Kiệt cúi thấp hai hàng mi xuống, cười một cách khó nhọc và vất vả: “Tôi cũng không biết nên nói như thế nào bây giờ cả, tôi cũng chỉ còn cách là chọn người cha đã sinh ra tôi... Diệp Tri Ngã, những thứ tôi và cô làm đều là “chỉ còn cách”, không còn biện pháp nào hơn nữa cả, không hề hối hận mà cũng chẳng thể tha thứ được. Ở đây cũng chẳng thể phán kết là ai đúng ai sai được”.

Những giọt lệ không thể kiềm chế được nữa, rơi tràn xuống ngón tay và cả bàn tay của Diệp Tri Ngã. Cô đành phải lấy chiếc áo khoác đang choàng cơ thể mình để lau hai hàng nước mắt đang lăn dài trên má. Động tác này cô làm thật vụng về, vẫn giống như bao nhiêu năm về trước, vẫn giống như họ đang cùng nhau ngồi xem buổi biểu diễn múa ballet về tác phẩm Hồ thiên nga ở nhà hát kịch hạng hai trong thành phố Nam Kinh ấy.

Phí Văn Kiệt cắn răng nghiền lợi vào nhau. Những giọt nước mắt của cô làm cho tâm trí anh như đang hiện về một loại ảo giác về sự đoàn tụ trong quãng thời gian ngày xa xưa ấy, vẫn là giọt lệ của nhiều năm trước đó, vẫn còn nhức nhối âm ỉ không ngừng trong cuộc đời anh. Chúng vẫn chưa bị chôn vùi nơi cát bụi sâu thẳm, vẫn chưa nóng đến mức độ có thể làm bỏng cháy làn da của anh, vẫn chưa thể tạo thành vết sẹo hằn trong anh. Không thể nào tha thứ được, không thể nào không hận thù được, thế nhưng cũng không có biện pháp nào để quên đi được.

Trong nhà hát kịch ấy, Phí Văn Kiệt khi nhìn thấy cô tấm tức khóc chỉ còn biết trách móc đi trách móc lại chính bản thân mình. Còn bây giờ đây thì anh lại không thể ôm cô vào lòng để an ủi cô, để vỗ về cô được nữa rồi. Mặc dù trong thâm tâm anh ngàn lần muốn được lặp lại một lần những động tác ấy. Thế nhưng cũng có những khi cơ thể vượt qua được cả ý thức, điều này có lẽ nên được gọi là một loại phản xạ có điều kiện thì đúng hơn hay có thể so sánh như một chiếc búa gõ mạnh vào đầu, thì cơ thể có dùng sức mạnh mạnh mẽ khổng lồ như thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể ngăn cản được việc chân của người đó sẽ nhảy căng lên chống lại không cho hành động sẽ xảy ra được. Đợi cho đến khi Phí Văn Kiệt phát hiện ra rằng mình đã ôm gọn Diệp Tri Ngã vào trong lòng, thì anh không thể bỏ tay buông xuôi được nữa rồi, chỉ có thể càng ôm càng chặt hơn, lặng lẽ lắng nghe tiếng khóc run lên bần bật của cô lúc này.

Ngày ngày hôm sau, tờ báo địa phương thành phố Nam Kinh đã đăng tin cô con gái cưng của ông nguyên tổng giám đốc tập đoàn gang sắt Ninh Huy đã lấy chồng yên bề gia thất. Báo còn miêu tả đầy đủ kỹ lưỡng quang cảnh và diễn biến trong lễ cưới và tất nhiên không thể thiếu màn dạ tiệc được tổ chức hoành tráng dưới khung trời pháo hoa rực rỡ trong câu lạc bộ sân golf ở khu ngoại ô phía đông thành phố. Cũng trong ngày đó, một trang web rất nổi tiếng được nhiều người truy cập trong thành phố Nam Kinh cũng đã đưa lên một tin giật gân, viết rằng chính trong ngày con gái ông nguyên tổng giám đốc lấy chồng, thì anh rể mới và cô phù dâu đã ôm nhau thắm thiết ở ngoài ban công, thời gian họ ôm nhau dài đến bảy tám phút liền, và không quên đăng lên một tấm ảnh sắc nét. Trên tấm ảnh ấy, Diệp Tri Ngã gục đầu vào trong lòng của Phí Văn Kiệt, cô đã mặc chiếc áo khoác để khoác ngoài cơ thể, thế nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ mồn một bộ váy màu hồng phớt xinh đẹp đang mặc trên người của cô.

19. Chương 19

Chương 19: Nơi hoang vu vị lữ khách lướt qua

Chỉ một tiếng sau khi trang web đó đưa tin về Diệp Tri Ngã thì mọi thông tin trên đã bị xóa đi ngay lập tức. Thế nhưng số lượng người truy cập vào trang web này đã lên cao đến hơn hai nghìn người rồi. Bức hình đó cũng đã được truyền tải ra khắp các trang web khác nữa. Những ý tưởng phong phú với những từ ngữ đầy giật gân khiêu khích về cảm xúc về yêu hận oán ghét thậm chí với cả những tiêu đề nhảm nhí vô nghĩa cũng được lan truyền rộng rãi. Họ vừa tò mò tọc mạch vừa đoán non đoán già lại thêm phần bình luận ác ý mỗ xé tận lõi mối quan hệ giữa Phí Văn Kiệt và Diệp Tri Ngã, hai nhân vật chính trong chủ đề này.

Diệp Tri Ngã xem thông tin về chuyện riêng tư giữa bản thân cô và Phí Văn Kiệt đang ôm nhau tình tứ bị đăng ngập tràn trên mạng. Tất cả những lời khuếch đại thổi cho trương phồng lên và cả những lời lăng mạ không tiếc thương, chửi bới ác ý cũng có mà khinh ghét coi thường cũng có, khiến cho cô không thể tin được vào mắt mình rằng người con gái bị đem ra bàn tán ấy chính là cô. Thế nhưng điều khiến cho cô phải

lo lắng phải bối rối nhất chính là điều này đây. Từ sau khi thông tin đăng trên mạng cho đến lúc này là Kiều Thận Ngôn vẫn chưa hề về nhà, chỉ dặn cô thư ký Vương gọi điện thoại lại cho cô và chuyển lời rằng ông tổng giám đốc phải đi công tác đột xuất một thời gian nên không thể về nhà ngay được.

Có phải Kiều Thận Ngôn đang rất giận cô nên không muốn về nữa chẳng? Diệp Tri Ngã lúc đầu còn đắn đo tiên đoán suy nghĩ mông lung. Thế nhưng cả một tuần sau Kiều Thận Ngôn vẫn chưa hề trở về nhà, cho nên đoán mò hay suy nghĩ lung tung vẫn chẳng thể đem lại một đáp án nào cụ thể cả. Còn dì Cát thì ngày nào cũng đến đây, mặc dù khi đối diện với Diệp Tri Ngã bà tỏ vẻ hơi ngại ngùng do dự, thế nhưng vẫn ân cần quan tâm cô như những ngày qua.

Diệp Tri Ngã đã từng nghĩ đến việc rời khỏi nơi đây, nhưng cô lại càng hy vọng Kiều Thận Ngôn quay trở về nhà hơn bao giờ hết, để có thể giải thích cho anh ấy nỗi niềm của mình. Nhưng dì Cát lại không biết Kiều Thận Ngôn thực sự đã đi nơi nào, lại càng không rõ sau khi hai số máy di động của anh đã bị tắt rồi thì còn cách nào có thể liên lạc được với anh nữa.

Bà dì Cát nhìn thấy sắc mặt của Diệp Tri Ngã đầy vẻ buồn bã ưu tư, liền đến bên cô và nhỏ giọng nói: “Không sao đâu cháu ạ, qua hai ngày nữa là Kiều Thận Ngôn sẽ về ngay thôi mà, đang đi công tác đấy, chắc bên đó có nhiều việc cần phải giải quyết quá thôi”. Diệp Tri Ngã cũng gật đầu nhẹ nhàng. Rồi dì Cát trầm tư một hồi rất lâu, sau đó mới nói tiếp với cô rằng: “Có hiểu lắm gì giữa hai đứa thì tìm cơ hội rồi giải thích cho rõ đầu đuôi ngọn ngành, đừng có vội vàng hấp tấp thế”.

Miệng thì nói đừng vội vàng hấp tấp nhưng kỳ thực trong thâm tâm Diệp Tri Ngã lại lo lắng hơn bao giờ hết, đặc biệt những lúc dì Cát đã trở về nhà rồi, khi chỉ còn lại duy nhất một mình cô trong căn phòng lạnh lẽo này, cô ngồi trên vị trí mà Kiều Thận Ngôn vẫn thường ngồi trên sofa đó, tâm trí trống rỗng mông lung, không ngừng nghĩ ngợi liên miên.

Cả một tuần dài đằng đẳng ấy, từ cái ngày Kiều Mẫn Hàng bắt đầu kết hôn ấy, sau khi anh biết bệnh tình của Kiều Mẫn Hàng đã lâm vào giai đoạn ác tính, thì anh làm sao lại có thể đi công tác trong thời gian lâu như vậy được cơ chứ? Diệp Tri Ngã biết rằng đó chỉ là ngụy biện. Sự tình sao lại ra nông nổi này cơ chứ, muốn khóc nhưng nước mắt cũng chẳng thể nào rơi xuống được. Cô bật ti vi lên, dù hai mắt vẫn dõi theo chương trình trong đó đến cả nửa ngày liền nhưng tâm hồn cô lại đang phiêu du về một cõi hư vô xa xăm nào đó. Cô quyết định lấy điều khiển tắt ti vi đi, đi vào gian phòng bên trong và ngồi ở đó, trong tay cầm chiếc hộp kính bọc đôi giày múa ballet mà anh đã dành tặng riêng cho cô.

Một đôi giày xinh xắn nằm lặng im trong nhụy của một bông hoa, bề mặt đôi giày sáng bóng và trơn nhẵn, và khi mang đôi giày này lên múa những động tác ballet thì không biết sẽ đẹp đến mức độ nào nhỉ. Diệp Tri Ngã mở chiếc nơ gắn trên chiếc hộp đựng đó, rồi lật nắp hộp lên nhấc đôi giày ra, sờ nhẹ nhàng vào chiếc nơ gắn trên đôi giày, hành động âu yếm vuốt ve và quyến luyến.

Kiều Thận Ngôn cảm nhận được cảm giác hối hận trong tâm trạng của cô, anh cũng biết cách nên làm như thế nào để có thể an ủi được cô. Thế nhưng anh không biết rằng, kỳ thực là đã từ rất lâu rồi, sự tiếc nuối hối hận nhất trong suốt cuộc đời của cô không còn là múa ballet nữa, mà cũng chẳng phải là Phí Văn Kiệt nữa rồi. Những điều mà cô cảm thấy hối hận nhất, tiếc nuối nhất đều không phải là những điều đã qua, mà chính là những thứ cô khát vọng mong mỗi đạt được nhưng chẳng thể nào trở thành hiện thực. Giống như hạnh phúc, giống như tình yêu, và cũng giống như đôi giày này vậy, thứ cảm giác ngập tràn tình yêu thương sự chăm sóc và bao bọc.

Khi Kiều Thận Ngôn còn ngày ngày bám theo cô, cô chỉ lúc nào cũng cảm thấy vui vẻ và thoải mái. Còn bây giờ khi đã bình tĩnh chấn chỉnh lại mọi điều, Diệp Tri Ngã hít một hơi thật dài, thật sâu, cô không hiểu được tâm trạng của chính bản thân mình lúc này đang rối loạn lên đến mức độ nào. Tại sao cô đột nhiên lại sợ cảm giác khi biết rằng rồi một ngày kia cô sẽ không còn được e ấp thoải mái vô tư trong vòng tay của anh nữa.

Diệp Tri Ngã trả lại đôi giày cho chiếc hộp vốn thuộc về chúng. Cô chỉ đắn đo trong vòng vài giây rồi thay dép và xách túi xách bước ra khỏi nhà. Một mình lái xe ra khỏi khu chung cư này, trực tiếp đến thẳng cổng của tập đoàn gang sắt Ninh Huy.

Hơn chín giờ tối, xe trong gara để xe của tập đoàn vẫn còn trống rất nhiều, khi cô đến cũng chẳng có nhân viên bảo vệ đi ra kiểm tra bằng lái xe của cô. Diệp Tri Ngã khóa xe lại cẩn thận, bước vào trong cầu thang

máy đi đến tầng của tập đoàn nơi Kiều Thận Ngôn làm việc. Khi cô vừa đến nơi thì gặp ngay đội tuần tra của bảo vệ đang diễu qua. Khi các nhân viên bảo vệ này nghe thấy cô gái trẻ đang muốn gặp ông tổng giám đốc Kiều Thận Ngôn liền không nói ra những lời khiến cho cô cảm thấy thất vọng nữa, mà chỉ dò xét nhìn mặt mũi cô một lượt. Sau đó họ dặn cô đợi thêm một lúc nữa, để họ gọi điện trước cho tổng giám đốc thông báo xem sao.

Đúng là anh vẫn đang ở đây...

Sau khi nhân viên bảo vệ gọi điện xin phép ông tổng giám đốc với thái độ làm việc nghiêm túc và tận tụy trách nhiệm hết mình, liền đưa Diệp Tri Ngã đến thẳng cửa văn phòng làm việc của Kiều Thận Ngôn.

Diệp Tri Ngã nhìn thấy cánh cửa đã được khép hờ từ trước khi cô bước chân đến, lấy hết sức bình tĩnh và dũng khí mở cửa ra, rồi chậm chậm bước chân vào bên trong.

Các vật dụng được trang trí trong văn phòng đều rất hiện đại, việc sử dụng những vật dụng có không chỉ tập trung vào các chức năng và tính thực dụng của nó, hơn thế nữa còn chú trọng vào cả sự đa dạng độc đáo riêng của phong cách. Hầu hết mọi thứ trong văn phòng làm việc của Kiều Thận Ngôn đều được làm từ chất liệu kim loại, không chỉ nói lên đối tượng và chức năng kinh doanh của tập đoàn mà còn thể hiện rõ tính trật tự logic của chúng với nhau. Kiều Thận Ngôn lúc này đang ngồi với vẻ nghiêm trang và trầm tư trên ghế đằng sau chiếc bàn làm việc của anh, người dựa hoàn toàn vào chiếc gối da màu đen, mười ngón tay đan xen vào nhau đặt lên trên mặt bàn. Anh mỉm cười với Diệp Tri Ngã và nói với thái độ vô cùng lịch sự: “Đã muộn như thế này rồi mà em còn chạy đến đây có việc gì thế?”

Nụ cười nở trên môi của Kiều Thận Ngôn khiến cho tâm lý Diệp Tri Ngã trở nên thoải mái hơn một chút. Thế nhưng sự thanh thoi ấy chẳng kéo dài được bao lâu thì lại lo lắng và bồn chồn bấy nhiêu: “Em, em...”

“Không có việc gì phải không?”, Kiều Thận Ngôn gật khẽ đầu, “Không có việc gì thì về sớm nghỉ ngơi đi nhé, anh vẫn còn chút việc phải làm ở đây nữa”.

Diệp Tri Ngã đứng yên bất động, cánh tay bám chặt vào chiếc túi xách đang xách trên vai, rồi cô hỏi anh: “Anh bận đến mấy giờ mới xong ạ?”

Kiều Thận Ngôn khoát tay mỉm cười: “Công việc đều chẳng bao giờ xong. Bận đến mấy giờ cũng chẳng thể biết được”.

Diệp Tri Ngã cố gắng lấy hết can đảm tiến về phía anh một bước nhỏ: “Em có thể làm phiền anh vài phút được không ạ... Em chỉ muốn nói vài câu thôi anh ạ”.

“Em cứ nói”.

Anh càng mỉm cười càng khiến cho Diệp Tri Ngã cảm thấy ánh mắt của anh bỗng dưng trở nên xa lạ hơn bao giờ hết. Trước lúc đến mặc dù cô cũng đã nghĩ sẵn ra hẳn một kịch bản để khi gặp anh cô sẽ chỉ việc làm theo những lời đã chuẩn bị sẵn mà thôi. Thế nhưng lúc này đây đầu óc Diệp Tri Ngã hoàn toàn trống rỗng, cô khẽ khàng nói giọng nhỏ nhẹ như không thốt lên được thành lời: “Chuyện về bức hình đó anh à...”

Kiều Thận Ngôn mặt không chút biến sắc: “Anh cũng nhìn thấy rồi”.

“Anh đừng hiểu lầm em mà, chẳng qua đó chỉ là... Thật sự không phải là...”

Kiều Thận Ngôn nhướn mày lên hỏi tiếp: “Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì cơ?”

“Anh Kiều Thận Ngôn...”, Diệp Tri Ngã bối rối thổ thở giọng như cầu xin anh, “Không giống như những gì anh đã nhìn thấy đó đâu, lúc đó em và anh ấy chỉ nói về bệnh tình của Tiểu Mẫn, chuyện về ca phẫu thuật sắp tới của Tiểu Mẫn, em đã nói hết cho anh ấy nghe rồi, và anh ấy rất buồn bã khổ sở...”

“Cho nên vì thế mà em đã dùng cái ôm như thế để làm cách an ủi cho anh ta?”, Kiều Thận Ngôn cắt ngang lời nói của Diệp Tri Ngã, “Em nói về sự hiểu lầm chính là cái này phải không?”

“Không phải ...Em ...”, Diệp Tri Ngã cắn chặt hai bờ môi vào nhau. Sự nguy biến như vậy thật là thất bại. Mặc dù Kiều Thận Ngôn không hề tỏ ra tức giận đối với cô, thế nhưng giữa hai người chỉ mới quen biết nhau mà thôi, quan hệ giữa cô và anh bây giờ đây bỗng dưng trở nên lạnh nhạt và xa lạ vô cùng. Diệp Tri Ngã rất sợ bộ dạng lúc này của Kiều Thận Ngôn. Trông anh giờ hết như một người lạ lẫm vậy. Và so sánh

với bộ dạng khi anh dày mặt theo đuổi cô cho bằng được để cô nhận lời anh cùng đi đến đất nước Nga xa xôi thưởng thức điệu múa ballet thì thật là khác nhau quá nhiều. Một con người với hai bộ dạng ấy sao mà hoàn toàn khác nhau đến thế cơ chứ, hay phải nói rằng rõ ràng không phải là cùng một con người thì đúng hơn.

Kiều Thận Ngôn không còn kiên nhẫn được nữa liền với tay cầm tập hồ sơ lên, cúi đầu xuống theo đà đọc vài dòng. Rồi anh ngẩng cao đầu lên nói với Diệp Tri Ngã: “Còn vấn đề gì muốn nói nữa không vậy?”

Anh thật biết lấy dũng khí khi đã kích châm chọc người khác. Diệp Tri Ngã bị một tia nhìn sắc sảo lạnh lùng lướt qua khắp người cô. Cả tâm trí cô lúc này đều đang đấu tranh tinh thần dữ dội lắm. Mọi thứ như đang ngổn ngang bay lượn lung tung khắp cả lên. Nếu như anh cứ thể hiện ra rằng mình đang rất giận dữ dù chỉ là một chút thoáng qua mà thôi, thì có thể cô đã ép lòng mình cho bằng được rằng phải tìm mọi cách để giải thích cho anh, để cô giải thích cho tường tận, cho đến khi bắt anh phải tin lời cô nói mới thôi.

“Nếu không còn lời gì muốn nói nữa thì hãy về trước đi. Em đến đây bằng gì vậy? Bắt taxi phải không? Đợi một lúc anh sẽ cho nhân viên tập đoàn đến đưa em về”

“Đừng như vậy nữa được không anh Kiều Thận Ngôn... Những lời em nói đều là sự thật cả, anh hãy tin em đi.”

“Anh tin mà, anh tin rằng em rất khổ sở, và cũng biết rằng anh ta rất cần lời an ủi từ người bạn của anh ta”.

“Em đã thông báo cho anh ấy biết rằng Tiểu Mẫn cần được tiến hành phẫu thuật cấy ghép nhận tạo tổng hợp tim và phổi, khả năng thành công của ca phẫu thuật này không cao, chỉ giống như những lời em đã nói cho anh biết ngày hôm trước mà thôi”.

Kiều Thận Ngôn nhếch môi lên hỏi giọng đầy hàm ý: “Thật như vậy sao?”

“Anh Phí Văn Kiệt rất yêu Tiểu Mẫn, quan hệ giữa em và anh ấy chẳng qua chỉ là quan hệ của những người bạn thông thường khi an ủi lẫn nhau mà thôi”.

Kiều Thận Ngôn cười phá lên: “Diệp Tri Ngã, em thật là ngốc ngếch đấy. Nếu như em muốn tìm cách giải thích cho anh, thì em có thể hoàn toàn đổ trách nhiệm lên đầu Phí Văn Kiệt cơ mà. Em có thể nói rằng anh ta háo sắc thấy gái đẹp thì không kiềm chế được lòng ham muốn. Còn em thì đã kiên quyết từ chối. Nếu em nói như thế thì anh có thể có khả năng tin vào lời giải thích của em được và sẽ nghĩ rằng giữa hai người chẳng có liên quan gì đến nhau hết. Còn nếu như em chưa bao giờ nghi ngờ gì cả. Anh ta trước sau như một, luôn luôn yêu... tiền của Tiểu Mẫn!”

Diệp Tri Ngã lắc đầu nói giọng đầy bất lực: “Đó là sự thực, em không hề lừa dối gì anh cả...”

Kiều Thận Ngôn nhìn vào khuôn mặt của Diệp Tri Ngã, anh không thể bỏ qua những nét thâm quầng bao quanh hai vầng mắt của cô, chiếc cằm như nhọn và gầy nhỏ hẳn đi, và còn cả nét tím tái xanh xao khắp khuôn mặt: “Em có lừa dối hay không lừa dối anh, thì bây giờ chẳng còn bất cứ một ý nghĩa gì nữa”.

“Em có biết muộn như thế này rồi mà anh vẫn phải ngồi lại tập đoàn và làm tăng ca hay không?”. Kiều Thận Ngôn kéo từ trong tủ ngăn kéo bàn ra, lấy một điều thuốc lá và châm lửa hút, anh hít một hơi dài thuốc lá rồi nói tiếp, “Bởi vì ban ngày anh đều phải ngồi trong bệnh viện, khi thư ký Vương gọi điện báo cho em biết rằng anh đã đi công tác, thì cũng là lúc anh nhận được cuộc điện thoại của nhà gọi đến, rằng Tiểu Mẫn đã nhìn thấy bức ảnh đó rồi, tâm trạng hoang mang bất bình thường hẳn lên rồi sau đó bất tỉnh bị đưa vào trong bệnh viện cấp cứu”.

Diệp Tri Ngã thẳng thốt ngạc nhiên hỏi lớn: “Tại sao lại không có ai báo cho em biết chứ!”

Kiều Thận Ngôn cười đầy vẻ mỉa mai trút một hơi đầy thuốc lá ra, sau đó dùng lưỡi thấm ướt hai bờ môi đã khô cứng từ bao giờ: “Hai người thật là vội vàng hấp tấp quá đấy Diệp Tri Ngã ạ. Em và Phí Văn Kiệt lẽ ra nên nhẫn tâm rằng chịu thêm một chút nữa. Sức khỏe của Tiểu Mẫn thì em còn biết rõ hơn ai hết. Anh đã từng nói qua rồi, sau này một ngày nào đó khi Tiểu Mẫn không còn tồn tại trên cõi đời này nữa rồi, hai người sẽ có vô số thời gian để hàn gắn để bù đắp cho nhau cơ mà. Nhưng bây giờ thì không được đâu. Bây giờ Phí Văn Kiệt chỉ có thể thuộc về duy nhất Tiểu Mẫn mà thôi. Anh sẽ không cho phép bất kỳ ai làm tổn thương đến Tiểu Mẫn đâu”.

Tâm trạng Diệp Tri Ngã lúc này thật khó diễn tả, vừa muốn cười lại như đang muốn khóc: “Không có bất cứ ai muốn làm tổn thương đến Tiểu Mẫn cả, em phải làm sao thì anh mới có thể tin tưởng em được hả anh?”

Kiều Thận Ngôn cười nhẹ: “Anh đã từng có lần tin tưởng rằng em thực sự không yêu anh ta. Anh cũng từng tin tưởng rằng anh sẽ làm cho em phải yêu anh. Nhưng mà xem ra lúc này đây, tự tin quá mức lại chính là sự ngu xuẩn nhất. Có thể lý do mà em ở bên cạnh anh chẳng qua chỉ là để khỏi phải rời xa anh ta quá mà thôi, có đúng như vậy không?”

“Không phải như vậy đâu, anh Kiều Thận Ngôn...”

Kiều Thận Ngôn dập diều thuốc lá đang hút dang dở, hai mắt hơi nhắm hờ vào nhau và nhìn chằm chằm vào trong mắt Diệp Tri Ngã. Rồi anh lại trở về nụ cười vốn luôn hiện trên khuôn mặt mình, mím chặt môi nói giọng quả quyết và kiên định: “Nói đến đây thôi Diệp Tri Ngã, không quan tâm là em đại hay là anh ngốc nghếch nữa. Sự việc đã đến mức này rồi, anh không còn muốn nói thêm lời khó nghe nữa làm gì cả. Xin lỗi, anh còn việc phải làm nữa. Khi đi ra ngoài thì giúp anh đóng kín cửa lại”.

Diệp Tri Ngã cũng nhìn thật sâu vào trong đôi mắt của anh. Cuối cùng cô không nói thêm được bất cứ lời nào cả. Cô ôm chiếc túi xách vào trong lòng, gật đầu rồi quay người nhẹ nhàng bước ra khỏi văn phòng làm việc của anh. Cô trở về khu chung cư của anh với tốc độ nhanh nhất có thể, lặng lẽ dọn dẹp đồ đạc, sắp xếp lại căn phòng rồi lái xe ra đường cao tốc quay về Hải Thành ngay trong đêm hôm đó. Lần thứ hai cô lại trốn chạy rồi bỏ thành phố này, sự trốn chạy thật sự kỳ lạ không sao hiểu nổi, sự trốn chạy với những giọt lệ đau đớn khổ sở. Sau khi đã về đến nhà rồi, đón tiếp cô chỉ là những vì sao sáng tỏa trên bầu trời cao tít kia, trời tờ mờ sáng chỉ loáng thoáng vài cô nhân công quét dọn vệ sinh trên đường. Và khi trời sáng lên thì cô đem tất cả những muộn phiền và mệt nhọc lên chiếc giường rộng lớn này, nằm ngủ thật lâu. Ngủ để cho não trống rỗng đi, xóa hết mọi thứ trên trần gian này đi. Và cô không muốn phải nghĩ tới chúng nữa.

Sau khi tỉnh dậy cô liền gọi điện cho bệnh viện nơi anh Đỗ Quân đã giúp đỡ cô liên lạc tìm công việc ở đó. Anh Đỗ Quân chắc chắn là đã hỏi thăm và nói chuyện với họ trước đó rồi. Bệnh viện nơi đây không hề vì Diệp Tri Ngã viết đơn xin hoãn lại thời gian làm việc mà đâm ra nghi ngờ hay xét nét gì cả. Sau khi biết thông tin cô đã hoàn tất mọi công việc còn dang dở liền giục cô mau đến bệnh viện công tác luôn.

Hơn ba giờ chiều, Diệp Tri Ngã tắm rửa sạch sẽ, khi cô đang dùng máy sấy tóc để sấy cho khô thì nhìn thấy gương mặt mình trước gương trong phòng tắm, bất ngờ thoáng chút cảm động khác thường. Cô ôm mái tóc đang nửa khô nửa ướt của mình, chạy đến một cửa hàng cắt tóc cách nhà không xa lắm, chỉ lên bức tranh dán các kiểu tóc trên tường, và yêu cầu cắt tóc cho thật ngắn đi.

Mái tóc của cô từ trước đến nay chưa bao giờ được nhẹ nhàng như thế cả. Diệp Tri Ngã cứ nghiêng nghiêng mái tóc trên khắp con đường trở về nhà, cô đang cảm nhận thứ cảm giác mà người ta vẫn gọi là nhẹ thênh thênh. Rồi khi bước vào nhà, chuẩn bị sẵn một bộ quần áo cho phù hợp với mái tóc này, để bắt đầu cho một ngày đi làm mới vào ngày mai.

Con người vẫn phải sống trên cõi đời này cơ mà. Không quan tâm là cô đã từng trải qua những sự việc như thế nào. Dù thế nào thì cô vẫn còn gian nhà này, vẫn còn một công việc rất tốt, và hơn nữa còn cả một tương lai đang đón chờ cô phía trước nữa.

Diệp Tri Ngã nhẹ nhàng mỉm cười với chính mình, cho dù có khó khăn đến mức độ nào đi chăng nữa, thì cô vẫn cứ khuyến lòng mình rằng phải cười tươi lên.

Đỗ Quân giới thiệu cho cô đến bệnh viện này không đến nỗi tồi cho lắm. Mặc dù công việc ở đây rất bận, thế nhưng các đồng nghiệp ở đây đều vô cùng gần gũi thân thiện. Có thể là do mọi thành phố nhỏ đều như thế cũng nên, không bon chen tranh chấp nhau, và cũng không phải lo lắng dò xét thái độ cũng như ganh ghét đố kỵ với nhau.

Diệp Tri Ngã vừa đến bệnh viện này công tác liền được sắp xếp vào khoa phẫu thuật. Trong những bệnh viện quy mô nhỏ như thế này, độ khó nhất khi tiến hành làm phẫu thuật chính là viêm ruột thừa. Diệp Tri Ngã dù sao cũng là bác sỹ đã từng lăn lộn, từng trải trong bệnh viện quy mô lớn rồi, cho nên kinh nghiệm phẫu thuật và sự từng trải của cô về các loại bệnh tật đương nhiên là hơn hẳn các bác sỹ tại đây. Cho nên khi cô đến đây ngay những ngày đầu đã rất được trọng dụng, hơn nữa tính cách của cô lại hòa nhã lịch sự,

cả ngày luôn mỉm cười tươi vui. Các đồng nghiệp khác hẳn có việc gì cần phải tăng ca hay giao ban mà có việc bận đột xuất thì cô đều nhiệt tình giúp đỡ. Điều này càng khiến cho mọi người trở nên yêu quý cô nhiều hơn.

Một vị bác sỹ trẻ trung xinh tươi lại rất có năng lực và hiền lành dễ gần như thế, trông cô lại có vẻ như đang độc thân, cho nên những người có nhu cầu làm mối cho cô xếp hàng rất dài. Diệp Tri Ngã làm việc ở đây chưa đến hai tháng nhưng đã phải từ chối không ít đồng nghiệp hảo tâm muốn làm mối cho cô với người thân quen của họ rồi. Yêu đương thật là một việc đau đầu và dễ gây tổn thương cho lòng người quá. Trước khi cô có thể quên được Kiều Thận Ngôn đi, thì ít nhất tạm thời cô không còn muốn dẫn đo suy nghĩ đến chuyện này nữa.

Ngày hai mươi chín tháng ba, chính là ngày sinh nhật của Kiều Thận Ngôn. Diệp Tri Ngã đã nhớ rất rõ ràng về ngày này. Đó cũng là ngày thứ năm kể từ ngày cô bắt đầu đi làm. Ngày hôm đó cô đã chẩn đoán bệnh cho ba mươi một bệnh nhân, làm một cuộc tiểu phẫu loại bỏ khối u nhỏ, sau khi tan ca thì trở về nhà, đi qua một cửa tiệm nhỏ nhìn thấy chiếc gạt tàn thuốc lá đặt trong quầy tủ gần phía cô.

Chiếc gạt tàn có hình giống như cô thiên nga trắng muốt. Cô thiên nga bơi lặn lơ trên mặt hồ gợn sóng lăn tăn, chiếc cổ kéo dài lên cao. Bộ lông trắng tinh tươm bao quanh cơ thể cô thiên nga xinh đẹp ấy. Một chiếc gạt tàn như thế này mà đặt trên bàn làm việc trong văn phòng của Kiều Thận Ngôn thì sẽ đẹp biết bao, và có thể khiến cho anh không thể kiềm chế được lòng mà gạt ngay điếu thuốc đang hút đang dở xuống chiếc gạt tàn này, và khi đó tự nhiên anh sẽ dần dần mà bỏ luôn tật hút thuốc lá đó. Diệp Tri Ngã không hiểu sao lại đặt nhiều niềm tin về chiếc gạt tàn này với Kiều Thận Ngôn đến như thế. Cô không dặn nhân viên bán hàng dùng hộp xinh xắn và giấy gói quà đáng yêu bọc vào chiếc gạt tàn thuốc lá này, mà cầm trong tay, vừa đi vừa ngắm nghía bước về nhà.

Xe ô tô trong thành phố này không nhiều và đông đúc như những thành phố tấp nập khác. Để không phô trương điều kiện kinh tế của mình trước các đồng nghiệp ở bệnh viện này, Diệp Tri Ngã thường đi bộ khoảng nửa tiếng đến bệnh viện làm việc. Thời gian này cô vẫn giữ liên lạc đều đặn với anh Đỗ Quân, chủ yếu với mục đích là để có thể thăm dò về thông tin của Kiều Mẫn Hàng từ anh.

Từ ngày bắt đầu lâm vào tình trạng hôn mê bất tỉnh cho đến nay, Kiều Mẫn Hàng đã ở suốt trong bệnh viện, cô vẫn sống và điều trị trong gian phòng dành riêng cho mình như những ngày điều trị trước trong bệnh viện trước kia. Bệnh tình của cô ngày càng có triệu chứng ác hóa. Thông qua vài đợt làm xét nghiệm chẩn đoán thì kết quả được đưa ra là cô đã không còn khả năng tiến hành phẫu thuật được nữa rồi, điều này cũng có nghĩa là ...

“Điều này cũng tương đương với việc chỉ còn là vấn đề của thời gian nữa mà thôi. Tình trạng của cô lúc này, đừng nói là làm phẫu thuật, đến triệu chứng tê liệt toàn thân cũng chẳng tránh được nữa rồi...” Đỗ Quân than thở, “Còn em nữa, em thì thế nào rồi, công tác ở đơn vị mới cũng không đến nỗi tồi lắm đúng không em?”

Tâm trạng của Diệp Tri Ngã vô cùng buồn bã trả lời: “Vẫn còn khoảng bao lâu nữa hả anh?”

“Vấn đề này anh cũng không thể chắc chắn được đâu, thông thường mà nói thì những bệnh nhân mắc bệnh tim vào giai đoạn cuối như thế này thường sẽ không qua nổi sáu tháng sau đó đâu. Còn về trường hợp của Kiều Mẫn Hàng càng thuộc dạng nghiêm trọng hơn, như thế này thì...”

Diệp Tri Ngã hít một hơi thật mạnh: “Người nhà cô ấy đều đã biết hết tình hình chưa hả anh?”

Đỗ Quân dừng lại một chút rồi mới gắng hỏi tiếp: “Tiểu Diệp à, giữa em và Kiều Thận Ngôn, hai người thật sự đã...”

Diệp Tri Ngã không biết nên trả lời câu hỏi của anh như thế nào cho thích hợp nữa: “u Dương Dương thì sao rồi hả anh, em ấy dạo này thế nào rồi? Em cũng ngại không dám hỏi chuyện em ấy nữa, em ấy và anh chàng kia đã chia tay nhau rồi phải không anh?”

Đỗ Quân mỉm cười và nhẹ nhàng trả lời cô: “Về vấn đề mà em hỏi ấy, tài năng của anh chàng kia đúng là còn phải cố gắng nhiều hơn nữa mới đáp ứng được yêu cầu của u Dương Dương, thôi được rồi, anh không hỏi gì em nữa đâu. Em hãy giữ sức khỏe, có việc gì thì cứ gọi điện cho anh, em nhé”.

Diệp Tri Ngã cười gượng và gấp di động lại, ngồi bất thần trên ghế phải đến một hồi lâu.

Quãng thời gian này đúng là phải đếm từng ngày từng ngày một để sống. Cuộc đời của Kiều Mẫn Hàng chẳng còn tiếp diễn được bao lâu nữa rồi. Dài nhất thì cô ấy có thể chống cự lại số phận nghiệt ngã được cho đến nửa năm, còn không thì cũng chỉ duy nhất một đêm nữa mà thôi. Cô đang sống trong tình cảnh bất cứ lúc nào cũng có thể mãi mãi rời xa những người thân yêu xung quanh mình. Rời xa người cha Kiều Giám An, rời xa anh trai Kiều Thận Ngôn, và cũng rời xa người chồng mới cưới Phí Văn Kiệt.

Diệp Tri Ngã vô cùng lo sợ khi phải nghĩ đến chuyện bất đắc dĩ này, thế nhưng làm thế nào để có thể không nghĩ tới được cơ chứ. Dù cô có nhìn thấy vật gì đi nữa, nói chuyện về chủ đề gì đi nữa thì trong thâm tâm cô luôn hiện lên hình ảnh về Kiều Mẫn Hàng và chiếc giường bệnh Kiều Mẫn Hàng vẫn nằm đó chẳng bao giờ thoát ra được, và cả bóng dáng khi Kiều Mẫn Hàng mặc chiếc váy màu hồng phớt xinh xắn ấy nữa. Rồi cuối cùng trước khi cô bị kiệt sức vì nghĩ ngợi quá nhiều về những chuyện này vẫn là ánh mắt lạnh lùng vô cảm mà Kiều Thận Ngôn nhìn cô cùng với những lời nói như đinh đóng cột của anh dành cho cô khi ấy.

Cục y tế Hải Thành đã tổ chức liên kết tất cả các bệnh viện toàn thành phố lại để chủ trì một hoạt động lớn kéo dài hai tháng đi về các vùng nông thôn chẩn đoán bệnh cho mọi người. Bệnh viện của Diệp Tri Ngã cũng được chỉ thị tiến hành tuyển chọn một vị bác sỹ kinh nghiệm lâu năm và công tác giỏi trong nghề cho mỗi khoa để tham gia đợt hoạt động này. Diệp Tri Ngã đã lo lắng cho việc phải đi xa kéo dài trong nhiều ngày này của các anh chị em đồng nghiệp tại đây, chính vì thế tự nguyện đăng ký đơn xin được tuyển chọn khiến cho mọi người trong bệnh viện như trút được một nỗi lo lắng lớn, và cũng chính hành động này khiến cho tất cả mọi người càng thêm có thiện cảm và yêu mến với cô nhiều hơn.

Sau khi trải qua ba ngày tập luyện chuyên môn, các y bác sỹ được tuyển chọn ăn mặc chỉnh tề, tinh thần sẵn sàng chuẩn bị cho hoạt động đi về nông thôn tham gia đợt chẩn đoán sức khỏe cho mọi người dân tại đó. Diệp Tri Ngã và sáu vị bác sỹ khác đã tổ chức thành một nhóm, mang sẵn các công cụ máy móc y tế thiết bị và các hồ sơ tuyên truyền quảng cáo, rồi tập hợp cùng các nhóm y bác sỹ khác chuẩn bị lên xe khởi hành dưới sự hỏi han ân cần của các vị lãnh đạo trong viện.

Kỳ thực những bác sỹ tham gia vào đợt hoạt động dài ngày này không phải là những thành viên tích cực chủ động đăng ký tự nguyện đi mà là thuộc danh sách bị thúc ép, chứ giống như trường hợp của Diệp Tri Ngã rảnh rỗi không có việc gì bận rộn đáng phải làm thì hầu như vô cùng hiếm. Cô thật sự cũng không hề có tư tưởng cao thượng đến mức độ như vậy, cũng chẳng hoàn toàn vì sự an toàn hài hòa của xã hội, mà chỉ là muốn đi để khiến cho bản thân mình càng thêm bận rộn một chút, để khi bận rồi sẽ chẳng phải suy nghĩ mông lung được nữa.

Xe ô tô xuất phát và sau hai tiếng đã tới nơi, mới lúc chuẩn bị lên xe được mọi người tiễn đưa dẫn dò đủ thứ, giờ đến nơi lại được mọi người nơi đây chào đón nồng nhiệt thêm một lần nữa. Sau khi các vị quan chức ở các huyện thị này phát biểu và hô hào lời chào mừng thân ái nhất dành cho các vị y bác sỹ tham gia hoạt động chẩn đoán tại địa phương này, bảy bác sỹ được chia thành ba nhóm nhỏ, phân bổ đến ba địa điểm của ba thị trấn khác nhau. Rồi lại được chào đón nồng nhiệt, rồi lại lắng nghe những lời chúc mừng của các vị lãnh đạo. Một ngày đầu tiên của cuộc hành trình thế là đã kết thúc như vậy đó. Diệp Tri Ngã và một anh bác sỹ họ Lý đã từ chối lời mời đến tham quan cơ sở thiết bị máy móc của bệnh viện tại địa phương nơi đây, mà trực tiếp đến phòng y tế trong thôn, bắt đầu công việc chẩn đoán cho bệnh nhân cùng các bác sỹ công tác tại đây.

Bận rộn với công việc chẩn đoán trong hoạt động tình nguyện này thắm thoát cũng đã nửa tháng trôi qua rồi. Những ngày tháng sáu trời cũng đã bắt đầu nóng lên. Thời gian này ở chỗ khác có thể tốt hơn một chút, chứ còn điều kiện của những vùng nông thôn như thế này thì điều khiến cho Diệp Tri Ngã không thể chịu đựng nổi là muỗi quá nhiều, có thể do nguồn nước ở miền làng quê này, cho nên đi đến đâu cô cũng bị từng đoàn từng đoàn muỗi vo ve bay lượn khắp xung quanh giống như âm thanh máy bay khi cất cánh vậy, dù có bôi bao nhiêu dầu gió lên dường như cũng chẳng có bất cứ tác dụng nào cả. Mà những con muỗi ấy có đôi mắt mới thật là lợi hại làm sao, chích vói vào đầu là y như rằng cắn trúng cô đến đó.

Phòng y tế của miền thôn quê nơi đây không phân khoa nội ngoại. Mỗi bệnh nhân đến khám bệnh là cứ thế phân từng bác sỹ khám lần lượt theo vòng. Bởi vì chỉ có Diệp Tri Ngã là bác sỹ nữ cho nên các bệnh nhân nữ đến đây khám bệnh đều muốn chọn cô để khám cho họ. Sau một thời gian khám bệnh cho các bệnh nhân nữ này, Diệp Tri Ngã phát hiện ra rằng ý thức y tế sức khỏe của họ thấp đến mức cô không thể

ngờ tới được. Cô không chỉ một lần nghe thấy những sự hiểu biết ngờ nghệch đến buồn cười như thế này. Là phụ nữ, ai đã từng sinh con mà lại không mắc qua một chút các bệnh phụ khoa, điều này thật là bình thường hay có thể nói là chẳng có gì to tát cả, và cũng chẳng đến nỗi chết người.

Khi Diệp Tri Ngã gọi điện thoại nói chuyện với u Dương Dương, hai người đã nói chuyện rất vui vẻ rất thoải mái. Chỉ cần một số biện pháp vô cùng đơn giản là có thể phòng ngừa hoặc sớm phát hiện các bệnh phụ khoa mà phụ nữ hay mắc phải. Thế nhưng ở chốn này các bệnh nhân tìm đến cô luôn trong tình trạng đã phát triển đến mức nghiêm trọng, vô cùng nghiêm trọng và dường như đã quá muộn không còn cách chữa trị được nữa rồi.

“Chị đúng là bó tay mất rồi em ạ, em xem chị chứ, tuổi còn thanh xuân phơi phới còn chưa lấy chồng nữa cơ mà, thế mà khi nói ra những điều này thì các bà các cô ngược lại vô cùng thẹn thùng xấu hổ, thật là không biết nên nói thế nào em ạ!”. Diệp Tri Ngã than thở với u Dương Dương, “Em không biết đấy thôi, lần vừa rồi chị có khám cho một chị phụ nữ, thế mà cô ấy lại nói rằng cô ấy không biết sử dụng bao cao su, mà cô ấy á, đã có đến hai đứa con rồi em ạ, ấy thế mà lại nói với chị rằng cô ấy không biết dùng cơ chứ!”

u Dương Dương cười phá lên nói: “Thế chị không biết làm mẫu luôn cho cô ấy nhìn là học theo hay sao?”

“Cái con bé này hay thật đó!”, Diệp Tri Ngã cũng vang lên cười theo. Hai người nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, rồi chuyển đến đề tài mùa hè chuẩn bị tới nên sắm sửa kem chống nắng bảo vệ làn da rồi làm đẹp như thế nào, nói liên hồi một tràng dài khắp lượt chủ đề, rồi cuối cùng Diệp Tri Ngã cũng nhắc tới chuyện liên quan đến Kiều Mẫn Hàng.

u Dương Dương do dự một hồi mới trả lời cô: “Anh Đỗ Quân không nói gì với chị sao?”

Diệp Tri Ngã bất ngờ lo lắng sốt ruột, giọng như nghẹn vào trong cổ họng: “Kiều Mẫn Hàng xảy ra chuyện gì rồi hả em?”

“Suy tim và đã phát triển đến giai đoạn lan rộng ra khắp các cơ quan khác trong toàn cơ thể nữa rồi, giờ lại chuyển sang ICU mất rồi”.

Trái tim Diệp Tri Ngã như vừa nhảy khỏi lồng ngực rồi lại được lấp chặt ngay vào. Đối với Kiều Mẫn Hàng mà nói, cô hiện giờ đã được đưa vào phòng cấp cứu điều trị đặc biệt, tim bị suy yếu kiệt quệ thuộc vào giai đoạn cuối cùng không thể còn cách nào tiến hành làm phẫu thuật hay điều trị được nữa rồi, và điều này cũng đồng nghĩa với việc sinh mệnh lúc này chỉ còn đếm ngược lại với thời gian mà thôi.

“Kiều Mẫn Hàng được chuyển vào trong đó từ khi nào vậy hả em?”

“Đã được một tuần rồi chị à”.

Diệp Tri Ngã dùng sức cắn thật mạnh vào môi mình, ngáp ngừng xúc động một hồi rất lâu không thốt thêm được một lời nào nữa. u Dương Dương cũng cảm nhận được tâm trạng của cô lúc này, chỉ còn cách là an ủi cô vài câu mà lực bất tòng tâm. Diệp Tri Ngã cầm chặt chiếc di động đã tắt đi từ lúc nào trong tay, rồi đưa tay lên xoa vào hai bên thái dương. Cô rất muốn tới thăm Kiều Mẫn Hàng, nhưng thật sự không biết nên đối diện với Kiều Mẫn Hàng như thế nào đây, và còn cả Kiều Thận Ngôn nữa chứ. Cô có thể cảm nhận được tâm trạng của những người trong gia đình họ Kiều trong giây phút này như thế nào, sẽ khổ sở và đau đớn như thế nào. Nếu lúc này đây cô mà xuất hiện trước mặt họ, chính cô sẽ làm cho họ càng cảm thấy đau đớn và chán chường hơn...

Cánh cửa nhà trọ nơi Diệp Tri Ngã sống tại đây vang lên tiếng gõ cửa, cô đi đến mở cửa ra, người tìm cô là bác sỹ họ Triệu, “Có phải đã có bệnh nhân cần tiến hành cấp cứu ngay phải không ạ? Em sẽ đến luôn đây ạ...”.

“Không phải đâu, mà là có người đến tìm em, bác sỹ Diệp ạ”.

“Tìm em sao ạ? Ai vậy ạ?”. Diệp Tri Ngã đi ra khỏi căn phòng, đứng trên ban công của tầng hai ngó nhìn xuống phía dưới. Dưới nền đất xi măng của khu phòng trọ nơi này có bóng dáng cao lớn của một người đàn ông, mà lại chính là Kiều Thận Ngôn sau bao tháng dài cô không được gặp rồi. Anh mặc chiếc áo phông màu trắng, trong ánh sáng hắt hiu của đèn điện chiều vào khiến cho thân hình của anh càng hiện lên to lớn hơn. Khi Kiều Thận Ngôn đang ngẩng đầu lên nhìn Diệp Tri Ngã, ánh mắt của anh nhìn cô cũng giống hệt như ánh trăng trên bầu trời kia không hề có đến một chút độ ẩm nào cả.

Diệp Tri Ngã bước xuống dưới tòa nhà, mỉm cười với Kiều Thận Ngôn với vẻ đầy ngượng ngùng bối rối: “Sao lại... là anh à...”.

Kiều Thận Ngôn nhìn vào mái tóc ngắn của Diệp Tri Ngã phải đến một lâu rồi mới cất giọng lên nói: “Tiểu Mẫn muốn được gặp em”.

Diệp Tri Ngã nhăn mày lên hỏi đầy vẻ bất ngờ: “Muốn gặp em?”

“Em có thể xin phép nghỉ được không? Ngày mai anh sẽ cho người đưa em quay lại đây thôi, chỉ cần xin nghỉ phép một ngày mà thôi”.

“Đương nhiên là...” Diệp Tri Ngã gật đầu đồng ý, “Em đi đến chỗ đồng nghiệp để nói một lời đã, anh đợi em một chút nhé”.

Diệp Tri Ngã tìm bác sỹ Lý nói qua vài lời, rồi gọi điện đến cho trưởng phòng y tế của thị trấn nơi cô nhận công tác tại đây thông báo. Sau đó cô thay trang phục, cầm túi xách rồi vội vàng bước vào trong xe của Kiều Thận Ngôn, cùng anh quay trở về Ninh Thành.

Mùi thuốc lá phảng phất trong xe và cả mùi cơ thể của anh nữa, rồi cả âm nhạc quen thuộc mà cô vẫn thường nghe. Trên con đường cao tốc dài tít tắp vô cùng yên lặng và tĩnh vắng không người qua lại, Diệp Tri Ngã như có cảm giác đang lạc vào trong giấc mơ. Cô lặng lẽ ngồi yên trên chiếc ghế bên cạnh ghế lái chính, cố gắng không chế ánh mắt của bản thân, cố gắng không nhìn sang phía bên Kiều Thận Ngôn đang ngồi, cố gắng chỉ đưa mắt nhìn thẳng về phía trước mà thôi.

Album âm nhạc trong xe của Kiều Thận Ngôn có thể đặt một lúc sáu chiếc đĩa nhạc, mỗi lần phát xong bài hát trong một chiếc đĩa thì sẽ được tự động phát tiếp sang những đĩa còn lại. Trong tiếng nhạc vang lên không ngừng ấy, Diệp Tri Ngã và Kiều Thận Ngôn chẳng hề nói với nhau đến nửa lời. Diệp Tri Ngã giấu hết những băn khoăn trần trọc trong lòng, không nói với anh bất cứ một câu nào. Kiều Mẫn Hàng muốn được gặp cô, chẳng lẽ là bởi vì cô sắp chuẩn bị... Thế nhưng tại sao Kiều Mẫn Hàng lại muốn gặp cô cơ chứ? Có phải là vì khi đã lâm vào những giây phút cuối cùng được tồn tại trên cõi đời này, nên cô ấy muốn một lần cuối cùng trút hết nỗi tức giận, những phiền muộn và bất mãn ra để cho lòng được thanh thản hơn, nhẹ nhàng hơn? Cô ấy muốn tóm lấy Diệp Tri Ngã để trách móc một lần cuối cùng phải không?

Nếu như đến Kiều Thận Ngôn cũng vẫn còn hiểu lầm Diệp Tri Ngã, thế thì có thêm một hay nhiều Kiều Mẫn Hàng nữa thì cũng có làm sao đâu chứ. Chấy cắn nhiều rồi nên chẳng còn biết ngứa, nợ nần nhiều rồi nên chẳng còn biết u sầu, không phải người ta vẫn thường nói ra như thế hay sao chứ? Diệp Tri Ngã giấu nụ cười đau khổ gượng gạo vào trong lòng, nhìn ra phía bên ngoài kia, xe cứ thế đi lướt qua từng mốc đánh dấu làn đường, khoảng cách từ xe về Ninh Thành mỗi lúc một giảm ngắn lại. Nếu như khoảng cách đến được với hạnh phúc cũng có thể tính toán được như vậy thì sẽ tốt biết nhường nào. Một trăm kilomet, rồi hai trăm kilomet, có cách xa hơn nữa thì cũng chẳng làm sao cả, chỉ cần có một mục đích để có thể phấn đấu hướng tới thì sẽ tốt biết bao. Thế nhưng sinh mệnh của mỗi một con người lại giống như một nơi hoang vu xa xăm đầy trắc trở vậy. Bốn phương tám hướng, mệnh mông vô ngần biết đi đến đâu để tìm cho thấy, biết đến chốn nào để đạt được mục tiêu đây.

Diệp Tri Ngã và Kiều Thận Ngôn cũng không khác gì hai người lữ hành cô đơn buồn bã trong hành trình đi về nơi hoang dã vô định đó vậy. Mỗi người đều đang mãi miết đi tìm cho mình một chốn gọi là hạnh phúc, để không hề ngờ rằng họ đã từng lướt qua nhau, để rồi cả hai càng đi càng cách xa nhau nhiều hơn, và sau đó thì rơi vào quên lãng...

20. Chương 20 (end)

Chương 20: Phần kết - Sống trong tình yêu của anh

Khi xe về đến thành phố Nam Kinh thì cũng là lúc đồng hồ đã điểm sang sáng sớm ngày hôm sau rồi. Diệp Tri Ngã cứ tưởng rằng anh sẽ dẫn cô tìm một khách sạn nào đó bên đường để nghỉ ngơi, nhưng anh lại lái

xe một cách thuận thực lướt băng băng trở về ngôi nhà nơi anh vẫn sống. Xe để trong gara dưới tầng hầm khu chung cư. Diệp Tri Ngã ngồi yên bất động đến vài giây liền rồi mới bước ra khỏi cánh cửa mà Kiều Thận Ngôn đã đứng sẵn bên ngoài mở ra cho cô, thế nhưng cô lại không đi cùng anh về phía có cầu thang máy đi vào trong tòa nhà.

Kiều Thận Ngôn cau mày hỏi: “Làm sao thế?”

Diệp Tri Ngã mỉm cười nói với anh: “Là, là, em không đi lên trên đó vậy, sáng ngày mai đến giờ được vào thăm bệnh nhân rồi thì em sẽ trực tiếp đến bệnh viện thăm Tiểu Mẫn luôn anh ạ”.

Kiều Thận Ngôn càng nhướn mày lên cao hơn, nhăn nhó hơn. Rồi Diệp Tri Ngã mỉm cười vẫy tay chào anh bước đi, tay cầm túi xách hướng về phía lối vào trong gara để xe. Những nơi chuyên dành để xe như thế này thường hoang vắng đến ghê rợn, những tiếng bước chân những tiếng ma trêu quỷ hờn lúc nào cũng vang vẳng lên như muốn trêu ngươi con người. Đằng sau bóng dáng cô cũng chẳng hề vang lên một tiếng ngăn cản của Kiều Thận Ngôn. Diệp Tri Ngã càng đi về xa càng trở nên thất vọng, chỉ còn biết tự cười và mỉm cười với chính bản thân mình, lấy hết sức bước đi thật nhanh hơn nữa.

“Diệp Tri Ngã!”

Thế nhưng cuối cùng thì anh cũng đã cất lời gọi. Diệp Tri Ngã liền dừng ngay bước chân lại, quay đầu mỉm cười thật nhẹ nhàng thật hiền dịu với anh, rồi lại quay người bước tiếp, cố gắng lấy hết bình tĩnh để có thể vượt ra thật xa tầm mắt của anh. Phía trước có hai chiếc xe xếp hàng lần lượt chuẩn bị vào trong gara. m thanh chiếc xe ô tô đang lái vang lên truyền ra ngoài khiến cho âm thanh vang vọng to hơn gấp nhiều hơn, làm cho đôi tai của Diệp Tri Ngã cảm thấy thật khó chịu, nhức nhối vì âm ỉ. Cô hướng về một bên để nhường cho xe chạy, đi sát mép lối thông vào bên trong, đợi cho đến khi xe tiếp tục chạy rồi, âm thanh càng xa càng vọng nhỏ hơn rồi thì mới phát hiện ra Kiều Thận Ngôn đã đuổi kịp ngay sát bên cạnh cô. Tay anh nắm chặt tay của cô: “Em muốn đi đâu hả?”

Diệp Tri Ngã nhìn thẳng vào trong đôi mắt của anh, rút bàn tay của mình ra khỏi bàn tay của anh và nói nhẹ nhàng: “Ngày mai em sẽ đến bệnh viện mà, anh cứ yên tâm nhé”.

Khuôn mặt Kiều Thận Ngôn đã không giấu nổi vẻ giận dữ. Anh nghiêng chặt hai hàm răng vào nhau, “Em cũng yên tâm đi, anh sẽ không làm gì em đâu mà sợ”.

Diệp Tri Ngã nhún hai vai lên rồi cười một cách vô cùng thản nhiên: “Dù anh có làm gì em đi chăng nữa thì em cũng không bị thiệt thòi gì cả đâu, hi hi hi, em chỉ nói đùa thôi. Em thực sự không lên trên đó đâu. Em sẽ đến làm phiên u Dương Dương một chút vậy. Nhà cô ấy ở cũng nằm rất gần chỗ này, cũng rất tiện vì em có thể đi dạo trong đêm khuya thanh vắng như thế này để được tha hồ ngắm cảnh, ngồi xe suốt rồi em cũng muốn vận động cơ giãn chân tay một chút mà anh”.

“Diệp Tri Ngã!”

Cô ngẩng đầu lên để cho anh có thể nhìn thấy mặt cô thật rõ ràng, thật rõ ràng, để anh có thể nhìn thấy thái độ bình tĩnh và nụ cười hiền hòa nhưng ánh mắt thì lại chẳng hề được tỉnh lặng một chút nào của cô. Điều mà cô có thể làm trong lúc này chỉ được có thế mà thôi. Về ngoài khuôn mặt cô có thể chủ động không chế được, nhưng sự nổi sóng trong lòng thì thật là khó khống chế, khó mà có thể giữ được bình tĩnh. Cho nên cô cần phải cách anh xa một chút, để nếu như không làm như thế thì đến về ngoài khuôn mặt của cô cũng sẽ khó mà duy trì được trong thời gian lâu như vậy.

“Tạm biệt anh Kiều Thận Ngôn”. Lần rời xa anh gần nhất đó đến một lời từ biệt cô cũng chẳng có. Lời chào của buổi đêm hôm nay đây ít nhiều cũng có thể bù đắp được phần nào sự tiếc nuối của ngày cô đã bỏ anh ra đi ấy. Diệp Tri Ngã nhìn anh và gật nhẹ đầu, quàng túi xách lên vai rồi chậm chậm bước đi. Cô bước ra khỏi gara để xe đó và không dừng thêm một lần nào nữa cả. Khi biết anh không còn nhìn thấy cô được nữa, tâm trạng của Diệp Tri Ngã bỗng trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều, bước chân cũng chậm lại hơn hẳn. Cô bước thật chậm thật chậm, ngẩng cao đầu lên. Ánh đèn điện trong đêm của thành phố Nam Kinh này thật sáng tỏa, phía bầu trời trên cao xa xôi kia không có đến một vì sao lấp lánh.

Diệp Tri Ngã đương nhiên là không thể nào đến gõ cửa nhà của u Dương Dương vào giữa đêm hôm như thế này được, cô chỉ chậm chậm đi đến gần khu bệnh viện, tìm một nhà nghỉ bất kỳ rồi đặt một phòng trong đó để nghỉ ngơi, tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường và chợp mắt ngủ luôn. Nhưng càng nghĩ tới bệnh tình của

Kiều Mẫn Hàng thì cô càng không thể ngủ được. Cứ thế Diệp Tri Ngã đã khổ sở quay trở mình không nguôi. Trời càng trở về sáng thì cô càng tỉnh táo hơn bao giờ hết, mắt cứ nhìn chăm chăm vào rèm treo trên khung cửa sổ không được khép kín phía ngoài kia, để dần dần lọt vào từng tia nắng của một ngày mới bắt đầu.

Hơn bảy giờ sáng cô liền ra khỏi nhà nghỉ đó để đến bệnh viện, vẫn đi theo con đường quen thuộc ấy đi vào phía phòng bệnh nơi Kiều Mẫn Hàng đang được điều trị. Ở bên ngoài căn phòng cũng vừa đúng lúc cô nhìn thấy dì Cát đang túc trực.

Đã hơn hai tháng không gặp rồi, sắc mặt của dì Cát trở nên tiêu tụy đi rất nhiều. Khi bà vừa nhìn thấy Diệp Tri Ngã bước đến liền lộ rõ vẻ vui mừng chào đón cô: “Bác sỹ Diệp cháu đã đến rồi đấy à? Tiểu Mẫn đã nhắc đến cháu suốt hai ba ngày nay rồi à”.

Diệp Tri Ngã cười đầy gượng gạo: “Tiểu Mẫn em ấy...”

Dì Cát lắc lắc đầu, rồi nhẹ nhàng than thở với cô: “Cháu đến là tốt rồi, mau đi vào bên trong, mau đi vào bên trong đi cháu. Tiểu Mẫn đã tỉnh dậy rồi đấy, dì vừa mới rửa mặt cho em ấy thôi”.

Diệp Tri Ngã nghe lời dì Cát nói, lặng lẽ bước vào cánh cửa bên trong phòng của Kiều Mẫn Hàng.

Không khí trong phòng cấp cứu điều trị đặc biệt này nặng nề và khó chịu hơn rất nhiều so với những phòng bệnh thông thường khác. Có biết bao nhiêu máy móc thiết bị y tế vây quanh giường bệnh của Kiều Mẫn Hàng. Cơ thể gầy gò ốm yếu không có chút sức sống của cô đang nằm lẳng lẳng trên giường bệnh, trông bộ dạng cô lúc này không khác gì cô cừ non tội nghiệp nép mình dưới phép thuật bùa vây của ma quỷ. Cô cừ non không có sức chống chọi lại nổi, chỉ yếu ớt bất lực chờ đợi để bị ăn thịt mất luôn.

Cơ thể quá gầy gò ốm yếu của Kiều Mẫn Hàng khiến cho Diệp Tri Ngã nhìn thấy mà đau lòng vô ngần. Bởi vì cơ tim đã suy kiệt đến giai đoạn cuối cùng kéo theo sau nó là tất cả các cơ quan khác trong cơ thể cũng bị suy thoái và kiệt quệ dần theo, khiến cho sức khỏe của cô đã gần như hoàn toàn suy yếu mất đi rồi. Sinh mệnh của cô lúc này hoàn toàn phụ thuộc vào sự hoạt động của các trang thiết bị máy móc lạnh lẽo kia. Thế nhưng tinh thần của cô xem ra vẫn còn minh mẫn lắm. Trên khuôn mặt bé nhỏ xương xẩu vẫn hiện rõ một đôi mắt sáng lấp lánh chứa đầy sự sống. Kiều Mẫn Hàng nhìn thấy Diệp Tri Ngã đang đứng bên cánh cửa của phòng mình, cô liền chau mày lên và lấy sức gượng cười, giơ tay lên ra hiệu cho Diệp Tri Ngã bước về phía mình.

Diệp Tri Ngã bước thật nhanh đến nắm chặt vào bàn tay của Kiều Mẫn Hàng, nhẹ nhàng ngồi lên chiếc ghế được đặt bên cạnh giường bệnh của cô: “Tiểu Mẫn à, Tiểu Mẫn...”

Kiều Mẫn Hàng nhú hai hàng mi lại và gượng nói: “Tại sao lâu như thế rồi mà chị chẳng đến thăm em?”

Diệp Tri Ngã cúi đầu một cách khổ sở và đau đớn: “Chị xin lỗi em Tiểu Mẫn ạ, chị... chị...”

Kiều Mẫn Hàng với nụ cười thật khó nhọc và yếu ớt: “Nhưng mà bây giờ chị đã đến đây rồi thì vẫn còn kịp mà, qua một thời gian nữa, chắc rằng chị em mình sẽ chẳng còn được gặp nhau nữa rồi”.

“Em đừng nói như thế mà!”, Diệp Tri Ngã ngắt lời cô đang nói, lắc đầu lia lịa và nói tiếp, “Em không được nói ra những lời như thế, các bác sỹ đang chuẩn bị làm phẫu thuật cho em rồi mà, chỉ cần đợi đến khi có quả tim phù hợp với cơ thể của em là có thể tiến hành phẫu thuật cho em được mà!”

Kiều Mẫn Hàng gạt đầu một cách ngoan ngoãn và vâng lời Diệp Tri Ngã: “Thế hả chị, thế thì em yên tâm được rồi chị ạ!”

Một lời nói dối thật ngốc nghếch, thật khờ dại, một câu trả lời thật bất lực. Diệp Tri Ngã có cố nhìn đến thế nào thì những giọt nước mắt cũng chẳng thể nghe theo ý chí của cô được nữa. Cô nắm thật chặt bàn tay của Kiều Mẫn Hàng nhưng lại sợ có thể sẽ làm đau đến em ấy, rồi ngay lập tức thả lỏng bàn tay ra. Sau đó xoa nhẹ vào những vết sẹo mà cô đã phải tiêm lên tay suốt trong thời gian điều trị cho đến giờ.

“Chị đâu”.

Diệp Tri Ngã thốt lên một tiếng ừ rồi nghẹn ngào nuốt nỗi đau vào trong người, cô nói: “Chị sẽ ở lại đây với em, chị sẽ không đi đâu nữa em ạ. Cho đến trước ngày em khỏi bệnh thì chị sẽ không đi bất cứ nơi nào nữa đâu em”.

Kiều Mẫn Hàng cười nhắm nghiền hai mắt lại. Nhưng cô lại lắc lắc chiếc đầu: “Không cần đâu chị dâu ạ. Em chỉ muốn nói vài câu với chị mà thôi. Sau khi em nói xong thì chị cứ đi về làm việc đi, không cần phải ở đây xem... xem việc không lành sẽ xảy ra đâu... Em không muốn để cho mọi người nhìn thấy đâu...”

“Em mà cứ nói những lời không hay như thế là chị sẽ giận em đấy nhé!”, Diệp Tri Ngã ngẩng mặt lên, “Chị giận thật rồi đấy nhé!”

Kiều Mẫn Hàng nũng nịu và gắng gượng cong môi lên, nhưng lại nhịn không được ho lên vài tiếng liền. Hơi thở trên ngực nhô cao lên, lộ rõ những mảnh xương gầy gò chỉ còn da bọc lấy xương ở đằng sau nếp áo mỏng manh: “Chị dâu, em nói thật chị ạ, cũng chẳng phải là vì chuyện này hết đâu ạ... Em chỉ không muốn để chị ở nơi này nữa, hãy đồng ý với em đi, sau khi em nói xong thì chị hãy đi đi, được không chị?”

Diệp Tri Ngã từ chối lời cô nói: “Tại sao hả em? Chị không đi đâu cả!”

Kiều Mẫn Hàng cười đầy vẻ gượng gạo với Diệp Tri Ngã rồi lật úp tay mình xuống ôm bàn tay của cô: “Chị dâu kỳ thực... kỳ thực em biết chuyện về quan hệ giữa chị và anh Phí Văn Kiệt rồi...”

Diệp Tri Ngã vô cùng thảng thốt xúc động nhăn hết lông mày lên: “Tiểu Mẫn!”

Kiều Mẫn Hàng coi như không nhìn thấy sắc thái của Diệp Tri Ngã lúc này, cô nhún hai vai, khuôn mặt gầy gò đáng thương vô cùng, thế nhưng nụ cười thì vẫn tươi sáng và rạng rỡ vô ngần: “Em cũng biết rằng anh ấy vẫn luôn thích chị từ trước và cho đến tận bây giờ”.

“Tiểu Mẫn em...”, Diệp Tri Ngã bần thần và cúi thấp hai hàng mi lại đầy vẻ khó xử, “Tại sao em lại nghĩ như thế cơ chứ? Không hề có chuyện đó đâu em à!”

“Em biết chứ!”. Kiều Mẫn Hàng mỉm cười dịu dàng và nhìn vào Diệp Tri Ngã, trong đôi mắt ấy chẳng hề có chút nào ánh lên tia thù nghịch hay tức giận cả, ngoài vẻ điềm nhiên chỉ còn vương vấn đôi chút buồn bã mà thôi, “Em hiểu anh Văn Kiệt mà, trên thế giới này không ai hiểu anh ấy bằng em được đâu chị ạ, em luôn biết rằng trong tâm trí anh ấy có một phần mãi mãi cũng không bao giờ thuộc về em được cả. Chỉ là sau đó thì em mới biết được mà thôi, nơi đó là anh ấy để lại dành riêng cho chị, chị ạ”.

“Tiểu Mẫn em hiểu lầm chị rồi, bức hình đó thực sự không phải là...”

“Em không phải đang nói đến chuyện bức hình đó đâu chị à”. Kiều Mẫn Hàng an ủi và vỗ nhẹ vào bàn tay của cô, “Em thật sự không quan tâm đến chuyện bức hình đó đâu chị, trước đó em đều đã biết hết rồi mà... Em không có ý trách móc hai người đâu, thật mà chị dâu. Chị tốt như thế, nếu em là anh Phí Văn Kiệt thì em cũng chẳng thể nào quên được chị đâu. Cho dù giữa hai người đã từng xảy ra chuyện gì nhưng trong lòng anh ấy cho đến tận bây giờ cũng vẫn luôn có hình bóng của chị”.

Diệp Tri Ngã ướm nhòe hai hàng mi nhìn Kiều Mẫn Hàng: “Tiểu Mẫn, em mà còn nói những điều này nữa là chị sẽ bỏ đi đấy!”

“Chị dâu”. Kiều Mẫn Hàng mím hai hàng môi lên, đôi mắt chớp chớp liên tục và nói với vẻ như đang rất kỳ vọng, như đang rất đợi chờ, “Chị dâu, chị có thể đáp ứng được một chuyện này không?”

“Em cứ nói đi, chị sẽ đáp ứng lời em hết mà!”

“Thế thì tốt quá rồi chị dâu!”, Kiều Mẫn Hàng hít một hơi thật mạnh mỉm cười nhẹ nhàng và nói tiếp, “Chị dâu, chị đáp ứng lời em, đợi cho đến khi em... Đến khi đó rồi... em nói là chẳng may, giả dụ, em không còn sống trên cõi đời này nữa... Chị hãy quay trở về và ở bên cạnh anh Văn Kiệt, hai người sẽ không bao giờ cách xa nhau nữa nhé, được không hả chị?”

Lời đề nghị này đúng thật là hoang đường, hoang đường đến vô cùng. Diệp Tri Ngã nhìn chăm chăm vào nụ cười đang nở trên môi của Kiều Mẫn Hàng, than thở với vẻ bất lực và không biết nên trả lời cô ra sao đây: “Tiểu Mẫn, có phải là em vẫn còn đang giận đối chị phải không em?”

“Em không yên tâm về anh ấy...” Kiều Mẫn Hàng thốt lên bầy từ, sự giả dối gắng gượng bị lộ hết ra dưới sự cố gắng che giấu trong tâm hồn của cô. Hai hàng mi dài của cô liên tục chớp chớp, cố né những giọt lệ chỉ chực chờ tuôn ra. Cô nhẹ giọng để kìm nén bằng được cảm xúc của bản thân lúc này: “Anh ấy ngốc nghếch như thế, lại còn vô cùng cứng đầu, và cũng chẳng biết chăm sóc cho bản thân nữa chứ. Em không

giận dỗi gì chị dâu...Được không chị, giận thì cũng đã giận hết rồi, nhưng em cũng không giận lâu đâu, thật đấy chị...”

Diệp Tri Ngã lên tiếng trách móc Kiều Mẫn Hàng: “Nếu em không yên tâm về anh ấy thì hãy cố gắng sống cho thật tốt đi, hãy luôn ở bên cạnh anh ấy đi em! Em không được phép nói linh tinh như thế em à!”

“Em cũng muốn sống lắm chứ chị, thế nhưng...”, hai hàng mi của Kiều Mẫn Hàng đã bắt đầu ướt nhòe rồi. Cô gượng sức hít một hơi thật dài, rồi sau đó cảm thấy vô cùng mệt nhọc và khổ sở, “Chị là người con gái lương thiện nhất từ trước đến nay em đã từng gặp. Chị dâu, anh Văn Kiệt cũng yêu chị nữa mà, chị và anh ấy được ở bên cạnh nhau, cuộc sống của anh ấy sau này chắc chắn sẽ hạnh phúc lắm...”

Diệp Tri Ngã ôm mặt, vội vàng gạt những giọt nước mắt đang lăn dài không ngớt, rồi vừa như cười vừa như khóc thốt ra tiếng với Kiều Mẫn Hàng: “Em đang nói những lời đại dốt gì thế chứ, em đã đều gọi chị là chị dâu rồi cơ mà, em nói với chị như vậy thì tức là em không còn quan tâm đến anh trai mình nữa hay sao!”

Kiều Mẫn Hàng cũng cười theo, những giọt nước mắt chảy xuống theo hai khóe mắt rồi lăn dài ra: “Anh trai em không sao cả đâu, em nói điều này ra chị đừng giận nhé chị dâu, anh trai em có thể không phải thích chị thật sự đâu. Từ nhỏ đến lớn những người con gái tồn tại xung quanh anh ấy đã quá nhiều rồi. Anh ấy không hề biết thế nào gọi là tình yêu cả. Và anh ấy cũng chẳng hề tin trong cuộc sống này có sự tồn tại của tình yêu đâu. Thế nhưng anh Phí Văn Kiệt thì sẽ yêu chị thương chị... giống như đã yêu thương em như vậy...”

Diệp Tri Ngã mím chặt hai hàm răng lại, im lặng một hồi rất lâu không nói được ra lời, cô vội tay lấy chiếc hộp giấy đặt ở đầu giường rồi dùng thật nhiều giấy để lau nước mắt trên mặt. Kiều Mẫn Hàng đã nghĩ vô cùng kỳ lạ không biết bao nhiêu lần những điều cô muốn nói với Diệp Tri Ngã. Cô nhắm mắt thật chặt để cố gắng cân bằng được cảm xúc, rồi kéo lấy tay của Diệp Tri Ngã: “Chị dâu, chị hãy đáp ứng yêu cầu của em đi, em cầu xin chị đấy!”

Diệp Tri Ngã lắc đầu lia lịa, nắc nứn từng hồi không bật được ra tiếng. Kiều Mẫn Hàng gượng cười an ủi với cô: “Chị cũng vừa mới nói xong đấy thôi, đáp ứng hết mọi yêu cầu của em cơ mà, chị không được hối hận đâu đấy nhé!”

“Tiểu Mẫn à...”

Kiều Mẫn Hàng nuốt nước bọt vào trong miệng, nghiêng đầu sang một bên để nước mắt có thể lăn xuống gối, giọng nói bỗng trở nên vô cùng khê khàng, đau khổ: “Cho nên em đã nói rồi mà, để chị trở về Hải Thành, đừng ở bên cạnh em nữa... Chị dâu, chị đừng trách gì em nhé. Em biết là em rất ích kỷ, nhưng hãy cho em được tiếp tục ích kỷ thêm một lần cuối cùng chị nhé... Thời gian còn lại cuối cùng này, hãy để anh Văn Kiệt là của riêng mình em thôi, được không chị?”

Diệp Tri Ngã lấy hết sức để lau những giọt nước mắt tuôn trào như mưa trên khuôn mặt. Cô cảm bàn tay gầy gò chỉ còn da bọc lấy xương của Kiều Mẫn Hàng cho lên môi và âu yếm hôn lên tay cô, âu yếm và nâng niu yêu thương: “Đồ ngốc ạ, đồ ngốc ghê...”

“Đáp ứng yêu cầu của em nhé chị!”

Diệp Tri Ngã cố gắng sức lau nước mắt đến thế nào cũng không thể lau cho hết đi được, cô đành mặc kệ cho chúng muốn rơi xuống đâu thì rơi, muốn ra sao cũng được. Cô lắc đầu từ chối: “Chị không thể đáp ứng được yêu cầu của em đâu em à”

“Tại sao hả chị dâu, em cầu xin chị đấy!”

Tại sao à...

Có thể nhìn thấy đằng sau những lớp nước mắt tuôn dài và chồng chất vào nhau kia, cuộc sống ấy thế giới ấy vẫn vô cùng lấp lánh sáng tươi, kể cả như đang trong căn phòng bệnh nhỏ bé này cũng được những tia nắng mặt trời rực rỡ màu sắc chiếu ngập vào trong phòng. Diệp Tri Ngã đang cố gắng gượng cười. Tại sao trong những giây phút đau buồn cô tịch như thế này mới phát hiện ra có muôn vàn vẻ đẹp vẫn luôn thoáng qua như thế cơ chứ.

Làm sao có thể đồng ý được yêu cầu của Kiều Mẫn Hàng đối với cô lúc này đây? Kỳ thực trong thâm tâm cô cũng đã từng tự hỏi bản thân mình như thế không biết bao nhiêu lần cho kể xiết. Cô đã quen với cuộc sống độc thân rồi, cũng biết rằng cuối cùng thế nào cũng sẽ bị mất đi, thế nhưng tại sao cô vẫn lại có thể có cảm giác như là khát vọng cháy bỏng đến mức ấy cơ chứ? Rõ ràng là không hề lạnh chút nào cả, thế nhưng tại sao cô vẫn luôn muốn có thêm một chút hơi ấm nữa? Những điều này rốt cuộc là tại sao vậy chứ?

Diệp Tri Ngã duỗi năm đầu ngón tay ra, đan xen từng ngón tay của Kiều Mẫn Hàng vào năm đầu ngón tay của mình. Hai bàn tay của hai người lúc này vô cùng thân mật và sát liền nhau, trái tim của hai người cũng rất đồng điệu với nhau: “Bởi vì em sai rồi Kiều Mẫn Hàng à, em thật sự không nhìn ra trái tim thật sự của anh Văn Kiệt lúc này rồi đấy. Trong trái tim của anh ấy giờ đã không còn chỗ nào thuộc về chị nữa cả rồi. Bức ảnh đăng trên mạng đó là sự thật. Chị và anh ấy đã ôm nhau cũng là sự thật. Thế nhưng lúc đó chị và anh ấy hoàn toàn là đang vì bệnh tình của em mà cùng lo lắng, đặc biệt là đối với anh Văn Kiệt. Chị và anh ấy đã quen biết nhau từ nhỏ, ngoại trừ những ân oán oán oán đã xảy ra giữa chị và anh ấy, thì thứ còn lại vẫn giống như là tình thân thiết, tình thân thiết giống như những người có quan hệ ruột thịt với nhau vậy, và nó cũng giống như tình thân thiết giữa em và anh Kiều Thận Ngôn vậy. Nhìn anh ấy buồn bã thì chị cũng cảm thấy buồn bã theo luôn. Và nhìn thấy chị khổ tâm thì anh ấy cũng vậy thôi, cũng sẽ khổ tâm theo chị. Chị và anh ấy luôn muốn an ủi cho nhau. Khi đau khổ muốn khóc thì đều muốn tìm một người để an ủi, để dựa dẫm vào nhau, để có thể chia sẻ cho nhau”.

“Tại sao em lại có thể nghĩ rằng anh Phí Văn Kiệt không yêu em cơ chứ hả Tiểu Mẫn? Em hiểu anh ấy rất rõ mà, em phải biết rằng anh ấy là một người đàn ông đầy kiêu ngạo, chị tin tưởng anh ấy, anh ấy tuyệt đối không phải vì sự giàu sang quyền quý của gia đình em mà yêu em đâu. Trong cuộc đời này, anh ấy đã gặp phải quá nhiều trắc trở, nghi ngờ và thù nghịch rồi. Nếu như không phải vì em, thì tại sao anh ấy phải nhẫn nhục những điều này cơ chứ?”

“Chị và anh Phí Văn Kiệt đã chia tay nhau từ năm năm trước rồi. Mặc dù trước kia khi cả hai vẫn còn nhỏ, bọn chị đã từng yêu nhau đến sống chết cũng phải có nhau, thế nhưng thời gian đã làm phải mờ đi tất cả mọi chuyện trong quá khứ rồi. Trong cuộc sống này chẳng hề có cái gì gọi là sống chết cũng phải đạt cho bằng được hay là những điều có thể sẽ tồn tại vĩnh hằng được đâu em. Chỉ có những cô gái ngốc nghếch như em suốt ngày mãi mê đọc tiểu thuyết mới có thể nghĩ ra những ảo tưởng đến buồn cười như thế được. Quan hệ giữa chị và anh Văn Kiệt đã từ lâu không còn là tình yêu nữa rồi, anh ấy đã đem lòng yêu em, chị cũng... Chị cũng đem lòng yêu người khác rồi... Em hãy để cho chị được trở về bên cạnh người chị yêu thương, em nói xem chị làm sao có thể đáp ứng được yêu cầu như thế này của em cơ chứ!”

Kiều Mẫn Hàng nhìn nhằm chăm vào trong đôi mắt sâu thẳm của Diệp Tri Ngã, giọng nói càng trở nên khê khàng nhỏ nhẹ như thăm thì bên tai Diệp Tri Ngã: “Thật không hả chị?”

“Đương nhiên là sự thật rồi!”, Diệp Tri Ngã mím chặt môi lại và nhìn Kiều Mẫn Hàng, “Tất cả việc khác đều có thể hết, nhưng chị từ trước đến nay không bao giờ lấy chuyện tình cảm ra để làm trò đùa đâu”.

“Chị nói chị cũng đem lòng yêu người khác rồi sao?”

Diệp Tri Ngã mỉm cười nhỏ nhẹ đầy vất vả: “Ừ em ạ, chị cũng đã yêu thương người khác rồi em ạ. Mặc dù anh ấy thật sự không yêu chị đâu, anh ấy cũng chẳng biết tình yêu là gì cả, càng không bao giờ tin có sự tồn tại của tình yêu trong cuộc sống này nữa... Thế nhưng chị đã yêu anh ấy mất rồi, chị không biết đã yêu anh ấy bắt đầu từ khi nào nữa, yêu vì lý do gì... Chỉ như thế và yêu anh ấy thôi...”

“Chị đâu!”

Diệp Tri Ngã đưa tay lên môi, thì thầm nuốt một tiếng nhỏ ra hiệu với Kiều Mẫn Hàng: “Chị chỉ nói cho mỗi mình em biết thôi đấy nhé, Tiểu Mẫn, em không được nói cho ai biết đâu đấy nha”.

“Anh trai em, anh ấy...”

“Em cũng đừng nói cho anh ấy biết em nhé, hãy coi như là giữ cho chị một chút thể diện đi được không em. Chị đã bị anh ấy bỏ rơi một lần là đủ lắm rồi, hãy để cho anh ấy tưởng rằng chị cũng chẳng hề thích anh ấy chút nào cả nhé. Có như thế chị mới đỡ cảm thấy ngượng ngùng e ngại hơn, sẽ không phải cảm thấy khó xử hay do dự nữa đâu”.

“Chị dâu...” Kiều Mẫn Hàng kéo lấy bàn tay của Diệp Tri Ngã áp lên má của mình, những giọt lệ lại một lần nữa đọng lại trên khuôn mặt cô, “Chị dâu...”

Cơ thể Diệp Tri Ngã úp hướng về phía trước. Cô nhìn chăm chú vào khuôn mặt của Kiều Mẫn Hàng, giọng dịu dàng âu yếm thốt lên: “Tiểu Mẫn này, em yêu anh Văn Kiệt và anh Văn Kiệt cũng yêu em. Cho nên em nhất định phải sống cho thật tốt vào em nhé, đừng có để cơ hội cho người con gái khác cướp mất. Yêu một người đàn ông thì phải bằng mọi giá giữ cho được người đó bên cạnh mình. Người con gái nào đến cướp thì cũng phải bằng mọi giá đấu tranh giành giật với họ. Không quan tâm sau này sẽ già đi hay xấu đi như thế nào, cũng chỉ cho phép anh ấy yêu duy nhất một mình em mà thôi. Hãy sống cho thật tốt vào, có đau có khó khăn đến đâu cũng phải cố gắng sống cho bằng được, hãy sống vì hạnh phúc của cả em và anh ấy, em nhé!”

Thời gian trò chuyện quá lâu và quá sức chịu đựng của Kiều Mẫn Hàng, cô y tá đã đi vào khuyên nhủ rồi. Diệp Tri Ngã cũng không nói thêm lời nào nữa, ngồi bên cạnh giường bệnh và nhìn Kiều Mẫn Hàng từ từ thiếp đi trong giấc ngủ say nồng. Rồi cô mới cất lời chào hỏi dì Cát và bước ra khỏi phòng bệnh. Vừa bước ra khỏi phòng bệnh của Kiều Mẫn Hàng thì Diệp Tri Ngã liền nhìn thấy ngay bóng dáng Kiều Thận Ngôn đang đứng dựa lưng vào tường. Khuôn mặt anh có vẻ như đang nóng bừng lên, nhẹ nhàng gật đầu như thay lời chào hỏi với cô. Rồi Diệp Tri Ngã đi lướt qua anh, hướng về phía cầu thang máy và bước vào bên trong.

Kiều Thận Ngôn lặng lẽ bước đi đằng sau Diệp Tri Ngã, cho đến khi đi xuống cầu thang máy, rời khỏi tòa nhà dành cho bệnh nhân ở, rồi hòa vào trong dòng người qua lại tấp nập. Diệp Tri Ngã tự dặn lòng rằng không được quay đầu lại, nhất quyết không được quay đầu lại, thế nhưng cô vẫn lắng nghe thấy tiếng thở đều đặn của anh, nên không thể kiềm chế được bản thân liền dừng bước lại và quay đầu về phía anh.

“Em Em...”, Kiều Thận Ngôn mím môi nói với cô. Đêm hôm qua cô không nhìn rõ anh, còn bây giờ khi đang đứng đối diện trước mặt anh đây, cô cảm nhận được thật rõ ràng anh đã gầy đi quá nhiều, những nếp nhăn trên vàng trán và ở hai khóe mắt càng trở nên rõ rệt hơn bao giờ hết. Kiều Thận Ngôn nhìn chằm chằm vào Diệp Tri Ngã, nhìn chăm chú rất lâu mới thốt lên lời với cô, “Cảm ơn em!”

Diệp Tri Ngã cười gượng gạo đáp lại: “Cảm ơn em gì ạ...”

“Cảm ơn những lời em đã nói với Kiều Mẫn Hàng lúc này”.

Anh cũng đã nghe thấy rồi sao! Diệp Tri Ngã bần thần mất một hồi, khuôn mặt không hề hiện lên bất cứ một sắc thái biểu cảm nào cả, cô tiếp tục cười trừ: “Đều là việc em nên làm mà anh”.

Kiều Thận Ngôn nhướn mày lên và chớp hai hàng mi, rồi khẽ gật đầu và nói: “Anh sẽ đi ăn sáng cùng em nhé”.

“Không cần đâu anh ạ, em không thấy đói”. Diệp Tri Ngã lại nhìn vào trong mắt của anh thêm một lần nữa, mỉm cười thật tươi với người đàn ông khô ngô tuần tú này. Những dòng người tấp nập vẫn cứ thế vội vàng lướt qua phía hai người. Diệp Tri Ngã cũng có con đường mà cô muốn đi, chỉ có điều đây là lần cuối cùng rồi. Không biết lần này có phải là lần cuối cùng và mãi mãi cách xa nhau thật sự hay không.

Nụ cười của Diệp Tri Ngã càng hiện ra sâu lắng hơn. Cô thở một hơi thật dài đầy vẻ quyến luyến. Rồi vừa cười vừa quay người tiếp tục bước về phía trước. Kiều Thận Ngôn chạy đuổi lên theo cô vài bước: “Em đi đâu thế...Anh sẽ đưa em đi...”

Diệp Tri Ngã vẫn không dừng bước chân, chỉ quay đầu lại ngó về phía anh gật gật đầu và với giọng: “Anh Kiều Thận Ngôn, tạm biệt anh!”

“Em Em!”

Cô nháy mắt bên trái một cách nghịch ngợm, mái tóc ngắn khiến cô trông không khác gì một học sinh trung học phổ thông. Kiều Thận Ngôn vẫn lì lợm đứng yên một chỗ không nhúc nhích, nhìn thấy Diệp Tri Ngã quay người bước đi, bóng dáng mảnh mai và yếu ớt dần lặn mất tăm trong đám người đông đúc nhộn nhịp, rồi bị dòng người qua lại che mất, quá trình cô bước đi, đi xa và lặn mất hút ấy cứ diễn ra như thước phim trước mắt Kiều Thận Ngôn.

Diệp Tri Ngã không có điểm dừng tại thành phố Nam Kinh này, trực tiếp bắt xe buýt quay trở về Hải Thành, rồi từ Hải Thành chuyển tiếp xe đi về thị trấn, và chuyển thêm một chuyến xe nữa đến miền quê cô

đang đảm nhiệm công tác. Thời gian ngồi trên xe mất hơn nửa ngày dài đằng đẵng, mà cô chỉ ăn duy nhất một bát mì ăn liền sau đó vội vã đến phòng y tế tiếp tục công việc của mình tại đây.

Hai tháng thế là đã thấm thoát trôi qua nhanh như bay. Một số người bạn mà cô mới quen được tại nơi này đã tận tình mua tặng cho cô một số đồ đặt sẵn địa phương và các loại thức ăn ngon khác. Các đồng nghiệp trong bệnh viện đã nhiệt tình chào đón cô, đặc biệt là các chiến hữu đã sát cánh với cô trong thời gian hai tháng dài đã cùng nhau mời cô đi ăn một bữa vô cùng thịnh soạn và vui vẻ.

Lãnh đạo ra quyết định cho cô được nghỉ phép một tuần. Hai ngày đầu tiên của một tuần nghỉ phép này cô dùng để tổng vệ sinh toàn bộ căn phòng ở. Sau đó đến công ty bất động sản lấy hợp đồng mua nhà cho căn nhà cô đã từng mua tại đây, tiện thể cùng họ ký kết một số hợp đồng khác nữa với mục đích sau này khi căn hộ của cô được xây dựng và trang bị hoàn chỉnh mọi vật dụng nội thất trong nhà rồi sẽ chuyển nhượng cho thuê tới những người có nhu cầu và sẽ tiến hành quản lý ngôi nhà đó, để căn cứ vào số tiền thu nhập thuê nhà mà trả một phần hàng tháng theo tỷ lệ đã giao ước. Giá tiền của căn nhà đã ngày một tăng, hiện nay giá trị của nó đã cao gấp rưỡi so với thời gian khi cô vừa mới mua. Cô tính đi tính lại, sau khi tính toán kỹ lưỡng một hồi liền ra về với tâm trạng vô cùng mãn nguyện và tự đi mua tặng cho mình một đôi giày thật xinh xắn.

Cuộc sống cứ thế trôi qua theo đúng với quỹ đạo vốn có, bao gồm công việc, và gồm cả tâm tình trong đó nữa. Mỗi ngày tại bệnh viện, Diệp Tri Ngã đều làm việc hết sức chăm chỉ và cần mẫn, đến khi về nhà hoặc là lôi tiểu thuyết ra ngấu nghiến hoặc là đến rạp chiếu phim xem. Rảnh rỗi hơn thì gọi điện buôn chuyện với vài người bạn trên thành phố Nam Kinh, rồi hoặc là chơi trò chơi. Trò chơi trên mạng thì Diệp Tri Ngã không biết, cô chỉ chăm chăm chơi trò chơi điện tử trong bộ máy sẵn có của đơn vị mà thôi, ví dụ như người thực vật với cuộc chiến chống cái chết, đi tìm tài nguyên kho báu bí ẩn, v. v....

Diệp Tri Ngã không còn thăm dò tin tức gì về Kiều Mẫn Hàng nữa rồi. Trong thâm tâm của cô, hai người ấy đã chào tạm biệt. Cô mãi mãi nhớ về hình ảnh cô dâu mặc bộ váy hồng phớt xinh xắn khiến cho ai cũng phải ngược mắt ngắm nhìn và trầm trồ khen ngợi, cô càng không muốn gợi nhớ về hình ảnh khuôn mặt gầy gò và chiếc cằm thanh gọn của Kiều Mẫn Hàng khi cô vẫn còn nằm điều trị trên chiếc giường bệnh quen thuộc ấy nữa. Bất luận đối với những người đang sống khỏe mạnh hay đối với cả những bệnh nhân sắp sửa rời xa cõi trần gian này mãi mãi, một ký ức đẹp không phai mờ trong tâm hồn là điều quý giá hơn bất kể một thứ nào trên đời này.

Tờ lịch trên tường ngày ngày được bóc đi một trang rất đều đặn. Mỗi ngày cứ thế trôi qua khiến cho tâm trạng cô không hiểu sao luôn có chút gì đó thật sâu não thật u buồn. Đỗ Quân đã từng nói với cô rằng thời gian Kiều Mẫn Hàng tồn tại trên cõi đời này nhiều nhất cũng không thể vượt qua sáu tháng nữa. Cô lại ngồi ngẫm nghĩ tính toán, hình như sáu tháng ấy đã thấm thoát trôi qua mất rồi. Chẳng lẽ cô ấy đã đi làm phẫu thuật cấy ghép tim thật rồi sao, hay là đã có một kỳ tích xảy ra tại đó? Nhưng khi cô càng muốn tìm hiểu hỏi thăm tin tức thì cũng là lúc cô không dám cất lời, cứ thế lặng lẽ chôn giấu trong lòng, tự mình trông ngóng, tự mình dò đoán. Bởi vì cô sợ phải mất đi Kiều Mẫn Hàng nên cô càng không thể dò hỏi để rồi lại không thể chấp nhận được sự thực phũ phàng ấy.

Thế nhưng sự thực vẫn cứ thế diễn ra, nó không thể phụ thuộc vào mong muốn tình cảm của con người được. Và nó cũng có nghĩa là không phải vì con người không thể chấp nhận được mà sẽ tự động biến mất. Nói không chừng khi nào đó, có thể chỉ trong khoảnh khắc khi ta ngẩng đầu lên, hoặc khi ta quay người bước chân đi, cũng là khi những điều ta không mong tới.

Khi Diệp Tri Ngã rảnh rỗi lên mạng lướt web, cô vô tình đọc thấy một mẫu tin tức như thế này, tập đoàn gang sắt Ninh Huy – một trong những xí nghiệp nổi tiếng trong thành phố của toàn tỉnh dưới sự trợ giúp thành lập của Hiệp hội chữ thập đỏ đã quyên góp hơn mười triệu tệ để lập nên một quỹ từ thiện, dành tặng cho những em bé mắc bệnh tim bẩm sinh cần tiến hành phẫu thuật tim nhưng hoàn cảnh kinh tế gia đình khó khăn cần sự trợ giúp của toàn xã hội. Và quỹ từ thiện này được lấy tên cô con gái vừa mới qua đời của ông nguyên chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn gang sắt Ninh Huy. Bên cạnh mục báo còn đăng thêm một tấm hình ghi lại hình ảnh Kiều Thận Ngôn đang cùng các nhân viên trong Hiệp hội chữ thập đỏ đó tiến hành nghi thức làm thủ tục quyên góp cho quỹ từ thiện mới.

Những giọt nước mắt lăn dài trên đôi mắt của Diệp Tri Ngã. Cô cúi thấp đầu xuống, hai tay ôm chặt lấy cả khuôn mặt, khóc thầm tức, khóc không thành tiếng. Nỗi đau này quá lớn đối với cô, khiến cho cô cảm

thấy trước mắt mình như có một màn đêm đen mờ và dày đặc bao quanh. Người con gái tinh nghịch và lương thiện ấy, và những tiếng gọi “chị dâu, chị dâu” khi cất lời gọi cô cứ thể văng vẳng rõ mồn một bên tai. Thế mà trong phút chốc thôi đã vĩnh viễn ra đi thật rồi. Sau khi người con gái ấy đã phải nếm chịu biết bao đau đớn và khổ sở, rồi trong độ tuổi đẹp đẽ nhất của cả cuộc đời con người ấy, đã mãi mãi ra đi vào cõi vĩnh hằng...

Khi Diệp Tri Ngã nhận được cuộc điện thoại gọi đến từ Phí Văn Kiệt thì lúc này anh cũng đã làm xong xuôi mọi thủ tục để đi Mỹ, và tất nhiên cũng đã mua xong vé máy bay đầy đủ rồi. Trong phòng chờ tại sân bay Phố Đông Thượng Hải, Diệp Tri Ngã với bộ dạng hốt hơ hải chạy đến trước mặt Phí Văn Kiệt.

Khi Diệp Tri Ngã và Phí Văn Kiệt vẫn còn được ôm nhau cười nói, từ trước tới nay không bao giờ có thể ngờ được rằng hai con người ấy đã rời xa nhau để rồi gặp lại nhau, và sau đó lại tiếp tục gặp nhau để rồi xa nhau. Thủ tục gửi hành lý đã được làm xong hết rồi. Phí Văn Kiệt mặc chiếc áo phông và quần bò, nhìn Diệp Tri Ngã với vẻ vô cùng bình thản. Diệp Tri Ngã chưa kịp nói gì đã cứng hết họng, cô nghiêng đầu đi, thở đến mấy hơi rồi mới nhẹ nhàng nói với anh: “Khi nào anh quay trở lại vậy?”

Phí Văn Kiệt lắc lắc đầu, rồi đột nhiên mỉm cười thật tươi. Diệp Tri Ngã bần thần cả người vì nụ cười đột nhiên này của anh, cô thật sự không nhớ nổi là mình đã không gặp anh từ bao lâu rồi. Phí Văn Kiệt thở dài một tiếng rồi đáp lại câu hỏi của cô: “Ngày trước anh đã quá tự tin, luôn nghĩ rằng mình là đệ nhất thiên hạ. Thời gian vài năm này làm việc trong tập đoàn anh đã gặp phải bao nhiêu là khó khăn và trắc trở, bây giờ thì anh mới hiểu được rằng, bất luận về kỹ năng quản lý hay trình độ kỹ thuật thì anh vẫn đều không đạt được yêu cầu mà chính bản thân anh đặt ra. Lần này anh hài lòng với bản thân mình rồi thì khi đó anh sẽ quay trở lại. Em yên tâm đi nhé, anh không từ chức đâu. Lần đi này là anh được tập đoàn cấp học bổng đi du học đấy”.

Sống mũi của Diệp Tri Ngã trở nên cay cay, cô cũng mỉm cười nói với anh: “Một mình anh... Anh phải chăm sóc cho chính mình thật tốt đấy nhé...”

“Không phải lần đầu tiên đâu, anh bây giờ không chỉ có tiền của tập đoàn cung cấp, mà còn tiền trợ cấp bên ngoài nữa rồi, không còn là anh chàng nghèo của những năm trước khi sang Mỹ nữa rồi, em không cần phải lo lắng cho anh đâu, em nhé”.

“Vâng ạ!”. Tiếng thông báo của nhân viên trong phòng chờ máy bay vang lên giục giã kính mời hành khách đi làm thủ tục vào máy bay. Hai mắt của Diệp Tri Ngã nhấp nháy liên tục, cho đến khi cô nghe thấy không phải là thông báo dành cho hành khách đi Mỹ mới thở phào nhẹ nhõm. “Quần áo đâu rồi ạ, anh đã mang đầy đủ đi chưa vậy?”

“Mang đầy đủ rồi”.

“Các loại thuốc thường dùng đâu rồi ạ? Thuốc phòng cúm, thuốc trị tiêu hóa, bông băng chữa trị vết thương nữa...”

“Đã mang rồi, mang đầy đủ hết cả rồi, di Cát đã sắp xếp hết hành lý cho anh rồi”.

“Em nghe người ta nói rằng khi mới ra nước ngoài ăn không quen các món ăn của nước bên đó, anh đã mang các loại như là dưa muối gì đó chưa anh?”

“Anh đã ăn quen rồi mà. Anh từ trước tới nay có bao giờ kén ăn đâu. Em chẳng phải cũng đã biết rõ điều này rồi hay sao”.

Diệp Tri Ngã gật đầu đồng ý: “Vâng đúng vậy, anh chẳng bao giờ kén ăn cả...”.

“Em Em”. Phí Văn Kiệt dừng lời lại, mất một hồi lâu nữa mới trầm giọng nói tiếp, “Em cũng cần phải chăm sóc thật tốt cho mình đấy nhé...”

Một câu nói của Phí Văn Kiệt nhưng lại khiến cho Diệp Tri Ngã bần thần hết cả người. Cô cúi thấp đầu xuống, chiếc mũi bỗng trở nên đỏ ửng, hai hàng mi cũng bắt đầu xúc động và run rẩy: “Anh Văn Kiệt, em...”

Phí Văn Kiệt hít một hơi thật mạnh vào lồng ngực, giơ tay lên xoa xoa vào mái tóc của Diệp Tri Ngã, làm rối tung mái tóc ngắn của cô: “Những việc đã xảy ra trong quá khứ thì hãy quên hết cả đi, chúng ta hãy

cùng nhau quên đi, sau này chỉ cùng hướng về tương lai, không được quay đầu nhìn lại quá khứ nữa em nhé”.

Diệp Tri Ngã lấy hết sức gật đầu thật mạnh, rồi mím chặt môi lại. Phí Văn Kiệt nhìn chăm chú vào cô rồi bỏ chiếc ba lô đang đeo trên lưng xuống, lấy từ bên trong ba lô một chiếc hộp âm nhạc nhỏ, đặt vào trong lòng bàn tay của Diệp Tri Ngã, Phần nắp bật của chiếc hộp nhạc bị chạm vào, quay lên một vòng tròn rộn rã, vang lên đôi ba nốt nhạc thanh cao. Diệp Tri Ngã ngẩng nhìn chiếc hộp nhạc trong tay, và nhìn vào cô thiên nga xinh xắn kiêu ngạo được dính ở phía trên đó, đột nhiên bao nhiêu chuyện đã từng xảy ra trong quá khứ cứ thể như trang sách mỏng bị cơn gió mạnh thổi qua và lật đi hết những trang còn lại khác, bay lên và cuốn vào không trung bao la.

Phí Văn Kiệt nhìn sâu vào trong đôi mắt của Diệp Tri Ngã rồi nhẹ nhàng nói với cô tiếp: “Lần cuối cùng rồi đấy, lần sau nữa anh sẽ không bao giờ tặng lại em món quà này nữa đâu nhé”.

“Anh Văn Kiệt, anh Văn Kiệt...”

Phí Văn Kiệt mỉm cười và dang rộng hai cánh tay ra, ôm gọn Diệp Tri Ngã vào trong lòng mình, một cái ôm thật chặt và cởi mở thân thiện: “Em Em, chiếc hộp âm nhạc này là của Tiểu Mẫn trước khi ra đi đã bảo anh đưa nó cho em, cô ấy nói nó thuộc về em, cho nên cô ấy trả lại cho em”.

Diệp Tri Ngã ngập ngừng không thốt được lên lời, hơi thở của Phí Văn Kiệt cũng hiện rõ lên sắc thái không giữ được bình tĩnh: “Con bé ngốc nghếch khờ dại ấy, cả ngày chỉ toàn biết làm những việc linh tinh rồi còn cả mơ với mộng nữa chứ... Tính ra cũng sắp được sáu năm rồi còn gì, cho đến tận bây giờ anh mới phát hiện ra rằng mình thật sự không hề khác xa em ấy tí nào cả...”

Phí Văn Kiệt thở một hơi thật dài, giống như một đứa trẻ bị mất phương hướng, dùng khuôn mặt của mình áp mạnh vào những lọn tóc bông bồng trên mái tóc của Diệp Tri Ngã: “Cả thế giới này chỉ có duy nhất một mình cô ấy mới tin rằng anh vì tình yêu mới ở bên cạnh cô ấy. Gần kề ngày ra đi cô ấy đã nói với anh rằng, chỉ cần cô ấy luôn một mực tin tưởng, tin tưởng một cách tuyệt đối, thì sẽ có một ngày giấc mơ sẽ biến thành hiện thực... Tại sao cô ấy lại không cố gắng thêm một chút nữa cơ chứ, nếu như anh biết sớm hơn một ngày nữa... Chỉ cần biết sớm hơn một ngày nữa thôi cũng tốt lắm rồi...”

Diệp Tri Ngã ôm thật chặt anh hơn, để cho những giọt nước mắt lăn dài trên vai anh: “Đồ ngốc nghếch, anh sớm cũng đã biết rồi cơ mà, chỉ là bản thân anh không phát hiện ra mà thôi, trong trái tim anh đã yêu em ấy từ rất lâu rồi cơ mà!”

“Em Em!”, Phí Văn Kiệt hai hàm răng mím chặt vào nhau và nhắm nghiền mắt lại. Hai người đã ôm nhau rất chặt và rất lâu như thế, mãi cho đến khi tiếng nhân viên trên phòng chờ thúc giục một lần nữa. Diệp Tri Ngã vẫn không chịu rời bỏ cánh tay của anh, cô nắm chặt lấy áo của Phí Văn Kiệt. Phí Văn Kiệt lúc này đã lấy lại được sự bình tĩnh, mỉm cười rồi buông cánh tay của Diệp Tri Ngã ra, dùng bàn tay của anh gạt đi những giọt lệ đọng đầy trên khuôn mặt của cô, “Đừng có để giống như anh nhé, Em Em, hãy nhìn thật rõ trái tim của mình sớm hơn một chút đi, hãy yêu người mình muốn yêu sớm một chút đi em nhé”.

Diệp Tri Ngã đột nhiên khóc òa lên nức nở, rồi nghe thấy giọng nói của Phí Văn Kiệt bỗng dưng nghiêm nghị lạ thường: “Em bây giờ đã biết vì sao anh luôn phản đối chuyện của em và Tiểu Mẫn rồi. Bây giờ thì em có thể cảm nhận được tâm trạng của anh lúc đó. Tình cảm của em dành cho Em Em và tình cảm của anh dành cho Tiểu Mẫn cũng giống như nhau vậy. Từ nay về sau anh hãy cố gắng chăm nom cho cô ấy nhé, nếu không thì em sẽ không bỏ qua cho anh đâu đấy!”

Diệp Tri Ngã ngạc nhiên ngẩng cao đầu lên, nhìn thấy Kiều Thận Ngôn đang đứng ngay sau mình. Phí Văn Kiệt vỗ nhẹ vào đôi vai của cô và nói: “Anh ấy đưa anh đến đây. Được rồi, anh đi vào bên trong đây, hãy nhớ những lời anh nói với em đấy nhé, Em Em, em cũng giống như anh vậy, đã bỏ lỡ quá nhiều thứ rồi, đừng để cho bản thân lại mất đi thêm lần nữa em nhé!”

Phí Văn Kiệt nói xong, đeo ba lô lên lưng và bước những bước thật dài đến bộ phận kiểm soát vé đi lên máy bay, không quay đầu nhìn lại nữa, cũng chẳng hề vẫy tay chào tạm biệt cô thêm. Anh thẳng lưng ngẩng cao đầu hiên ngang đi khuất xa Diệp Tri Ngã, bỏ lại cô một mình không còn phải lo lắng suy ngẫm hay sợ hãi nuối tiếc về bất kỳ những vết thương đã đi qua trong đời nữa.

“Anh cũng giống như anh ấy vậy, khi bắt đầu làm thì không hề biết rằng sau đó mình đã rơi sâu vào trong bấy mất rồi”. Kiều Thận Ngôn đột nhiên nói với Diệp Tri Ngã, “Anh tiếp xúc với em, anh đã từng nghĩ rằng có thể tìm thấy một đòn đả kích nào đó từ em để đối phó với Phí Văn Kiệt”.

Diệp Tri Ngã nhướn mày lên nhìn chằm chằm vào Kiều Thận Ngôn, hai hàng lông mày run lên bần bật, cả khuôn mặt của cô bỗng trở nên đỏ bừng, rồi sau đó thì biến thành màu trắng tím tái: “Là như thế sao?”

Kiều Thận Ngôn nắm chặt lấy bàn tay của cô và nói tiếp: “Duy nhất một điều thật may mắn là, anh đã tỉnh ngộ sớm hơn anh ấy một chút. Diệp Tri Ngã, em đã nói sai rồi đấy, anh không phải là người không biết thứ gọi là tình yêu, càng không thể không tin tình yêu là như thế nào cả. Anh hiểu được bản thân anh cần có được một thứ tình yêu như thế nào dành riêng cho mình, và càng hiểu rõ bản thân anh yêu ai chứ”.

Bàn tay của anh ấm áp và có sức mạnh lạ thường, một cảm giác an toàn mà trước nay cô chưa từng bao giờ cảm nhận được. Diệp Tri Ngã tiếc nuối nếu phải bỏ bàn tay này ra để lau nước mắt trên khuôn mặt, cho nên cô chỉ còn biết là không nói thêm lời nào nữa, gắng sức kiềm chế không để cho nước mắt tuôn trào. Kiều Thận Ngôn cúi thấp đầu xuống, ôm gọn cô và cả chiếc hộp âm nhạc cô đang cầm trên tay vào trong lòng mình. Hành động này anh đã chờ mong, đã khao khát được làm từ rất lâu rồi và bây giờ đây anh lại được ôm cô một cách quen thuộc, một cách tự nhiên như thế. Cái ôm của Kiều Thận Ngôn dành cho cô dường như chứng minh một điều rằng cô sinh ra như là để làm hình mẫu vừa khít với vòng ôm của anh vậy. Cô đã nằm gọn trong lòng của anh, không chỉ cơ thể của cô, mà trong đó còn chứa đựng cả tâm hồn và tình yêu cô dành cho anh. Những thứ ấy hòa quyện vào nhau khít đến độ không còn một kẽ hở nào có thể chui qua được nữa.

“Ai bảo em trong cuộc sống này chẳng hề có cái gì gọi là sống chết cũng phải đạt cho bằng được hay là những điều có thể sẽ tồn tại vĩnh hằng? Em có dám đánh cược với anh không, nếu như có thì em sẽ thua anh cả đời này, có được không hả em?”

Diệp Tri Ngã e ấp trong lồng ngực của Kiều Thận Ngôn và đắm mình trong hơi thở phảng phất mùi thuốc lá thơm của anh. Cô gật đầu rồi lại lắc đầu, vừa muốn khóc òa lên nhưng cũng lại muốn mỉm cười thật tươi, cảm xúc lẫn lộn vô cùng khó hiểu. Anh xiết chặt lại cánh tay của mình rồi ghé sát vào tai Diệp Tri Ngã giọng khê khàng âu yếm: “Em Em, hãy nói cho anh biết đi... Hãy nói rằng những lời em đã từng nói với Tiểu Mẫn đó là sự thật đi em!”

Diệp Tri Ngã không thốt được lời nào cả. Kiều Thận Ngôn càng ôm chặt lấy cô hơn, như muốn thúc giục cô thật nhanh, thật nhanh: “Nói đi, hãy nói là em yêu anh đi...”

Diệp Tri Ngã bị Kiều Thận Ngôn áp sát khuôn mặt mình vào cô khiến cho cô như bị ngạt thở và thở ra hơi thật dài thật khó nhọc, rồi cô nhẹ nhàng cúi thấp người xuống đưa mắt nhìn lên phía trên. Khi bốn mắt nhìn thẳng vào nhau, có nói thêm những lời nào nữa cũng đều trở thành vô ích. Trong dòng người đông đúc nhộn nhịp của sân bay Đông Phố này, biết bao nhiêu là những cuộc vui buồn tan hợp. Trong muôn vàn những con người ấy, nếu như ánh mắt cùng nhìn vào ánh mắt, và trái tim cũng kề sát trái tim, thì cái gọi là tình yêu đã không còn có thể biểu đạt hết được những thứ tình cảm trong giây phút này, trong khoảnh khắc đáng ghi nhớ này đang dâng trào lên mạnh mẽ và sục sôi.

Giữa không gian hai người đang ôm nhau ấy ánh lên màu sắc vô cùng sắc sảo của cô thiên nga xinh đẹp. Kết cục của câu chuyện ấy là như thế này: hoàng tử Siegfried cuối cùng cũng đã hóa giải được lời nguyền của phép bùa chú thâm độc, nàng Odette cuối cùng cũng đã kết thúc được kiếp làm thiên nga của mình. Hoàng tử ôm chặt lấy nàng công chúa vào trong lòng, không bao giờ để cho nàng thoát ra và bay đi được nữa. Và bờ hồ thiên nga vô cùng mỹ lệ và rực rỡ chói lòa ấy chỉ thuộc về hai người, họ mãi mãi yêu nhau và mãi mãi ở bên cạnh nhau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-ta-di-luot-qua-nhau>